

อัตลักษณ์ของชุมชนนศิลป์เซรามิกหมู่บ้านเถาหยางชินซุนจิ่งเต๋อเจิ้น ผู้การจัดการนศิลป์เซรา
มิกร่วมสมัยในเขตจูซาน

QI YU

คุณฉวีนิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต

สาขาวิชาการบริหารศิลปะและวัฒนธรรม

คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

2567

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยบูรพา

อัตลักษณ์ของชุมชนนศิลป์เซรามิกหมู่บ้านเกาหยางซินซุนจิ่งเต๋อเจิ้น สู่การจัดการนศิลป์เซรามิก
มีกร่วมสมัยในเขตจูชาน

คุณิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปรัชญาคุณิพนธ์บัณฑิต
สาขาวิชาการบริหารศิลปะและวัฒนธรรม
คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
2567
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยบูรพา

Characteristics of Ceramic Street Community of Taoyangxincun village in Jingdezhen
to Management of Contemporary Ceramic Street in Zhushan District

A DISSERTATION SUBMITTED IN PARTIAL FULFILLMENT OF
THE REQUIREMENTS FOR DOCTOR DEGREE OF PHILOSOPHY
IN ART AND CULTURAL ADMINISTRATION
FACULTY OF FINE AND APPLIED ARTS
BURAPHA UNIVERSITY

2024

COPYRIGHT OF BURAPHA UNIVERSITY

คณะกรรมการควบคุมคุณภาพนิพนธ์และคณะกรรมการสอบคุณภาพนิพนธ์ได้พิจารณาคุณภาพนิพนธ์ของ QI YU ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารศิลปะและวัฒนธรรม ของมหาวิทยาลัยบูรพาได้

คณะกรรมการควบคุมคุณภาพนิพนธ์

คณะกรรมการสอบคุณภาพนิพนธ์

อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก

.....

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จันทนา คชประเสริฐ)

อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม

.....

(ศาสตราจารย์ภรดี พันธุ์ภากร)

..... ประธาน

(รองศาสตราจารย์ ดร.ทรงวุฒิ เอกวุฒิวงศา)

..... กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จันทนา คชประเสริฐ)

..... กรรมการ

(ศาสตราจารย์ภรดี พันธุ์ภากร)

..... กรรมการ

(ดร.ชูศักดิ์ สุวิมลเสถียร)

..... กรรมการภายนอก

มหาวิทยาลัย

(รองศาสตราจารย์เทพศักดิ์ ทองนพคุณ)

..... คณบดีคณะศิลปกรรมศาสตร์

(รองศาสตราจารย์ ดร. เสกสรรค์ ตันยาภิรมย์)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา อนุมัติให้รับคุณภาพนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารศิลปะและวัฒนธรรม ของมหาวิทยาลัยบูรพา

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(รองศาสตราจารย์ ดร.วิหวัธ แจ่มเอี่ยม)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

63810071: สาขาวิชา: การบริหารศิลปะและวัฒนธรรม; ปร.ด. (การบริหารศิลปะและวัฒนธรรม)

คำสำคัญ: อัตลักษณ์, ชุมชนศิลปะเซรามิก, ศิลปะเซรามิกร่วมสมัย, แผนการจัดการ, ถนนศิลปะเซรามิกชุมชนเถาหยางซินซุนเขตจูซาน

QI YU : อัตลักษณ์ของชุมชนถนนศิลปะเซรามิกหมู่บ้านเถาหยางซินซุนจิ่งเต๋อเจิ้นสู่การจัดการถนนศิลปะเซรามิกร่วมสมัยในเขตจูซาน. (Characteristics of Ceramic Street Community of Taoyangxincun village in Jingdezhen to Management of Contemporary Ceramic Street in Zhushan District) คณะกรรมการควบคุมคุณภาพ: จันทนา คชประเสริฐ, ภาณี พันธุภากร ปี พ.ศ. 2567.

งานวิจัยนี้มีชุมชนศิลปะเซรามิกเถาหยางซินซุนจิ่งเต๋อเจิ้นมาเป็นกรณีศึกษา เพื่อวิเคราะห์การพัฒนาทางประวัติศาสตร์ วิถีชีวิตทางสังคมและวัฒนธรรมของเขตจูซาน เมืองจิ่งเต๋อเจิ้นได้รับโมเดลการพัฒนาและวิวัฒนาการของชุมชนศิลปะเซรามิกเถาหยางซินซุน เขตจูซาน เมืองจิ่งเต๋อเจิ้น โดยศึกษาการเปลี่ยนแปลงทางประวัติศาสตร์ของศิลปะเซรามิกของจีน การพัฒนาของศิลปะเซรามิกสมัยใหม่ อัตลักษณ์ของเซรามิกร่วมสมัยของจีน และภูมิหลังนโยบายระดับชาติ หลังจากได้รับอัตลักษณ์ของชุมชนเซรามิกจิ่งเต๋อเจิ้น รวมถึงอัตลักษณ์ที่สำคัญสองประการของชุมชนถนนเซรามิกเถาหยางซินซุนคือวัฒนธรรมการเกษตรและวัฒนธรรมเซรามิก แผนการจัดการชุมชนถนนศิลปะเซรามิกเถาหยางซินซุน เพื่อจัดทำเป็นแผนการจัดการชุมชนถนนศิลปะเซรามิกเถาหยางซินซุน ที่มีคุณค่าทางมนุษยธรรมมากขึ้น

แผนการจัดการสำหรับชุมชนศิลปะครบวงจรของพื้นที่แห่งนี้ซึ่งประกอบไปด้วยข้อเสนอแนะสำหรับการตั้งชื่อใหม่ของชุมชนถนนศิลปะเซรามิกเถาหยางซินซุน การสร้างมูลค่าของแบรนด์ท้องถิ่น การวางแผนและการจัดวางพื้นที่และสิ่งก่อสร้างในพื้นที่ การออกแบบโลโก้และการวางแผนแบรนด์ที่มีอัตลักษณ์ของท้องถิ่นสำหรับพื้นที่ การออกแบบระบบนำทางและเส้นทางที่เข้ากับความต้องการของการพัฒนาท้องถิ่น การออกแบบภาพมาสคอตและโฆษณาที่สอดคล้องกับวัฒนธรรมท้องถิ่น การออกแบบผลิตภัณฑ์ทางวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้อง วางแผนกิจกรรมที่สอดคล้องกับความต้องการในการพัฒนา การสร้างกลไกการจัดการรูปแบบใหม่ สร้างพื้นที่ทางศิลปะและวัฒนธรรมใหม่สำหรับชุมชนถนนศิลปะเซรามิกเถาหยางซินซุน เพื่อยกระดับภาพลักษณ์ของชุมชนถนนศิลปะเซรามิก และมีการจัดการพื้นที่ทางวัฒนธรรมและศิลปะของชุมชนศิลปะเซรามิกให้ดียิ่งขึ้น และยังเสนอเป็นแนวคิดสำหรับการพัฒนาอย่างยั่งยืนในอนาคต

63810071: MAJOR: ART AND CULTURAL ADMINISTRATION; Ph.D. (ART AND CULTURAL ADMINISTRATION)

KEYWORDS: Features, Ceramic Art Community, Contemporary Ceramic Art, Management Plan, Pottery Street in Zhushan District's Taoyang New Village

QI YU : CHARACTERISTICS OF CERAMIC STREET COMMUNITY OF TAOYANGXINCUN VILLAGE IN JINGDEZHEN TO MANAGEMENT OF CONTEMPORARY CERAMIC STREET IN ZHUSHAN DISTRICT. ADVISORY COMMITTEE: JANTANA KHOCHPRASERT, Ph.D. PORADEE PANTHUPAKORN 2024.

This research examines the historical development, social and cultural lifestyles of Jingdezhen Zhushan District through a case study of the Taoyang New Village Ceramic Arts Street Community. It has established a model for the evolution of this community by exploring the historical progression of Chinese ceramic art, modern Chinese ceramic development, characteristics of contemporary Chinese ceramic, and policy background. The research has identified the identity recognition of Jingdezhen ceramic community and highlighted the agricultural culture and ceramic culture as two defining features of Taoyang New Village Ceramic Arts Street Community. Furthermore, it has developed a more humanistic management plan for this community.

The comprehensive art community management plan for Taoyang New Village Ceramic Arts Street includes suggestions for renaming, establishing local brand value, re-planning and layout adjustments in the area's space and buildings, designing local feature logos and brand planning for spatial and architectural areas, creating suitable directional system designs to meet local development needs, crafting advertisements and cartoon images that align with local cultural features, developing relevant cultural products as well as creative ones; planning activities that cater to developmental needs; establishing a new management mechanism. Creating an Artistic Cultural Space in Taoyang New Village Ceramic Street Community enhances its image while providing a sustainable development model for managing ceramic

community culture and art space in future.

กิตติกรรมประกาศ

การศึกษาระดับปริญญาเอกที่ต่อเนื่องมามากกว่า 3 ปี กำลังจะสิ้นสุดลงด้วยการทำวิทยานิพนธ์ระดับปริญญาเอกเสร็จสิ้นและเกิดผลงานที่เกี่ยวข้อง เมื่อมองย้อนกลับไป ผู้วิจัยจำได้ว่าเพิ่งลากกระเป๋าเดินทางมายังประเทศไทย อาหารที่ไม่คุ้นชิน ชีวิตที่ไม่คุ้นเคยและไม่เข้าใจวัฒนธรรม แต่ตอนนี้ผู้วิจัยเริ่มต้นเรียนทำอาหารไทย เรียนภาษาไทย แต่งกายด้วยเสื้อผ้าไทยและหลงรักวัฒนธรรมไทย เนื่องจาก การศึกษาระดับปริญญาเอกที่มหาวิทยาลัยบูรพาทำให้ผู้วิจัยเป็นตัวเองแบบที่ดียิ่งขึ้น ขณะนี้ประเทศไทยก็เหมือนกับ “อื่น ๆ” ที่กล่าวอยู่ในหนังสือของ Fei Xiaotong “วัฒนธรรมอื่น ๆ” ก็เปรียบเสมือนกระจกเงาที่ทำให้ผู้วิจัยเข้าใจตนเอง และเข้าใจวัฒนธรรมจีนได้อย่างชัดเจนมากยิ่งขึ้น

ณ ที่นี้ ผู้วิจัยอยากขอบคุณอาจารย์ที่ปรึกษาของผู้วิจัย Jantana Khochprasert Faculty Of Music and Performing Arts, Burapha University, Assistant Professor. และ Poradee Panthupakorn Faculty of Fine And Applied Art , Burapha University, Professor. นอกจากนี้ยังมีอาจารย์ชาวไทยและอาจารย์ชาวจีนในมหาวิทยาลัยบูรพาที่สอนผู้วิจัย และเจ้าหน้าที่ทุกคนของมหาวิทยาลัยบูรพา สำหรับความช่วยเหลือให้ผู้วิจัยสำเร็จการศึกษา อาจารย์ผู้แปลในชั้นเรียนและระหว่างรายงานของผู้วิจัย ตลอดจนอาจารย์ที่แปลงงานวิจัยของผู้วิจัย ขอขอบคุณอาจารย์ทุกท่านสำหรับทัศนคติทางวิชาการที่เข้มงวด การบ่มเพาะทางวิชาการที่ลึกซึ้ง และแนวคิดทางการวิจัยทางวิทยาศาสตร์ที่เป็นนวัตกรรม ผู้วิจัยจะจดจำคำสั่งสอนของเหล่าอาจารย์ตลอดไป ผู้วิจัยขอขอบพระคุณ และมีความซาบซึ้งใจเป็นอย่างยิ่ง

ประการต่อมา ผู้วิจัยอยากจะขอบคุณพ่อกับแม่ที่อยู่ประเทศจีน หากไม่มีการสนับสนุนอย่างแข็งขัน ผู้วิจัยคงไม่สามารถเดินทางมาศึกษาต่อที่ประเทศไทยคนเดียวได้ พวกเขาสนับสนุนการเดินทางตามความฝันของผู้วิจัยด้วยการทำงานหนักและประหยัดตลอด ซึ่งเป็นเรื่องที่ยากมาก พ่อแม่ของฉันมีผมขาวแล้ว หลังจากจบการศึกษากลับประเทศจีนแล้ว ผู้วิจัยต้องกตัญญูต่อพวกเขามากยิ่งขึ้น

ผู้วิจัยขอบคุณเหล่าเพื่อนร่วมชั้นเรียนที่มาเรียนด้วยกันที่ประเทศไทยสำหรับความช่วยเหลือมากมายในชีวิตและการเรียน การที่เราได้เรียนด้วยกัน การไปสำรวจศิลปะที่สุโขทัยด้วยกัน การทำอาหารจีนด้วยกัน และการเดินบนชายหาดบางแสนด้วยกันล้วนเป็นช่วงเวลาที่น่าจดจำของชีวิต

สุดท้ายนี้ ผู้วิจัยขอแสดงความขอบคุณอย่างจริงใจต่ออาจารย์ที่ปรึกษาทั้งสองท่านคือ Jantana Khochprasert และ Poradee Panthupakorn อีกครั้งหนึ่ง ขอขอบคุณอาจารย์ ญาติสนิทและเพื่อน ๆ ทุกท่าน เพราะมีพวกคุณ ฉันจึงมีความสุขอย่างมาก และทุกอย่างได้กลายเป็นสิ่งที่ดีงาม

ณ

QI YU

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	ฉ
กิตติกรรมประกาศ.....	ช
สารบัญ.....	ญ
สารบัญตาราง.....	ณ
สารบัญภาพ.....	ด
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ที่มาและความสำคัญของการวิจัย.....	1
คำถามของการวิจัย.....	4
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	4
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	5
ขอบเขตของการวิจัย.....	7
วิธีดำเนินการวิจัย.....	7
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	9
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	9
บทที่ 2 การทบทวนวรรณกรรม.....	11
วิวัฒนาการทางประวัติศาสตร์ของศิลปะเครื่องเซรามิก.....	11
1. ก่อนสมัยราชวงศ์ฉิน : การเกิดขึ้นของเซรามิกจีน (207 ปีก่อนคริสตกาล).....	11
2. สมัยราชวงศ์ฮั่นและราชวงศ์ถัง: การเจริญเติบโตของเซรามิกจีน (207 ปีก่อนคริสตกาลถึง ค.ศ. 907).....	12
3. ราชวงศ์ซ่ง: การยกระดับเซรามิกจีน (ค.ศ. 907 จนถึง ค.ศ. 1007).....	13

4. ราชวงศ์หยวน: การแบ่งแยกของเซรามิกจีน (ค.ศ. 1271 ถึง ค.ศ. 1368).....	14
5. ราชวงศ์หมิง: การพัฒนาอย่างก้าวกระโดดของเซรามิกจีน (ค.ศ. 1368 ถึง ค.ศ. 1644) ...	15
6. ราชวงศ์ชิง: ความรุ่งเรืองและการเสื่อมถอยของเซรามิกจีน (ค.ศ. 1644 ถึง 1912)	16
7. ยุคสาธารณรัฐจีน: ภาวะขาดโดยบัณฑิตบนเซรามิกจีน (ค.ศ. 1912 - ค.ศ. 1949).....	17
8. ยุคจีนใหม่: บทใหม่ของเซรามิกจีน (ค.ศ. 1949 ถึงปัจจุบัน).....	18
นโยบายระดับชาติที่เกี่ยวข้อง	21
1. นโยบายงานศิลปะเซรามิกเข้าสู่ยุทธศาสตร์ศิลปกรรมแห่งชาติ.....	22
2. นโยบายหนึ่งแถบหนึ่งเส้นทาง	22
3. นโยบายแผนการดำเนินงานสำหรับเขตทดลองมรดกวัฒนธรรมเซรามิกแห่งชาติจิ่งเต๋อเจิน	24
4. นโยบายระดับชาติที่เกี่ยวข้องกับเศรษฐกิจแฝงลอยและเศรษฐกิจตลาดถูกระบุว่าเป็นเป้าหมายการพัฒนาที่สำคัญ	25
5. นโยบายคลัสเตอร์วัฒนธรรมกลางคืนจิ่งเต๋อเจิน “จูซานไนท์มาร์เก็ต” (เย่จูซาน) เมืองจิ่งเต๋อเจิน	27
การพัฒนาศิลปะเซรามิกสมัยใหม่ในประเทศจีน	28
1. แนวคิดของศิลปะเซรามิก	28
2. ศิลปะเซรามิกสมัยใหม่	28
3. วิวัฒนาการทางประวัติศาสตร์ศิลปะเซรามิกสมัยใหม่ของจีน	28
อัตลักษณ์ของศิลปะเซรามิกร่วมสมัยจีน	33
1. แนวคิด	33
2. ประเภท	33
3. รูปแบบ.....	34
4. อัตลักษณ์	35
5. สไตล์	36
6. ศิลปินเซรามิกร่วมสมัยของจีน	39

7. กิจกรรมที่สำคัญของศิลปะเซรามิกร่วมสมัย	40
หลักการและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง.....	42
1. ทฤษฎีการจัดการศิลปะ	42
2. ทฤษฎีอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรม.....	45
3. ความคิดสร้างสรรค์และทฤษฎีนวัตกรรม.....	46
4. ทฤษฎีการออกแบบชุมชนเมือง.....	47
5. ทฤษฎีการพัฒนาที่ยั่งยืน.....	47
6. ทฤษฎีสนามเชิงพื้นที่.....	48
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	49
1. การวิจัยเกี่ยวกับชุมชนศิลปะเซรามิกจิ่งเต๋อเจิ้น.....	49
2. การวิจัยเกี่ยวกับการจัดการ	50
3. การวิจัยเกี่ยวกับอุตสาหกรรมวัฒนธรรมและความคิดสร้างสรรค์.....	51
4. การวิจัยเกี่ยวกับเศรษฐกิจแฝงลอย.....	51
สรุป52	
บทที่ 3 ชุมชนศิลปะเซรามิกจิ่งเต๋อเจิ้นและชุมชนถนนศิลปะเซรามิก หมู่บ้านเถาหยางซินซุน.....	53
ภาพรวมของตลาดศิลปะเซรามิกและชุมชนศิลปะในจิ่งเต๋อเจิ้น.....	53
พื้นที่เขตชุมชนซินฉาง เขตจู่ชาน เมืองจิ่งเต๋อเจิ้น	57
ชุมชนศิลปะเซรามิกที่สำคัญในเขตจู่ชาน เมืองจิ่งเต๋อเจิ้น.....	61
1. เถาซีชว่น.....	61
2. ชมรมเซรามิกเล่อเทียน	64
3. ชุมชนซานเป่าฉือกู่.....	72
4. ตลาดจิวจีเสี่ยวเจิ้น.....	78
5. ความสัมพันธ์ระหว่างชุมชนศิลปะเซรามิก เขตจู่ชาน จิ่งเต๋อเจิ้น.....	80
องค์ประกอบและลักษณะพิเศษของสภาพแวดล้อมในพื้นที่ถนนศิลปะเซรามิกเถาหยางซินซุน.....	83

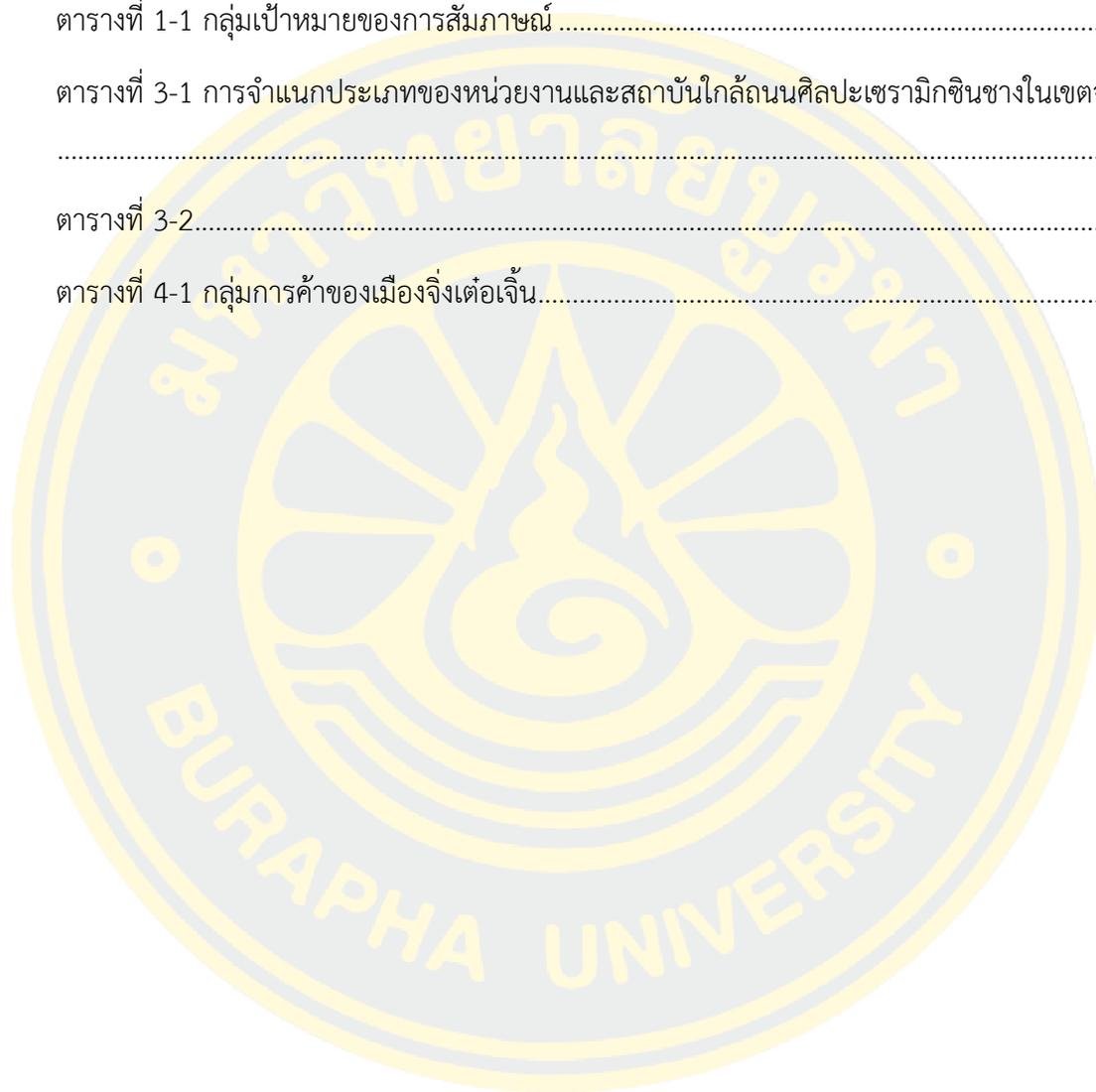
1. สภาพแวดล้อม	83
2. ลักษณะเด่นของสภาพภูมิอากาศ	84
3. โครงสร้างและประเภทของสถาปัตยกรรม	86
4. สภาพความเป็นอยู่	95
5. การดำเนินกิจการและบริหาร	97
สรุป 103	
บทที่ 4 อัตลักษณ์ของชุมชนถนนศิลปะเซรามิกเถาหยางซินซุน	105
สภาพแวดล้อมทางนิเวศวัฒนธรรม	105
1. แหล่งโบราณสถานเตาเผาที่อยู่บริเวณชุมชนถนนศิลปะเถาหยางซินซุน	105
2. อัตลักษณ์ของเตาเผาหูเถียน	107
3. อัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมของชุมชนถนนศิลปะเถาหยางซินซุน	111
กลุ่มคนในชุมชนถนนศิลปะเถาหยางซินซุน	112
1. ช่างฝีมือและศิลปิน	112
2. จิ้งเหี้ยว	115
3. ชาวบ้านในชุมชน	118
เซรามิกและผลิตภัณฑ์อื่น ๆ ในเขตการค้าชุมชนถนนศิลปะเถาหยางซินซุน	122
1. สตูดิโอให้เช่าในหมู่บ้านเถาหยางซินซุน	122
2. ตลาดแผงลอยกลางคืนในหมู่บ้านเถาหยางซินซุน	126
3. ร้านค้าริมถนนในหมู่บ้านเถาหยางซินซุน เฟส 2	129
4. ร้านค้าบนถนนศิลปะเซรามิก	131
ศิลปะและการฟื้นฟูชนบทในชุมชนถนนศิลปะเถาหยางซินซุน	137
1. ศิลปะและการสร้างชนบท	138
2. ศิลปะและอาหารชนบท	141
3. ศิลปะและกิจกรรมในชนบท	142

สภาพแวดล้อมทางนิเวศวิทยาชุมชนของถนนศิลปะเซรามิกเถาหยางซินซุน	143
1. อุตสาหกรรมวัฒนธรรมและความคิดสร้างสรรค์เซรามิก.....	143
2. อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศทางการเกษตร.....	146
สุนทรียภาพและความหลากหลายของศิลปะเซรามิกสมัยใหม่.....	148
1. สุนทรียภาพของศิลปะเซรามิกสมัยใหม่	148
2. ความหลากหลายของศิลปะเซรามิกสมัยใหม่.....	151
สรุป 155	
บทที่ 5 แผนการจัดการของชุมชนถนนศิลปะเถาหยางซินซุน	156
การเสนอการตั้งชื่อ.....	156
1. การเสนอชื่อใหม่ of ชุมชนเถาหยางซินซุน.....	156
2. การเสนอชื่อใหม่ of ถนนศิลปะเซรามิก	157
การวางแผนและการวางเค้าโครงใหม่ของพื้นที่และสิ่งก่อสร้างใหม่.....	157
1. พื้นที่.....	158
2. สิ่งก่อสร้าง.....	161
การออกแบบโลโก้หมู่บ้านเถาหยางซินซุนและการวางแผนแบรนด์.....	164
1. การออกแบบโลโก้.....	165
2. การวางแผนแบรนด์	169
ระบบนำทางและการออกแบบเส้นทาง.....	170
1. ระบบนำทาง	171
2. การออกแบบเส้นทางท่องเที่ยว	172
ภาพลักษณ์มาสคอตและการโฆษณา	175
1. การออกแบบภาพลักษณ์มาสคอต	175
2. การโฆษณา	180
การออกแบบผลิตภัณฑ์ทางวัฒนธรรม.....	181

แผนการของการวางแผนกิจกรรม.....	190
1. กิจกรรมที่ 1	193
2. กิจกรรมที่ 2	195
กลไกการจัดการใหม่	196
สรุป198	
บทที่ 6 บทสรุปและข้อเสนอแนะ	207
บทสรุปของการวิจัย	207
การอภิปราย.....	208
ข้อเสนอแนะ	210
บรรณานุกรม	212
ภาคผนวก	214
ภาคผนวก ก.....	215
ภาคผนวก ข.....	220
ประวัติย่อของผู้วิจัย	223

สารบัญตาราง

	หน้า
ตารางที่ 1-1 กลุ่มเป้าหมายของการสัมภาษณ์	8
ตารางที่ 3-1 การจำแนกประเภทของหน่วยงานและสถาบันใกล้เคียงนครราชสีมาในเขตชุมชน	60
ตารางที่ 3-2.....	103
ตารางที่ 4-1 กลุ่มการค้าของเมืองจึงเต๋อเงิน.....	114

สารบัญภาพ

หน้า

ภาพที่ 1-1 แผนผังเค้าโครงแนวคิดของงานวิจัย.....	6
ภาพที่ 2-1 กาน้ำสองหูเซรามิกแกะสลักลวดลายเถาเถี่ยสมัยก่อนราชวงศ์ฉิน สูง 22.1 ซม. เส้นผ่านศูนย์กลาง 9.1 ซม. เส้นผ่านศูนย์กลางฐาน 8.9 ซม.จุดพบที่เมืองอันหยาง มณฑลเหอหนาน.....	12
ภาพที่ 2-2 กาน้ำลายปะติดั่งชานฉ่ายสูง 13.1 ซม. เส้นผ่านศูนย์กลาง 5.3 ซม. เส้นผ่านศูนย์กลางฐาน 6.2 ซม.....	13
ภาพที่ 2-3 จานสีลาดเตาเผาหุเหยาในสมัยราชวงศ์ช่งเหนือ สูง 3.2 ซม. เส้นผ่านศูนย์กลาง 13.1 ซม. เส้นผ่านศูนย์กลางฐาน 8.9 ซม.....	14
ภาพที่ 2-4 แจกันเหมยฝิงลายคราม สมัยราชวงศ์หยวน สูง 44.5 ซม. เส้นผ่านศูนย์กลาง 5.8 ซม. เส้นผ่านศูนย์กลางฐาน 9.2 ซม.....	15
ภาพที่ 2-5 กาน้ำทรงหมวกพระทิเบตลายครามลวดลายดอกบัวและมังกรคู่ รัชสมัยชเวนต์อ สมัยราชวงศ์หมิง สูง 22.8 ซม. เส้นผ่านศูนย์กลาง 18.1 ซม. เส้นผ่านศูนย์กลางฐาน 8.9 ซม.	16
ภาพที่ 2-6 แจกันเชื่อมฟ้ากลางฉ่ายลายมังกรและหงส์ รัชสมัยเฉียนหลง สูง 14.1 ซม. เส้นผ่านศูนย์กลาง 6.8 ซม. เส้นผ่านศูนย์กลางฐาน 7.4 ซม.....	17
ภาพที่ 2-7 แจกันพื้นฉ่ายลวดลายการนำเครื่องดนตรีไปเยี่ยมเพื่อนของ Wang Qi ในปี 21 ของสาธารณรัฐจีน 1/2 : สูง 19.5 ซม. เส้นผ่านศูนย์กลาง 6.6 ซม. เส้นผ่านศูนย์กลางฐาน 6.9 ซม. 2/2 : สูง 19.2 ซม. เส้นผ่านศูนย์กลาง 6.5 ซม. เส้นผ่านศูนย์กลางฐาน 6.8 ซม.....	18
ภาพที่ 2-8 เซรามิก “7501” หรือที่เรียกว่า “โครงการ 7501” การพัฒนาชุดเครื่องใช้บนโต๊ะอาหารและเครื่องใช้ในห้องหนังสือสำหรับใช้ประจำวันของผู้นำ ผลิตขึ้นในค.ศ. 1975.....	19
ภาพที่ 2-9 เดิมคือสถาบันวิจัยเซรามิก กระทรวงอุตสาหกรรมเบาของจีน/ปัจจุบันสถาบันวิจัยมหาวิทยาลัยเซรามิกจิ่งเต๋อเจิน	21
ภาพที่ 2-10 การแข่งขันผลงานศิลปะระดับชาติครั้งที่ 13 โซนเซรามิก.....	22
ภาพที่ 2-11 ภูมิภาคและประเทศสำคัญที่แถบเศรษฐกิจเส้นทางสายไหม	23
ภาพที่ 2-12 ผู้อำนวยการพิพิธภัณฑ์เซรามิกจีนในเมืองจิ่งเต๋อเจิน และแนะนำผลงานศิลปะ เซรามิกจีนให้กับชาวต่างชาติ.....	25

ภาพที่ 2-13 เศรษฐกิจแฝงลอยริมถนนในเกาหยางซินชุน เมืองจิ้งเต๋อเจิ้น	26
ภาพที่ 2-14 สัญลักษณ์ของจู่ชานไนท์มาร์เก็ต	27
ภาพที่ 2-15 ชาวต่างชาติที่กำลังจำหน่ายผลงานที่ตลาดเล่อเทียน	32
ภาพที่ 2-16 การแข่งขันผลงานศิลปะระดับชาติครั้งที่ 13 โซนเซรามิก	41
ภาพที่ 3-1 แผนที่บริหารเมืองจิ้งเต๋อเจิ้น	54
ภาพที่ 3-2 การกระจายตัวของตลาดศิลปะเซรามิกจิ้งเต๋อเจิ้นและชุมชนศิลปะเซรามิก	55
ภาพที่ 3-3 แผนที่ถนนศิลปะเซรามิกเกาหยางซินชุน เขตจู่ชาน เมืองจิ้งเต๋อเจิ้น และพื้นที่โดยรอบ ..	58
ภาพที่ 3-4 ขอบเขตของงานวิจัยนี้	58
ภาพที่ 3-5 ศูนย์บริการครบวงจรของหมู่บ้าน	59
ภาพที่ 3-6 แลนด์มาร์ค (Landmark) เกาซีชว่น	62
ภาพที่ 3-7 ตัวแทนการซื้อขายในช่องไลฟ์สดของตลาดกลางคีนเกาซีชว่น	64
ภาพที่ 3-8 คุณ Zheng Yi สวมเสื้อสีชมพูกับผลงานศิลปะเครื่องเคลือบของเธอ	65
ภาพที่ 3-9 พิธีเปิดชมรมเซรามิกเล่อเทียนจิ้งเต๋อเจิ้น ค.ศ. 2005	66
ภาพที่ 3-10 ผู้วิจัยถ่ายภาพร่วมกับคุณทาเคชิ ยาสูตะ ศิลปินเซรามิกชาวญี่ปุ่นในงานพิธีเปิดของชมรม เล่อเทียน	66
ภาพที่ 3-11 ผู้วิจัยถ่ายภาพร่วมกับคุณ Liu Yuanchang (刘远长) ศิลปินแกะสลักเซรามิกที่ร้าน กาแฟในชมรมเล่อเทียน ในค.ศ. 2021	67
ภาพที่ 3-12 Wei Taizhi (魏泰智) นักเรียนของผู้วิจัยนำผลงานของเขามาจำหน่ายที่ตลาดเล่อ เทียน	69
ภาพที่ 3-13 ภาพของผู้วิจัยขณะดำเนินการสำรวจตลาดสร้างสรรค์ชุมชนเซรามิกเล่อเทียน	70
ภาพที่ 3-14 ภาพของตลาดเล่อเทียนที่หนาแน่นเมื่อเปิดหลังจากการแพร่ระบาดของโควิดในค.ศ. 2023	71
ภาพที่ 3-15 ชุมชนซานเป่าฉีอู่	72
ภาพที่ 3-16 ค.ศ.2021 นิทรรศการผลงานส่วนตัวของผู้วิจัย ณ ศูนย์ศิลปะซานเป่าเฟิง	74

ภาพที่ 3-17 ภาพของผู้วิจัยขณะทำการบรรยายงานสัมมนาวิชาการในห้องประชุมของศูนย์ศิลปะชานเป่าเฟิง.....	74
ภาพที่ 3-18 บ้านชื่อว้ายถาวหยวนของชานเป่าเมืองจิ้งเต๋อเจิ้น.....	76
ภาพที่ 3-19 กำแพงศิลปะเซรามิกในบ้านชื่อว้ายถาวหยวนของชานเป่า.....	76
ภาพที่ 3-20 ชีวิตยามค่ำที่คึกคักของตลาดจิวจี้เสี่ยวเจิ้น.....	79
ภาพที่ 3-21 ภาพการพัฒนาความสัมพันธ์พื้นที่ถนนศิลปะเซรามิกและบริเวณโดยรอบ.....	82
ภาพที่ 3-22 สัญลักษณ์ของถนนศิลปะเซรามิกจิ้งเต๋อเจิ้น.....	83
ภาพที่ 3-23 แผนที่ชุมชนหมู่บ้านถาวหยางชินซุน เขตจูชาน เมืองจิ้งเต๋อเจิ้นและบริเวณโดยรอบ....	84
ภาพที่ 3-24 เหตุการณ์น้ำท่วมบนถนนศิลปะเซรามิก.....	85
ภาพที่ 3-25 กองกระสอบทรายกั้นน้ำบนถนนศิลปะเซรามิก.....	86
ภาพที่ 3-26 แผนภาพโครงสร้างพื้นที่ชุมชนถนนศิลปะเซรามิกถาวหยางชินซุน.....	87
ภาพที่ 3-27 ป้ายสัญลักษณ์ของถนนศิลปะเซรามิกถาวหยางชินซุน จิ้งเต๋อเจิ้น.....	88
ภาพที่ 3-28 ภาพการออกแบบของโครงการปรับปรุงถนนศิลปะเซรามิก 1.....	89
ภาพที่ 3-29 ภาพหลังจากการปรับปรุงถนนศิลปะเซรามิก 1.....	89
ภาพที่ 3-30 ภาพการออกแบบของโครงการปรับปรุงถนนศิลปะเซรามิก 2.....	90
ภาพที่ 3-31 ภาพหลังจากการปรับปรุงถนนศิลปะเซรามิก 2.....	90
ภาพที่ 3-32 ภาพการออกแบบของโครงการปรับปรุงถนนศิลปะเซรามิก 3.....	91
ภาพที่ 3-33 ภาพหลังจากการปรับปรุงถนนศิลปะเซรามิก 3.....	91
ภาพที่ 3-34 ภาพการออกแบบของโครงการปรับปรุงถนนศิลปะเซรามิก 4.....	92
ภาพที่ 3-35 ภาพหลังจากการปรับปรุงถนนศิลปะเซรามิก 4.....	92
ภาพที่ 3-36 ภาพการออกแบบของโครงการปรับปรุงถนนศิลปะเซรามิก 5.....	93
ภาพที่ 3-37 ภาพหลังจากการปรับปรุงถนนศิลปะเซรามิก 5.....	93
ภาพที่ 3-38 ภาพการออกแบบของโครงการปรับปรุงถนนศิลปะเซรามิก 6.....	94
ภาพที่ 3-39 ภาพหลังจากการปรับปรุงถนนศิลปะเซรามิก 7.....	94

ภาพที่ 3-40 ชาวบ้านในชุมชนเถาหยางซินซุนออกมาพักผ่อนหน้าซูเปอร์มาร์เก็ตขนาดเล็ก	96
ภาพที่ 3-41 ชาวบ้านเดินร่ำอยู่ริมถนนศิลปะเซรามิก	96
ภาพที่ 3-42 แผนภาพโครงสร้างพื้นที่ชุมชนถนนศิลปะเซรามิกเถาหยางซินซุน.....	97
ภาพที่ 3-43 สัญลักษณ์ของถนนศิลปะ A.....	98
ภาพที่ 3-44 ร้านค้าในถนนหลักของถนนศิลปะ	98
ภาพที่ 3-45 ทางเข้าถนนหลักของถนน C	99
ภาพที่ 3-46 สตูดิโอของศิลปินในเถาหยางซินซุน.....	99
ภาพที่ 3-47 ตลาดกลางคืนทั้งสองด้านของถนนสายหลักในถนน B ของชุมชนเถาหยางซินซุน.....	102
ภาพที่ 3-48 สตูดิโอศิลปินในชุมชนที่ได้รับการดัดแปลง	102
ภาพที่ 4-1 พื้นที่คุ้มครองแหล่งเตาเผาหูเถียน	106
ภาพที่ 4-2 กาน้ำป้อนสิ่งโตเคลือบสีเขียวขาว ราชวงศ์ซ่ง	106
ภาพที่ 4-3 จานลายกลีบบัวเคลือบหยิ่งซิง เตาเผาหูเถียน.....	107
ภาพที่ 4-4 ชิ้นส่วนของการแกะสลักดินเผาแบบบ้านเตาลวดลายปลาเคลือบหยิ่งซิง เตาเผาหูเถียน	108
ภาพที่ 4-5 หมอนเซรามิกเตาเผาหูเถียน	109
ภาพที่ 4-6 นิทรรศการตัวอย่างเซรามิกเคลือบสีเขียวขาวจากเตาเผาหูเถียน จิ่งเต๋อเจิ้น สมัยราชวงศ์ซ่งและราชวงศ์หยวน	110
ภาพที่ 4-7 ผู้วิจัยดำเนินการสำรวจภาคสนาม ณ สถานที่จัดนิทรรศการ	110
ภาพที่ 4-8 ช่างฝีมือและศิลปินในเมืองจิ่งเต๋อเจิ้นกำลังขึ้นรูปชิ้นงาน	112
ภาพที่ 4-9 ช่างฝีมือและศิลปินจากชุมชนถนนศิลปะเถาหยางซินซุน.....	115
ภาพที่ 4-10 ผู้วิจัยกำลังสัมภาษณ์เจ้าของร้านจิ้งเพียวที่ร้าน “ภาชนะประจำวันเหยาเหยา” บนถนนศิลปะเซรามิก.....	117
ภาพที่ 4-11 ผู้วิจัยกำลังสัมภาษณ์ศิลปินวัยหนุ่มสาวท้องถิ่นในร้าน “ตงฟางหยวน” บนถนนศิลปะเซรามิก	117
ภาพที่ 4-12 ผู้วิจัยกับเจ้าของร้านกระจก “เหอซี” บนถนนศิลปะเซรามิก	118

ภาพที่ 4-13 ผู้วิจัยสัมภาษณ์หัวหน้าหมู่บ้านเถาหยางซินซุน.....	120
ภาพที่ 4-14 ผู้วิจัยสัมภาษณ์หัวหน้าหมู่บ้านเถาหยางซินซุน.....	120
ภาพที่ 4-15 เลขานุการหมู่บ้านขณะเยี่ยมชาวบ้านในหมู่บ้าน.....	121
ภาพที่ 4-16 ชาวบ้านในหมู่บ้านที่เปิดร้านค้าเล็ก ๆ เพื่อเลี้ยงชีพ	121
ภาพที่ 4-17 ผู้วิจัยดำเนินการสัมภาษณ์หัวหน้าที่เกี่ยวข้องของหมู่บ้านซินฉาง.....	122
ภาพที่ 4-18 แผนภูมิสรุปประเภทของธุรกิจภายนอกของสตูดิโอหมู่บ้านเถาหยางซินซุน	123
ภาพที่ 4-19 แผนภาพการวิเคราะห์ข้อมูลขอบเขตธุรกิจและประเภทของสตูดิโอเซรามิกในหมู่บ้านเถาหยางซินซุน	125
ภาพที่ 4-20 สตูดิโอเซรามิกให้เช่าในหมู่บ้านเถาหยางซินซุน	125
ภาพที่ 4-21 การจำหน่ายผลงานเซรามิกในสตูดิโอในหมู่บ้านเถาหยางซินซุน	126
ภาพที่ 4-22 ตลาดแผงลอยริมถนนของหมู่บ้านเถาหยางซินซุน.....	127
ภาพที่ 4-23 ฉากตลาดกลางคืนแผงลอยริมถนนเถาหยางซินซุน.....	127
ภาพที่ 4-24 อุปกรณ์ชุดน้ำชาที่วางขายตลาดกลางคืนแผงลอยริมถนนเถาหยางซินซุน.....	128
ภาพที่ 4-25 ตลาดกลางคืนแผงลอยริมถนนเถาหยางซินซุน	129
ภาพที่ 4-26 ร้านจำหน่ายบรรจุภัณฑ์ของขวัญ.....	130
ภาพที่ 4-27 แผนภูมิการวิเคราะห์ทางสถิติขององค์ประกอบร้านค้าในถนนเซรามิก	132
ภาพที่ 4-28 ผู้วิจัยค้นคว้าข้อมูลผลิตภัณฑ์บนถนนศิลปะเซรามิก	133
ภาพที่ 4-29 แผนภูมิการวิเคราะห์ทางสถิติของร้านค้าจำหน่ายเซรามิกที่ใช้ในชีวิตประจำวันบนถนนศิลปะเซรามิก.....	133
ภาพที่ 4-30 ด้านหน้าของร้าน “หนงจื่อหลี่ฉาเจียเตี้ยน” บนถนนศิลปะเซรามิกที่เพิ่งเปิดใหม่หลังจากการแพร่ระบาด	135
ภาพที่ 4-31 การออกแบบประยุกต์รูปแบบเงินดั้งเดิม “ประตูแสงจันทร์” บนถนนศิลปะเซรามิก..	135
ภาพที่ 4-32 หน้าต่างสุนทรียศาสตร์แบบตะวันออกอันเป็นอัตลักษณ์ของถนนศิลปะเซรามิก.....	136
ภาพที่ 4-33 การจัดหน้าร้านค้าบนถนนศิลปะเซรามิก.....	136
ภาพที่ 4-34 ผู้วิจัยสำรวจตลาดเถาหยางซินซุนหลังจากการแพร่ระบาดของโควิด-19.....	137

ภาพที่ 4-35 พื้นที่สีเขียวในหมู่บ้านที่ถูกตัดแปลงเป็นแปลงผัก	139
ภาพที่ 4-36 เจ้าของแผงขายของในตลาดกลางคืนที่ยึดถนนทางเข้าถนนศิลปะเซรามิก	139
ภาพที่ 4-37 ตลาดกลางคืนแผงลอยริมถนนที่มีมลภาวะทางแสงอย่างรุนแรง.....	140
ภาพที่ 4-38 ตลาดในหมู่บ้านที่มีความวุ่นวายและหนาแน่น	140
ภาพที่ 4-39 ชาวบ้านกำลังทำเกี้ยวแบบดั้งเดิม	141
ภาพที่ 4-40 ชาวบ้านในหมู่บ้านเถาหยางชินซุนกำลังทำเนื้อรมควันทอด	142
ภาพที่ 4-41 ผลงานการออกแบบเซรามิกสมัยใหม่ที่มีความเป็นชาติที่จำหน่ายอยู่ในชุมชนถนนศิลปะเซรามิก	150
ภาพที่ 4-42 เด็ก ๆ กำลังเยี่ยมชมผลงานเซรามิกสมัยใหม่ในจิ้งเต๋อเจิ้น	150
ภาพที่ 4-43 ผลงานการออกแบบเซรามิกสมัยใหม่ที่จำหน่ายอยู่ในชุมชนถนนศิลปะเซรามิก	152
ภาพที่ 4-44 ผลงานของนักศึกษามหาวิทยาลัยเซรามิกจิ้งเต๋อเจิ้นที่ผสมผสานการถักนิตติ้งเข้ากับเซรามิก	153
ภาพที่ 4-45 ผลงานเซรามิกสมัยใหม่จากการพิมพ์สามมิติที่จำหน่ายในชุมชนถนนเซรามิก	155
ภาพที่ 5-1 แผนที่ตำแหน่งการวางแผนเชิงพื้นที่ใหม่ของหมู่บ้านเถาเถาซุน	159
ภาพที่ 5-2 แผนการออกแบบศูนย์พักผ่อนหย่อนใจแห่งหมู่บ้านเถาเถาซุน	160
ภาพที่ 5-3 ศาลาเถาอี๋ในหมู่บ้าน	161
ภาพที่ 5-4 ศาลาไม้บนทางม้าลายบนถนนศิลปะเซรามิก	162
ภาพที่ 5-5 แผงขายหนังสือพิมพ์ที่ถูกทิ้งร้างบนถนน D.....	162
ภาพที่ 5-6 ป้ายโฆษณาที่ถูกทิ้งร้างบริเวณสี่แยกถนนศิลปะเซรามิก	163
ภาพที่ 5-7 พื้นที่ร่วมกันของชุมชนศิลปะหมู่บ้านเถาเถาซุน	163
ภาพที่ 5-8 ภาพร่างการออกแบบโลโก้รูปที่ 1	165
ภาพที่ 5-9 ภาพร่างการออกแบบโลโก้รูปที่ 2	166
ภาพที่ 5-10 ภาพร่างการออกแบบโลโก้รูปที่ 3.....	166
ภาพที่ 5-11 ภาพร่างการออกแบบขั้นสุดท้าย	167

ภาพที่ 5-12 ภาพ Logo ดิจิทัลหลังจากการลงสีขั้นสุดท้าย	168
ภาพที่ 5-13 Logo ชุมชนศิลปะหมู่บ้านเถาเถาซุนและผลลัพธ์การออกแบบสัญลักษณ์ของสถานที่	168
ภาพที่ 5-14 ภาพจำลองตำแหน่งใหม่ของหมู่บ้านเถาเถาซุน	171
ภาพที่ 5-15 การออกแบบแผนที่นำทางของหมู่บ้านเถาเถาซุน.....	172
ภาพที่ 5-16 ภาพสามมิติของระบบนำทางของหมู่บ้านเถาเถาซุน.....	174
ภาพที่ 5-17 การแสดงระบบนำทางและสัญลักษณ์ใหม่ของหมู่บ้านเถาเถาซุน	174
ภาพที่ 5-18 แจกกันเซรามิกทรงน้ำเต้าเคลือบเขียวท้องฟ้า รัชสมัยเฉียนหลง.....	176
ภาพที่ 5-19 แจกกันทรงหยู่หูขุนเคลือบสีอุณหภูมิสูง รัชสมัยกวางซวีแห่งราชวงศ์ชิง	176
ภาพที่ 5-20 ลูกบอลดินเหนียวสำหรับการผลิตเซรามิก	177
ภาพที่ 5-21 ลูกบอลดินเหนียว 1 ลูกสำหรับการผลิตเซรามิก.....	177
ภาพที่ 5-22 ภาพร่างด้วยมือของการออกแบบมาสคอตของหมู่บ้านเถาเถาซุน 1.....	178
ภาพที่ 5-23 ภาพร่างแบบดิจิทัลของการออกแบบมาสคอตของหมู่บ้านเถาเถาซุน 1	178
ภาพที่ 5-24 ภาพร่างด้วยมือของการออกแบบมาสคอตของหมู่บ้านเถาเถาซุน 2.....	179
ภาพที่ 5-25 ภาพร่างแบบดิจิทัลของการออกแบบมาสคอตของหมู่บ้านเถาเถาซุน 2.....	179
ภาพที่ 5-26 การออกแบบมาสคอต.....	180
ภาพที่ 5-27 ภาพร่างการออกแบบด้วยมือของแก้วกาแฟผลิตภัณฑ์ทางวัฒนธรรมของหมู่บ้านเถาเถาซุน.....	181
ภาพที่ 5-28 ภาพร่างการออกแบบของแก้วกาแฟผลิตภัณฑ์ทางวัฒนธรรมของหมู่บ้านเถาเถาซุน. 182	182
ภาพที่ 5-29 ภาพร่างของพัดผลิตภัณฑ์ทางวัฒนธรรมของหมู่บ้านเถาเถาซุน.....	182
ภาพที่ 5-30 ภาพดิจิทัลของพัดผลิตภัณฑ์ทางวัฒนธรรมของหมู่บ้านเถาเถาซุน	183
ภาพที่ 5-31 ภาพดิจิทัลของแก้วกาแฟกระดาษที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมผลิตภัณฑ์ทางวัฒนธรรมของหมู่บ้านเถาเถาซุน	183
ภาพที่ 5-32 ภาพดิจิทัลของถุงช้อปปิ้งกระดาษที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมผลิตภัณฑ์ทางวัฒนธรรมของหมู่บ้านเถาเถาซุน	184

ภาพที่ 5-33 ภาพร่างของที่ปักธูปผลิตภัณฑท์ทางวัฒนธรรมของหมู่บ้านเถาเถาซุน 1	184
ภาพที่ 5-34 ภาพดิจิทัลของที่ปักธูปผลิตภัณฑท์ทางวัฒนธรรมของหมู่บ้านเถาเถาซุน 1	185
ภาพที่ 5-35 ภาพร่างของที่ปักธูปผลิตภัณฑท์ทางวัฒนธรรมของหมู่บ้านเถาเถาซุน 2	185
ภาพที่ 5-36 ภาพดิจิทัลของที่ปักธูปผลิตภัณฑท์ทางวัฒนธรรมของหมู่บ้านเถาเถาซุน 2	186
ภาพที่ 5-37 ภาพลักษณะมาสคอตหมู่บ้านเถาเถาซุนที่ได้รับหนังสือรับรองลิขสิทธิ์ของจีน 1	187
ภาพที่ 5-38 ภาพลักษณะมาสคอตหมู่บ้านเถาเถาซุนที่ได้รับหนังสือรับรองลิขสิทธิ์ของจีน 2	187
ภาพที่ 5-39 การออกแบบที่ปักธูปผลิตภัณฑท์ทางวัฒนธรรมของหมู่บ้านเถาเถาซุนที่ได้รับหนังสือ รับรองลิขสิทธิ์.....	188
ภาพที่ 5-40 การออกแบบพัดผลิตภัณฑท์ทางวัฒนธรรมของหมู่บ้านเถาเถาซุนที่ได้รับหนังสือรับรอง ลิขสิทธิ์.....	188
ภาพที่ 5-41 การออกแบบถุงช้อปปิ้งผลิตภัณฑท์ทางวัฒนธรรมของหมู่บ้านเถาเถาซุนที่ได้รับหนังสือ รับรองลิขสิทธิ์.....	189
ภาพที่ 5-42 การออกแบบแก้วกาแฟผลิตภัณฑท์ทางวัฒนธรรมของหมู่บ้านเถาเถาซุนที่ได้รับหนังสือ รับรองลิขสิทธิ์.....	189
ภาพที่ 5-43 ภาพแผนที่ความคิดของกิจกรรมในหมู่บ้านเถาเถาซุน	191
ภาพที่ 5-44 การออกแบบโปสเตอร์เพื่อการโฆษณาหมู่บ้านเถาเถาซุน.....	192
ภาพที่ 5-45 การออกแบบโปสเตอร์แผนกิจกรรมหมู่บ้านเถาเถา 1	194
ภาพที่ 5-46 การออกแบบโปสเตอร์แผนกิจกรรมหมู่บ้านเถาเถา 2	196
ภาพที่ 5-47 คู่มือการจัดการหมู่บ้านเถาเถาซุนใหม่.....	199
ภาพที่ 5-48 หน้าปกและปกหลัง หน้าที่ 1 และ 2 ของคู่มือการจัดการ.....	200
ภาพที่ 5-49 เนื้อหาในหน้าที่ 3 ถึงหน้าที่ 6 ของคู่มือการจัดการ.....	201
ภาพที่ 5-50 เนื้อหาในหน้าที่ 7 ถึงหน้าที่ 10 ของคู่มือการจัดการ.....	202
ภาพที่ 5-51 ภาพทางกายภาพของคู่มือการจัดการ.....	203
ภาพที่ 5-52 ภาพทางกายภาพของแผ่นพับสามมิติ.....	204
ภาพที่ 5-53 ภาพร่างและวัตถุจริงที่เกี่ยวข้องกับโครงการ	205

ภาพที่ 5-54 ภาพร่างและวัตถุจริงที่เกี่ยวข้องกับโครงการ 205

ภาพที่ 5-55 ผู้วิจัยและนิทรรศการในการสอบป้องกัน 206

บทที่ 1

บทนำ

ที่มาและความสำคัญของการวิจัย

ประเทศจีนถือเป็นบ้านเกิดของเครื่องเซรามิก และเป็นอาณาจักรแห่งเครื่องเซรามิก การประดิษฐ์คิดค้นเครื่องเซรามิกถือเป็นคุณูปการสำคัญที่ชนชาติจีนได้สร้างไว้แก่ชาวโลก และเซรามิกจีนได้กลายเป็นหนึ่งในสัญลักษณ์ที่มีเสน่ห์มากที่สุดในวัฒนธรรมจีน ในดินแดนอันอัศจรรย์แห่งหนึ่งในประเทศจีน เป็นจุดหมายในฝันของเหล่าผู้ชื่นชอบและผู้เชี่ยวชาญในด้านเครื่องเซรามิก โดยเป็นดินแดนที่ไม่ใหญ่มากนัก แม้กระทั่งการคมนาคมในอดีตไม่สะดวกสบาย สภาพแวดล้อมกันดารและห่างไกล แต่ยังคงไว้ซึ่งเสน่ห์มนต์ขลังอย่างช้านาน ดินแดนที่กล่าวมาข้างต้นคือจังหวัดเจ้อเจียง ซึ่งตั้งอยู่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือของมณฑลเจียงซี มีประวัติศาสตร์การผลิตเซรามิกที่ยาวนานและวัฒนธรรมเซรามิกที่รุ่งเรือง และยังเป็นเมืองที่ชาวจีนและชาวโลกขนานนามว่า “เมืองหลวงแห่งเซรามิก” (Wu, 1993) ปัจจุบันเมืองเจ้อเจียงอยู่ภายใต้การปกครองโดยตรงของมณฑลเจียงซี ประเทศจีน ปัจจุบันเมืองเจ้อเจียงมีเขตพื้นที่ปกครองได้แก่ อำเภอเมืองเล่อผิง อำเภอฝูเหลียง เขตซางเจียง และเขตจูชาน และถูกกระทรวงมหาดไทยของจีนจัดเข้าไปเป็นหนึ่งในเมืองที่มีชื่อเสียงทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม 24 แห่งชุดแรกของประเทศจีน อีกทั้งยังโดนจัดเข้าไปเป็นเมืองเปิดของประเทศจีนอีกด้วย ประธานาธิบดีคนปัจจุบันของประเทศจีนสีจิ้นผิงได้กล่าวไว้ว่า “สร้างห้องทดลองสำหรับการสร้างสรรค์สิ่งใหม่และการสืบทอดวัฒนธรรมเซรามิกของประเทศของเมืองเจ้อเจียงให้ดี เพื่อสร้างช่องทางใหม่ ๆ ในการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมกับภายนอก” (Online Newspaper, 2019) ภายใต้ ภูมิภาคและนโยบายเชิงกลยุทธ์ในระดับประเทศแบบนี้ ทำให้การพัฒนาของวัฒนธรรมเซรามิกเมือง เจ้อเจียงในยุคปัจจุบันเต็มไปด้วยอนาคต อีกทั้งจำเป็นต้องนำเซรามิกที่เป็นสิ่งประดิษฐ์ที่ยิ่งใหญ่ของชนชาติจีนผลักดันไปสู่จุดสูงสุดอีกครั้งและยังก่อให้เกิดอิทธิพลอย่างมากต่อโลกและอารยธรรมมนุษย์ ตั้งแต่อดีตเมืองเจ้อเจียงก็มีคำกล่าวที่ว่า “ช่างฝีมือจากทุกสารทิศ เครื่องใช้กระจายไปทั่วหล้า” ซึ่งเป็นเมืองที่เปิดกว้าง ตั้งแต่อดีตไม่เคยมีกำแพงเมือง เมืองเจ้อเจียงในยุคปัจจุบันอยู่ภายใต้การผลักดันทางนโยบายของประเทศรวมถึงศิลปะวัฒนธรรมเซรามิกที่แข็งแกร่ง ต้นทุนการสร้างธุรกิจที่ย่อมเยาและกลไกทางการตลาดที่คึกคัก จึงสามารถดึงดูดผู้มีความสามารถจากทั่วทุกมุมโลก ปัจจุบันคนที่มีความเกี่ยวข้องข้องกันกับการดำเนินกิจกรรมศิลปะในเมืองเจ้อเจียงเป็นประจำถูกเรียกว่า “จิ่งเฟี้ยว” (景漂) กลุ่มคนเหล่านี้ต้องการมาเช่าสตูดิโอเพื่อสร้างสรรค์ผลงานในเมืองจิ่ง

เต๋อเจิ้น ต้องการเปิดร้านค้าหรือตั้งแผงลอยจำหน่ายผลงาน พวกเขายังได้เรียนรู้เพิ่มเติมอีกด้วย สิ่งเหล่านี้ยังมีอิทธิพลที่เรามองไม่เห็นต่อการวางรูปแบบและการจัดการเมืองจิ่งเต๋อเจิ้นในหลายปีที่ผ่านมา ถนนศิลปะเซรามิกเขตจู่ชานเมืองจิ่งเต๋อเจิ้นก็ค่อย ๆ ก่อตัวขึ้นในภูมิหลังเช่นนี้

เขตจู่ชานเมืองจิ่งเต๋อเจิ้นเป็นเขตเมืองของจิ่งเต๋อเจิ้นที่ปรับปรุงและพัฒนาสร้างขึ้นบนพื้นฐานของเมืองเก่าที่เต็มไปด้วยประวัติศาสตร์มีพื้นที่ 40.5 ตารางกิโลเมตร ทั้งเขตแบ่งเป็นจู่ชาน ลี้อู๋ชือปู้ ชางเจียง ซีเจียว ชินซุน โจวลู๋โจว หลี่ซุน ชินฉางและชางเหอ โดยรวมเป็นที่ทำการถนน 9 สาย เขตจู่ชานเป็นสถานที่ที่มีชื่อเสียงมาตั้งแต่อดีต ยิ่งไปกว่านั้นยังเป็นสัญลักษณ์ของเมืองจิ่งเต๋อเจิ้น นักกวี นักพู่กันจีน คนมีชื่อเสียงด้านเซรามิกที่อาศัยอยู่ที่นี้ทุกยุคทุกสมัย ตอนที่ลงชื่อบนผลงานล้วนใช้ “จู่ชาน” เรียกแทนชื่อเมืองจิ่งเต๋อเจิ้น (Jiang, 1936) ผู้คนมักใช้คำว่า “จู่ชาน” ในการตั้งชื่อถนน สะพานรวมถึงกลุ่มวิชาการของท้องถิ่น หานหนอของชินชางตงเจียวในเขตจู่ชานเป็นแม่น้ำสายย่อยของแม่น้ำชางเจียงซึ่งเป็นแม่น้ำสายหลักของเมืองจิ่งเต๋อเจิ้น แม่น้ำน้อยใหญ่เคยยึดเอาชางเจียงเป็นหลักล้นนำมาซึ่งความสะดวกอย่างมากมาสำหรับการผลิต การจำหน่ายและการขนส่งของเซรามิกเมืองจิ่งเต๋อเจิ้น รูปแบบโครงสร้างการพัฒนาเมืองจิ่งเต๋อเจิ้นที่ว่า “เซรามิกเต็มบ้าน เต่าเผาเต็มเมือง” ล้วนเป็นแบบ “สร้างเต่าเผาขนานแม่น้ำ” “สร้างเมืองล้อมเต่าเผา” ในที่สุดก็กลายเป็นรูปแบบเมืองที่มีอัตลักษณ์เฉพาะ เต่าเผาในช่วงราชวงศ์อู่ได้จนถึงราชวงศ์ซ่งล้วนกระจายแม่น้ำสาขานานเหอและตงเหอของเมืองจิ่งเต๋อเจิ้น ถนนศิลปะเซรามิกที่โรงงานใหม่เขตจู่ชานที่งานวิจัยฉบับนี้กล่าวถึงก็จัดอยู่ในแม่น้ำสาขานานเหอและอยู่ในบริเวณเต่าเผาหุเถียนที่มีชื่อเสียงอัตลักษณ์ของบริเวณถนนเมืองจิ่งเต๋อเจิ้นคือสร้างขึ้นขนานกับเส้นทางการคมนาคมสายหลัก ก่อนอื่นเปิดร้าน ประกอบธุรกิจการค้าในที่ที่มีการจราจรสะดวก สืบเนื่องจากประชากรที่รวมตัวกันหนาแน่นขึ้นบริเวณพักอาศัยของประชากรก็เปลี่ยนจาก จุด ๆ หนึ่งเป็นเส้น ๆ หนึ่ง และค่อย ๆ กลายเป็นย่าน ๆ หนึ่ง หลังจากนั้นค่อย ๆ พัฒนาเป็นย่านสี่แยก จำนวนประชากรสั่งสมก็เพิ่มขึ้นตลอด บ้านเรือนอาศัยก็เกิดขึ้นในย่านสี่แยกนี้มากขึ้น อีกทั้งขยายบริเวณเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ จากจุดเล็ก ๆ กลายเป็นเส้น ๆ หนึ่ง จากเส้น ๆ หนึ่ง กลายเป็น ย่าน ๆ สุดท้ายกลายเป็นเมือง ๆ หนึ่ง

รูปแบบและการพัฒนาของถนนศิลปะเซรามิกเขตจู่ชานเป็นต้นแบบของกิจกรรมการค้าที่เปลี่ยนแปลงรูปแบบโครงสร้างตัวเมือง ที่อยู่เดิมของถนนศิลปะเซรามิกคือหมู่บ้าน ไม่มีถนน เป็นหมู่บ้านที่เป็นดินโคลน เดิมมีชื่อของหมู่บ้านว่า “เฉิงซุน” ชาวบ้านส่วนใหญ่ยึดเอาการเพาะปลูกพวกพืชผักและอ้อย รวมถึงอุตสาหกรรมการเลี้ยงสัตว์เพื่อดำรงชีวิต ภายใต้การวางแผนเมืองของรัฐบาล พื้นที่ส่วนใหญ่ของชาวบ้านถูกเวนคืน เพื่อใช้สร้างโรงเรียน โรงงานและตึกการค้า ค.ศ.1995 “เฉิงซุน” เปลี่ยนชื่อเป็น “เถาหยางชินซุน” ค.ศ. 2001 บ้านเรือนทั้งหมดในหมู่บ้านถูกรื้อถอน ชาวบ้านได้รับมาตรการช่วยเหลือต่าง ๆ จากทางภาครัฐ อาทิเช่น การจัดสรรที่อยู่และชดเชยจากทางภาครัฐ รวมถึงการหางานในโรงงานให้ ปัจจุบันชาวบ้านส่วนใหญ่ได้ยึดการปล่อยเช่าตัวอาคารและเงินเกษียณ

อันน้อยนิดรวมถึงเงินชดเชยจากทางภาครัฐเพื่อมาใช้ดำรงชีวิต กลายเป็นหมู่บ้านชนบทในกลางเมือง พื้นที่ส่วนใหญ่ของหมู่บ้านโดนสร้างเป็นอาคารจำหน่ายสินค้าย่านเชิงหวัดตี้จิ่ง ร้านค้าปากทางเข้า ชั้น 1 ที่ขนานกับถนนของย่านนี้ ได้เริ่มค่อย ๆ กลายเป็นรูปเป็นทรงของถนนศิลปะเซรามิกในปัจจุบันขึ้น ในค.ศ. 2008 และในค.ศ. 2015 รัฐบาลเมืองจึงต่อเงินเริ่มดำเนินการปรับปรุงและติดตั้งป้ายตามท้องถนน อีกทั้งสร้างถนนฝั่งตะวันตกและตะวันออกของถนนศิลปะเซรามิกให้เชื่อมถึงกัน ถนนศิลปะเซรามิกจึงได้ตั้งขึ้นอย่างสมบูรณ์ (Li Linqian, 2016)

ถนนศิลปะเซรามิกเขตจู่ชานเมืองจี้เต๋อเจิ้นเป็นถนนการค้าที่มีอัตลักษณ์ จัดอยู่ในถนนการค้าที่มีอัตลักษณ์ระดับมณฑลของเจียงซี ค.ศ.2015 รัฐบาลได้ดำเนินการปรับปรุงถนน ดำเนินการยื่นขอพิจารณาโครงการที่กรมการก่อสร้างเมืองของเมืองจี้เต๋อเจิ้น แต่จนถึงปัจจุบันโครงการนี้ยังไม่มี การรับพิจารณา เมื่อมองจากมุมมองการออกแบบของแผนงานการปรับปรุงถนนศิลปะเซรามิกแล้ว ในความเป็นจริงกับแผนงานยังมีข้อแตกต่างอยู่มาก มีปัญหาอยู่อีกมากมาย ได้แก่ การขาดผังเมืองของพื้นที่ใช้สอยโดยรวม ยังขาดจุดสัญลักษณ์ สิ่งอำนวยความสะดวกด้านสาธารณสุข ขาดพื้นที่พักผ่อน สาธารณะ ขาดต้นไม้มาประดับถนนเพื่อความสวยงาม และยังขาดป้ายบอกทาง

จากการเดินสำรวจศึกษาของผู้วิจัย พบว่าตั้งแต่ค.ศ. 2016 เป็นต้นมา ความเป็นที่นิยมของถนนศิลปะเซรามิก ค่อย ๆ ลดลง ศิลปินเซรามิกจำนวนมากที่เปิดร้านในถนนศิลปะเซรามิกในช่วงแรก พวกเขาเรียกตัวเองว่าผู้ก่อตั้งถนนศิลปะเซรามิก “ชั้นอาวูโส” กลุ่มนี้มีส่วนหนึ่งก็ทยอยจากที่นี่ไป คนที่อดทนอยู่ต่อก็มีไม่มาก ในนั้นส่วนมาเจอกับช่วงทางตัน นี้มีส่วนเกี่ยวข้องกันอย่างมากกับการจัดตั้ง และการจัดการโดยรวมของถนนศิลปะเซรามิก

ด้วยเหตุนี้ โครงการการจัดการพื้นที่ศิลปะในครั้งนี้ได้นำจุดสำคัญเพิ่มเติมข้อมูลไปในการศึกษา ได้แก่ การสำรวจการพัฒนาพื้นที่ชนบทและชุมชนรอบ ๆ ที่ถูกมองข้ามและร้านค้าเรียกว่าร้านที่ค่อนข้างที่จะกระจุกรวมอยู่ช่วงบริเวณส่วนหน้าของถนนศิลปะเซรามิก การรวบรวมข้อมูลการเปลี่ยนแปลงทางสังคมของวัฒนธรรมการเกษตรของท้องถิ่นบริเวณรอบ ๆ และวัฒนธรรมอุตสาหกรรมย่านถนนการค้าของถนนศิลปะเซรามิกเขตจู่ชานเมืองจี้เต๋อเจิ้น การประมวลสภาพปัญหาที่ขัดแย้งกันและพึ่งพากันของเมืองและชนบท ปัญหาทางสังคมที่ค่อนข้างฝังลึกที่พึ่งพากัน และขัดแย้งกันบนพื้นที่ชนบทและตัวเมืองที่ซ่อนอยู่ในพื้นหลัง เช่น “เมือง” กับ “ชนบท” “ถนน” กับ “ตลาด” “ร้านค้า” กับ “แผงลอย” สภาพปัจจุบันของถนนศิลปะเซรามิกเขตจู่ชานเมืองจี้เต๋อเจิ้นยังไม่มีจัดการทางศิลปะที่เป็นมืออาชีพ การวิจัยโครงการนี้จะดำเนินการจัดการทางศิลปะวัฒนธรรมถนนศิลปะเซรามิกในจากมุมมองมหภาค และลงลึกไปถึงการสร้างพื้นที่การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม การออกแบบที่มีความเป็นอัตลักษณ์ท้องถิ่น การพัฒนาการออกแบบของผลิตภัณฑ์ศิลปะท้องถิ่น การจัดให้ชาวบ้านดำเนินกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกันกับวัฒนธรรมเซรามิกที่มีอัตลักษณ์ท้องถิ่นรวมถึงอื่น ๆ การดำเนินการออกแบบและจัดการพื้นที่ศิลปะวัฒนธรรมใหม่ ๆ สำหรับถนนศิลปะเซรามิกและบริเวณ

ใกล้เคียง ปรับปรุงสภาพพื้นที่ว่างของถนนศิลปะเซรามิกทำให้ศิลปินเซรามิกสามารถที่จะก่อตั้งกิจการ และจำหน่ายผลงานศิลปะเซรามิกต่อไป อีกทั้งยังสามารถช่วยชาวบ้านที่อาศัยอยู่ดั้งเดิมหาช่องทางใหม่ ๆ เพื่อเพิ่มรายได้ของชาวบ้านและพัฒนาคุณภาพชีวิตของพวกเขา มีบทบาทในการส่งเสริมความรุ่งเรืองของลานวัฒนธรรมแห่งนี้ในถนนศิลปะเซรามิกเขตจตุรพักตรพิมานเมืองจัตวา

ความตั้งใจของการวิจัยในครั้งนี้คือการใช้กระบวนการวิจัยเข้ามามีบทบาทในการส่งเสริมต่อความรุ่งเรืองของพื้นที่วัฒนธรรมพิเศษถนนศิลปะเซรามิกเขตจตุรพักตรพิมานเมืองจัตวาเพื่อจะยกระดับภาพลักษณ์ที่เป็นเครื่องหมายการค้าเชิงการท่องเที่ยวของเมืองจัตวาเขตจตุรพักตรพิมานและเพิ่มพูนความเชื่อมั่นในวัฒนธรรมชนชาติอย่างมีนัยยะสำคัญ โดยที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยได้ทำการวิจัยสร้างแผนการจัดการพื้นที่ในการพัฒนาอย่างยั่งยืนบนพื้นที่ถนนศิลปะเซรามิกจากการวิเคราะห์และสังเคราะห์ลักษณะเด่นของชุมชนถนนศิลปะเซรามิก

คำถามของการวิจัย

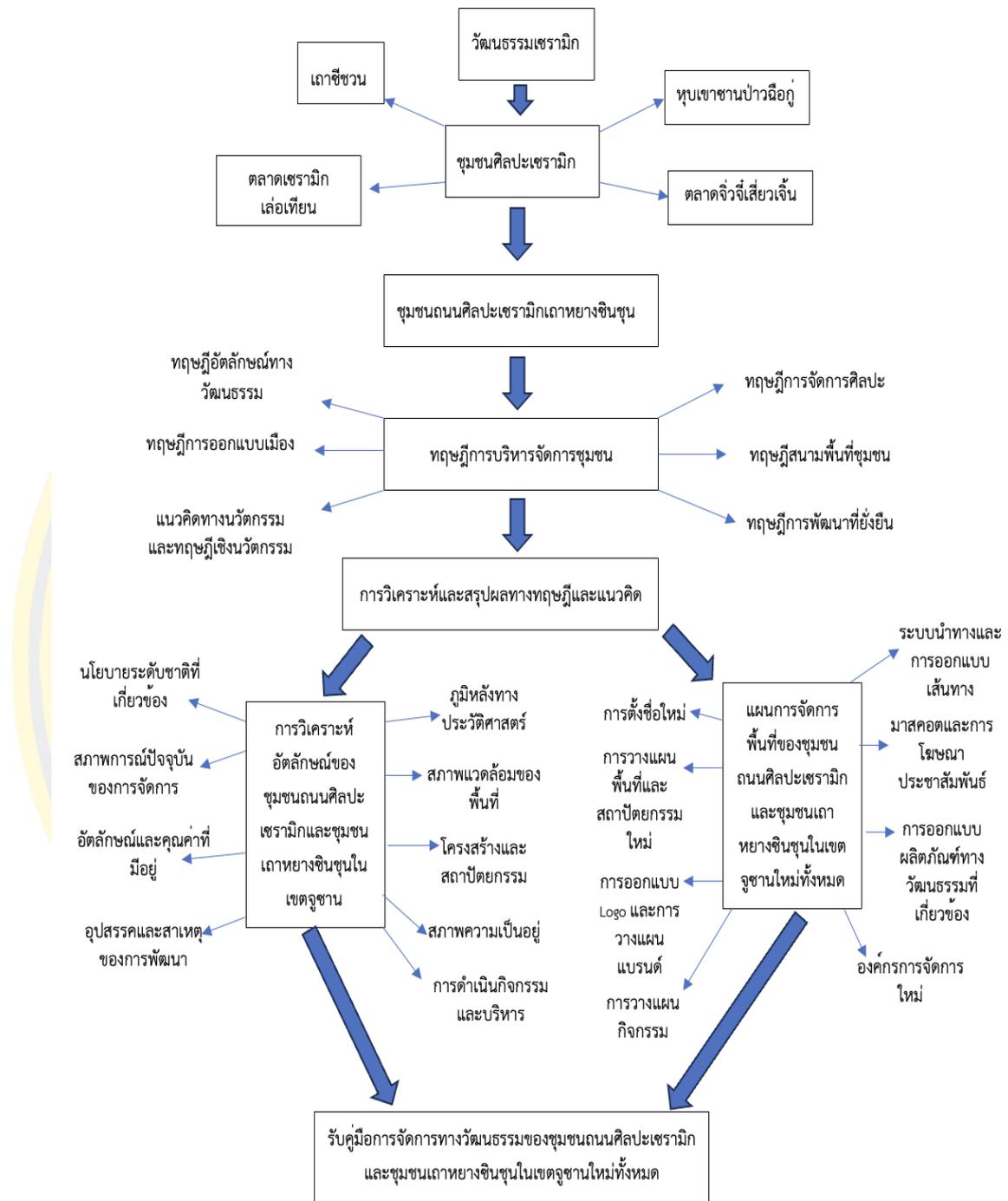
1. โมเดลการพัฒนาและวิวัฒนาการของชุมชนถนนเถาหยางซินซุนในเขตจตุรพักตรพิมานเมืองจัตวาเป็นอย่างไร
2. อัตลักษณ์ของถนนเถาหยางซินซุนในเมืองจัตวาเป็นอย่างไร
3. จะสามารถสังเคราะห์อัตลักษณ์ของชุมชนให้กลายเป็นแผนการบริหารจัดการถนนศิลปะเซรามิกแห่งใหม่ได้อย่างไร

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาภูมิหลังทางประวัติศาสตร์ วิถีชีวิตทางสังคมและวัฒนธรรมและพื้นที่โดยรอบของชุมชนถนนศิลปะเซรามิกเขตจตุรพักตรพิมานเมืองจัตวา
2. เพื่อวิเคราะห์อัตลักษณ์ชุมชนและพื้นที่โดยรอบของถนนศิลปะเซรามิก อัตลักษณ์ท้องถิ่น เพื่อนำไปสู่การปรับปรุงรูปแบบการจัดการพื้นที่ศิลปะและการพัฒนาอย่างยั่งยืนของถนนศิลปะเซรามิก
3. เพื่อสร้างแผนการจัดการพื้นที่ศิลปะและวัฒนธรรมและยกระดับภาพลักษณ์ระดับภูมิภาคของชุมชนถนนศิลปะเซรามิก

กรอบแนวคิดในการวิจัย

งานวิจัยนี้เริ่มต้นจากวัฒนธรรมเซรามิก ผ่านการรวบรวมเอกสาร เรียบเรียงวิวัฒนาการทางประวัติศาสตร์ของศิลปะ เซรามิกแห่งจิ่งเต๋อเจิ้นเป็นพื้นฐาน ศึกษาชุมชนเซรามิกใหม่ล่าสุดและได้รับความนิยมนมากที่สุด ในจิ่งเต๋อเจิ้นผ่านวิธีการสังเกต วิเคราะห์จัดการความได้เปรียบของการพัฒนาและการจัดการชุมชนเซรามิกเมืองจิ่งเต๋อเจิ้นในปัจจุบัน รวมถึงปัญหาที่มีอยู่ วิเคราะห์ข้อดีและข้อบกพร่องที่มีอยู่ของพื้นที่ชุมชนถนนศิลปะเซรามิกเถาหยางซินชุน จากนั้นใช้ทฤษฎีอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรม ความคิดสร้างสรรค์และทฤษฎีนวัตกรรม ทฤษฎีการออกแบบเมือง ทฤษฎีการจัดการศิลปะ ทฤษฎีสนามพื้นที่ และทฤษฎีการพัฒนาที่ยั่งยืนที่มีต่อการจัดการชุมชนศิลปะ แผนการจัดการและการออกแบบใหม่ประกอบไปด้วย การตั้งชื่อใหม่ของชุมชนศิลปะ การออกแบบโลโก้ การออกแบบของเส้นทาง การออกแบบสัญลักษณ์ การจัดการสิ่งก่อสร้าง การออกแบบภาพมาสคอต โลโก้ การโฆษณาและผลิตภัณฑ์วัฒนธรรมที่เกี่ยวข้อง รวมถึงการวางแผนกิจกรรมและโปสเตอร์ที่มีหัวข้อเฉพาะ เพื่อรับคู่มือแผนการจัดการใหม่

ภาพที่ 1-1 แผนผังเค้าโครงแนวคิดของงานวิจัย(Qi Yu)

ขอบเขตของการวิจัย

1. ขอบเขตด้านเนื้อหา

ภูมิหลังทางประวัติศาสตร์ของเขตชุมชนเมืองจิ้งเต๋อเจิ้น สภาพการพัฒนาโดยรวมของ ศิลปะเซรามิกร่วมสมัย ทฤษฎีการวิจัยการจัดการ อัตลักษณ์และสภาพแวดล้อมทางภูมิศาสตร์ของ ถนนศิลปะเซรามิก การเปรียบเทียบสภาพปัจจุบันของการพัฒนาการจัดการของถนนศิลปะ เซรามิกกับบริเวณโดยรอบ ไม่ว่าจะเป็นเกาซีชว่น ตลาดเซรามิกเล่อเทียนและจิวจีเสี่ยวเจิ้น สภาพ ปัจจุบันของการจัดการพื้นที่และภูมิหลังทางประวัติศาสตร์ของเกาหยางซินชุนของบริเวณโดยรอบของ ถนนศิลปะเซรามิก

2. ขอบเขตด้านเวลา

ค.ศ. 2008 ถึงค.ศ. 2023 ซึ่งค.ศ. 2008 เป็นช่วงก่อตั้งขึ้นช่วงแรกของถนนศิลปะเซรามิก ค.ศ. 2016- ค.ศ. 2020 ถนนศิลปะเซรามิกค่อย ๆ เสื่อมโทรมลง เนื่องจากการแพร่ระบาดของโควิด 19 ที่มีการระบาดจนถึงทุกวันนี้ ทำให้ความคึกคักของผู้คนในทั้งพื้นที่ลดลง ด้วยเหตุนี้จึงมีการ กำหนดขอบเขตด้านเวลาของการวิจัยอยู่ในช่วงค.ศ. 2008 - ค.ศ.2023

3. ขอบเขตด้านพื้นที่

พื้นที่หลักคือถนนศิลปะเซรามิกเขตชุมชนเมืองจิ้งเต๋อเจิ้นและหมู่บ้านเกาหยางซินชุนที่อยู่ รอบ ๆ ไปจนถึงชุมชนศิลปะเซรามิกที่อยู่รอบ ๆ ซึ่งประกอบด้วยเกาซีชว่น ตลาดเซรามิกเล่อเทียน และตลาดจิวจีเสี่ยวเจิ้น

วิธีดำเนินการวิจัย

1. การวิจัยทางเอกสาร

รวบรวมเอกสารอ้างอิงเกี่ยวกับการพัฒนาของประวัติศาสตร์วัฒนธรรมเมืองจิ้งเต๋อเจิ้น เอกสารเกี่ยวกับการบริหารจัดการ เอกสารเกี่ยวกับศิลปะเซรามิกร่วมสมัย เอกสารเกี่ยวกับการ ออกแบบเมือง เกี่ยวกับการดำเนินการทางการตลาด โดยใช้วิธีการวิเคราะห์ทางเอกสารเพื่อศึกษาและ วิเคราะห์เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยด้านการจัดการชุมชนของถนนศิลปะเซรามิกในเขตชุมชน และ ศึกษาอัตลักษณ์ของถนนศิลปะเซรามิกและพื้นที่โดยรอบ

2. วิธีการวิจัยภาคสนาม

ลงพื้นที่ภาคสนาม ณ ถนนศิลปะเซรามิกเขตชุมชน เมืองจิ้งเต๋อเจิ้น เพื่อเก็บรวบรวมข้อมูล เกี่ยวกับถนนศิลปะเซรามิกในเขตชุมชน เมืองจิ้งเต๋อเจิ้น ทำการสำรวจและศึกษาสภาพความเป็นอยู่ ของชาวบ้านดั้งเดิมและศิลปินต่างพื้นที่ในถนนศิลปะเซรามิกและรวบรวมข้อมูลแล้ววาดภาพเพื่อทำ การวิเคราะห์

การสัมภาษณ์เพื่อเก็บข้อมูลจากกลุ่มเป้าหมาย 4 กลุ่ม ดังนี้ กลุ่มที่ 1 ผู้บริหารจัดการของถนนศิลปะเซรามิก ศิลปินที่มีชื่อเสียง ตัวแทนศิลปินของถนนศิลปะเซรามิก หัวหน้าหมู่บ้านของหมู่บ้านเถาหยางซินซุนรวมถึงผู้ดูแลที่เกี่ยวข้อง (2-3 คน) กลุ่มที่ 2 กลุ่มศิลปิน ได้แก่ ปรมาจารย์ด้านศิลปะ อาจารย์มหาวิทยาลัยและตัวแทนศิลปินแห่งถนนศิลปะ (2-3 คน) และกลุ่มที่ 3 กลุ่มผู้เชี่ยวชาญ ได้แก่ผู้เชี่ยวชาญด้านประวัติศาสตร์เซรามิก และผู้เชี่ยวชาญด้านมานุษยวิทยา และกลุ่มที่ 4 นักท่องเที่ยวและผู้อยู่อาศัยในชุมชน

ตารางที่ 1-1 กลุ่มเป้าหมายของการสัมภาษณ์

การแบ่งกลุ่ม	ตำแหน่ง	ชื่อผู้ถูกสัมภาษณ์และตำแหน่งของพวกเขา
กลุ่มที่ 1	ผู้จัดการ	He Xia (เลขาธิการหมู่บ้านซินฉ่านเขตจูชาน) Cheng Wangfa (หัวหน้าหมู่บ้านของหมู่บ้านเถาหยางซินซุน)
กลุ่มที่ 2	ศิลปิน	Liu Yuanchang (ปรมาจารย์ด้านศิลปะหัตถกรรมจีน) Yang Bing (ศาสตราจารย์ประจำมหาวิทยาลัยเซรามิกแห่งจิ้งเต๋อเจิ้น) Wu Fangyang และคู่สมรส (ศิลปินเครื่องเซรามิกผู้บุกเบิกร้านค้าในถนนศิลปะเซรามิก)
กลุ่มที่ 3	ผู้เชี่ยวชาญด้านประวัติศาสตร์เซรามิกและผู้เชี่ยวชาญด้านมนุษยวิทยา	Fang Lili (ผู้เชี่ยวชาญมานุษยวิทยา/ผู้อำนวยการกองวิจัยมานุษยวิทยาประจำศูนย์การวิจัยศิลปะแห่งชาติจีน) Lu Jinqian (จบการศึกษาดุซงกีบัณฑิต คณะศิลปะ มหาวิทยาลัยอากเนย์/รองอธิการบดีมหาวิทยาลัยเซรามิกแห่งจิ้งเต๋อเจิ้น) Cao Jianwen (ศาสตราจารย์ประจำมหาวิทยาลัยเซรามิกแห่งจิ้งเต๋อเจิ้นจบการศึกษาคณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยชิงหวา จบการศึกษาดุซงกีบัณฑิต คณะศิลปะ มหาวิทยาลัยอากเนย์)
กลุ่มที่ 4	นักท่องเที่ยวและผู้อยู่อาศัยในชุมชน	Liu Minwei (นักท่องเที่ยว) Jiang Zhihui และคู่สมรส (เจ้าของร้านค้าและโรงงานแกะสลักในถนนศิลปะเซรามิก) Fang Chengshuai (ตัวแทนชาวบ้านหมู่บ้านเถาหยางซินซุน) Li Fangling (เจ้าของร้านแผงลอยในชุมชนเถาหยางซินซุน)

3. วิธีการวิจัยแบบสหวิทยาการ

งานวิจัยนี้จะสอดแทรกและบูรณาการความรู้ด้านศิลปะเซรามิก การจัดการทางวิทยาศาสตร์ มิติทางปรัชญา การออกแบบเมือง การจัดการการตลาด จิตวิทยา และสาขาวิชาอื่น ๆ จากมิติทางสังคมของชุมชนเพื่อทำการวิจัยแบบสหวิทยาการ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ได้องค์ความรู้เกี่ยวกับชุมชนถนนศิลปะชุมชนเถาหยางซินซุน เขตจู่ชาน เมืองจิ้งเต๋อเจิ้น
2. ได้รูปแบบการจัดการและพิมพ์เขียวสำหรับพื้นที่วัฒนธรรมใหม่ของชุมชนถนนศิลปะเถาหยางซินซุน และได้ชุมชนศิลปะเซรามิกเชิงนิเวศที่มีทั้งการใช้ชีวิตและการขาย
3. ได้คู่มือวิธีการจัดการใหม่สำหรับชุมชนถนนศิลปะเซรามิกเถาหยางซินซุน ยกกระดับภาพลักษณ์ของเมือง เพิ่มรายได้ของชาวบ้านและศิลปินผู้ประกอบการ และส่งเสริมการพัฒนาเศรษฐกิจของชุมชนท้องถิ่น

นิยามศัพท์เฉพาะ

อัตลักษณ์ หมายถึง ความแตกต่างและลักษณะเฉพาะของถนนศิลปะเซรามิกและชุมชนของหมู่บ้านเถาหยางซินซุนที่อยู่โดยรอบ

ชุมชนศิลปะเซรามิก หมายถึง ประชากรจำนวนหนึ่ง พื้นที่ในขอบเขตหนึ่ง สิ่งอำนวยความสะดวกในขอบเขตหนึ่ง วัฒนธรรมที่เป็นอัตลักษณ์ในแบบหนึ่ง จัดตั้งรวมด้วยกัน มีเป้าหมายในการแสวงหากำไรและไม่ได้แสวงหากำไร เป็นการบูรณาการของกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกันกับการประกอบอาชีพเกี่ยวกับเซรามิกในพื้นที่ศิลปะ

ศิลปะเซรามิกร่วมสมัย หมายถึง งานศิลปะประเภทเซรามิกที่เกิดขึ้นหลังช่วงกลางศตวรรษนี้ สืบเนื่องจากการสอดแทรกของศิลปะยุคปัจจุบันของตะวันตก มุมมอง “ศิลปะเซรามิกยุคร่วมสมัย” ของตะวันตกส่งผลกระทบต่ออย่างหนักต่อศิลปะเซรามิกจีน แนวคิดของ “ศิลปะเซรามิก” ได้กลายเป็นแฟชั่นใหม่ของวงการศิลปะเซรามิก

การจัดการพื้นที่ชุมชน หมายถึง แผนการจัดการอ้างอิงถึงคู่มือแผนการจัดการศิลปะใหม่สำหรับพื้นที่ของถนนเซรามิกเถาหยางซินซุน ซึ่งประกอบไปด้วย การตั้งชื่อใหม่ของชุมชนศิลปะ การออกแบบ logo การออกแบบเส้นทาง การออกแบบระบบนำทาง โครงสร้างเชิงสถาปัตยกรรม ภาพมาศคอต วิดีโอโปรโมท ผลิตภัณฑ์ทางวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้อง การวางแผนกิจกรรมหัวข้อ เป็นต้น

ถนนศิลปะเซรามิกเถาหยางซินซุน เขตจู่ชาน หมายถึง ถนนที่ตั้งอยู่ในบริเวณโรงงานใหม่ในเขตจู่ชานเมืองจิ้งเต๋อเจิ้น อยู่ในเขตถนนเส้นหนึ่งที่อยู่กับมหาวิทยาลัยเซรามิกวิทยาเขตเก่า เริ่มแรก

เจ้าของที่เปิดร้านในถนนเส้นนี้ส่วนมากเป็นนักเรียนที่กำลังเรียนหรือจบการศึกษาจากมหา
ลัยเซรามิกหรือไม่ก็เป็นอาจารย์ในมหาวิทยาลัยและผู้ที่ทำงานเกี่ยวกับเซรามิกในสังค
ม ช่วงแรกร้านค้าส่วนมากจะจำหน่ายผลงานที่สร้างสรรค์ขึ้นเองจากนักเซรามิก ดังนั้นคนท้องถิ่นจึงเรียกถนนเส้นนี้ว่า
“ถนนศิลปะเซรามิก”

บทที่ 2

การทบทวนวรรณกรรม

ในบทนี้จะดำเนินการศึกษาประวัติของศิลปะเซรามิกในจิ่งเต๋อเจิ้นตั้งแต่ยุคแรกๆไปจนถึงข้อมูลที่ละเอียด ตำแหน่งทางภูมิศาสตร์ของตลาดที่จำหน่ายเซรามิกขนาดใหญ่ของจิ่งเต๋อเจิ้นและชุมชนศิลปะเซรามิกซึ่งมีความเข้มข้นสูงในจิ่งเต๋อเจิ้น เพื่อสรุปอัตลักษณ์ของพวกเขา นโยบายรัฐต่อการพัฒนาจิ่งเต๋อเจิ้นในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมา นโยบายหลักและนโยบายที่เกี่ยวข้องของศิลปะเซรามิก วรรณกรรมของศิลปะเซรามิกร่วมสมัย หลักการและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องเป็นพื้นฐานการวิจัยและทำการสรุปในท้ายที่สุด

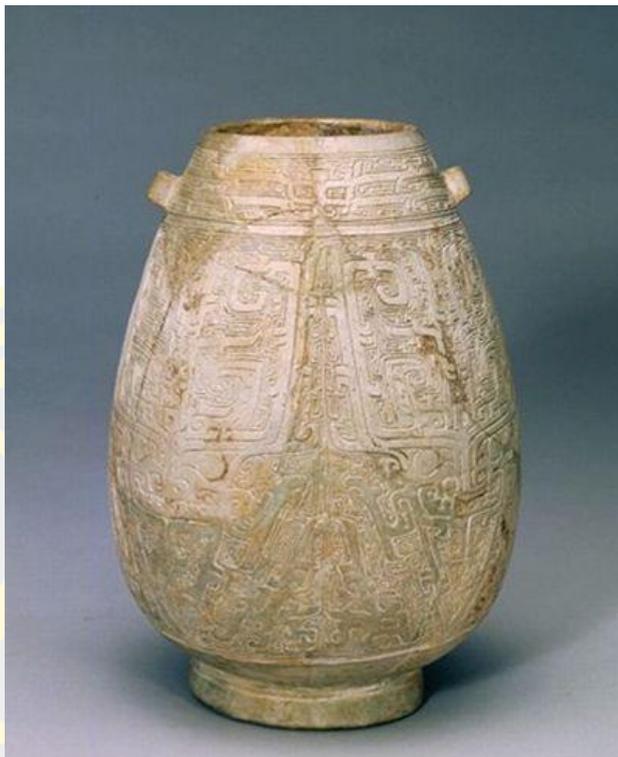
วิวัฒนาการทางประวัติศาสตร์ของศิลปะเครื่องเซรามิก

วิวัฒนาการทางประวัติศาสตร์ของศิลปะเซรามิกจิ่งเต๋อเจิ้นเป็นส่วนสำคัญของประวัติศาสตร์ เซรามิกจีน การประดิษฐ์และวิวัฒนาการของเซรามิกของจีนสามารถแบ่งออกคร่าว ๆ ได้ 3 ยุค ได้แก่ ยุคแรก คือ ยุคเครื่องปั้นดินเผา ตั้งแต่ 7,000 ปีก่อนคริสต์ศักราชถึง 1,000 ปีที่แล้ว ช่วงเวลาประมาณ 6,000 ปี ยุคที่ 2 คือยุคเซรามิก ยุค 1,000 ปีก่อนคริสตกาลจนถึง 600 ปีก่อน พุทธกาล มีอายุประมาณ 1,600 ปี ยุคที่ 3 คือ เซรามิก ตั้งแต่ 600 ปีหลังพุทธกาลจนถึงปัจจุบัน เวลา ประมาณ 1,300 ปี (Edited by the Institute of Ceramics & Jiangxi Provincial Department of Light Industry, 1959)

1. ก่อนสมัยราชวงศ์ฉิน : การเกิดขึ้นของเซรามิกจีน (207 ปีก่อนคริสตกาล)

ในสมัยก่อนราชวงศ์ฉิน การผลิตเซรามิกจีนยังอยู่ในช่วงเริ่มต้น โดยมีงานหัตถกรรมที่เรียบง่ายและผลิตเซรามิกที่ใช้ในชีวิตประจำวันและการเกษตรเป็นหลัก (Feng, 1982)

อัตลักษณ์: เซรามิกมีจำนวนมากที่สุด ส่วนลำตัวมักมีสีแดงและสีเทา มีพื้นผิวเรียบ ส่วนมากจะใช้การพิมพ์ลายและแกะสลัก โดยส่วนมากจะเป็นเครื่องใช้สำหรับพิธีกรรมและเครื่องอุทิศ รูปทรงและการตกแต่งได้รับอิทธิพลมาจากเครื่องสัมฤทธิ์

ภาพที่ 2-1 กาน้ำสองหูเซรามิกแกะสลักลวดลายเถาเถี่ยสมัยก่อนราชวงศ์ฉิน สูง 22.1 ซม. เส้นผ่านศูนย์กลาง 9.1 ซม. เส้นผ่านศูนย์กลางฐาน 8.9 ซม. ขุดพบที่เมืองอันหยาง มณฑลเหอหนาน (Ye Zhemin)

2. สมัยราชวงศ์ฮั่นและราชวงศ์ถัง: การเจริญเติบโตของเซรามิกจีน (207 ปีก่อนคริสตกาลถึง ค.ศ. 907)

ในสมัยราชวงศ์ฮั่นและราชวงศ์ถัง เซรามิกจีนมีการเติบโตและการพัฒนาที่สำคัญ โดยเน้นถึงระดับของงานหัตถกรรมและคุณภาพของเซรามิก ซึ่งประกอบไปด้วย การเกิดขึ้นของเครื่องลายคราม การเคลือบสีสังสไตส์ การใช้เตาเผาอุณหภูมิสูง และการตกแต่งที่ประณีตมากขึ้น ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของการพัฒนางานหัตถกรรมเซรามิกจีน (Feng, 1982)

อัตลักษณ์: เซรามิกแบบดั้งเดิมของราชวงศ์ฮั่นส่วนมากเป็นเครื่องใช้ในชีวิตประจำวัน ชั้นเคลือบบางและไม่สม่ำเสมอ และขาดการตกแต่งที่งดงาม การใช้เซรามิกในราชวงศ์ถังกว้างขวางขึ้น มีประเภทที่หลากหลาย มีรูปทรงกลมและเต็มซึ่งแสดงถึงอัตลักษณ์ของราชวงศ์ถัง

ภาพที่ 2-2 กาน้ำลายปะติดถังชานฉ่ายสูง 13.1 ซม. เส้นผ่านศูนย์กลาง 5.3 ซม. เส้นผ่านศูนย์กลางฐาน 6.2 ซม. (พิพิธภัณฑสถานศิลปะแผ่นดิน สหรัฐอเมริกา)

3. ราชวงศ์ซ่ง: การยกระดับเซรามิกจีน (ค.ศ. 907 จนถึง ค.ศ. 1007)

ในสมัยราชวงศ์ซ่ง งานหัตถกรรมเซรามิกจีนมีการยกระดับขึ้นอย่างชัดเจน โดยมีเครื่องศิลาดลอุณหภูมิสูง เครื่องลายคราม เครื่องเคลือบหลากสีและเครื่องลายครามเตาเผาทางการเป็นตัวแทนระดับการผลิตและการตกแต่งก้าวสู่ระดับที่สูงขึ้น เพื่อเป็นคุณภาพที่สำคัญต่อความรุ่งโรจน์ของเซรามิกในภายหลัง (Feng, 1982)

อัตลักษณ์: เครื่องหยิ่งชิงของจิ่งเต๋อเจิ้นในสมัยราชวงศ์ซ่งนั้นมีน้ำหนักเบาและงดงาม มีพื้นผิวสีขาวและละเอียด เครื่องเคลือบสีขาวมีสีเขียวและสีเขียวมีสีขาว และมีลวดลายแบบใต้เคลือบที่ละเอียดและชัดเจน

ภาพที่ 2-3 จานศิลาดลเตาเผาหุเหยาในสมัยราชวงศ์ซ่งเหนือ สูง 3.2 ซม. เส้นผ่านศูนย์กลาง 13.1 ซม. เส้นผ่านศูนย์กลางฐาน 8.9 ซม. (พิพิธภัณฑก์กู้กง ปักกิ่ง)

4. ราชวงศ์หยวน: การแบ่งแยกของเซรามิกจีน (ค.ศ. 1271 ถึง ค.ศ. 1368)

ราชวงศ์หยวนมีบทบาทที่สำคัญในประวัติศาสตร์เซรามิกจีน โดยเป็นการเปิดศักราชใหม่ ตั้งแต่เครื่องเคลือบธรรมดาไปจนถึงเครื่องเคลือบสี อิทธิพลของวัฒนธรรมภายนอกและความเจริญรุ่งเรืองของการค้าต่างประเทศได้นำไปสู่ความก้าวหน้าและการพัฒนา เพื่อเป็นการวางรากฐานสำหรับวิวัฒนาการเพิ่มเติมและการเผยแพร่งานหัตถกรรมของในระดับนานาชาติ (Feng, 1982)

อัตลักษณ์: ราชวงศ์หยวนเป็นช่วงเวลาแห่งนวัตกรรมของเมืองจิ่งเต๋อเจิ้น ในช่วงเวลาดังกล่าว จิ่งเต๋อเจิ้นประสบความสำเร็จในการเผาเครื่องลายคราม ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ว่างานหัตถกรรมเครื่องลายครามได้มาถึงระดับสมบูรณ์ ขณะเดียวกัน ยังมีความสำเร็จด้านการสร้างสรรค์เครื่องเคลือบภายในสีแดงอีกด้วย

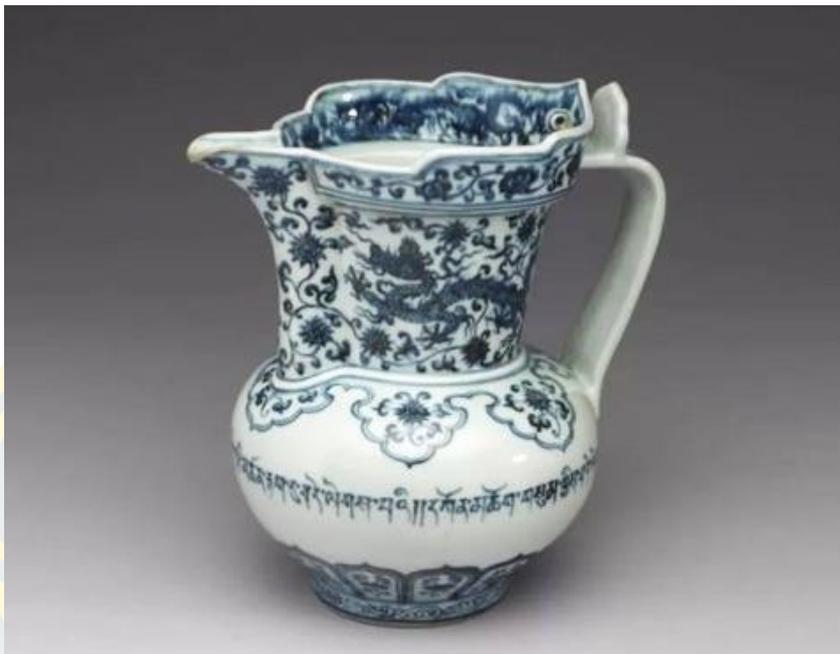

ภาพที่ 2-4 แจกันหมยฝิงลายคราม สมัยราชวงศ์หยวน สูง 44.5 ซม. เส้นผ่านศูนย์กลาง 5.8 ซม.
เส้นผ่านศูนย์กลางฐาน 9.2 ซม. (พิพิธภัณฑสถานศิลปะเมโทรโพลิตัน นิวยอร์ก สหรัฐอเมริกา)

5. ราชวงศ์หมิง: การพัฒนาอย่างก้าวกระโดดของเซรามิกจีน (ค.ศ. 1368 ถึง ค.ศ. 1644)

ราชวงศ์หมิงเป็นยุคก้าวกระโดดสำหรับงานหัตถกรรมจีน โดยมีจุดเด่นคือผลิตภัณฑ์คุณภาพสูงจากเตาเผาทางการ ความสมบูรณ์ของเทคโนโลยีการเผาในอุณหภูมิสูง เครื่องลายครามอันวิจิตรงดงาม การตกแต่งที่มีสีสันและความเจริญรุ่งเรืองของการค้าระหว่างประเทศ ในช่วงเวลาดังกล่าว ระดับการผลิตเซรามิกจีนได้ก้าวขึ้นสู่ระดับใหม่ ซึ่งดึงดูดความสนใจและตลาดของต่างประเทศอย่างกว้างขวาง เพื่อเป็นรากฐานที่มั่นคงสำหรับการพัฒนาที่ยอดเยี่ยมและการเผยแพร่งานหัตถกรรมเซรามิกจีนในระดับนานาชาติ (Feng, 1982)

อัตลักษณ์: เครื่องเคลือบหลังหลงมีความประณีตและหรูหรา สีลายครามหย่งเล่อที่มีสีสันสดใส ลายครามชวนต่อม้วนวาวราวกับหยก และตัวฉ่ายเฉิงฮวาที่สดใส

ภาพที่ 2-5 กาน้ำทรงหมวกพระทิเบตลายครามลวดลายดอกบัวและมังกรคู่ รัชสมัยชวเนตอ สมัยราชวงศ์หมิง สูง 22.8 ซม. เส้นผ่านศูนย์กลาง 18.1 ซม. เส้นผ่านศูนย์กลางฐาน 8.9 ซม. (พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติกรุงปักกิ่ง)

6. ราชวงศ์ชิง: ความรุ่งเรืองและการเสื่อมถอยของเซรามิกจีน (ค.ศ. 1644 ถึง 1912)

ประวัติศาสตร์เซรามิกในสมัยราชวงศ์ชิงมีทั้งความรุ่งเรืองและความเสื่อมถอย ช่วงเวลาทางประวัติศาสตร์ในสามรัชสมัยของราชวงศ์ชิงคือ รัชสมัยคังซี รัชสมัยยงเจิ้ง และรัชสมัยเฉียนหลงแห่งราชวงศ์ชิง (มักถูกขนานนามว่า “สามสมัยแห่งราชวงศ์ชิง” หรือ “สมัยคังยงเฉียน”) ซึ่งถือเป็นจุดสูงสุดของประวัติศาสตร์เซรามิกจีนโบราณในรัชสมัยเฉียนหลง เทคโนโลยีการผลิตเครื่องลายครามนั้นมีความยอดเยี่ยมมาก และยังสามารถใช้สีพื้นฉ่ำมาเลียนแบบเครื่องใช้ที่ทำจากไม้และโลหะ โดยได้รับขนานนามว่า “เครื่องเคลือบแบบไปโอนิค” แต่อย่างไรก็ตาม หลังจากยุครุ่งเรืองของรัชสมัยคังซี รัชสมัยยงเจิ้ง และรัชสมัยเฉียนหลงแห่งราชวงศ์ชิง การผลิตเซรามิกลดลง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงปลายสมัยราชวงศ์ชิง ด้วยการรุกรานจากต่างประเทศ ความไม่สงบในสังคม คนงานในเตาเผาทางการที่หายไป ทำให้ทักษะการผลิตเซรามิกไม่ได้รับการสืบทอด งานหัตถกรรมเซรามิกของจีนจึงค่อย ๆ ลดลง และการผลิตของเตาเผาลดลง ภายในช่วงเวลานี้ได้นำปัจจัยหลายประการและภูมิหลังทางประวัติศาสตร์มาสู่วิวัฒนาการของงานหัตถกรรมเซรามิกจีน (Feng, 1982)

อัตลักษณ์: ในรัชสมัยคังซี เซรามิกจีนทำเงินมีความรุ่งเรืองอย่างมากไม่ว่าจะเป็นทั้งในด้านการตกแต่งและเทคนิค ล้วนบรรลุถึงความรุ่งเรืองถึงขีดสุด และเทคนิคการผลิตเซรามิกยังสูงมากอีก

ด้วย ในรัชสมัยเฉียนหลง ได้เกิดสีเคลือบที่มีอุณหภูมิมสูงและหลากหลาย ซึ่งประกอบไปด้วย การใช้สีเคลือบที่หลากหลาย ปริมาณการใช้เครื่องลายครามที่เพิ่มขึ้น และปริมาณการใช้สีเคลือบอย่างกว้างขวาง ได้กลายเป็นก้าวที่สำคัญของการพัฒนาเทคนิคเซรามิก ในรัชสมัยยงเจิ้ง การผลิตเซรามิกก้าวถึงจุดสูงสุดในประวัติศาสตร์ ด้วยรูปทรงอันงดงามและการเคลือบอันประณีต

ภาพที่ 2-6 แจกันเชื่อมฟ้ากลางฉายลายมังกรและหงส์ รัชสมัยเฉียนหลง สูง 14.1 ซม. เส้นผ่านศูนย์กลาง 6.8 ซม. เส้นผ่านศูนย์กลางฐาน 7.4 ซม. (พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ)

7. ยุคสาธารณรัฐจีน: ภาพวาดโดยบัณฑิตบนเซรามิกจีน (ค.ศ. 1912 - ค.ศ. 1949)

ในช่วงสาธารณรัฐจีน เซรามิกจีนยังคงรักษาดั้งเดิมของภาพวาดโดยบัณฑิตดั้งเดิม โดยเฉพาะอย่างยิ่งอิทธิพลของภาพวาดโดยบัณฑิตที่แสดงออกในด้านการตกแต่งและรูปแบบ ผลงานเซรามิกมักได้รับแรงบันดาลใจจากหัวข้อของการวาดภาพโดยบัณฑิตแบบดั้งเดิมเช่น ทิวทัศน์ ดอกไม้ นก ตัวละคร เป็นต้น รูปแบบการวาดภาพแบบบนเคลือบจะมีความเป็นจินตภาพและบทกวีมากกว่า

ซึ่ง เซรามิกรูปแบบนี้สะท้อนให้เห็นถึงมรดกอันลึกซึ้งของวัฒนธรรมดั้งเดิมของจีน ตลอดจนการบูรณาการงานหัตถกรรมและสุนทรียภาพของบัณฑิต (Feng, 1982)

อัตลักษณ์: ในสมัยสาธารณรัฐจีน มี “แปดสหายแห่งจูซาน” เป็นตัวแทน พวกเขาสร้างภาษาที่เป็นตัวแทนของภาพวาดเฟิ่นฉ่ายบนเซรามิกขึ้นอย่างเป็นทางการ โดยแสวงหาสุนทรียศาสตร์ของภาพเพียงอย่างเดียว สีแบบจีนเฟิ่นฉ่ายเหมือนกับเซรามิกสีเฉียนเจียง ส่วนใหญ่วาดโดยจิตรกรเซรามิกที่มีชื่อเสียงในสมัยนั้น จะมีทักษะการวาดภาพบนเซรามิกอย่างลึกซึ้ง มีเทคนิคการวาดภาพที่แตกต่างกัน และมีการใช้สีที่งดงาม

ภาพที่ 2-7 แจกันเฟิ่นฉ่ายลวดลายการนำเครื่องดนตรีไปเยี่ยมเพื่อนของ Wang Qi ในปีที่ 21 ของสาธารณรัฐจีน 1/2 : สูง 19.5 ซม. เส้นผ่านศูนย์กลาง 6.6 ซม. เส้นผ่านศูนย์กลางฐาน 6.9 ซม. 2/2 : สูง 19.2 ซม. เส้นผ่านศูนย์กลาง 6.5 ซม. เส้นผ่านศูนย์กลางฐาน 6.8 ซม. (พิพิธภัณฑ์เมืองผิงเซียง มณฑลเจียงซี)

8. ยุคจีนใหม่: บทใหม่ของเซรามิกจีน (ค.ศ. 1949 ถึงปัจจุบัน)

ยุคจีนใหม่เป็นสัญลักษณ์ของความทันสมัยและการพัฒนาที่หลากหลายของงานหัตถกรรมเซรามิกจีน โดยมีการผลิตทางอุตสาหกรรม การปฏิรูปและนวัตกรรม ศิลปะเซรามิกและการสืบทอดทางวัฒนธรรม อิทธิพลจากต่างชาติและการอนุรักษ์กับการสืบทอดเป็นจุดเด่น อุตสาหกรรม

เซรามิกจีนค่อย ๆ เกิดขึ้น ผลงานเซรามิกยังคงสืบทอดองค์ประกอบทางวัฒนธรรมแบบดั้งเดิมต่อไป ขณะเดียวกันก็สะท้อนให้เห็นถึงลักษณะเด่นทางสังคมและวัฒนธรรมร่วมสมัย เพื่อเป็นรากฐานที่มั่นคงสำหรับการพัฒนางานหัตถกรรมเซรามิกจีนในอนาคต (Feng, 1982)

อัตลักษณ์: เซรามิกที่ผลิตตั้งแต่ปลายทศวรรษ 1950 จนถึงปลายทศวรรษ 1970 เซรามิกที่ถูกผลิตขึ้นยังได้รับการขนานนามว่า “567” ในช่วงเวลาดังกล่าวได้ให้ความสำคัญกับการแสดงออกที่สมจริงมากขึ้น และภาพวาดบนเซรามิกยังกลับมาใช้ภาษาในการตกแต่ง ในช่วงทศวรรษ 1980 ด้วยการปฏิรูปและการเปิดกว้าง เศรษฐกิจฟื้นตัวขึ้น รูปแบบทางศิลปะได้เข้าสู่ยุคของความหลากหลาย เซรามิกรูปแบบภาพวาดได้กลับคืนสู่กระแสหลัก ปัจจุบัน ด้วยความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ผู้ที่ทำงานรุ่นใหม่ได้นำเอาเทคโนโลยีมารวมเข้ากับการสร้างสรรค์ของพวกเขา เพื่อนำโฉมหน้าใหม่ให้กับเซรามิก

ภาพที่ 2-8 เซรามิก “7501” หรือที่เรียกว่า “โครงการ 7501” การพัฒนาชุดเครื่องใช้บนโต๊ะอาหาร และเครื่องใช้ในห้องหนังสือสำหรับใช้ประจำวันของผู้นำ ผลิตขึ้นในค.ศ. 1975 (สถาบันวิจัยเซรามิก กระทรวงอุตสาหกรรมเบา ประเทศจีน)

หลังจากการสถาปนาสาธารณรัฐประชาชนจีน ตามนโยบาย “การคุ้มครอง การพัฒนา และการปรับปรุง” ประเทศจีนใหม่จึงดำเนินการฟื้นฟูและพัฒนางานการผลิตเซรามิกหลายครั้ง เพื่อให้อุตสาหกรรมเซรามิกถือกำเนิดขึ้นใหม่ ในค.ศ. 1952 จิ่งเต๋อเจิ้น เมืองกลับมาผลิตเซรามิกอีกครั้งและอุตสาหกรรมเซรามิกของเมืองประกอบด้วย 172 ครัวเรือน ใน ค.ศ. 1963 ได้รวมเป็นโรงงานเซรามิกร่วมทุนระหว่างภาครัฐและเอกชน 13 แห่ง งานหัตถกรรมที่กระจายอยู่ทั่วประเทศมากกว่า 17,000 ชิ้น ได้เริ่มต้นขึ้นบนถนนแห่งความร่วมมือ (Jiangxi Provincial Department of Light Industry, 1963) หลังจากการสถาปนาสาธารณรัฐประชาชนจีน อุตสาหกรรมเซรามิกจิ่งเต๋อเจิ้นได้เข้าสู่ช่วงเวลาแห่งการพัฒนาที่ยังคงดำเนินต่อไปในอดีตและนำไปสู่อนาคตโดยทั่วไป จิ่งเต๋อเจิ้นได้ก่อตั้งสถาบันวิจัยทางวิทยาศาสตร์ที่ให้บริการด้านการผลิตเซรามิกและเครือข่ายการศึกษาระดับมืออาชีพด้านเซรามิกหลายระดับและหลายรูปแบบ ในแง่ของการศึกษาด้านเซรามิก มีสถาบันการศึกษาระดับสูงด้านเซรามิกแห่งเดียวในประเทศ นั่นคือ วิทยาลัยเซรามิกจิ่งเต๋อเจิ้น (เปลี่ยนชื่อเป็นมหาวิทยาลัยเซรามิกแห่งจิ่งเต๋อเจิ้น ใน ค.ศ. 2016) “เครือข่ายการขายเซรามิกกระจายไปทั่วโลก ในแง่ของการส่งออกเซรามิก บริษัทนำเข้าและส่งออกเซรามิกเจียงซี จำกัด ซึ่งก่อตั้งขึ้นใน ค.ศ. 1980 สามารถส่งออกได้ด้วยตัวเอง เซรามิกในจิ่งเต๋อเจิ้นเติบโตขึ้นจากการส่งออกเพียงไม่กี่ประเทศและภูมิภาคในช่วงต้น ในวันก่อตั้งสาธารณรัฐประชาชนจีนเพื่อส่งออกไปยัง 100 ประเทศและภูมิภาคใน 5 ทวีป ในหลาย ๆ ประเทศและภูมิภาค รายรับจากอัตราแลกเปลี่ยนต่อปีสูงกว่า 30 ล้านดอลลาร์สหรัฐ. ตลาดเซรามิกของจิ่งเต๋อเจิ้นเจริญรุ่งเรืองมากขึ้นเรื่อย ๆ” (Wu, 1993) ตั้งแต่ ค.ศ. 1980 เป็นต้นมา อุตสาหกรรมเซรามิกของจิ่งเต๋อเจิ้นนอกจากได้รับเทคโนโลยีและอุปกรณ์ขั้นสูงจากต่างประเทศแล้ว การเปลี่ยนแปลงเทคโนโลยีเซรามิกยังก้าวหน้าอย่างมากและผลการวิจัยทางวิทยาศาสตร์ ตัวอย่างเช่น ความก้าวหน้าครั้งสำคัญเกิดขึ้นในกระบวนการลดสารตะกั่วของพอร์ซเลนดอกกุหลาบของครอบครัว การพัฒนาที่ประสบความสำเร็จของเตาอบที่ควบคุมด้วยไมโครคอมพิวเตอร์ การประยุกต์ใช้วัสดุใหม่ และอื่น ๆ

Jin Baosheng สรุปว่า “เซรามิกเจี้ยนกั๋วเป็นจุดเริ่มต้นของเซรามิกที่ใช้ในชีวิตประจำวัน เซรามิก การฟื้นฟูนิทรรศการศิลปะเซรามิกในต่างประเทศและเครื่องปั้นดินเผาสีฉวีวัน เป็นความพยายามของเซรามิกสมัยใหม่ กิจกรรมทั้งสามนี้ได้วางรากฐานสำหรับจีนใหม่และ ความพิเศษของศิลปะเซรามิกซึ่งก็เป็นที่มาของเครื่องปั้นดินเผายุคใหม่” (Zhao, 2009) คุณ Yang Yongshan ยังกล่าวอีกว่า “ในช่วงต้นค.ศ. 1960 นิทรรศการศิลปะเซรามิกสีฉวีวันที่สร้างสรรค์โดยคุณ Mei Jianying, Zhang Shouzhi และ Jin Baosheng จัดขึ้นที่กว้างไกลและปักกิ่ง อาจกล่าวได้ว่าเป็นนิทรรศการพิเศษที่เก่าแก่ที่สุดของงานเซรามิกสมัยใหม่หลังจากการสถาปนาจีนใหม่” (Yang, 2001) “หลังจากการสถาปนาจีนใหม่ คนงานเซรามิกส่วนใหญ่เติบโตมาพร้อมกับการปฏิรูปและการเปลี่ยนแปลงของพื้นที่การผลิตเซรามิก กระบวนการของผู้สร้างเซรามิกสมัยใหม่กลายเป็นศิลปะที่เป็นต้นแบบสำคัญใน

พื้นที่การผลิตเซรามิกของจีน พวกเขามีประสบการณ์การต่อสู้เช่นเด็กฝึกงาน คนงานในโรงงานเซรามิกช่างเทคนิคในสถาบันวิจัยศิลปะในโรงงานเซรามิก และหัวหน้าผู้สร้างสถาบันวิจัยศิลปะเซรามิก” (Zhang, 2013) ในเอกสารประวัติศาสตร์เหล่านี้ เราจะเห็นว่านักเคลื่อนไหวรุ่นเยาว์อย่าง จางซ่งเหมา ได้ทรงหัว หัวงักยอชิง ฉินซิงซาง ฎุจินสุ่ย ฯลฯ ได้กลายเป็นตัวแทนช่างปั้นอาวุโสในวงการเซรามิกจิ่งเต๋อเจิน สถาบันวิจัยเซรามิกของกระทรวงอุตสาหกรรมเบาจิ่งเต๋อเจินก่อตั้ง “Ceramics Briefing” ในค.ศ. 1959 เปลี่ยนชื่อเป็น “เซรามิก” ในค.ศ.1963 และเปลี่ยนชื่อเป็น “เซรามิกจีน” อย่างเป็นทางการในค.ศ. 1981 จากประสบการณ์ของการปฏิรูปเพิ่มเติมและการเปิดประเทศของจีนใหม่ อิทธิพลของความคิดศิลปะเซรามิกสมัยใหม่ของตะวันตก ความคงอยู่และโอกาสการบูรณาการและนวัตกรรม ศิลปะเซรามิกได้เปลี่ยนแปลงและเติบโตอย่างต่อเนื่อง และยังเป็นการริเริ่มศิลปะ เซรามิกสมัยใหม่ของจีน

ภาพที่ 2-9 เดิมคือสถาบันวิจัยเซรามิก กระทรวงอุตสาหกรรมเบาของจีน/ปัจจุบันสถาบันวิจัยมหาวิทยาลัยเซรามิกจิ่งเต๋อเจิน (Qi Yu)

นโยบายระดับชาติที่เกี่ยวข้อง

ในส่วนนี้แบ่งตามช่วงเวลา เพื่อเรียบเรียงนโยบายที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยนี้

1. นโยบายนำงานศิลปะเซรามิกเข้าสู่นิทรรศการศิลปะกรรมแห่งชาติ

ช่วงเวลาของนโยบาย: ค.ศ. 2009

นิทรรศการผลงานศิลปะแห่งชาติในปัจจุบันเป็นนิทรรศการระดับชาติระดับมืออาชีพที่ใหญ่ที่สุดและมีอำนาจมากที่สุดในประเทศจีน ในการแสดงศิลปกรรมแห่งชาติ ครั้งที่ 11 เมื่อค.ศ. 2009 ได้มีการจัดแสดงศิลปะเซรามิกตามประเภทศิลปะ ซึ่งสิ่งนี้เป็นแรงบันดาลใจให้กับคนงานเซรามิกและผู้ชื่นชอบทั่วประเทศได้อย่างไม่ต้องสงสัย และมีบทบาทอย่างมากในการส่งเสริมการพัฒนาศิลปะเซรามิกของจีน ส่วนหนึ่งของจึงเพียวก็มีความสัมพันธ์บางประการกับความต้องการรางวัลในนิทรรศการสำคัญนี้เช่นกัน

ภาพที่ 2-10 การแข่งขันผลงานศิลปะระดับชาติครั้งที่ 13 โชนเซรามิก (Qi Yu)

2. นโยบายหนึ่งแถบหนึ่งเส้นทาง

ช่วงเวลาของนโยบาย: ค.ศ. 2013

ในเดือนกันยายน ค.ศ. 2013 ในระหว่างการเยือนคาซัคสถานของประธานาธิบดีจิ้นสีจิ้นผิง ได้เสนอให้จีนและต่างประเทศร่วมมือกันสร้างขั้วริเริ่ม “แถบเศรษฐกิจเส้นทางสายไหม” ในเดือนตุลาคมของปีเดียวกัน ท่านได้เสนอแนวคิดในการสร้าง “เส้นทางสายไหมทางทะเลในศตวรรษที่ 21” ระหว่างการเยือนอาเซียน จนถึงตอนนั้น ความริเริ่ม “หนึ่งแถบหนึ่งเส้นทาง” ได้รับการเสนออย่างเป็นทางการในฐานะกลไกความร่วมมือระหว่างประเทศแบบเปิดที่ริเริ่มโดยจีนและทั่วโลกมีส่วนร่วม “เส้นทางสายไหม” เป็นความทรงจำทางประวัติศาสตร์และมรดกทางวัฒนธรรมของความคิดริเริ่ม “หนึ่งแถบหนึ่งเส้นทาง”

ภาพที่ 2-11 ภูมิภาคและประเทศสำคัญที่แถบเศรษฐกิจเส้นทางสายไหม
(zaoxu.com/jjsh/bkdq/407547.html)

สิ่งที่มาพร้อมกับความทรงจำทางการค้าที่ครั้งหนึ่งเคยรุ่งเรืองของเส้นทางสายไหมโบราณ ไม่ใช่แค่ผ้าไหมเท่านั้น ในฐานะที่เป็นผลิตภัณฑ์หลักของเส้นทางสายไหมโบราณ เซรามิกจีนเคยได้รับความนิยมจากทั่วโลก เซรามิกจีนโบราณถูกค้นพบในหลายประเทศตาม “หนึ่งแถบหนึ่งเส้นทาง” เซรามิกเป็นตัวแทนของอารยธรรมอันยาวนานของจีนที่มีลักษณะทางวัฒนธรรมจีนที่เป็นอัตลักษณ์ เซรามิกไม่ได้เป็นเพียงผลิตภัณฑ์ทางวัตถุเท่านั้น แต่ยังเป็นผลิตภัณฑ์ทางวัฒนธรรมอีกด้วย ปัจจุบัน เซรามิกทั่วโลกมีการผสมผสานและมีอัตลักษณ์เฉพาะตัวผ่านการแลกเปลี่ยนและการเรียนรู้ ไม่เพียงมีหน้าที่การใช้งานจริงในชีวิตประจำวันเท่านั้น แต่ยังให้ความเพลิดเพลินทางสุนทรียภาพแก่ผู้คนอีกด้วย

การเสนอความคิดริเริ่ม “หนึ่งแถบหนึ่งเส้นทาง” ได้นำโอกาสใหม่มาสู่เซรามิก บนพื้นฐานของการสืบทอดประเพณี ควรให้ความสำคัญกับการสร้างแบรนด์และการคุ้มครองสิทธิบัตร และปรับให้เข้ากับความต้องการของประเทศและภูมิภาคตาม “หนึ่งแถบหนึ่งเส้นทาง” และดำเนินการออกแบบเชิงนวัตกรรมสำหรับตลาดต่างๆ ความคิดริเริ่ม “หนึ่งแถบหนึ่งเส้นทาง” ได้เปิด “พื้นที่สร้างความฝัน” ใหม่สำหรับเซรามิก

3. นโยบายแผนการดำเนินงานสำหรับเขตทดลองมรดกวัฒนธรรมเซรามิกแห่งชาติจิ่งเต๋อเจิ้น

ช่วงเวลาของนโยบาย: ค.ศ. 2018

เมื่อวันที่ 26 สิงหาคม ค.ศ. 2018 ด้วยความเห็นชอบของสภาแห่งรัฐ คณะกรรมการพัฒนาและปฏิรูปแห่งชาติ และกระทรวงวัฒนธรรมและการท่องเที่ยวได้ออก “แผนการดำเนินงานสำหรับเขตทดลองมรดกวัฒนธรรมเซรามิกแห่งชาติจิ่งเต๋อเจิ้น” เมื่อวันที่ 10 ตุลาคม ค.ศ. 2019 ที่งานแถลงข่าวการก่อสร้างเขตทดลองมรดกวัฒนธรรมและนวัตกรรมเซรามิกแห่งชาติจิ่งเต๋อเจิ้น Zhang Heping (张和平) ผู้อำนวยการคณะกรรมการพัฒนาและปฏิรูปมณฑลเจียงซี กล่าวว่า “แผนการดำเนินงาน” ได้รับการอนุมัติเรียบร้อยแล้ว ซึ่ง รวบรวมการดูแลอย่างจริงจังของคณะกรรมการกลางพรรคและสภาแห่งรัฐ และด้วยการสนับสนุนอย่างเต็มที่จากกระทรวงและคณะกรรมการแห่งชาติ กลยุทธ์ระดับชาติที่สำคัญอีกประการหนึ่งที่มีความสำคัญอย่างยิ่งในมณฑลเจียงซี ถือเป็น การเริ่มต้นสหัสวรรษใหม่ของจิ่งเต๋อเจิ้น เมืองหลวงแห่งเซรามิกนับพันปี (China Daily, 2019)

ภาพที่ 2-12 ผู้อำนวยการพิพิธภัณฑ์เซรามิกจีนในเมืองจิ้งเต๋อเจิ้น และแนะนำผลงานศิลปะ
เซรามิกจีนให้กับชาวต่างชาติ
(zgtcbwg.com/index.php?s=/home/article/detail/id/2508.html)

4. นโยบายระดับชาติที่เกี่ยวข้องกับเศรษฐกิจแผงลอยและเศรษฐกิจตลาดถูกระบุว่า เป็นเป้าหมายการพัฒนาที่สำคัญ

ช่วงเวลาของนโยบาย: ค.ศ. 2020

ในการประชุม “สองสภา” ประจำปีค.ศ. 2020 (“การประชุมสองสภา” หมายถึง การประชุมของสภาที่ปรึกษาทางการเมืองแห่งประเทศจีนครั้งที่ 14 และ การประชุมสภาแห่งประชาชนแห่งชาติครั้งที่ 14) นายกรัฐมนตรี Li Keqiang (李克强) ได้กล่าวย้ำในการประชุมว่า “การแสวงหาความสะอาดด้านสิ่งแวดล้อมมากเกินไปในเมืองของเรา ทำให้ร้านค้าเล็ก ๆ จำนวนมากเป็นผู้เสียผลประโยชน์ให้เมืองไม่มีชีวิตชีวา เปรียบเสมือน “เมืองที่ตายแล้ว” นายกรัฐมนตรี Li Keqiang ยังระบุไว้อย่างชัดเจนว่า ควรอนุญาตให้มีแผงลอยริมถนนได้ สำหรับความสะอาดของสภาพแวดล้อม สามารถใช้วิธีการอื่นเพื่อแก้ไข แทนที่จะสั่งห้ามโดยตรง ซึ่งเหตุผลโดยตรงที่สุดในการนำเสนอให้เปิดเศรษฐกิจแผงลอยในช่วงเวลาดังกล่าว เพื่อบรรลุถึง “หลักประกัน 6 ประการและความมั่นคง 6 ประการ” โดยเฉพาะการรับประกันในสามข้อแรก ได้แก่ การรับประกันการจ้างงานของผู้อยู่อาศัย การรับประกันการดำรงชีพขั้นพื้นฐานของประชาชน และรับประกันความต้องการของหน่วยงานตลาด

หลัก นอกจากนี้ นายกรัฐมนตรีเค่อเจียงยงกล่าวในงานแถลงข่าวการประชุมระดับชาติครั้งที่ 2 ในค.ศ. 2020 ว่า “การบรรลุหลักประกันทั้งสามประการนี้ จะสามารถรักษาเสถียรภาพพื้นฐานของการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศจีนได้” (เว็บไซต์ของรัฐบาลกลางแห่งสาธารณรัฐประชาชนจีน: http://www.gov.cn/premier/2020-05/29/content_5515798.htm)

ในค.ศ. 2020 สำนักงานอารยธรรมส่วนกลางได้ชี้แจงอย่างชัดเจนว่า ตลาดริมถนนและผู้ค้าสัญจรจะไม่รวมอยู่ในการประเมินเมืองอารยธรรมอีกต่อไป นอกจากนี้ เศรษฐกิจตลาดที่มีความคล้ายคลึงกับเศรษฐกิจแผงลอยริมถนนก็ได้รับการจัดอันดับให้เป็นเป้าหมายการพัฒนาที่สำคัญเช่นกัน จากสถิติที่ไม่สมบูรณ์ トラバจนถึงปัจจุบันนี้ หลายมณฑลในประเทศจีน รวมถึง เจียงซี เมืองจีหนาน เมืองหนานหนิง เมืองเจิ้งโจว เมืองหนานจิง เมืองเฉิงตู เมืองเหอเฟย เมืองเซี่ยเหมิน เมืองฉางชุน เมืองหังโจว เมืองฉางซา เมืองสือเจียจวง เมืองชิงเต่า และเมืองซูโจว ได้สนับสนุนการพัฒนาเศรษฐกิจแผงลอยอย่างชัดเจน

ภาพที่ 2-13 เศรษฐกิจแผงลอยริมถนนในเกาหยางซินซุน เมืองจิ้งเต๋อเจิ้น (Qi Yu)

5. นโยบายคลัสเตอร์วัฒนธรรมกลางคืนจิ่งเต๋อเจิ้น “จูซานไนท์มาร์เก็ต” (เยจูซาน) เมืองจิ่งเต๋อเจิ้น

ช่วงเวลาของนโยบาย: ค.ศ. 2021

ในค.ศ.2021 “จูซานไนท์มาร์เก็ต” ในเมืองจิ่งเต๋อเจิ้น จะได้รับเลือกให้เป็นแหล่งวัฒนธรรมและการท่องเที่ยวยามค่ำคึกคักแรกของประเทศ หลังจากหนึ่งปีของการสร้างแบรนด์และการสร้าง IP ระบบนิเวศการบริโภคทางวัฒนธรรมและการท่องเที่ยวแบบ “เต็มเมือง เต็มเวลา และเข้าถึงได้ทุกวัย” ค่อย ๆ ก่อตัวขึ้นในค.ศ.2022 เขตจูซาน เมืองจิ่งเต๋อเจิ้น ยืนยันที่จะให้การสร้างแบรนด์ของ “จูซานไนท์มาร์เก็ต” อยู่ในตำแหน่งสำคัญของการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมคุณภาพสูงของทั้งภูมิภาค แปรนตีดังกล่าวแผ่กระจายออกมาจากภาควัฒนธรรมและการท่องเที่ยวคุณภาพสูงทั้งสิ้นแห่งของ เถาซีชว่น ย่านเซรามิกนานาชาติซานเป่าจีจี และถนนศิลปะเซรามิก เพื่อขับเคลื่อน “จูซานไนท์มาร์เก็ต” โดยรอบ ถนนเจ้อเจียง ถนนซินอัน และย่านธุรกิจอื่น ๆ ทำให้การท่องเที่ยวจูซานไนท์มาร์เก็ตโดดเด่นยิ่งขึ้น (CCTV, 2022)

ภาพที่ 2-14 สัญลักษณ์ของจูซานไนท์มาร์เก็ต (Qi Yu)

การพัฒนาศิลปะเซรามิกสมัยใหม่ในประเทศจีน

1. แนวคิดของศิลปะเซรามิก

ความหมายตามตัวอักษรของคำว่า “ศิลปะเซรามิก” (陶艺) ในภาษาจีนคือตัวย่อของ “ศิลปะแห่งเซรามิก” “陶艺 ภาษาอังกฤษ Pottery ในภาษาญี่ปุ่นคือ “陶芸” ซึ่งได้สะท้อนให้เห็นถึงความสามารถและความเชี่ยวชาญด้านวัสดุและงานฝีมือ ความสามารถในการแสดงออกถึงการแสวงหาทางจิตวิญญาณของตนเอง และความสามารถในการศึกษากิจกรรมสร้างสรรค์

2. ศิลปะเซรามิกสมัยใหม่

การเกิดขึ้นของเซรามิกสมัยใหม่เกี่ยวข้องกับการทำความเข้าใจใหม่เกี่ยวกับความงามและความน่าเกลียดในผลงานศิลปะนามธรรมซึ่งเกี่ยวข้องโดยตรงกับเซรามิกนามธรรมของปิกัสโซ่ (Picasso) และมิโร (Miro) นอกจากนี้ ยังเกี่ยวข้องกับการขยายวัสดุดั้งเดิมในงานศิลปะสมัยใหม่และศิลปะวัสดุที่ครอบคลุม “Modern and contemporary ceramics” และถูกให้ความหมายว่า “Modern and contemporary ceramics are defined as unique clay objects created after 1925 by one or a pair of artists working in a studio environment” (Zhang,2013) ศิลปะเซรามิกสมัยใหม่มีต้นกำเนิดในประเทศญี่ปุ่นและสหรัฐอเมริกาในช่วงเวลาเดียวกัน โดยญี่ปุ่นมีตัวแทนคือ Sōdeisha (Crawling through Mud Association) Kazuo Yagi สำหรับสหรัฐอเมริกามีตัวแทนคือ Otis Pottery Revolution และ Peter Vouklos โดยส่วนสำคัญของการสำรวจเน้นไปที่รูปแบบที่มีความหมาย พื้นผิว สถานะของโคลน โครงสร้างเชิงพื้นที่ วิธีการจัดแสดง กระบวนการและวิธีการเผา เป็นต้น สำหรับแนวคิดศิลปะเซรามิกสมัยใหม่ในประเทศจีน นักวิชาการหลายคนก็ยังคงมีความเข้าใจที่แตกต่างกัน กล่าวโดยสรุป เซรามิกสมัยใหม่ หมายถึง การเปลี่ยนจากงานหัตถกรรมไปสู่งานศิลปะ หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งคือ กำลังขยายพจนานุกรมของคำว่า “เซรามิก” และสำรวจความเป็นไปได้ที่ไม่มีจุดสิ้นสุดของวัสดุเซรามิก

3. วิวัฒนาการทางประวัติศาสตร์ศิลปะเซรามิกสมัยใหม่ของจีน

วิวัฒนาการทางประวัติศาสตร์ศิลปะเซรามิกสมัยใหม่ของจีน สามารถแบ่งคร่าว ๆ ได้เป็น 3 ช่วงดังต่อไปนี้

ช่วงที่ 1 คือ ตั้งแต่ค.ศ.1978 ถึง ค.ศ.1994

เป็นช่วงเริ่มต้นของการปฏิรูปเศรษฐกิจและการเปิดประเทศจีน เป็นยุคการริเริ่มของกระแสความคิดของเซรามิกจีนสมัยใหม่ ภายใต้ภูมิหลังทางการเมืองที่เปิดกว้าง ทำให้ศิลปินมีแสดงการแสวงหาและปรารถนาทางความงามที่อยู่ภายในออกมาผ่านผลงานเซรามิก โดยกลุ่มศิลปินเซรามิกอาวุโสมีรูปแบบในการสร้างสรรค์ที่ค่อนข้างแน่นอนได้แก่ Zhu Danian (祝大年) Zhang Shouzhi (张守智) Yang Yongshan (杨永善) Deng Bai (邓白) Yao Yongkang (姚永康)

Han Meilin (韩美林) Zhou Guozhen (周国桢) Chen Ruojun (陈若菊) และ Chen Songxian (陈松贤) โดยจะได้รับแรงบันดาลใจจากประเพณีพื้นบ้านจีนและวัฒนธรรมดั้งเดิม จากนั้นได้เพิ่มภาพวาดและการตกแต่งที่สมัยใหม่เข้าไป เพื่อสร้างสรรค์ผลงานเซรามิกที่มีสัดส่วนที่สมดุล เส้นสายที่สง่างาม ภาพบุคคล ทิวทัศน์ และพืชพรรณที่มีสีเคลือบที่งดงาม (Jing, 2012) ในค.ศ. 1985 ศูนย์พัฒนาและวิจัยศิลปะเซรามิกแห่งประเทศจีนได้จัดงาน “สัมมนาศิลปินเซรามิกแห่งชาติ ครั้งแรก” ขึ้นที่มณฑลหูเป่ย์ ประเทศจีน โดยปัญหาแรกของการสัมมนาหวังว่าจะแก้ไขคือความหมายของคำว่าศิลปะเซรามิกสมัยใหม่ “ศิลปะเซรามิกสมัยใหม่คืออะไร จะพัฒนาศิลปะเซรามิกสมัยใหม่ได้อย่างไร” ใน ค.ศ. 1990 Li Zhengwen (李正文) อาจารย์จากวิทยาลัยศิลปะหูเป่ย์ได้เชิญ Li Maozong (李茂宗) ที่ปรึกษาด้านศิลปะเซรามิกของโครงการพัฒนาแห่งสหประชาชาติมาร่วมกัน จัด “การประชุมเชิงปฏิบัติการเซรามิกหูเป่ย์ครั้งแรก” ขณะเดียวกันก็ได้มีการจัดงาน “การแข่งขันศิลปะเซรามิกสมัยใหม่หูเป่ย์ครั้งแรก” ในขณะนั้น การบรรยายของ Li Maozong ได้รับความสนใจจากวงการเซรามิกทั้งในประเทศและต่างประเทศ และผลงานเซรามิกของเขาก็ได้มีอิทธิพลต่อศิลปินเซรามิกเยาวชนในขณะนั้นเป็นอย่างมาก

การสรุปผล: ในช่วงเวลานี้เป็นระยะเริ่มต้นของศิลปะเซรามิกจีน ขณะที่ศิลปินรุ่นก่อนยังได้รับอิทธิพลอย่างลึกซึ้งจากวัฒนธรรมดั้งเดิมของจีน พวกเขายังสำรวจทิศทางการพัฒนาของศิลปะเซรามิกสมัยใหม่ในประเทศจีนหลังจากการปฏิรูปและเปิดกว้าง

ช่วงที่ 2 คือตั้งแต่ค.ศ.1995 ถึง 2004

ช่วงเวลาของการสำรวจเชิงทฤษฎีและการแลกเปลี่ยนระหว่างประเทศของศิลปะเซรามิกสมัยใหม่ของจีน ในช่วงต้นทศวรรษ ค.ศ. 1990 มีบรรยากาศใหม่เกิดขึ้นในการพัฒนาเครื่องเคลือบจีนสมัยใหม่และเกิดรูปแบบใหม่ขึ้น ศิลปินเซรามิกชาวไต้หวัน Li Maozong ได้ใช้ความพยายามอย่างมากในการส่งเสริมศิลปะเซรามิกสมัยใหม่ของประเทศจีน เขาคิดว่า “การสร้างสรรค์ผลงานศิลปะเซรามิกได้ผ่านสี่ช่วง โดยเริ่มต้นจากการสร้างรูปทรงเพื่อการใช้งานแบบดั้งเดิมไปจนถึงการสร้างรูปทรงทางศิลปะ และพัฒนาไปจนถึงการสร้างรูปทรงทางการแสดงออกแบบสมัยใหม่และการสร้างรูปทรงแบบนามธรรม โดยสี่ช่วงเหล่านี้ได้สะท้อนให้เห็นถึงกระบวนการพัฒนาของศิลปะเซรามิก” เขาเสนอว่า “ศิลปะเซรามิกสมัยใหม่เป็นศิลปะแห่งไฟและดิน การสร้างสรรค์งานเซรามิกควรสามารถสร้างสรรค์ขึ้นได้ตามอารมณ์ เพื่อให้บรรลุถึงธรรมชาติของดินเหนียว กลับสู่พื้นฐาน กลับสู่ธรรมชาติ (Jing, 2012) และประมาณค.ศ. 1980 วารสารต่าง ๆ เช่น “วิจิตรศิลป์” “ข่าวศิลปะจีน” “วิจิตรศิลป์ใหม่” “นิตยสารศิลปะเจียงซู” “ตกแต่ง” วารสารของวิทยาลัยศิลปะและหัตถกรรม ส่วนกลางต่างตีพิมพ์บทความจำนวนมากเกี่ยวกับศิลปะเซรามิกสมัยใหม่และร่วมสมัย ซึ่งได้ส่งเสริมการวิจัยศิลปะเซรามิกร่วมสมัย ตั้งแต่ค.ศ. 2004 จนถึงปัจจุบันก็ถือเป็นยุคใหม่ของศิลปะเซรามิกสมัยใหม่ของจีน ในค.ศ. 1996 นิตยสาร “ประติมากรรม” ได้เปิดคอลัมน์ศิลปะเซรามิกสมัยใหม่ที่ชื่อว่า

“ศิลปินเซรามิก สมัยใหม่ของจีน” โดยมี Luo Xiaoping (罗小平) ทำหน้าที่เป็นบรรณาธิการของคอลัมน์นี้ ในค.ศ.1997 “เอกสารศิลปะ” ฉบับที่ 10 ได้ตีพิมพ์ “อัลบั้มเซรามิกจีนสมัยใหม่” หลังค.ศ. 1998 ได้มีการตีพิมพ์เอกสารเกี่ยวกับศิลปะเซรามิกสมัยใหม่จำนวนหนึ่งในประเทศจีน อาทิเช่น “ศิลปินเซรามิก อเมริกาวันนี้” ของ Zhou Guangzhen (周光真) “ภาพรวมของเซรามิกสมัยใหม่ในโลก” “พจนานุกรมภาพศิลปะเซรามิกสมัยใหม่ในโลก” “เซรามิกจีนวันนี้” ของ Bai Ming (白明) “เซรามิกร่วมสมัยจีน” ของ Lu Pinchang (吕品昌) และ “ดินเหนียวล้ำสมัย” ของ Zuo Zhengrao (左正尧) หลังค.ศ. 1990 บุคคลชั้นนำในแวดวงศิลปะเซรามิกของจีนส่วนใหญ่เป็นเยาวชนที่สอนในมหาวิทยาลัยสำคัญ ๆ ในประเทศจีน ได้แก่ Li Zhengwen (李正文) Zhang Xiaoli (张晓莉) Bai Ming (白明) Liu Zheng (刘正) Zhou Wu (周武) Lu Pinchang (吕品昌) Luo Xiaoping (罗小平) Huang Huanyi (黄焕义) Zuo Zhengrao (左正尧) Lu Bin (陆斌) Huang Sheng (黄胜) และคนอื่น ๆ ในค.ศ.1995 วิทยาลัยเซรามิกจิ่งเต๋อเจิ้น (ปัจจุบันเปลี่ยนชื่อเป็นมหาวิทยาลัยเซรามิกจิ่งเต๋อเจิ้น) ได้จัดการประชุมวิชาการเซรามิกนานาชาติจิ่งเต๋อเจิ้นเกาหลีขึ้น ในค.ศ. 1997 Zuo Zhengrao (左正尧) ได้จัดนิทรรศการศิลปะเซรามิกสมัยใหม่หลายนิทรรศการ เช่น “สัมผัสดินเหนียว-นิทรรศการศิลปะเซรามิกร่วมสมัย” “ดินเหนียวล้ำสมัย” “พื้นที่เรียบง่าย” เป็นต้น ในค.ศ. 1998 ได้มีการจัดงานนิทรรศการทุกสองปี (Biennial) ของศิลปินเซรามิกเยาวชนจีนขึ้นครั้งแรกที่หอศิลป์ของวิทยาลัยศิลปะจีนทางโจวมณฑลเจ้อเจียง โดยในฐานะที่เป็นนิทรรศการที่ต่อเนื่องกันเพียงงานเดียวในประเทศจีน ทำให้งานนิทรรศการทุกสองปียังคงดำเนินต่อมาจนถึงทุกวันนี้ และยังถือเป็นการบันทึกการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ของเซรามิกร่วมสมัยของประเทศจีนตั้งแต่ค.ศ. 1998 จนถึงปัจจุบัน ในค.ศ. 1999 สมาคมศิลปะเซรามิกจีนในอเมริกาที่ตั้งอยู่ในแคลิฟอร์เนียตอนเหนือได้จัดคณะผู้แทนแลกเปลี่ยนนักเซรามิกจีนคนแรกไปยังสหรัฐอเมริกาเพื่อเข้าร่วมการประชุมประจำปีการศึกษาเซรามิกของอเมริกา และตั้งแต่นั้นมาก็มีการดำเนินการต่ออยู่หลายปี สมาคมได้เชิญช่างเซรามิกชาวจีนเกือบ 100 คนไปยังสหรัฐอเมริกา และจัดคณะนักเซรามิกชาวอเมริกันมายังประเทศจีนเพื่อดำเนินการแลกเปลี่ยนแบบสองทาง

สรุป: ช่วงนี้เป็นช่วงการเจริญเติบโตของศิลปะเซรามิกร่วมสมัยของจีน มีวารสารและนิตยสารจำนวนมากเริ่มแนะนำและส่งเสริมศิลปะเซรามิกสมัยใหม่ การเกิดขึ้นของศิลปินเซรามิกผู้บุกเบิกจำนวนมากในวิทยาลัยและมหาวิทยาลัยมีบทบาทที่สำคัญมากขึ้นในการเชื่อมโยงศิลปะสมัยใหม่ในประเทศจีน การพัฒนาอย่างรวดเร็วของวิทยาลัยเฉพาะทางด้านเซรามิกได้บ่มเพาะคนหนุ่มสาวผู้ปฏิบัติงานด้านเซรามิกเป็นจำนวนมาก การเพิ่มขึ้นของการแลกเปลี่ยนระหว่างประเทศ ทำให้ผู้คนสามารถเพิ่มมิติและวิสัยทัศน์ของพวกเขาได้ ซึ่งส่งผลเหล่านี้ได้ส่งเสริมความก้าวหน้าของเซรามิกจีนสมัยใหม่อย่างครอบคลุม

ช่วงที่ 3 ตั้งแต่ค.ศ. 2004 จนถึงปัจจุบัน

ช่วงเวลานี้ถือเป็นยุคใหม่ของศิลปะเซรามิกจีน และประมาณค.ศ. 2000 มหาวิทยาลัยในจีนใช้นโยบายขยายจำนวนการรับนักเรียน วิทยาลัยและมหาวิทยาลัยหลายแห่งได้จัดตั้งแผนการสอนและการวิจัยศิลปะเซรามิกขึ้นอย่างแข็งขัน และตั้งแต่กลางทศวรรษ 2000 จำนวนคนงานเซรามิกรุ่นใหม่สำเร็จการศึกษาจากมหาวิทยาลัยมีถึงหมื่นคน ในค.ศ. 2012 เพียงปีเดียว สถาบันเซรามิกจิ่งเต๋อเจิ้น (ปัจจุบันเปลี่ยนชื่อเป็นมหาวิทยาลัยเซรามิกจิ่งเต๋อเจิ้น) มีผู้สำเร็จการศึกษาจากวิทยาลัยระดับปริญญาตรีมากกว่า 1,000 คน (Jing, 2012) ในค.ศ. 2009 กระทรวงวัฒนธรรมจีน สมาพันธ์ศิลปินเชิงวรรณกรรม สมาคมศิลปินได้ร่วมกันจัดนิทรรศการศิลปกรรมแห่งชาติ ครั้งที่ 11 ขึ้น โดยศิลปะเซรามิกร่วมสมัยได้รับเลือกให้เป็น 1 ใน 10 พื้นที่นิทรรศการของนิทรรศการศิลปะแห่งชาติเป็นครั้งแรก ทำให้ศิลปะเซรามิกสมัยใหม่และร่วมสมัยได้รับความสนใจจากศิลปะกระแสหลัก ด้วยการขยายตัวของกลุ่มการศึกษาและการสร้างสรรค์เซรามิกร่วมสมัยจึงได้มีการจัดตั้งสตูดิโอเซรามิกจำนวนมากขึ้นเรื่อย ๆ และด้วยภูมิหลังทางวัฒนธรรมของพื้นที่ต่าง ๆ พร้อมกับทรัพยากรของพื้นที่ การผลิตเซรามิกแบบดั้งเดิม กลุ่มศิลปินเซรามิกที่มีความคิดสร้างสรรค์ระดับภูมิภาคจึงค่อย ๆ ก่อตัวขึ้น ด้วยข้อเสนอของกลยุทธ์การฟื้นฟูวัฒนธรรมของจีนและการส่งเสริมความมั่นใจทางวัฒนธรรมของตนเอง บวกกับการสนับสนุนจากรัฐบาลท้องถิ่นที่มีต่ออุตสาหกรรมวัฒนธรรม ทำให้ธุรกิจศิลปะเซรามิกกำลังเฟื่องฟูขึ้นเรื่อย ๆ “ไปเล่นโคลนที่จิ่งเต๋อเจิ้น” ไม่เพียงแต่กลายเป็นการจุดหมายของช่างเซรามิก มืออาชีพเท่านั้น แต่ยังเป็นที่ต้องการของศิลปินจากทั่วประเทศและแม้กระทั่งจากทั่วทุกมุมโลกอีกด้วย จากสถิติที่ไม่สมบูรณ์ มีชาวต่างชาติมากกว่า 5,000 คนที่อาศัยอยู่ในเมืองจิ่งเต๋อเจิ้น โดยมีทั้งจิตรกรสีน้ำมัน ประติมากร ช่างเขียนหมึกจีน ช่างภาพพิมพ์และนักออกแบบ ศิลปินบางคนนำภาพวาดผลงานของตนเองมาและต้องการแปลงเป็นงานเซรามิกด้วยความช่วยเหลือจากช่างฝีมือในจิ่งเต๋อเจิ้น คนนอกพื้นที่จิ่งเต๋อเจิ้นได้เดินทางมาที่แห่งนี้และลงหลักปักฐานที่เมืองแห่งนี้ เนื่องจากชื่นชอบศิลปะเซรามิก จึงเดินทางมายังย่านเซรามิกเพื่อเรียนรู้งานฝีมือต่าง ๆ และจำหน่ายผลงานของตนเอง หรือแม้กระทั่งเปลี่ยนชีวิตดั้งเดิมของพวกเขา แม้แต่คนทั่วไปยังปรารถนาที่จะสัมผัสกับเซรามิกอย่างใกล้ชิด และหวังว่าจะได้สัมผัสประสบการณ์การวาดภาพหรือระบายสีบนเซรามิกในพื้นที่แห่งเซรามิกโดยเฉพาะ จึงเป็นผลให้เกิดคำศัพท์ยอดนิยมต่าง ๆ ขึ้น เช่น “จิ่งเพียว แปลว่า การอพยพมายังจิ่งเต๋อเจิ้น” “หยางจิ่งเพียว แปลว่า การอพยพมาจากจิ่งเต๋อเจิ้นของชาวต่างประเทศ” “ร้านเซรามิก” “การวิจัยเซรามิก” “การทดสอบระดับทางศิลปะเซรามิก” เป็นต้น โฮมสเตย์ (Homestay) การฝึกอบรมและสถาบันบริการสนับสนุนอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับศิลปะเซรามิกก็เกิดขึ้นมาเช่นเดียวกัน

ภาพที่ 2-15 ชาวต่างชาติที่กำลังจำหน่ายผลงานที่ตลาดเล่อเทียน(Qi Yu)

สรุป: หลังจากค.ศ. 2000 เป็นช่วงฤดูใบไม้ผลิของงานศิลปะเซรามิกสมัยใหม่ ด้วยจากการมาถึงของยุคข้อมูลข่าวสารและยุคอัจฉริยะ ผู้คนจึงไม่ได้มองว่าเซรามิกสมัยใหม่ว่าล้าหลังอีกต่อไป แต่เรียนรู้วิธีชื่นชมจากหลายมุม สุนทรียศาสตร์สาธารณะมีความมีความหลากหลายและเปิดกว้างมากขึ้น ศิลปินไม่ถูกจำกัดด้วยวัตถุอีกต่อไป และจะไม่ถูกเรียกว่า “จิตรกรภาพวาดสีน้ำมัน” “จิตรกรจีน” “นักแกะสลัก” “ช่างปั้นเซรามิก” อีกต่อไป ตามประเภทของภาพวาด และมีศิลปินปรากฏตัวเพิ่มมากขึ้น สิ่งนี้ทำให้ศิลปินสามารถเปลี่ยนแปลงและสำรวจวัสดุ และยังเกิดการวิจัยศิลปะเซรามิกข้ามสาขา และสหวิทยาการ การคมนาคมที่สะดวกสบายยังส่งเสริมการเคลื่อนย้ายและการรวมตัวกันของผู้คนในเมืองจึงต่อเงิน ได้กลายเป็นสถานที่รวมตัวสำหรับผู้ที่ยื่นชอบเซรามิกจากทั่วทุกมุมโลกและเป็นศูนย์กลางการจำหน่ายเซรามิกทั่วโลก

อัตลักษณ์ของศิลปะเซรามิกร่วมสมัยจีน

1. แนวคิด

ศิลปะเซรามิกสมัยใหม่ไม่พอใจกับการอยู่ใน “พจนานุกรมเซรามิก” อีกต่อไป ศิลปินเซรามิกได้เริ่มคิดทบทวนหลายครั้ง ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างคนกับเซรามิก ความสัมพันธ์ระหว่างผลงานกับผู้ชม ความสัมพันธ์ระหว่างผลงานกับเวลาและสถานที่จัดแสดงผลงาน ความสัมพันธ์ระหว่างเซรามิกกับสังคม บทบาททางสังคมและความสำคัญของเซรามิก การมีส่วนร่วมทางสังคมและความเป็นไปได้ในการเข้าร่วม เนื้อหาของเซรามิกได้แก่ ดินเหนียว ชั้นตอนและกระบวนการการผลิตดินเหนียวกำลังเริ่มได้รับการพิจารณาใหม่อย่างละเอียด

1.1. นวัตกรรมและการทดลอง: เซรามิกร่วมสมัยส่งเสริมให้ศิลปินสำรวจวิธีการ วัสดุ และเทคนิคใหม่ๆ ในการสร้างสรรค์ นักปั้นเซรามิกมักจะทดลองเพื่อค้นหาความเป็นไปได้ใหม่ ๆ ในการผลิตเซรามิก ซึ่งเป็นการพัฒนางานเซรามิก

1.2 การผสมผสานระหว่างศิลปะและการใช้งาน: ผลงานเซรามิกร่วมสมัยมักจะผสมผสานศิลปะและประโยชน์ใช้สอยเข้าด้วยกัน สามารถใช้เป็นผลงานศิลปะเซรามิกสำหรับการตกแต่ง และเครื่องใช้ที่มีประโยชน์เช่น แจกัน กาน้ำชา หรือชาม

1.3 การแสดงออกส่วนบุคคลและแนวคิดด้านสุนทรียภาพ: ศิลปะเซรามิกร่วมสมัยเป็นศูนย์รวมของการแสดงออกและแนวคิดเกี่ยวกับสุนทรียภาพของศิลปิน ศิลปินเซรามิกจะแสดงอารมณ์ ความคิด และเรื่องราวส่วนตัวผ่านผลงานเซรามิกของตน เพื่อสร้างสรรค์รูปแบบที่เป็นอัตลักษณ์

1.4 การสะท้อนทางสังคม วัฒนธรรมและการเมือง: ผลงานศิลปะเซรามิกร่วมสมัยบางชิ้นครอบคลุมประเด็นทางสังคม วัฒนธรรมและการเมือง ศิลปินเซรามิกสามารถใช้ผลงานเซรามิกเพื่อแสดงถึงความกังวลและความสนใจเกี่ยวกับประเด็นทางสังคมหรือสำรวจประเด็นทางวัฒนธรรมและประวัติศาสตร์

1.5. การแลกเปลี่ยนระหว่างประเทศและข้ามวัฒนธรรม: เซรามิกร่วมสมัยเป็นสาขานานาชาติ ศิลปินมักจะเข้าร่วมนิทรรศการเซรามิกนานาชาติและกิจกรรมการแลกเปลี่ยน จากแรงบันดาลใจจากประเพณีทางวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน และส่งเสริมความร่วมมือข้ามวัฒนธรรม

2. ประเภท

ศิลปะเซรามิกสมัยใหม่โดยทั่วไปแบ่งออกเป็นศิลปะเซรามิกที่เน้นจินตนาการ ศิลปะเซรามิกในชีวิตประจำวัน และศิลปะเซรามิกด้านสิ่งแวดล้อม

2.1 เซรามิกที่เน้นจินตนาการคือการนำเสนอแนวคิดทางศิลปะ ด้วยการตีความที่เป็นอัตลักษณ์ของศิลปินเกี่ยวกับแก่นแท้ของดินเหนียวและความเชี่ยวชาญในวิธีการจัดทำศิลปะเซรา

มิก เพื่อแสดงความคิด ความรู้สึก แนวคิดทางศิลปะและความรู้สึกเกี่ยวกับการใช้ชีวิต ผ่านรูปแบบของศิลปะเซรามิก

2.2. ศิลปะเซรามิกในชีวิตประจำวันคือศิลปะเซรามิกสมัยใหม่ที่ปรับปรุงคุณภาพชีวิตในด้านสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัย เพิ่มรสนิยมทางศิลปะและแสดงมุมมองทางสุนทรียภาพส่วนบุคคล

2.3 ศิลปะเซรามิกด้านสิ่งแวดล้อม หมายถึง ศิลปะเครื่องเคลือบที่ตั้งอยู่ในสถานที่จัดกิจกรรม เช่น ลานกว้าง สวนสาธารณะ พื้นที่สีเขียว ถนน จุดชมวิว ย่านที่อยู่อาศัย อาคารสาธารณะ และสถานที่อื่น ๆ ภายในพื้นที่ผังเมือง

3. รูปแบบ

ในสาขาศิลปะนี้ Ray Lucy และ Hans Coper แห่งสหราชอาณาจักรได้ประสบความสำเร็จอย่างน่าทึ่งและเป็นที่ยอมรับอย่างสูง พวกเขาไม่ได้ละทิ้งประเพณีอย่างโจ่งแจ้งอย่าง Kazuo Yagi ในญี่ปุ่นและ Vaux ในสหรัฐอเมริกา แต่แสวงหาพื้นที่และรูปแบบการแสดงออกของตนเองภายใต้ข้อจำกัดมากมาย

3.1. ความเป็นนามธรรมและความทันสมัย: ผลงานเซรามิกร่วมสมัยมักมีองค์ประกอบ การออกแบบที่ทันสมัยและเป็นนามธรรม ซึ่งตรงข้ามกับความเสมือนจริงแบบดั้งเดิมและรูปแบบการ ตกแต่ง ซึ่งรวมไปถึงรูปทรงเรขาคณิต ลวดลายนามธรรมและสีสันทันสมัย

3.2. การทดลองและการตกแต่ง: ช่างปั้นเซรามิกอาจใช้เทคนิคการตกแต่งที่หลากหลาย เช่น การวาดภาพแบบใต้เคลือบ แพลทินัม (Platinum) ฟอยล์ (foil) การวาดภาพบนเซรามิก เป็นต้น เพื่อสร้างผลลัพธ์ด้านการตกแต่งที่เป็นอัตลักษณ์

3.3 ความหลากหลายของรูปทรงและโครงสร้าง: รูปทรงและโครงสร้างของผลงาน เซรามิกร่วมสมัยมีความหลากหลายมาก ซึ่งอาจรวมไปถึงงานแกะสลักอันประณีต ประติมากรรม เซรามิก ภาพปะติด การจับคู่ โครงสร้างแบบซ้อนกันหลายชั้น และอื่น ๆ

3.4 การผสมผสานวัสดุมีเดีย: ช่างปั้นเซรามิกร่วมสมัยบางคนผสมผสานเซรามิกเข้ากับ สื่ออื่น ๆ เช่น กระจก โลหะ ไฟเบอร์ และอื่น ๆ เพื่อสร้างผลงานที่มีความซับซ้อนและหลากหลายมากขึ้น

สรุป: เซรามิกร่วมสมัยเป็นสาขาที่เต็มไปด้วยนวัตกรรมและความหลากหลาย ศิลปินผสมผสานเทคนิคเซรามิกแบบดั้งเดิมเข้ากับแนวคิดศิลปะสมัยใหม่ ผ่านการทดลองและสำรวจอย่างต่อเนื่อง เพื่อสร้างผลงานเซรามิกที่มีสีสัน ซึ่งผลงานเหล่านี้ได้สะท้อนให้เห็นถึงมุมมองส่วนตัวของศิลปิน ขณะเดียวกันก็ได้แสดงให้เห็นถึงศักยภาพในการสร้างสรรค์นวัตกรรมในสาขาศิลปะเซรามิก

4. อัตลักษณ์

ศิลปะเซรามิกร่วมสมัยของจีนมีเอกลักษณ์ที่หลากหลาย สะท้อนให้เห็นถึงมรดกและนวัตกรรมของงานหัตถกรรมเซรามิกแบบดั้งเดิม รวมถึงการแสดงออกทางความคิดสร้างสรรค์ส่วนบุคคลของศิลปิน ซึ่งอัตลักษณ์หลักมีดังต่อไปนี้

4.1 การผสมผสานระหว่างประเพณีและความทันสมัย: เซรามิกร่วมสมัยของจีนมักจะผสมผสานเทคนิคเซรามิกแบบดั้งเดิมเข้ากับนวัตกรรมสมัยใหม่ ช่างปั้นเซรามิกไม่เพียงแต่สืบทอดความดั้งเดิมของเซรามิกโบราณเท่านั้น แต่ยังมอบความรู้สึกทันสมัยให้แก่งานเซรามิกด้วยนวัตกรรมในด้านวัสดุ กระบวนการ และการออกแบบ

4.2 ศิลปะและประโยชน์ใช้สอย: ผลงานเซรามิกร่วมสมัยของจีนมักจะผสมผสานศิลปะและประโยชน์ใช้สอยเข้าด้วยกัน นอกจากจะเป็นภาชนะเซรามิกที่สามารถใช้งานจริงได้แล้ว ยังถือว่าเป็นผลงานศิลปะ ที่มีคุณค่าทางสุนทรียภาพอันเป็นอัตลักษณ์อีกด้วย

4.3 นวัตกรรมทางเทคโนโลยี: ช่างปั้นเซรามิกยังคงดำเนินการสำรวจและทดลองการผลิตเซรามิกอย่างต่อเนื่อง โดยใช้วัสดุและเทคนิคใหม่ ๆ เพื่อสร้างผลงานอันประณีตและซับซ้อนมากขึ้น ยกตัวอย่างเช่น ช่างปั้นเซรามิกบางคนอาจทดลองเคลือบ เเผาและใช้เทคนิคการตกแต่งที่แตกต่างกัน

4.4 การออกแบบที่เป็นนามธรรมและทันสมัย: ผลงานเซรามิกร่วมสมัยของจีนมักใช้องค์ประกอบของการออกแบบที่เป็นนามธรรมและทันสมัย เพื่อแยกแยะความแตกต่างจากรูปแบบเซรามิกแบบดั้งเดิม ซึ่งรวมถึงรูปทรงเรขาคณิต รูปแบบการตกแต่งแบบนามธรรม และการผสมสีที่เป็นอัตลักษณ์

4.5 หัวข้อการแสดงออกที่หลากหลาย: ผลงานศิลปะเซรามิกร่วมสมัยของจีนครอบคลุมในหลายหัวข้อ ตั้งแต่การแสดงอารมณ์ไปจนถึงการสะท้อนประเด็นทางสังคม นักปั้นเซรามิกบางคนใช้ผลงานเพื่อสำรวจหลายแง่มุมเช่น วัฒนธรรม ประวัติศาสตร์ สิ่งแวดล้อมและจิตวิญญาณส่วนบุคคล

4.6 การสะท้อนบุคลิกภาพของศิลปิน: ศิลปินร่วมสมัยของจีนเน้นไปที่การแสดงออกถึงความคิดสร้างสรรค์ของศิลปินแต่ละคนได้รวบรวมรูปแบบและความคิดสร้างสรรค์ที่เป็นอัตลักษณ์ไว้ในผลงานของตน

4.7 ความเป็นสากล: ผลงานเซรามิกร่วมสมัยของจีนได้รับความสนใจอย่างมากในเวทีระหว่างประเทศ ศิลปินเซรามิกสื่อสารและร่วมมือกับศิลปินต่างประเทศ ผสมผสานเข้ากับกระแสโลกาภิวัตน์ ขณะเดียวกันก็เผยแพร่วัฒนธรรมเซรามิกดั้งเดิมของจีนเข้าสู่สังคมระหว่างประเทศ

สรุป: ศิลปะเซรามิกร่วมสมัยของจีนมีชื่อเสียงในด้านนวัตกรรม ศิลปะ และประโยชน์ใช้สอยที่หลากหลาย รวมถึงการผสมผสานระหว่างความดั้งเดิมและความทันสมัยเข้าด้วยกันอย่างเป็นธรรมชาติ เพื่อเติมเต็มความมีชีวิตชีวาใหม่ให้แก่วงการศิลปะเซรามิกจีน

5. สไตล์

ปัจจุบันที่เน้นไปที่อัตลักษณ์ของศิลปินและสไตล์ของศิลปะที่แปลกใหม่ เนื่องจากข้อดีและพลังการแสดงออกของประติมากรรม จึงกลายเป็นวิธีหลักในการสร้างสรรค์งานศิลปะเซรามิก อย่างไรก็ตาม การพัฒนาและนวัตกรรมของงานภาชนะนั้นมีคามาก เนื่องจากมีความเชื่อมโยงอย่างใกล้ชิดกับประเพณี ซึ่งศิลปินต้องทำงานหนักมากขึ้น และต้องมีการฝึกฝนตนมากขึ้นและความกล้าหาญที่เพียงพอ

5.1 ลัทธิการแสดงออกแบบนามธรรม (Abstract expressionism) ต้นกำเนิดของการแสดงออกนี้สามารถย้อนไปได้ถึงช่วงก่อนและหลังศตวรรษที่ 20 Piet Mondrian เป็นตัวแทนของนามธรรมเรขาคณิต และ Munch เป็นตัวแทนของลัทธิการแสดงออก คำว่าลัทธิการแสดงออกแบบนามธรรมถูกนำมาใช้เป็นครั้งแรกเพื่ออธิบายภาพวาดบางส่วนของ Kandinsky ในค.ศ. 1919 ในสหรัฐอเมริกาในช่วงศตวรรษที่ 1940 ส่วนมากหมายถึงศิลปะและแอ็กชัน เพนติง (Action Painting) ของ Willem de Kooning Jackson Pollock และคนอื่น ๆ ผู้ใช้รูปแบบนี้เร็วที่สุดในโลกเซรามิกคือ Peter Voulkos ซึ่งเป็นอาจารย์สอนอยู่ที่สถาบันวิจิตรศิลป์ลอสแอนเจลิส (ภายหลังเปลี่ยนชื่อเป็น Otis College of Art and Design) ในค.ศ. 1954 โดยได้รับอิทธิพลจากศิลปะเซรามิกของ Picasso และแอ็กชัน เพนติงของ Pollock เขาสนับสนุนการสร้างสรรค์ที่ไม่ได้เตรียมมาก่อนและการแสดงออกอย่างอิสระในการผลิตเซรามิก โดยการใช้ดินเหนียวเป็นตัวนำของการแสดงออกทางอารมณ์ด้วยการทับซ้อน การขูด การจุ่ม และการกด การแสดงออกประเภทนี้แยกออกจากการใช้งานจริงของเซรามิกโดยสิ้นเชิง และยังแยกออกจากความหมายดั้งเดิมของรูปทรงอย่างสมบูรณ์ และความงามทางศิลปะของงานหัตถกรรม ซึ่งได้ดึงดูดศิลปินเซรามิกวัยหนุ่มสาวได้เป็นจำนวนมาก และเปิดบทใหม่ของศิลปะเซรามิกสมัยใหม่ของอเมริกา งานประติมากรรมเซรามิกหลายชิ้นของศิลปินชาวสเปน Joan Miró และผลงานในช่วงปลายของ Antoni Tàpies ก็มีรูปแบบการแสดงออกนามธรรมมากมาย และรูปแบบนี้มีอิทธิพลอย่างมากและยาวนานต่อศิลปะเซรามิกสมัยใหม่ของโลก

5.2 สไตล์การแสดงออกเชิงสัญลักษณ์ ในกระบวนการสร้างสรรค์เซรามิก การรับรู้และอิทธิพลของการวาดดินเหนียว จะทิ้งร่องรอยทางอารมณ์และการแสดงออกโดยสัญชาตญาณของดินเหนียวเอาไว้ด้วยความไม่ตั้งใจ ซึ่งความเป็นมนุษย์และดินเหนียวนี้ได้ก่อให้เกิดภาษาทางศิลปะและสุนทรียภาพอันเป็นอัตลักษณ์ของเซรามิก จึงง่ายต่อการค้นพบและค้นหาสัญลักษณ์ของการแสดงออกดังกล่าวภายในผลงานเซรามิกจากประเทศต่าง ๆ ในโลก ผ่านรูปแบบ “การแสดงออก” ของประสบการณ์ “ภาพวัตถุ” นี้ เป็นการบอกเป็นนัยและกระตุ้นโลกที่ละเอียดอ่อนภายในให้เข้ากัน นี่จึงเป็นสีสันของลัทธิสัญลักษณ์นิยม (symbolism)

5.3 สไตล์สัญลักษณ์ที่มีเหตุผล เนื่องจากปัจจัยการออกแบบมีประเพณีที่ยาวนานในการสร้างสรรค์ศิลปะเซรามิก และยังเป็นตัวกำหนดสถานะและแหล่งที่มาของสีที่มีเหตุผลซึ่งอยู่ร่วมกับ

การออกแบบ ความแตกต่างระหว่างสัญลักษณ์เชิงเหตุผลและสัญลักษณ์เชิงแสดงออกนั้นอยู่ที่สไตล์ของการแสดงออก โดยเฉพาะอย่างยิ่งภาษาทางสัญญาณวิทยาของผลงานที่แตกต่างกัน แต่ความเป็นสัญลักษณ์ของบทกวีนั้นมีอยู่ทั่วไป Aldous Huxley และ Kuril ในสหรัฐอเมริกาเป็นตัวแทนของการรูปแบบนี้

5.4. รูปแบบบทกวีโรแมนติก เนื่องจากศิลปินมีพรสวรรค์ด้านบทกวีและความโรแมนติก ประกอบกับการแสดงออกตามธรรมชาติของวัสดุเซรามิก รูปแบบบทกวีโรแมนติกมีพื้นฐานการสร้างสรรค์ที่กว้างกว่าดนตรี วรรณกรรม ภาพวาด ในโลกของศิลปะเซรามิกสมัยใหม่ ตลอดประวัติศาสตร์ของการพัฒนาศิลปะเซรามิกสมัยใหม่ ศิลปินที่มีชื่อเสียงหลายคนได้แสดงสัญลักษณ์ของรูปแบบนี้ไม่มากนักน้อย ทั้งในด้านของรูปทรงและการตกแต่งผลงาน Zauli Calle ของอิตาลี Onanou และ Hagupit ของอเมริกาล้วนเป็นตัวแทนของสไตล์นี้

5.5 สไตล์ศิลปะของขวัญ สไตล์ศิลปะของขวัญเป็นปฏิกิริยาต่อความงามแบบดั้งเดิมสุนทรียภาพอันสูงส่งและสง่างาม การกำเนิดของรูปแบบศิลปะนั้นแยกออกจากขบวนการศิลปะร่วมสมัยในยุคเดียวกันไม่ได้ นอกเหนือจากมาตรฐานที่กำหนดไว้แล้ว ศิลปะของขวัญได้แสดงถึงความเป็นตนเอง ความหยาบคาย และไม่มีมารยาท และยังได้สถานที่สำหรับการอยู่รอดและการพัฒนาโดยธรรมชาติ ตัวแทนของศิลปะในรูปแบบนี้ได้แก่ Robert Annason Gee Haly Robert Brady และ Laoke

5.6 สไตล์ป๊อป สไตล์ป๊อปเป็นวัฒนธรรมยอดนิยมและศิลปะรูปแบบของ Nanye ที่ได้รับความนิยมในประเทศอเมริกาในศตวรรษที่ 1960 และส่งผลกระทบต่อวงการศิลปะโลก ศิลปะเซรามิกสมัยใหม่แยกออกจากกระแสนิยมของศิลปะสมัยใหม่ไม่ได้ จึงทำให้เกิดกลุ่มช่างปั้นเซรามิกสไตล์ป๊อปขึ้นในสหรัฐอเมริกาโดยธรรมชาติ และผู้บุกเบิกยังคงเป็น Robert Arneson ซึ่ง “Diet Coke” เป็นจุดเริ่มต้นของการใช้ภาพวัฒนธรรมป๊อปเข้ากับอุตสาหกรรมเซรามิก

5.7 สไตล์ของลัทธิเสมือนจริง หรือที่เรียกอีกอย่างว่า ศิลปะลัทธิเหนือจริง (Surrealism) สัจนิยมแนวใหม่ (Neorealism) และ จิตรกรรมสัจนิยมแบบภาพถ่าย (Photorealism) ซึ่งมีต้นกำเนิดและเฟื่องฟูในสหรัฐอเมริกาและเผยแพร่ไปสู่ทุกมุมโลก

5.8 สไตล์ประติมากรรมรูปลักษณ์ สไตล์รูปลักษณ์ หมายถึง จิตรกรรมที่มีตัวละครเป็นหลัก โดยมีสไตล์ของการเปลี่ยนรูปและการทำให้เกินจริง สไตล์รูปลักษณ์นั้นตรงข้ามกับรูปแบบนามธรรม แต่เมื่อเทียบกับลัทธิสัจนิยม (Realism) สไตล์นี้มีพื้นที่สำหรับการแสดงออกมากกว่า

5.9 ลัทธิสุดโต่ง (Extremism) ลัทธิสุดโต่ง (หรือลัทธิมินิมัลลิสม์ (Minimalism)) ได้รับการพัฒนาขึ้นในโลกศิลปะ ซึ่งคล้ายกับศิลปินและผลงานที่แสดงออกด้วยภาพวาดขอบแข็ง ขอบเขตสี และนามธรรมเรขาคณิต ตัวแทนของรูปแบบนี้ในโลกของเซรามิกคือ Mason และ Curie ในสหรัฐอเมริกา และ Enriter ในประเทศสเปน เมื่อเปรียบเทียบกับลัทธิแสดงออกทางนามธรรมแล้ว

ลัทธิสุดโต่งต้องการการสนับสนุนชุดเทคนิคการปั้นที่เข้มงวด มีเหตุผล และเรียบง่ายเป็นข้อกำหนด พื้นฐานของลัทธิสุดโต่ง ซึ่งตัวแทนของลัทธินี้ได้แก่ Dao Jack และ Stanček จากสหรัฐอเมริกา Justin Navak Kosenshoff Serki Isupav Verdingen จากเนเธอร์แลนด์ และ Polkolavoko จากสาธารณรัฐเช็ก เป็นต้น

5.10 สไตล์ของการจัดวาง การผสมผสานรูปแบบศิลปะจัดวางเข้ากับผลงานเซรามิก แท้จริงแล้วเป็นทางเลือกที่หลีกเลี่ยงไม่ได้สำหรับศิลปินเซรามิกที่ต้องรับมือกับจุดอ่อนและข้อบกพร่องในการแสดงอารมณ์ แนวคิดและบรรยากาศโดยรวมของผลงานเซรามิกเพียงชิ้นเดียวหรือผลงานเซรามิกที่ไม่อยู่ในสถานที่ ศิลปินในปัจจุบันต้องไม่เพียงแต่ต้องคำนึงถึงวัสดุ สี รูปทรงและแนวคิดของผลงานเท่านั้นแต่ยังต้องพิจารณาถึงสภาพแวดล้อมที่อยู่ร่วมกับผลงานด้วยเช่น แสง การวางผังทิศทางการเดินของคน และผลโดยรวมของ สี พื้นผิว เสียงและพื้นที่ วัสดุที่ค้นคว้ากว้างไกล ขอบเขตที่กว้างใหญ่และความคิดที่กว้างไกลนี้ทำให้รูปแบบศิลปะจัดวางนี้ได้รับความนิยมมากขึ้นในหมู่ของเหล่าศิลปินเซรามิกตั้งแต่ศตวรรษที่ 1980 เซรามิกสมัยใหม่เป็นส่วนสำคัญของศิลปะสมัยใหม่ และการสื่อสารระหว่างกันนั้นไม่มีอะไรมากไปกว่าความเป็นธรรมชาติ Catherine Rose และ Judy Chicago ชาวอเมริกัน และ Inuzuka Sadashi ศิลปินเซรามิกชาวญี่ปุ่น-อเมริกัน ล้วนเป็นตัวแทนของรูปแบบการจัดวางในโลกของศิลปะเซรามิก

5.11 สไตล์ศิลปะสิ่งแวดล้อม วิวัฒนาการของรูปแบบสถาปัตยกรรมสมัยใหม่เกิดขึ้นได้จากการค้นพบและประยุกต์ใช้วัสดุใหม่และเทคนิคใหม่ วัสดุของสถาปัตยกรรมแบบดั้งเดิมเช่น ไม้ หิน ได้เกิดขึ้นจากเทคนิคการใช้งานและวิธีการแปรรูปแบบใหม่ สถาปนิกก็เป็นเหมือนกับศิลปินและนักวิทยาศาสตร์ที่มักจะเลือกใช้และค้นหาปัจจัยที่เหมาะสมกับการแสดงออกและการใช้งานของพวกเขา ในสถาปัตยกรรมรูปแบบใหม่ที่มีการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา ความสามารถของมนุษย์จึงจะสามารถแสดงออกมาได้อย่างเต็มที่ นี่คือองค์รวมของสหวิทยาการและการข้ามวิชาชีพที่ขยายตัวขึ้นเรื่อย ๆ ทำให้ศิลปินและนักวิทยาศาสตร์เข้าสู่สถาปัตยกรรมและสิ่งแวดล้อม ภายใต้สถานการณ์ดังกล่าว เซรามิกสมัยใหม่ ยกตัวอย่างเช่น เครื่องประดับห้องรับแขก ของใช้ประจำวัน หรือการก่ออิฐกระเบื้อง ซึ่งหลุดออกจากความหมายดั้งเดิมและเข้าสู่ศิลปะสิ่งแวดล้อม พื้นผิวและรูปร่างของดินเหนียวที่อุดมสมบูรณ์ เสน่ห์ที่เป็นอัตลักษณ์ของสีเคลือบและการเผาอย่างมีประสิทธิภาพที่ทนทาน และสิ่งที่สำคัญที่สุดคือ ความใกล้ชิดตามธรรมชาติของมนุษย์พร้อมกับศิลปะเซรามิก นับตั้งแต่ศตวรรษที่ 1950 เป็นต้นมา ศิลปินเซรามิกที่แสดงความสามารถในด้านสถาปัตยกรรมและสิ่งแวดล้อมที่มีอิทธิพลได้แก่ Miro จากสเปน Duckworth Ruth และ Simmerman จากสหรัฐอเมริกา Ole Listero จากนอร์เวย์ เป็นต้น

6. ศิลปินเซรามิกร่วมสมัยของจีน

“กล่าวได้ว่าสิ่งที่ส่งผลกระทบต่อประติมากรรมของศิลปะเซรามิกจีนสมัยใหม่คือกระแสศิลปะเซรามิกสมัยใหม่ในตะวันตก โดยเฉพาะปรมาจารย์ด้านศิลปะสมัยใหม่ของตะวันตก เช่น Matisse Picasso Miro Dali และคนอื่น ๆ ที่มีส่วนร่วมในการสร้างสรรค์งานศิลปะเซรามิก ซึ่งได้กลายเป็นตัวอย่างที่ยิ่งใหญ่ของวิธีการสร้างสรรค์ใหม่สำหรับเซรามิกสมัยใหม่ และรวมเข้ากับการนำกลุ่มศิลปะเซรามิกมืออาชีพระดับประเทศจีนของสมาคมโซเดซาของญี่ปุ่นของ Kazuo Yagi และการปฏิบัติ Otis ในสหรัฐอเมริกาที่นำโดย ปีเตอร์ วูลคอส (Peter Voulkos) ก็ได้ให้รูปแบบที่ชัดเจนแก่ศิลปินเซรามิกในกลุ่มประติมากรรมเซรามิกของจีนอีกด้วย โดยพวกเขาได้ใช้วิธีการเซรามิก ขบวนการเซรามิก และการปฏิบัติเซรามิกเพื่อส่งเสริมการกำเนิดของศิลปะเซรามิกจีนสมัยใหม่ และเนื่องจากภูมิหลังเช่นนี้จึงทำให้คุณาจารย์และนักศึกษาภาควิชาประติมากรรมของมหาวิทยาลัยศิลปะทั่วประเทศกระตือรือร้นในการใช้วัสดุเซรามิกในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะเซรามิกสมัยใหม่ และขณะเดียวกัน ก็ได้มีการนำผู้เชี่ยวชาญเก่าบางท่านที่มีอิทธิพลในด้านการตกแต่งเซรามิกมาเข้าร่วมอยู่ด้วย” (Zhang,2013) Zhang Ganlin (张甘霖) ได้แบ่งศิลปินเซรามิกร่วมสมัยของประเทศจีนตามช่วงอายุออกเป็น 3 ช่วงด้วยกันคือ วัยรุ่น วัยกลางคนและวัยสูงอายุ และแบ่งศิลปินเซรามิก สมัยใหม่ของจีนออกเป็น 4 กลุ่มดังต่อไปนี้

6.1 กลุ่มที่ 1 คือนักศึกษาศาสาเซรามิกที่สำเร็จการศึกษาในช่วงค.ศ. 1980

อัตลักษณ์: พวกเขาได้รับอิทธิพลอย่างลึกซึ้งจากแนวความคิดของขบวนการ 4 พฤษภาคม นักศึกษากลุ่มนี้ที่จบสาขาเซรามิกถือเป็นกองกำลังกลาง ส่วนใหญ่มีพื้นฐานด้านประติมากรรม มีรากฐานในการสร้างรูปทรงที่แข็งแกร่ง มีความสามารถด้านการปฏิบัติที่ยอดเยี่ยม และมีรสนิยมทางสุนทรียภาพแบบชาติตะวันออกที่แข็งแกร่ง ผลงานส่วนใหญ่มีลักษณะเหมือนจริง และมีเครื่องหมายของยุคสมัยที่ชัดเจน

6.2 กลุ่มที่ 2 คือนักศึกษาศาสาเซรามิกที่สำเร็จการศึกษาในช่วง ค.ศ.1990

อัตลักษณ์: คนกลุ่มนี้ยังคงมีอิทธิพลและชื่อเสียงระดับหนึ่งในปัจจุบัน ในวงการศิลปะเซรามิกจีนในปัจจุบัน และมีความสัมพันธ์ภายในกลุ่มที่ค่อนข้างมั่นคง

6.3 กลุ่มที่ 3 คือนักศึกษาศาสาเซรามิกที่สำเร็จการศึกษาในช่วงปีค.ศ. 1980 ถึงกลางค.ศ. 1990

อัตลักษณ์: บางคนมีพื้นฐานมาจากการศึกษาต่อในต่างประเทศและมีวิสัยทัศน์กว้างไกล พวกเขา มักจัดกิจกรรมร่วมกัน เช่น นิทรรศการศิลปะเซรามิก การประชุมแลกเปลี่ยนด้านศิลปะเซรามิก แม้ว่าพวกเขาจะมีพื้นฐานการสร้างสรรค์แบบตะวันตก แต่ผลงานเซรามิกส่วนมากได้เผยให้เห็นถึงประเพณีและวัฒนธรรมของจีน

6.4 กลุ่มที่ 4 คือ ศิลปินเซรามิกรุ่นเยาว์ที่สำเร็จการศึกษาจากวิทยาลัยและมหาวิทยาลัยตั้งแต่ศตวรรษที่ 21

ศิลปินเซรามิกรุ่นเยาว์กลุ่มที่ 4 ค่อนข้างกระจัดกระจาย ส่วนใหญ่กระจุกตัวอยู่ในปักกิ่ง เซียงไฮ้ หางโจว ฉงชิ่ง จิ่งเต๋อเจิ้น กลุ่มนี้มีความเคลื่อนไหวสูง และองค์ประกอบของพวกเขาไม่ใช่แค่นักศึกษาที่จบการศึกษาในสาขาเซรามิกอีกต่อไป แต่จะเป็นนักศึกษาเยาวชนที่อยู่ในสาขาต่าง ๆ หรือข้ามสายงานเป็นจำนวนมาก วิธีการสื่อสารและการนำเสนอผลงานส่วนใหญ่ของพวกเขาอยู่บนอินเทอร์เน็ต พวกเขามีการสื่อสารระหว่างกลุ่มค่อนข้างน้อย แต่การสร้างสรรค์ไม่มีข้อจำกัดที่มากเกินไป และเนื่องจากการพัฒนาของอินเทอร์เน็ตทำให้วิสัยทัศน์ของศิลปินเซรามิกเหล่านี้กว้างขึ้น แต่ในขณะเดียวกันก็ประสบปัญหาด้านการลอกเลียนแบบหรือการอ้างอิงซึ่งกันและกัน

7. กิจกรรมที่สำคัญของศิลปะเซรามิกร่วมสมัย

กระแสของศิลปะเซรามิกสมัยใหม่ในทศวรรษที่ 1950 ยังไม่ได้ส่งผลกระทบต่อวงการศิลปะจีน ในการแสดงศิลปกรรมแห่งชาติครั้งที่ 3 (ค.ศ.1960) ครั้งที่ 4 (ค.ศ. 1964) และครั้งที่ 5 (ค.ศ. 1979) มีผลงานที่ได้รับการคัดเลือกจำนวนน้อยมากที่สร้างสรรค์ขึ้นด้วยวัสดุเซรามิก สถานการณ์เข้าร่วมการแข่งขันนั้นโดยพื้นฐานแล้วเหมือนกับนิทรรศการศิลปะก่อนหน้านี้ ตั้งแต่ครั้งที่ 7 (ค.ศ. 1989) เท่านั้น ที่มีงานศิลปะกลุ่มหนึ่งที่ใช้เซรามิกเป็นวัตถุดิบในการเข้าร่วมการแข่งขัน ในทศวรรษที่ 1980 แวดวงวรรณกรรมและศิลปะของจีนเริ่มต้นเผชิญหน้ากับโลก แสวงหาเส้นทางการพัฒนาใหม่ในการประเมินสุนทรียศาสตร์ของศิลปะตะวันตกและแนวโน้มด้านแนวคิดอย่างกระตือรือร้น และการยึดรูปแบบแนวคิด เทคนิค และรูปแบบทางศิลปะสร้างสรรค์ที่หลากหลายจากความทันสมัยของตะวันตก และนำมาใช้อย่างสร้างสรรค์ในผลงานของตนเอง (Meng, 2015)

เดือนกันยายน ค.ศ. 1989 การก่อตั้งสมาคมอุตสาหกรรมเซรามิกแห่งประเทศไทยจีนได้ส่งเสริมศิลปะเซรามิกในฐานะรูปแบบศิลปะอิสระเพื่อเข้าสู่หมวดหมู่ของศิลปะสมัยใหม่และร่วมสมัย เพื่อให้หลุดพ้นจากศิลปะและงานฝีมือและกลายเป็นสมาชิกของศิลปะร่วมสมัยหลายประเภท

เดือนธันวาคม ค.ศ. 2000 คณะกรรมการศิลปะเซรามิกของสมาคมศิลปินจีนได้จัดตั้งขึ้น ซึ่งเป็นเครื่องหมายว่า สาขาวิชาศิลปะเซรามิกได้รับการยอมรับเฉพาะทางในรูปแบบศิลปะประจำชาติ

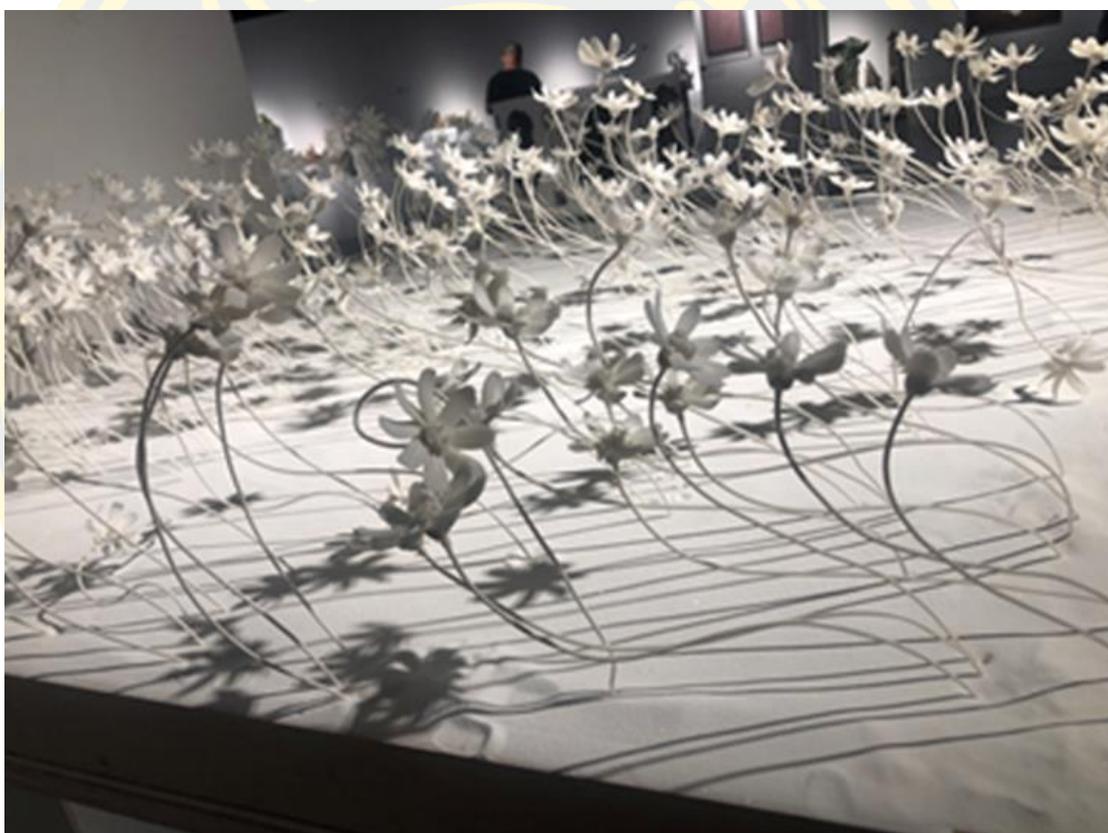
ในค.ศ. 2001 สมาคมอุตสาหกรรมเซรามิกแห่งประเทศไทยจีนได้จัดงาน “ทัวร์เซรามิกโบราณ ฉีหลู่แปดพันปี – เวทีเพื่อพัฒนาศิลปะเซรามิกนานาชาติแห่งศตวรรษที่ 21 เมืองจื่อโป ประเทศจีน”

ในค.ศ. 2002 “งานแสดงเซรามิกนานาชาติฝ่อซานครั้งที่ 1” ที่จัดขึ้นร่วมกับรัฐบาลเมืองฝ่อซาน

ในค.ศ. 2004 การคัดเลือก “ผู้เชี่ยวชาญด้านศิลปะเซรามิกจีน” ครั้งแรก จัดขึ้นร่วมกับสภาอุตสาหกรรมเบาแห่งชาติจีน โดยมีผู้เชี่ยวชาญ 35 คนในศิลปะเซรามิกและการออกแบบเซรามิกได้รับรางวัลประกาศนียบัตรกิตติมศักดิ์ของ “ผู้เชี่ยวชาญด้านศิลปะเซรามิกจีน”

ในการแสดงศิลปกรรมแห่งชาติครั้งที่ 11 ในค.ศ. 2009 ศิลปะเซรามิกร่วมสมัยได้กลายเป็นประเภทศิลปะอิสระเป็นครั้งแรก และกลายเป็น 1 ใน 10 ประเภทศิลปะการแสดงชั้นนำของนิทรรศการศิลปกรรมแห่งชาติ

วันที่ 28 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 2022 “จิตวิญญาณแห่งเซรามิก” นิทรรศการทศวรรษของศิลปะเซรามิกนานาชาติตั้งแต่เจี้ยน ค.ศ. 2021 เปิดตัวขึ้นที่มหาวิทยาลัยศิลปะเซรามิกตั้งแต่เจี้ยน มณฑลเจียงซี โดยมีผลงานจำนวน 206 ชิ้นที่แสดงถึงความสำเร็จล่าสุดของศิลปะเซรามิกร่วมสมัยจากประเทศและภูมิภาคต่าง ๆ ทั่วโลก

ภาพที่ 2-16 การแข่งขันผลงานศิลปะระดับชาติครั้งที่ 13 โชนเซรามิก (Qi Yu)

หลักการและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

1. ทฤษฎีการจัดการศิลปะ

การจัดการเป็นทั้งวิทยาศาสตร์และศิลปะ การวิจัยนี้จำเป็นต้องใช้ทฤษฎีการจัดการศิลปะเป็นอันดับแรก จากนั้น ดำเนินการคัดเลือกนักทฤษฎีจากทั้งในและต่างประเทศเพื่อนำมาอ้างอิงและส่งเสริมการวิจัยนี้ ตลอดจนดำเนินการสรุปผลแนวคิดทางทฤษฎีการจัดการของพวกเขา เพื่อเป็นคำแนะนำสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

งานวิจัยจากต่างประเทศ

เฟรดเดอริก วินสโลว์ เทย์เลอร์ (Frederick Winslow Taylor, 1856-1915) นักวิทยาศาสตร์ด้านการจัดการและนักเศรษฐศาสตร์ที่มีชื่อเสียง ซึ่งเป็น “บิดาแห่งการจัดการทางวิทยาศาสตร์” ในสหรัฐอเมริกา ทำให้การจัดการเกิดขึ้นจากประสบการณ์วิทยาศาสตร์ได้ส่งเสริมการปรับปรุงประสิทธิภาพการผลิตทางสังคมอย่างมาก

Henri Fayol ได้รับการยกย่องจากคนรุ่นหลังว่าเป็น “บิดาแห่งทฤษฎีการจัดการ” ซึ่งเป็นหนึ่งในตัวแทนหลักของทฤษฎีการจัดการแบบดั้งเดิมและเป็นผู้ก่อตั้งสำนักกระบวนการจัดการ Fayol เชื่อว่า การจัดการวัฒนธรรม หมายถึง การวางแผน การจัดกลุ่ม การสั่งการ การประสานงาน การควบคุม การวางแผน (plan) หมายถึง การสำรวจอนาคตและการกำหนดแผนปฏิบัติการ การจัดกลุ่ม (organize) หมายถึง โครงสร้างคู่ทางวัสดุและโครงสร้างทางสังคมขององค์กร การสั่งการ (Command) หมายถึง การทำให้พนักงานแสดงความสามารถ การประสานงาน (Coordinate) หมายถึง การประสานงานกิจกรรมและกองกำลังทั้งหมด การควบคุม (control) หมายถึง การให้ความมั่นใจว่าทุกอย่างดำเนินการตามระเบียบและคำสั่งที่วางไว้หรือไม่

Maximilian Karl Emil “Max” Weber เขาเป็นหนึ่งในผู้ก่อตั้งการบริการรัฐกิจ โดยคนรุ่นหลังขนานนามว่าเขาเป็น “บิดาแห่งทฤษฎีการจัดการองค์กร” และ “บิดาแห่งการบริหารรัฐกิจ” เขาเสนอทฤษฎีระบบองค์กรระบบข้าราชการที่มีอิทธิพลต่อการจัดการรุ่นหลัง

ใน “ปัญหามนุษย์ในอารยธรรมอุตสาหกรรม” ของ Mayo ได้เสนอ “ทฤษฎีความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล” และเชื่อว่าหัวใจของการจัดการคือ “คน” ซึ่งคนไม่เพียงแต่แสวงหารายได้ทางเศรษฐกิจเท่านั้น แต่ยังมีความต้องการด้านสังคม จิตวิทยา และอื่น ๆ ที่นอกเหนือจากเรื่องเงิน พวกเขาแสวงหาความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล ความรู้สึกเป็นเจ้าของ ความมั่นคง การได้รับความเคารพจากผู้อื่น ซึ่งในการจัดการไม่เพียงแต่ต้องคำนึงถึงเงื่อนไขที่สำคัญเท่านั้น แต่还必须คำนึงถึงความสัมพันธ์ทางสังคมและสภาพจิตใจของผู้คนอีกด้วย

Gary Hamel เขาได้รับการยกย่องว่าเป็น “ผู้เชี่ยวชาญเชิงกลยุทธ์ระดับโลก” โดยนิตยสาร “The Economist” และนิตยสาร “Fortune” ยังยกย่องว่าเขาเป็น “ผู้นำด้านการจัดการเชิงกลยุทธ์

ในโลกธุรกิจปัจจุบัน” หนังสือของเขา ได้แก่ “Competing for the Future,1995” ที่เขียนร่วมกับ Prahalal และ “Leading the Revolution,2002” พวกเขาเชื่อว่านวัตกรรมมีความสำคัญและมีประสิทธิภาพในการจัดการธุรกิจมากกว่า และควรให้ความสำคัญกับการพัฒนาผลิตภัณฑ์ใหม่และการใช้เทคโนโลยีใหม่ก่อน ใน “Competing for the Future” Hamel ไม่เพียงแต่หมายถึงการพัฒนาผลิตภัณฑ์ใหม่และแนวคิดใหม่เท่านั้น แต่ยังหมายถึงการสร้าง “แนวคิดใหม่” อีกด้วย ซึ่งเขาเชื่อว่าแนวคิดนวัตกรรมมีความสำคัญและมีประสิทธิภาพในการจัดการธุรกิจมากกว่า และควรให้ความสำคัญมากกว่าการพัฒนาผลิตภัณฑ์ใหม่และการใช้เทคโนโลยีใหม่ ๆ

“ทฤษฎีแรงจูงใจมนุษย์” ของ Maslow ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการแรงจูงใจและพฤติกรรมของมนุษย์จากมุมมองทางจิตวิทยา พฤติกรรมถูกกำหนดโดยแรงจูงใจ และแรงจูงใจถูกกำหนดโดยความต้องการ เขาเสนอความต้องการของมนุษย์ในห้าระดับได้แก่ ความต้องการด้านสรีรวิทยา ความต้องการด้านความปลอดภัย ความต้องการทางสังคม ความต้องการการยกย่องนับถือ และความต้องการด้านการตระหนักรู้ในตนเอง ความต้องการเหล่านี้ถูกจัดอยู่ในรูปแบบของพีระมิด ซึ่งเป็นที่รู้จักกันในนามของ “ลำดับขั้นตามความต้องการของมาสโลว์” นอกจากการนำมาประยุกต์ใช้ในการสาขาสังคมศาสตร์แล้ว ทฤษฎีนี้ยังสามารถนำมาใช้ในงานวิจัยนี้อีกด้วย ในงานวิจัยนี้เน้นไปที่ความต้องการของคนกลุ่มต่าง ๆ เช่น ชาวบ้านเถาหยางซินซุน ศิลปินในถนนเซรามิก นักท่องเที่ยว เจ้าของแผงลอยริมถนนเถาหยางซินซุน หน่วยงานราชการและผู้จัดการชุมชนกลุ่มคนต่าง ๆ ในพื้นที่เดียวกันที่มีความต้องการและวิธีการตระหนักถึงคุณค่าของตนเองที่แตกต่างกัน

ประเทศจีน

Zeng Shiqiang (曾仕强) ได้รับการขนานนามว่า “บิดาแห่งการจัดการแบบจีน” ในหนังสือ “พฤติกรรมกรรมการจัดการแบบจีน” ซึ่งใช้วิธีการวิเคราะห์กรณีศึกษาเพื่อวิเคราะห์ลักษณะพฤติกรรมของคนจีนแล้วเสนอและอธิบายชุดประเด็นสำคัญของการจัดการแบบจีน หรือพฤติกรรมที่พิสูจน์แล้วว่าได้ผลในทางปฏิบัติ (Zeng, 2015) ในหนังสือของ Zeng Shiqiang เรื่อง “ความจริงเกี่ยวกับการบริหาร: การวิเคราะห์อัตลักษณ์ของการบริหารจัดการของเงินของ Zeng Shiqiang” แบ่งออกเป็น 17 บท โดยจะอธิบายลักษณะพื้นฐาน 17 ประการของการจัดการแบบจีนด้วยคำที่เข้าใจง่ายและเข้าใจง่าย ช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจ ลักษณะของคนจีน เข้าใจแก่นแท้ของการจัดการของเงิน (Zeng Shiqiang,2009)

ในหนังสือ “ภูมิปัญญาการจัดการแบบจีน” เขียนโดย Peng Xinwu (彭新武) ว่าด้วยเรื่องการจัดการแบบจีน หลายคนจะคิดถึงหนังสือเหล่านี้ อี้จิง ขงจื้อ เต๋า ฝ่า ไทเก๊ก ศิลปะแห่งสงครามของซุนวู ฯลฯ ทั้งนี้ ในความคิดการจัดการแบบจีนประเภทนี้ที่อ่อนน้อมหรือเชื่อมโยงโดยคลาสสิกจีนโบราณ ความคิดนี้สามารถแบ่งออกเป็นสี่ประเภทได้แก่ ลัทธิขงจื้อกับการจัดการสมัยใหม่ กลยุทธ์การจัดการที่สืบทอดจาก ศิลปะแห่งสงครามของซุนวู การศึกษาจักรวรรดิจีนและการจัดการธุรกิจ

และการฝึกอบรมส่วนบุคคลสำหรับผู้จัดการทั้งหมดนี้มาจากการปฏิบัติของจีน จากค่านิยมพื้นฐานที่สุดของคนจีน (Peng, 2008) หนังสือเล่มนี้แบ่งออกเป็น 12 บท ได้แก่ อี้จิง ลี่เถา ก่วนจื่อ เต้าเต๋อจิง หนังสือ 4 เล่ม ศิลปะแห่งสงคราม โมซี หุบเซาผี หนังสือซางจุน ซุนซี ฮั่นเฟย และฤดูใบไม้ผลิ และฤดูใบไม้ร่วงของลู เป็นการรวบรวมและอธิบายแนวคิดการจัดการที่สมบูรณ์และลึกซึ้งของจีน โดยครอบคลุมทั้ง การจัดการทางการเมือง การจัดการสังคม การจัดการทางทหาร การจัดการทางเศรษฐกิจ และการจัดการวัฒนธรรม หนังสือการจัดการวัฒนธรรมร่วมสมัยส่วนใหญ่เกี่ยวกับการจัดการเศรษฐกิจและการบริหารจัดการกิจการ (Peng, 2008)

หนังสือ “ภูมิปัญญาการจัดการจีน” ที่เขียนโดย Lei Yuan (雷原) ได้ดำเนินการสำรวจปรัชญาและศิลปะการจัดการของจีน โดยชี้ให้เห็นว่า “การจัดการแบบจีนต้องเริ่มต้นด้วยการศึกษาวัฒนธรรมจีน เพียงแค่เข้าใจแนวคิดและค่านิยมที่ลึกซึ้งที่เปิดเผยโดยวัฒนธรรมจีนเท่านั้น จึงจะสามารถเข้าใจคนจีนได้อย่างแท้จริง” (Lei, 2004) ยิ่งไปกว่านั้นเขายังคิดว่า หากต้องการเข้าใจวัฒนธรรมจีนอย่างแท้จริง และจะต้องเข้าใจอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมของอารยธรรมเกษตรกรรม ซึ่งแตกต่างจากแนวคิดการจัดการและรูปแบบความคิดแบบตะวันตก การจัดการรูปแบบของจีน เราต้องศึกษาวิวัฒนาการของวิธีการผลิตในประเทศจีนและเจาะลึกแนวคิดและค่านิยมที่ลึกซึ้งที่เปิดเผยโดยวัฒนธรรมจีน (Lei, 2004)

สรุป: การพัฒนาพลังการผลิตในสังคมปัจจุบันได้ปรับปรุงมาตรฐานการครองชีพของผู้คนอย่างมาก การบริหารจัดการพนักงานด้วยระบบแรงกดดันและแรงจูงใจด้านการเงิน ทฤษฎี และแนวปฏิบัติด้านการจัดการในสมัยก่อน ไม่เหมาะกับการพัฒนาสังคมในปัจจุบันอีกต่อไป มนุษย์ได้เข้าสู่ยุคเศรษฐกิจฐานความรู้ ในสังคมแห่ง ความรู้ สินค้าหลักไม่ใช่สินค้าทางวัตถุแต่เป็นสินค้าทางวัฒนธรรม การจัดการเชิงวิทยาศาสตร์แบบ “ปกครองโดยธรรม” และ “มุ่งคน” เน้นการดูแล เข้าใจ เคารพ และปลุกฝังคน ตอบสนองความต้องการทางวัตถุพื้นฐานของการอยู่รอดของผู้คนและตอบสนองความต้องการทางจิตวิญญาณของผู้คนในเวลาเดียวกัน การพัฒนาการจัดการทางวัฒนธรรมที่ตอบสนองความต้องการทางจิตวิญญาณของผู้คนเป็นสิ่งจำเป็นทางประวัติศาสตร์ เสน่ห์ของบุคลิกภาพของผู้จัดการยังเป็นพลังที่นุ่มนวลในการจัดการ และการจัดการทางวัฒนธรรมยังให้คุณค่ากับผู้จัดการมากขึ้นเรื่อย ๆ ซึ่งแน่นอนว่าวัฒนธรรมดั้งเดิมของจีนก็เปรียบเสมือน “ดาบสองคม” เช่นกัน เราจำเป็นต้องใช้จิตวิญญาณแห่งการละทิ้ง นำแก่นแท้ รับแต่สิ่งที่ดี ขณะเดียวกัน เราต้องยอมรับการเปิดกว้างของแม่น้ำทุกสาย และซึมซับวัฒนธรรมร่วมกัน มรดกแห่งมนุษยชาติโดยเฉพาะการเรียนรู้แนวคิดการจัดการชั้นสูง วิธีการจัดการทางวิทยาศาสตร์ และระบบการจัดการที่รุ่งเรืองในศตวรรษที่ผ่านมา

2. ทฤษฎีอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรม

ทฤษฎีอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมเป็นทฤษฎีสังคมศาสตร์ที่พยายามอธิบายว่าบุคคลและกลุ่มสร้าง รักษาและแสดงอัตลักษณ์ที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมเฉพาะอย่างไร ทฤษฎีนี้เน้นไปที่ความรู้สึกทางอัตลักษณ์ที่เกิดขึ้นภายใต้ภูมิหลังทางวัฒนธรรมเป็นหลัก ซึ่งครอบคลุมถึงการวิจัยในหลากหลายสาขาเช่น วัฒนธรรม สังคม และจิตวิทยา

อัตลักษณ์ทางวัฒนธรรม หมายถึง ความรู้สึกถึงตัวตนของแต่ละบุคคลว่าเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมหรือกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง ซึ่งรวมไปถึงอัตลักษณ์ของวัฒนธรรมประเพณี ค่านิยม ความเชื่อ ภาษา และด้านอื่น ๆ ก่อตัวเป็นอัตลักษณ์บุคคลในวัฒนธรรมเฉพาะ บุคคลรักษาอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมของตน ผ่านการมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางวัฒนธรรม ปฏิสัมพันธ์ทางสังคม การใช้ภาษา การบำรุงรักษาซึ่งรวมถึงการมีส่วนร่วมในการเฉลิมฉลองในเทศกาลวัฒนธรรม ปฏิบัติตามบรรทัดฐานมารยาทเฉพาะ ปฏิสัมพันธ์กับสมาชิกของกลุ่มวัฒนธรรมเดียวกัน อัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมมีผลกระทบต่อสุขภาพจิตและความเป็นอยู่ที่ดีของแต่ละบุคคล อัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมของตนเองสามารถให้ความรู้สึกมั่นคงและความเป็นเจ้าของได้ แต่อาจจะขัดแย้งกับวัฒนธรรมอื่น ๆ และก่อให้เกิดปัญหาทางจิตได้ เช่น ความวิตกกังวลที่เกี่ยวกับอัตลักษณ์

สรุป: ทฤษฎีอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมช่วยให้เข้าใจว่าแต่ละบุคคลสร้าง แสดงออกและรักษาอัตลักษณ์ของตนในสภาพแวดล้อมทางวัฒนธรรมเฉพาะได้อย่างไร ทฤษฎีนี้ใช้กันอย่างแพร่หลายในการศึกษาวัฒนธรรม จิตวิทยาสังคม มานุษยวิทยา และสาขาวิชาอื่น ๆ

การผลิตเซรามิกมีประวัติศาสตร์อันยาวนานและประเพณีทางวัฒนธรรมอันเป็นอัตลักษณ์ของจังหวัดจันทบุรี การมีส่วนร่วมหรือการยอมรับองค์ประกอบทางวัฒนธรรมของเซรามิกจังหวัดจันทบุรี เช่น เทคนิคการผลิตเฉพาะ และรูปแบบการตกแต่ง ซึ่งสามารถสร้างความเชื่อมโยงกับประเพณีทางวัฒนธรรมนี้ และสร้างเป็นอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมด้วยเซรามิกจังหวัดจันทบุรี ในระดับภูมิภาค จังหวัดจันทบุรีมีชื่อเสียงระดับโลกในด้านทรัพยากรเซรามิกที่อุดมสมบูรณ์ บุคคลทั่วไปอาจมีอัตลักษณ์ประจำภูมิภาคของสถานที่แห่งนี้เนื่องจาก พวกเขาเกิด อาศัยหรือทำงานในจังหวัดจันทบุรี การยอมรับเช่นนี้อาจรวมเข้ากับอัตลักษณ์ทางภูมิศาสตร์ในท้องถิ่น ประเพณีทางสังคม และปัจจัยอื่น ๆ เพื่อสร้างอัตลักษณ์ทางภูมิภาคสำหรับเซรามิกจังหวัดจันทบุรี จากภูมิหลังทางประวัติศาสตร์ ประวัติศาสตร์ของเซรามิกจังหวัดจันทบุรี สามารถสืบย้อนกลับไปได้หลายร้อยปี ซึ่งทำให้บุคคลสามารถระบุตัวตนทางประวัติศาสตร์ของเซรามิกได้ เนื่องจากตำแหน่งที่เป็นอัตลักษณ์ในประวัติศาสตร์ การแสดงตนนี้อาจจะรวมถึงอัตลักษณ์ด้านเซรามิกดั้งเดิม บุคคลสำคัญทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม หรือเหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์จากมุมมองด้านอุตสาหกรรม อุตสาหกรรมเซรามิกเป็นหนึ่งในอุตสาหกรรมหลักของจังหวัดจันทบุรี ผู้ปฏิบัติงาน ศิลปิน และผู้ประกอบการสามารถสร้างอัตลักษณ์ให้กับอุตสาหกรรมเซรามิกของจังหวัดจันทบุรีได้โดยการเข้าร่วมอุตสาหกรรมนี้ อัตลักษณ์นี้อาจครอบคลุมประเด็นต่าง ๆ เช่น การพัฒนา

อุตสาหกรรม นวัตกรรมทางเทคโนโลยี และการแข่งขันในตลาด การพัฒนาคู่มือโปรแกรมการจัดการ นวัตกรรมเชิงปฏิบัติจำเป็นต้องคำนึงถึงสถานการณ์และเป้าหมายเฉพาะของชุมชน

3. ความคิดสร้างสรรค์และทฤษฎีนวัตกรรม

ความคิดสร้างสรรค์คือความสามารถที่เน้นการมองปัญหาด้วยวิธีการใหม่ ๆ และค้นหาแนวทางแก้ไขใหม่ ๆ ความคิดสร้างสรรค์เน้นถึงอิสระจากรูปแบบความคิดเชิงเส้นแบบดั้งเดิม ช่วยให้ความคิดไหลไปในทิศทางต่าง ๆ ได้อย่างอิสระ และหลีกเลี่ยงการถูกจำกัดด้วยความคิดแบบเดิม ๆ ขณะเดียวกัน ความคิดสร้างสรรค์เน้นไปที่การเปิดกว้างและความยืดหยุ่น ซึ่งสามารถยอมรับมุมมองและวิธีการคิดที่หลากหลายได้ วิธีการคิดเช่นนี้ช่วยแนะนำองค์ประกอบและมุมมองใหม่ ๆ ในกระบวนการแก้ไขปัญหา ความคิดสร้างสรรค์เชื่อมโยงความคิด แนวคิดและประสบการณ์ที่แตกต่างกันผ่านการเชื่อมโยงและการเปรียบเทียบ เพื่อสร้างแนวคิด แนวทางแก้ไขหรือนวัตกรรมอย่างสร้างสรรค์ ความคิดสร้างสรรค์ต้องใช้วิธีการคิดแบบสหวิทยาการ บูรณาการความรู้และแนวคิดจากสาขาต่าง ๆ เพื่อสร้างแนวคิดและวิธีการแก้ไขปัญหาใหม่ ๆ แม้ว่าจะเน้นไปที่การคิดที่ไม่ใช่แบบดั้งเดิม ความคิดสร้างสรรค์ยังเกี่ยวข้องกับการวิเคราะห์อย่างรอบด้าน และการคิดอย่างมีวิจารณญาณเพื่อให้แน่ใจว่าแนวคิดต่าง ๆ มีความเป็นไปได้และประสิทธิผล

ทฤษฎีนวัตกรรมเน้นไปที่วิธีการบรรลุผลทางนวัตกรรม และส่งเสริมการเปลี่ยนแปลงในทางปฏิบัติมากขึ้น เสนอขึ้นโดย Henry Liu และ William Kistler โดยเน้นว่าองค์กรควรเปิดกว้างสำหรับการแบ่งปันและรับนวัตกรรมจากพันธมิตรภายนอก ทฤษฎีนวัตกรรมแบบเปิดเชื่อว่าองค์กรไม่เพียงแต่สามารถส่งเสริมการแลกเปลี่ยนผ่านนวัตกรรมภายในเท่านั้น ทฤษฎีนวัตกรรมแบบเปิดเชื่อว่าองค์กรไม่เพียงแต่สามารถส่งเสริมการแลกเปลี่ยนผ่านนวัตกรรมภายในเท่านั้น แต่ยังใช้ประโยชน์จากทรัพยากร แนวคิดและเทคโนโลยีภายนอกอีกด้วย Bertalan Latour และคนอื่น ๆ เสนอว่านวัตกรรมเป็นผลผลิตจากการสร้างสังคม ซึ่งเกิดขึ้นจากการมีปฏิสัมพันธ์และการสื่อสารทางสังคม เน้นผลกระทบของการมีส่วนร่วมและความร่วมมือของทุกฝ่ายทั้งภายในและภายนอกองค์กรด้านวัฒนธรรม ทฤษฎีกรวยนวัตกรรมอธิบายถึงกระบวนการที่เป็นขั้นตั้งแต่แนวความคิดไปจนถึงผลลัพธ์สุดท้ายในกระบวนการนวัตกรรม รวมถึงขั้นตอนต่าง ๆ เช่น การนิยามปัญหา การสร้างแนวคิด การประเมิน การพัฒนาและการนำไปปฏิบัติ องค์กรสามารถจัดการกระบวนการนวัตกรรมได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้นผ่านโมเดลทรงกรวย

สรุป: ทฤษฎีเหล่านี้ส่งเสริมนวัตกรรมในองค์กรและสังคม โดยจัดให้มีกรอบและมุมมองที่แตกต่างกันเพื่อช่วยให้ผู้คนเข้าใจในธรรมชาติ กระบวนการ และปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อนวัตกรรมได้ดียิ่งขึ้น ทฤษฎีความคิดสร้างสรรค์และนวัตกรรมซึ่งส่งเสริมซึ่งกันและกันในทางปฏิบัติ กระตุ้นให้ผู้คนคิดและดำเนินการได้อย่างสร้างสรรค์มากขึ้น

4. ทฤษฎีการออกแบบชุมชนเมือง

คำว่า Urban Design เริ่มปรากฏขึ้นในค.ศ.1950 Charles Abrams เชื่อว่าการออกแบบชุมชนเมืองเป็นกฎและความเชื่อที่เอื้อต่อการทำงานและรูปร่างของเมือง และบทบาทของเมืองคือการแสวงหาความกลมกลืนและรูปแบบที่สอดคล้องกันระหว่างโครงสร้างต่าง ๆ ในเมืองหรือพื้นที่ใกล้เคียง Jonathan Barnett เชื่อว่า การออกแบบชุมชนเมืองเป็นงานสร้างแบบจำลองเมือง โดยมีจุดประสงค์เพื่อเผยให้เห็นความประทับใจโดยรวมและความงามโดยรวมของเมือง Frank L. Elmer กล่าวว่า การออกแบบเมืองเป็นหนึ่งในพฤติกรรมกรออกแบบต่าง ๆ ของมนุษย์ ซึ่งจุดประสงค์ของมันคือไม่มีอะไรมากไปกว่าหน่วยต่าง ๆ ที่จะประกอบกันเป็นสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัยของมนุษย์ในเมือง เช่น บ้าน ร้านค้า โรงงาน โรงเรียน สำนักงาน สถานที่สำหรับการคมนาคม สวนสาธารณะ และพื้นที่สีเขียวได้รับการจัดไว้อย่างเหมาะสมเพื่อตอบสนองความต้องการของมนุษย์ทั้งในด้านการดำรงชีวิต สังคม เศรษฐกิจ และสุนทรียภาพ “การออกแบบเมืองเป็นวินัยที่ให้ความสำคัญกับการวางผังเมือง รูปลักษณ์ของเมือง หน้าที่ของเมือง และโดยเฉพาะอย่างยิ่งพื้นที่สาธารณะในเมือง” คำจำกัดความเฉพาะในสาขาสถาปัตยกรรมมักจะหมายถึงงานออกแบบที่ใช้เมืองเป็นวัตถุประสงค์วิจัย การออกแบบระหว่างการวางผังเมือง ภูมิสถาปัตยกรรม และการออกแบบสถาปัตยกรรม เมื่อเปรียบเทียบกับการวางผังเมืองที่เป็นนามธรรมและดิจิทัลแล้ว การออกแบบชุมชนเมืองมีภาษากาภาพ

5. ทฤษฎีการพัฒนาที่ยั่งยืน

ทฤษฎีการพัฒนาที่ยั่งยืนมีพื้นฐานมาจาก “ความคลาสสิกสีเขียว” และเหนือกว่าทฤษฎีการพัฒนาแบบดั้งเดิม ในประเด็นของความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับธรรมชาติ ทฤษฎีการพัฒนาที่ยั่งยืนวิพากษ์วิจารณ์มนุษย์เป็นศูนย์กลางที่มีอยู่ในทฤษฎีการพัฒนาแบบดั้งเดิม มันสนับสนุนให้มนุษย์เข้าใจธรรมชาติและสร้างความสัมพันธ์ที่กลมกลืนระหว่างมนุษย์กับธรรมชาติ การพัฒนาที่ยั่งยืนได้กลายเป็นประเด็นทางเศรษฐกิจและสังคมที่สำคัญของโลกในยุคปัจจุบันจากการอภิปรายทางทฤษฎีล้วน ๆ เมื่อวันที่ 3 มิถุนายน ค.ศ.1922 การประชุมสหประชาชาติว่าด้วยสิ่งแวดล้อมและการพัฒนาจัดขึ้นที่เมืองรีโอเดจาเนโร ประเทศบราซิล หลังจากการประชุม 1 ใน 3 ของประเทศต่าง ๆ ในโลกได้ตอบรับเชิงบวกต่อนโยบายและกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาที่ยั่งยืน และภูมิภาคและกลุ่มต่าง ๆ กว่า 2,000 แห่งได้กำหนดและดำเนินการตามกลยุทธ์การพัฒนาที่ยั่งยืนหรือวาระท้องถิ่นในช่วงศตวรรษที่ 21 (Liu, 2001)

ความยั่งยืนของการพัฒนาได้รับการวิจัยและสำรวจในปรัชญามาร์กซิสต์ ทฤษฎีการพัฒนาที่ยั่งยืนไม่ได้วิพากษ์วิจารณ์ทุน แต่กลับเน้นย้ำถึงธรรมชาติทางประวัติศาสตร์ของการพัฒนา และไม่วิพากษ์วิจารณ์ทุนซึ่งละเมิดความยุติธรรมทางสังคม ก้าวหน้าแต่จำกัด ปัจจุบันการวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนาที่ยั่งยืนในวงวิชาการส่วนใหญ่ดำเนินไปตามแนวนิวทริวิทยา สังคมวิทยา เศรษฐศาสตร์ และวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี นักวิชาการหลายคนได้ตีความเชิงปรัชญาเกี่ยวกับทฤษฎีการพัฒนาที่

ยั่งยืน การพึ่งพาอาศัยกันของสรรพสิ่งไม่เพียงแต่ “มุ่งเน้นคน” เท่านั้น แต่ยังรวมถึง “สรรพสิ่งเป็นรากฐาน” ในแง่ของการพัฒนาที่ยั่งยืนและการพัฒนาที่ประสานกันของระบบนิเวศ เศรษฐกิจ และสังคม ทฤษฎีการพัฒนาที่ยั่งยืนมีลักษณะพื้นฐานของความครอบคลุม ประวัติศาสตร์สังคม และการปฏิบัติจริง ทฤษฎีการพัฒนาที่ยั่งยืนจำเป็นต้องปกป้องสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติทางนิเวศวิทยาในระดับสูงสุดโดยคำนึงถึงความต้องการในการดำรงชีวิตของคนร่วมสมัยอย่างเต็มที่ เพื่อให้มั่นใจว่าความสามารถของคนรุ่นต่อไปในการตอบสนองความต้องการของพวกเขาจะไม่เสียหาย ดังนั้นความสัมพันธ์ที่แน่นแฟ้นระหว่างมนุษย์กับธรรมชาติจึงก่อตัวขึ้น ระบบที่แยกจากกันไม่ได้ ในขณะที่บรรลุวัตถุประสงค์ของการพัฒนาเศรษฐกิจ ยังสามารถปกป้องสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติตามธรรมชาติที่มนุษย์พึ่งพาได้อย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อให้คนรุ่นหลังสามารถพัฒนาอย่างยั่งยืน ใช้ชีวิตและทำงานอย่างสันติ และความพึงพอใจด้วยวิธีนี้เท่านั้นที่สามารถรับประกันการพัฒนาทางวิทยาศาสตร์และความมั่นคงของเศรษฐกิจสังคมและอุตสาหกรรมได้ ขณะเดียวกันในกระบวนการของการพัฒนาความเสียหายต่อสภาพแวดล้อมทางนิเวศวิทยาที่เกิดจากธรรมชาติและการใช้ทรัพยากรที่ไม่หมุนเวียนจะถูกลดลงอย่างต่อเนื่องเพื่อสร้างวงจรการพัฒนาแบบไดนามิก และขณะเดียวกันก็จะลดความเสียหายต่อสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติของระบบนิเวศและส่งผลกระทบต่อคนรุ่นต่อ ๆ ไป การอยู่รอดของคนรุ่นหนึ่ง ในการศึกษา ผู้วิจัยจะใช้ทฤษฎีนี้กับการออกแบบอย่างยั่งยืนในอนาคตของการจัดการพื้นที่ชุมชนชนบทศิลปะเซรามิก

6. ทฤษฎีสนามเชิงพื้นที่

ทฤษฎีสนามเชิงพื้นที่หมายถึง การรวบรวมวัสดุและจิตวิญญาณในพื้นที่เฉพาะ อันได้แก่ “ความประทับใจโดยรวม” และ “ผลรวมของพลัง” ที่พื้นที่มอบให้แก่ผู้คน แนวคิดนี้สามารถใช้เพื่ออธิบายพื้นที่ทางกายภาพและพื้นที่ทางสังคมได้ Bourdieu นักสังคมวิทยาและนักมานุษยวิทยาชื่อดังเชื่อว่าสนามคือ “เครือข่าย (Network) หรือการกำหนดค่า (Configuration) ของความสัมพันธ์เชิงวัตถุประสงค์ที่มีอยู่ระหว่างตำแหน่งต่าง ๆ” “ตำแหน่งเหล่านี้ถูกครอบครองโดยประเภทต่าง ๆ ของอำนาจ (หรือทุน) บ่งบอกถึงสถานการณ์จริงและที่อาจเกิดขึ้นใน โครงสร้างการกระจายของกำไรเฉพาะที่เป็นเติมพันในเวทีนี้ และความสัมพันธ์เชิงวัตถุประสงค์กับตำแหน่งอื่น ๆ (ความสัมพันธ์ของการครอบงำ การอยู่ใต้บังคับบัญชา การติดต่อเชิงโครงสร้าง)” “เราสามารถเข้าใจสนามเป็นพื้นที่ซึ่งผลกระทบของสนาม มีความพยายาม และเนื่องจากการดำรงอยู่ของผลกระทบนี้ สำหรับวัตถุใด ๆ ที่เกี่ยวข้องกับพื้นที่นี้ ไม่สามารถอธิบายได้โดยธรรมชาติโดยธรรมชาติของวัตถุประสงค์ของการศึกษาเท่านั้น” จากนี้ จะเห็นได้ว่าการเน้นย้ำของ Bourdieu ในสาขานี้คือ เกี่ยวข้องอย่างไรใกล้ชิดกับแนวปฏิบัติประเภทต่าง ๆ ในสังคม “คุณสมบัติที่โดดเด่นที่สุดของสนามคือมันมีอยู่ในฐานะพื้นที่ที่มีการแข่งขันการแข่งขันเหล่านี้มีเป้าหมายเพื่อรักษาหรือเปลี่ยนแปลงการกำหนดค่าของกองกำลังเหล่านี้ในสนาม” (Pierre et al., 2004) การพิจารณาเกี่ยวกับสนามควรดำเนินการจากมุมมองของ

ความสัมพันธ์ ด้วยเหตุนี้งานวิจัยนี้จะดำเนินการศึกษากลุ่มคนต่าง ๆ ในพื้นที่ชุมชน และศึกษาความสัมพันธ์และความต้องการที่แตกต่างกันของกลุ่มคน งานวิจัยนี้จะทำการวิจัยและวิเคราะห์เกี่ยวกับความต้องการและความขัดแย้งของผู้คนในกิจกรรมภาคสนามของพื้นที่ชุมชนจากมุมมองของสังคมวิทยา มานุษยวิทยา สุนทรียศาสตร์ ฯลฯ เพื่อจัดทำแผนการจัดการเพื่อวิเคราะห์และปรับปรุงพื้นที่ภาคสนามของถนนศิลปะเซรามิกเถาหยางซินซุน เพื่อเป็นบริการวัฒนธรรมสาธารณะ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยนี้ประกอบไปด้วย 4 ด้านได้แก่ 1. การวิจัยเกี่ยวกับชุมชนศิลปะเซรามิกจิ่งเต๋อเจิ้น 2. การวิจัยเกี่ยวกับการจัดการ 3. การวิจัยเกี่ยวกับอุตสาหกรรมวัฒนธรรมและความคิดสร้างสรรค์ 4. การวิจัยเกี่ยวกับเศรษฐกิจแฝงลอย

1. การวิจัยเกี่ยวกับชุมชนศิลปะเซรามิกจิ่งเต๋อเจิ้น

งานวิจัยของ Li Linqian (李琳茜) เรื่อง “การสำรวจและการวางแผนแฝงลอยริมถนนในถนนเซรามิกของวิทยาเขตเก่าของมหาวิทยาลัยจิ่งเต๋อเจิ้น” ในเดือนมีนาคม ค.ศ. 2015 เน้นไปที่การบันทึกปัญหาการจราจร ปัญหามลภาวะต่อสิ่งแวดล้อม และปัญหาความสงบเรียบร้อยที่ถนนศิลปะเซรามิก เฉิงอูในช่วงแรกของการก่อตั้งประมาณค.ศ. 2015 ความขัดแย้งและความขัดแย้งผู้วิจัยให้คำแนะนำในการปรับปรุงทั่วไปมากขึ้น และหวังว่าจะกระตุ้นความสนใจของสาธารณชนต่อพื้นที่นี้ โดยเฉพาะรูปลักษณ์ของเมือง งานวิจัยของ Li Linqian ได้บันทึกเหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์ที่เกิดขึ้นในชุมชนถนนเซรามิก ภายใต้ขอบเขตของการวิจัยนี้ และมีคุณค่าด้านการอ้างอิงทางประวัติศาสตร์สำหรับงานวิจัยนี้ (Li, 2015)

จิ่งเต๋อเจิ้นที่เป็นตัวแทนตัวแทนมากที่สุดเกี่ยวกับชุมชนศิลปะเซรามิกคือ Fang Lili (方李莉) ผู้เชี่ยวชาญด้านมานุษยวิทยาจากสถาบันศิลปะประเทศจีน และทีมนักศึกษาระดับปริญญาโทและปริญญาเอกของเขา ขณะที่ Fang Lili สืบทอวิธีการวิจัยทางมานุษยวิทยาของอาจารย์ที่ปรึกษา Fei Xiaotong เขายังคงพัฒนาและเพิ่มเติมข้อมูลหนังสือและตีพิมพ์ในเดือนตุลาคม ค.ศ. 2000 “ความดั้งเดิมและการเปลี่ยนแปลง: การสำรวจภาคสนามเกี่ยวกับอุตสาหกรรมเตาเผาพื้นบ้านทั้งเก่าและใหม่ในจิ่งเต๋อเจิ้น” จากการสำรวจภาคสนาม งานวิจัยนี้ได้ค้นพบและคาดการณ์ว่าการเกิดขึ้นของโรงงานเซรามิกโบราณแบบดั้งเดิมในจิ่งเต๋อเจิ้นเป็นจุดเริ่มต้นของสังคมหลังอุตสาหกรรม และจิ่งเต๋อเจิ้นจะมียุคฟื้นฟูของงานหัตถกรรมอย่างแน่นอน และเหมือนว่าการคาดการณ์ของเขานั้นถูกต้องในขณะนี้ กว่า 20 ปีที่ผ่านมา จิ่งเต๋อเจิ้นเผชิญหน้ากับการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ การฟื้นฟูงานหัตถกรรมเซรามิกได้ผ่านขั้นตอนของ “เซรามิกแบบเลียนแบบโบราณ” จากนั้นเป็นขั้นตอนของ “เซรามิกของปรมาจารย์” และขณะนี้ได้เข้าสู่ขั้นตอนของ “เซรามิกโดยจิ่งเฟี้ยว” ที่ครอบคลุมอย่างแท้จริง โดยสิ่ง

ที่ดึงดูดผู้คนมากที่สุดเกี่ยวกับขั้นตอนนี้ ไม่เพียงแต่มีเซรามิกสำหรับใช้ในประจำวันที่ผลิตแบบ แอนดเมตเป็นจำนวนมากเท่านั้น แต่ยังดึงดูดนักศึกษาที่มีความสามารถด้านศิลปะที่ดีจากทั่วประเทศ ให้มาอุทิศตนให้กับการผลิตงานหัตถกรรมเครื่องเคลือบของจิ่งเต๋อเจิ้นอีกด้วย พลังจากภายนอกและการยกระดับการศึกษาของประชากรทั่วประเทศไม่เพียงแต่ทำให้ผู้ที่ทำงานด้านการผลิตเซรามิกแบบ แอนดเมตไปถึงจุดสูงสุดเท่านั้น แต่ยังเปลี่ยนโครงสร้างประชากรและวิถีชีวิตของผู้คนในจิ่งเต๋อเจิ้นอีกด้วย Fang Lili และกลุ่มนักวิจัยได้ทำงานในชุมชนศิลปะหลายแห่งในจิ่งเต๋อเจิ้น และค่อย ๆ สร้างขึ้นเป็นระบบทางวิชาการ Fang Lili ไม่เพียงแต่ดำเนินการศึกษาเกี่ยวกับหมู่บ้านฟานเจียจิ่งเท่านั้น เขายังนำนักศึกษาใช้วิธีการวิจัยจุลภาคทางมานุษยวิทยาเพื่อแยกออกเป็นชุมชนของ เหล่าย่านจิ่งเต๋อเจิ้น เหล่าฉาง โรงงานประติมากรรมเซรามิก ถนนเหล็กหล่อ และศูนย์กระจายสินค้าเซรามิกอื่น ๆ ในด้านของพื้นที่และวิธีการวิจัย ผลลัพธ์การวิจัยของ Fang Lili ได้เกี่ยวข้องกับงานวิจัยของผู้วิจัย และมีบทบาทในด้านการชี้นำบางประการ (Fang, 2000)

2. การวิจัยเกี่ยวกับการจัดการ

ชุมชนถนนศิลปะเซรามิกเถาหยางซินซุนไม่เพียงแต่เป็นความรู้เท่านั้นแต่ยังเป็นศิลปะอีกด้วย ในด้านการจัดการผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยผู้บุกเบิกการจัดการทางวิทยาศาสตร์ นั่นคือ หนังสือ “การจัดการอุตสาหกรรมและการจัดการทั่วไป” ของ Henri Fayol ที่ตีพิมพ์ในค.ศ. 1925 ได้ผสมผสานวิธีคิดเชิงปรัชญามากมายและนำเสนอแนวคิดเฉพาะทางของการจัดการทั่วไป โดยเฉพาะองค์ประกอบ 5 ประการของการจัดการได้แก่ การวางแผน การรวมกลุ่ม การสั่งงาน การประสานงาน และการควบคุม ซึ่งองค์ประกอบทั้ง 5 ประการนี้เป็นสิ่งที่ขาดไม่ได้สำหรับงานบริหารและเกี่ยวข้องซึ่งกันและกันอย่างใกล้ชิด ทฤษฎีเหล่านี้เป็นรากฐานของการจัดการ และยังสามารถใช้ทฤษฎีเหล่านี้ในการจัดการอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องได้อีกด้วย (Henri, 1925)

หนังสือเรื่อง “วิธีการปฏิบัติงาน การใช้ชีวิตและจิตใจ” ของ Kazuo Inamori นักจัดการที่มีชื่อเสียงของญี่ปุ่นที่ตีพิมพ์ในค.ศ. 2012 เน้นไปที่ ในฐานะผลิตผลของจักรวาล มนุษย์ทั้งหมดและปัจเจกสามารถเห็นแก่ผู้อื่นในทุกสิ่งที่พวกเขาคิด และอนาคตของบุคคลและองค์กรจะพัฒนาให้ดีขึ้น ความคิดที่มากมายของ Kazuo Inamori มาจาก “ซินเสว้ย” (心学) ของ Wang Yangming (王阳明) นักคิดในสมัยราชวงศ์หมิงประเทศจีน ซึ่งภายในนั้น “จื่อสิงเหออี” (知行合一) “จื่อ (知)” หมายถึง ความรู้ภายในและความเข้าใจที่มีต่อสิ่งต่าง ๆ “สิง (行)” หมายถึง พฤติกรรมที่แท้จริงของผู้คน ด้วยเหตุนี้ การเข้าใจหลักการของสิ่งต่าง ๆ และการปฏิบัติที่แยกออกจากกันไม่ได้ แนวคิดหลักของ “การเคารพสวรรค์และคนรัก” มีความหมายแฝงที่ลึกซึ้ง การเคารพสวรรค์และมโนธรรม การเคารพเจตจำนงของจักรวาล การดูแลโลก กลยุทธ์การจัดการที่เน้นหัวใจ ล้วนมีคุณค่าในการอ้างอิงสำหรับการจัดการศิลปะร่วมสมัย (Kazuo, 2012)

3. การวิจัยเกี่ยวกับอุตสาหกรรมวัฒนธรรมและความคิดสร้างสรรค์

“การวิจัยเกี่ยวกับความเป็นโมดูลของนวัตกรรมคุณค่าในอุตสาหกรรมวัฒนธรรมและความคิดสร้างสรรค์ จากมุมมองของการจัดการความรู้” ที่เขียนโดย Li Zuoliang (李作良) นักศึกษาระดับปริญญาเอกจากคณะกรรมการแห่งมหาวิทยาลัยฟู้ตัน จากมุมมองของการจัดการความรู้ เขาได้รับโมดูลของอุตสาหกรรมวัฒนธรรมและความคิดสร้างสรรค์ผ่านกรณีศึกษา นอกจากนี้ เขายังเสนอกรอบพื้นฐานของความเป็นโมดูล การจัดการความรู้ และนวัตกรรมด้านคุณค่า งานวิจัยของเขามีประโยชน์ในการเพิ่มเติมและปรับปรุงทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมวัฒนธรรมและความคิดสร้างสรรค์ ให้คำชี้แนะกับอุตสาหกรรมวัฒนธรรมและความคิดสร้างสรรค์ ปรับปรุงการจัดการความรู้ผ่านการใช้โมดูลได้อย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อยกระดับนวัตกรรมด้านคุณค่าของผลิตภัณฑ์ และยังมีส่วนช่วยให้องค์กรต่าง ๆ มีข้อได้เปรียบในการแข่งขันอย่างยั่งยืน ในการจัดการชุมชนถนนศิลปะเซรามิกเถาหยางซินซุนนั้นอยู่ภายใต้อุตสาหกรรมวัฒนธรรมและความคิดสร้างสรรค์ รูปแบบการจำหน่ายศิลปะเซรามิก ในปัจจุบันไม่ได้เป็นเพียงแค่การจำหน่ายภาชนะเซรามิกหรืองานศิลปะเซรามิกเท่านั้น การจำหน่ายขององค์กรชุมชนศิลปะเซรามิกสมัยใหม่ประกอบไปด้วยสภาพแวดล้อม ความรู้ นวัตกรรม ประสบการณ์ บริการ และสินค้ามากมาย ด้วยเหตุนี้วิทยานิพนธ์ระดับปริญญาเอกนี้จึงมีความเกี่ยวข้องกับงานวิจัยนี้ (Li Zuoliang,2016)

“การผลิตเชิงสัญลักษณ์และการบริโภคงานหัตถกรรมที่สวยงามในสังคมคุณค่าแห่งความรู้: กรณีศึกษาถนนเซรามิกจิ่งเต๋อเจิ้น” ของ Zhang Jiawen (张佳雯) ที่ตีพิมพ์ในเดือนพฤษภาคม ค.ศ. 2022 วิทยานิพนธ์ของเขาศึกษาสังคมที่ให้คุณค่าทางความรู้โดยมีถนนเซรามิกจิ่งเต๋อเจิ้นเป็นกรณีศึกษา และการเปลี่ยนแปลงของการบริโภคของผู้คนผ่านการศึกษาศิลปะเซรามิก เขาเชื่อว่าเซรามิกค่อย ๆ ถูกทำให้เป็นสัญลักษณ์ ที่กลายเป็นสัญลักษณ์ของวิถีชีวิตหรือวัฒนธรรมดั้งเดิม หน้าที่ด้านการใช้งานจริงของเซรามิกลดลง และโลกทางสุนทรียภาพถูกสร้างขึ้นด้วยสัญลักษณ์ใหม่ด้วยการแสดงคุณค่าใหม่ เขาเริ่มต้นมานุษยวิทยา สัญลักษณ์ และจิตวิทยา เพื่อมาอธิบายว่าเหตุใดราคาของสินค้าเซรามิกที่จำหน่ายในถนนเซรามิกจิ่งเต๋อเจิ้นมีราคาสูง ซึ่งวิทยานิพนธ์นี้มีคุณค่าการอ้างอิงในด้านเวลาและพื้นที่ในระดับหนึ่ง (Zhang Jiawen,2022)

4. การวิจัยเกี่ยวกับเศรษฐกิจแฝงลอย

“การสำรวจรูปแบบการจัดการและดูแลเศรษฐกิจของแฝงลอยริมถนนภายใต้ยุคสมัยใหม่” ของ Liu Ying (刘颖) ที่ตีพิมพ์ในเดือนกรกฎาคม ค.ศ. 2023 งานวิจัยนี้เสนอโมเดล ธรรมชาติทางเศรษฐกิจแฝงลอยจากมุมมองของรัฐบาล วิธีการเชิงนวัตกรรม และความคิดทางอินเทอร์เน็ต ถนนเซรามิกที่เถาหยางซินซุนที่เป็นพื้นที่วิจัยในงานวิจัยนี้พัฒนามาจากเศรษฐกิจแฝงลอยริมถนน นอกจากนี้ด้วยการมาถึงของยุคหลังการแพร่ระบาด ถนนแฝงลอยในหมู่บ้านเถาหยางซินซุนได้เปิดกว้างสู่เศรษฐกิจแฝงลอยริมถนนอย่างเต็มที่ เพื่อกระตุ้นเศรษฐกิจ แฝงลอยบนถนนเถาหยางซินซุน

ค่อย ๆ พัฒนาและเติบโต ซึ่งนำมาซึ่งความขัดแย้งและข้อเสียต่าง ๆ มากมาย และจำเป็นต้องมีนโยบายและแผนการจัดการใหม่อย่างเร่งด่วน งานวิจัยนี้มีความสำคัญเชิงบวกบางประการสำหรับการวิจัยในด้านของแนวคิดการจัดการ ด้วยเหตุนี้ การวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเศรษฐกิจแพลงตอนจึงมีความเกี่ยวข้องกับงานวิจัยนี้อย่างใกล้ชิด (Liu Ying,2023)

สรุป

ในบทนี้ดำเนินการวิเคราะห์วิวัฒนาการทางประวัติศาสตร์ของศิลปะเซรามิกจิ่งเต๋อเจิ้น ภาพรวมการพัฒนาของศิลปะเซรามิกจีนสมัยใหม่ อัตลักษณ์ของเซรามิกจีนร่วมสมัย สิ่งเหล่านี้จะสามารถนำไปใช้กับอัตลักษณ์ของชุมชนถนนศิลปะเซรามิกเถาหยางซินชุนจิ่งเต๋อเจิ้นในบทที่ 3 นอกจากนี้ในบทนี้ยังวิเคราะห์นโยบายระดับชาติล่าสุดที่เกี่ยวข้อง ซึ่งนโยบายเหล่านั้นนำไปใช้กับสถานการณ์ปัจจุบันของการพัฒนาของชุมชนเซรามิกจิ่งเต๋อเจิ้นและชุมชนถนนศิลปะเซรามิกเถาหยางซินชุนในบทที่ 4 เนื่องจากการพัฒนาต้องมีความเชื่อมโยงอย่างใกล้ชิดกับนโยบายระดับชาติ หลักการและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องที่ศึกษาในบทนี้จะนำไปใช้กับแผนการจัดการชุมชนถนนศิลปะเซรามิกเถาหยางซินชุนในบทที่ 5 ทฤษฎีและหลักการจะถูกนำมาใช้ในการออกแบบแผนการจัดการ เนื้อหาของบทที่ 2 ล้วนเป็นพื้นฐานสำหรับแผนการวิจัยและการจัดการในบทที่ 3 บทที่ 4 และบทที่ 5

บทที่ 3

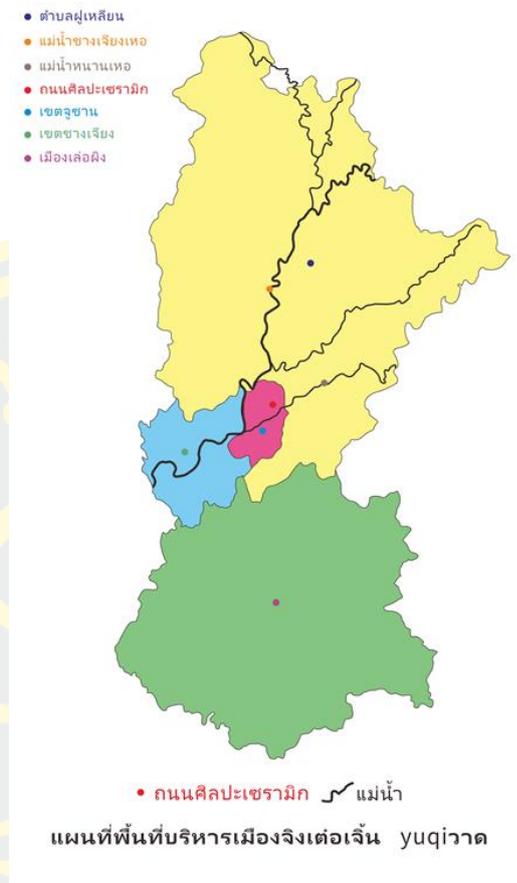
ชุมชนศิลปะเซรามิกจิ่งเต๋อเจิ้นและชุมชนถนนศิลปะเซรามิก

หมู่บ้านเถาหยางซินซุน

เพื่อจัดการศิลปวัฒนธรรมของชุมชนถนนเซรามิกเถาหยางซินซุนได้ดียิ่งขึ้น ผู้วิจัยได้เดินทางไปเยี่ยมชมชุมชนศิลปะเซรามิกที่สำคัญที่สุดในเมืองจิ่งเต๋อเจิ้นร่วมสมัย ซึ่งประกอบไปด้วยชุมชนเถาซีชวน ชุมชนเซรามิกเล่อเทียน ชุมชนหุบเขาเซรามิกซานเป่า ชุมชนจีวี่เสี่ยวเจิ้น และชุมชนถนนศิลปะเซรามิกเถาหยางซินซุน เนื้อหาในบทนี้เกี่ยวข้องกับการแนะนำชุมชนเหล่านั้นโดยละเอียด

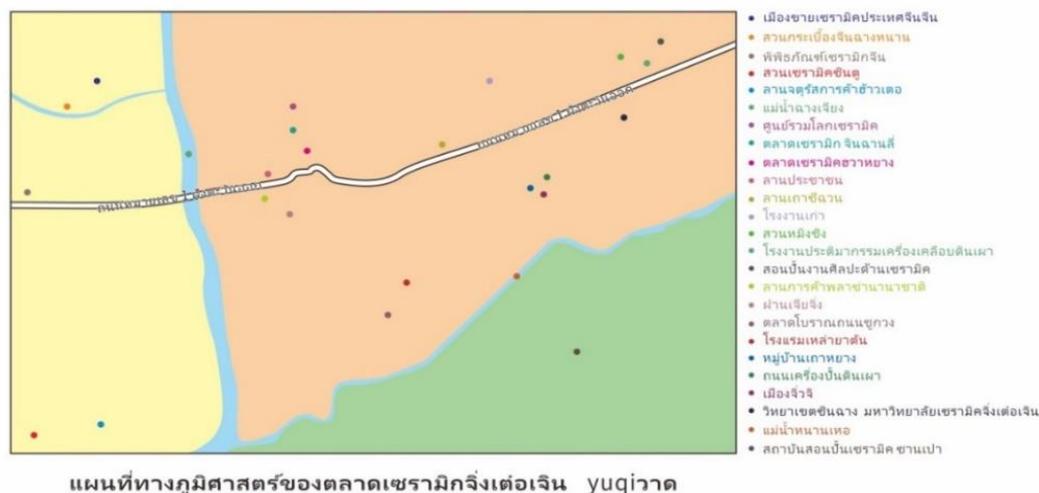
ภาพรวมของตลาดศิลปะเซรามิกและชุมชนศิลปะในจิ่งเต๋อเจิ้น

เมืองจิ่งเต๋อเจิ้นตั้งอยู่ทางตะวันออกเฉียงเหนือของมณฑลเจียงซี ณ ลองจิจูด $116^{\circ}54' \sim 117^{\circ}42'$ ตะวันออก และละติจูดเหนือ $28^{\circ}42' \sim 19^{\circ}56'$ มีพรมแดนติดกับอำเภออุ๋นหวานทางทิศตะวันออก ทางทิศใต้ติดกับอำเภอวานเหนียน ทางทิศตะวันตกคืออำเภอโปหยาง ทางทิศเหนือคืออำเภอฉีเหมิน มณฑลอันฮุย ทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือคืออำเภอชิวหนิงในมณฑลอันฮุย ทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือเป็นอำเภอตงจื้อ มณฑลอันฮุย ทางทิศตะวันออกเฉียงใต้เป็นเมืองเต๋อชิง ทิศตะวันตกเฉียงใต้เป็นอำเภออู๋กาน พื้นที่ตั้งอยู่ระหว่างจุดตัดของ 2 มณฑล 8 อำเภอ เป็นประตูสู่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือของมณฑลเจียงซี (Wu Lianjin, Cao Jiren, & Wu Jianwen, 1993, p.1) เมืองจิ่งเต๋อเจิ้น มณฑลเจียงซีบนแผนที่ประกอบด้วย เมืองเล่อผิง อำเภอฝูเหลียง เขตฉางเจียง เขตจูชาน และเขตอื่น ๆ จิ่งเต๋อเจิ้นมีประวัติศาสตร์ยาวนาน ธุรกิจเซรามิกที่พัฒนา ด้านล่างนี้เป็นการสำรวจตลาดศิลปะเซรามิกจิ่งเต๋อเจิ้นสมัยใหม่และชุมชนศิลปะเซรามิก

ภาพที่ 3-1 แผนที่บริหารเมืองจิ่งเต๋อเจิ้น(Qi Yu)

ตลาดศิลปะเซรามิกจิ่งเต๋อเจิ้นขึ้นอยู่กับกำหนดยุทธศาสตร์ทางกายภาพในจิ่งเต๋อเจิ้น ซึ่งแบ่งออกเป็นตลาดเซรามิกที่ใช้ในชีวิตประจำวัน ตลาดเซรามิกศิลปะ ตลาดเซรามิกโบราณ ตลาดเซรามิกสร้างสรรค์ ตลาดเซรามิกสำหรับนักเรียน ตลาดเซรามิกในสวน และอื่น ๆ ตลาดเซรามิกจิ่งเต๋อเจิ้นส่วนใหญ่ประกอบด้วย ศูนย์การค้านานาชาติ สวนเซรามิกสถานีซีเค่อ ตลาดเซรามิกจินชิว ตลาดกว้อเม่า ตลาดฝานเจียงจิ่ง ศูนย์โลกเซรามิก ตอนเหนือของถนนศิลปะเหลียนเซ่อ ถนนศิลปะเซรามิก ตลาดของเก่าถนนสู่กวง ย่านเซรามิกจิ่งอัน เมืองเซรามิก หมู่บ้านเถาหยาง ถนนศิลปะเซรามิก โรงงานในสวนหมิงซิง และตลาดเล่อเทียน เป็นต้น เซรามิกที่จัดแสดงและจำหน่ายในตลาดเหล่านี้สามารถจำแนกได้อย่างคร่าว ๆ เท่านั้น เนื่องจากมีการจำหน่ายปะปนกัน และมักมีสตูดิโอศิลปินหรือพื้นที่ผลิตสินค้าในตลาด ดังนั้นเซรามิกเหล่านี้จึงไม่เพียงมีคุณลักษณะด้านการจำหน่ายเท่านั้น แต่ยังรวมถึงการผลิตเพื่อการดำรงชีวิตและการจัดแสดงอีกด้วย ตลาดบางส่วนได้ค่อย ๆ ก่อตัวเป็นชุมชนศิลปะที่สมบูรณ์ ด้านล่างนี้เป็นข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับที่ตั้งทางภูมิศาสตร์และลักษณะพิเศษของตลาดเซรามิกและชุมชนศิลปะเซรามิกของจิ่งเต๋อเจิ้น

ภาพที่ 3-2 การกระจายตัวของตลาดศิลปะเซรามิกจิ่งเต๋อเจินและชุมชนศิลปะเซรามิก(Qi Yu)

เมืองเซรามิกจีนตั้งอยู่ในซานเมืองทางตะวันตกของจิ่งเต๋อเจิน เรียกว่าสถานีตะวันตก ซึ่งเป็นตลาดเซรามิกขนาดใหญ่ ซึ่งอยู่ในตลาดเซรามิกระดับกลางและระดับล่างในจิ่งเต๋อเจิน

ตลาดเซรามิกจีนชีวในจิ่งเต๋อเจิน ตั้งอยู่ทางตะวันตกของถนนหยิงปิน ทางตะวันตกของแม่น้ำฉางเจียง (昌江) ในเมืองจิ่งเต๋อเจิน มีรูปแบบสถาปัตยกรรมโบราณของฮุยโจว เป็นสถานที่รวมการผลิตเซรามิก นิทรรศการ การค้า การท่องเที่ยว ที่อยู่อาศัย การพักผ่อน การกระจายสินค้า การวิจัยและการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมเซรามิก ในชุมชนภูมิทัศน์มีเซรามิกระดับล่าง ระดับกลาง และระดับสูง นอกจากนี้ยังมีตลาดเซรามิกเก่าในวันเสาร์หรืออาทิตย์อีกด้วย

สวนเซรามิกเมืองใหม่เป็นสวนเซรามิกที่พัฒนาร่วมกันโดยบริษัท ซินตูซินเย่ของสหรัฐอเมริกาและรัฐบาลท้องถิ่น ตั้งอยู่บนถนนหลงจิ่ง เขตพัฒนาเทคโนโลยีขั้นสูง รูปแบบสถาปัตยกรรมเป็นสถาปัตยกรรมฮุยโจว เป็นฐานการผลิตเซรามิกขนาดใหญ่แห่งแรก (เตาชัตเติล - Shuttle Kiln)

ย่านเหาเต๋อตั้งอยู่ที่ถนนตะวันตกของเมือง ภายใต้เขตอำนาจของชุมชนเหาเต๋อ ส่วนใหญ่ขายเซรามิกสำหรับอาคารและเซรามิกสุขภัณฑ์

ตลาดโลกแห่งเซรามิกตั้งอยู่บนถนนเหลียนเซ่อตอนเหนือ เขตจูซาน ถัดจากพิพิธภัณฑ์เซรามิกจิ่งเต๋อเจิน เป็นตลาดเซรามิกที่ค่อนข้างมีชื่อเสียงในจิ่งเต๋อเจิน มีเซรามิกต้นแบบและเครื่องเคลือบโบราณมากมายจำหน่ายในตลาด แต่ปัจจุบันความนิยมค่อย ๆ ลดลง

ตลาดเซรามิกจินซางลี่ ตั้งอยู่ถัดจากใจกลางจิ้งเต๋อเจิ้น ที่จุดตัดของถนนจูชานกลาง และถนนเหลียนเซ่อตอไน้ ซึ่งเป็นถนนสายหลักในใจกลางเมือง ทำเลเชิงพาณิชย์ที่เจริญรุ่งเรืองที่สุดในจิ้งเต๋อเจิ้น และยังเป็นตลาดเซรามิกครบวงจรที่เก่าแก่ที่สุดในจิ้งเต๋อเจิ้น

ย่านการค้านานาชาติ มีชื่อเรียกว่า “กว๋อเม่า” (国贸) คล้ายกับตลาดเซรามิกจินซางลี่ ประเภทการจำหน่ายส่วนใหญ่เป็นเซรามิกที่ใช้ในชีวิตประจำวัน โดยเฉพาะเครื่องใช้บนโต๊ะอาหาร

ตลาดเซรามิกหัวหยาง ตั้งอยู่ใกล้กับจัตุรัสประชาชน ส่วนใหญ่เป็นตลาดเซรามิกโบราณ และแหล่งชุมนุมของสตูดิโอเซรามิกรุ่นใหม่และวัยกลางคนในจิ้งเต๋อเจิ้น

ฝานเจียจิ้งตั้งอยู่ในเขตเมืองและชนบทของชานเมืองจิ้งเต๋อเจิ้น ผลิตและจำหน่ายเซรามิกโบราณระดับล่าง “เมืองแห่งเซรามิกเลียนแบบที่มีชื่อเสียงระดับโลก” เป็นจุดเด่นที่สุดของรูปแบบฝานเจียจิ้ง และเป็นฐานของเซรามิกเลียนแบบโบราณในจิ้งเต๋อเจิ้น

เหล่ายาทานตั้งอยู่ในหมู่บ้านลี่ เขตจูชาน เมืองจิ้งเต๋อเจิ้น บ้านบรรพบุรุษของชาวบ้านคืออำเภอตูซาง และส่วนใหญ่เป็นตระกูลหลิว เหล่ายาทานส่วนใหญ่เป็นฐานการผลิตและการขายแผ่นกระเบื้องจิ้งเต๋อเจิ้น การขายและการผลิตที่เป็นระบบอื่น ๆ และรูปแบบการจัดการ ผู้คนในท้องถิ่นก็รวมตัวกันเป็นชุมชนเซรามิกที่ผสมผสานการผลิตและการใช้ชีวิตที่นี่

ตลาดขายของเก่าถนนชูกวงมีชื่อเรียกอีกอย่างว่า “ตลาดผี” เป็นตลาดของเก่าเกิดใหม่ที่มีความเคลื่อนไหวมากที่สุดในจิ้งเต๋อเจิ้นในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมา ร้านค้าหลาย ๆ ร้านถูกย้ายจากตลาดโบราณฝานเจียจิ้งเดิม ทางเข้าของตลาดโบราณเป็นแบบเปิดโล่งตามถนนที่เต็มไปด้วยแผงลอยริมถนน และร้านค้าต่าง ๆ มีตลาดเช้าทุกวันจันทร์ซึ่งเป็นเวลาที่คึกคักที่สุดเช่นกัน

ชุมชนเหล่าซางตั้งอยู่บนถนนเฉาหยางตะวันออก เมืองจิ้งเต๋อเจิ้น ส่วนใหญ่ขายเครื่องมือ เช่น กระเบื้องเคลือบและเครื่องเคลือบเซรามิก

สวนเซรามิกนานาชาติเถาซีชวนเป็นโครงการหลักในจิ้งเต๋อเจิ้น เป็นอาคารในเมืองขนาดใหญ่ที่ผสมผสานความคิดสร้างสรรค์ทางวัฒนธรรม การช้อปปิ้ง การพักผ่อน การจัดเลี้ยง ความบันเทิง และฟังก์ชันครบวงจรอื่น ๆ ที่สร้างโดยบริษัทอุตสาหกรรมเซรามิกเจียงซี ด้วยเงินลงทุน 100 ล้านหยวน

ถนนศิลปะเซรามิกอยู่ใกล้กับวิทยาเขตซินฉาง ของมหาวิทยาลัยเซรามิกจิ้งเต๋อเจิ้น ในยุคแรก ๆ ครูและนักเรียนของโรงเรียนมุ่งเน้นที่การแสดงและขายผลงานศิลปะเซรามิกของตนเอง งานศิลปะเซรามิกได้กลายเป็นส่วนสำคัญของตลาดการขายเซรามิกของจิ้งเต๋อเจิ้น

ถนนศิลปะเซรามิก ในหมู่บ้านเถาหยางซินซุน เชื่อมต่อกับถนนศิลปะซึ่งตั้งอยู่บนถนนสายหลักของหมู่บ้าน ซึ่งทอดยาวจากหัวหมู่บ้านไปจนถึงท้ายหมู่บ้าน ซึ่งมีแผงขายของทุกสัปดาห์ หลังจากการเพิ่มขึ้นของถนนศิลปะเซรามิก แผงลอยริมถนนและร้านค้าขนาดเล็กที่ขายผลิตภัณฑ์เซรามิกระดับล่างถึงกลางก็ค่อย ๆ ก่อตัวขึ้น ซึ่งเป็นชุมชนที่อยู่อาศัยและการขายที่ครอบคลุม

ตลาดเล่อเทียนตั้งอยู่ในสวนของโรงงานแกะสลักเซรามิกใหม่ ซึ่งก่อตั้งโดยกลุ่มเซรามิกเล่อเทียน ผลงานของแผงลอยในตลาดจะได้รับการคัดเลือกโดยคุณเจิ้ง อี้ ซึ่งเป็นผู้ก่อตั้งชมรมเซรามิกเล่อเทียน โดยจะจัดขึ้นทุกเช้าวันเสาร์ เป็นตลาดที่คึกคักที่สุด และเป็นตลาดสร้างสรรค์เซรามิกสำหรับเยาวชนที่มีชีวิตชีวาในจิ่งเต๋อเจิ้น ในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมา

สวนหมิงซิง ตั้งอยู่ด้านข้างทางเข้าโรงงานแกะสลักเซรามิกใหม่ อิงตามสไตล์สวนดั้งเดิมของโรงงานแกะสลักเซรามิกใหม่ รวบรวมอาคารโบราณ งานแกะสลักประติมากรรม กระจายอยู่ในชนบท ท้องถิ่นในช่วงราชวงศ์หมิงและราชวงศ์ชิง ทำยที่สุด อาคารสถาปัตยกรรมสไตล์อยู่ใจของราชวงศ์หมิงได้รับการบูรณะและประกอบเข้าด้วยกัน และขณะนี้ ได้ก่อตั้งฐานการผลิตเซรามิกครบวงจรขนาดเล็กที่รวมการผลิต การสร้างสรรค์ การจัดแสดง และ ฝ่ายขาย

แหล่งเซรามิกซานเป่า ตั้งอยู่ที่เชิงเขาทางตะวันออกเฉียงใต้ของจิ่งเต๋อเจิ้น เมืองหลวงเซรามิกของมณฑลเจียงซี เป็นหุบเขาที่แคบและยาวกว่าสิบกิโลเมตร สถานที่ท่องเที่ยวสำคัญ ได้แก่ วัดซันเป่า หมู่บ้านศิลปะซานเป่าเผิง หมู่บ้านเซรามิกนานาชาติซานเป่า สันเขาหม่าอานซีหยุนเจียน บ่อน้ำซันเป่า ฯลฯ เนื่องจากมีศิลปินและแบรนด์มากมายมาตั้งสตูดิโอและเวิร์กช็อปที่นี่ และในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมา ครอบครัว “จิ่งเพียว” ได้อาศัยอยู่ร่วมกัน ทำให้เกิดบรรยากาศศิลปะเซรามิกที่แข็งแกร่ง ตามถนนซานเป่า รวบรวมสตูดิโอศิลปิน เวิร์กช็อปผลิตเซรามิก โฮมสเตย์ ร้านอาหาร ร้านขายเซรามิก โถงนิทรรศการศิลปะ และความบันเทิงสำหรับเด็กตลอดเส้นทาง ซึ่งเป็นชุมชนที่ครบวงจร

พื้นที่เขตชุมชนซินฉาง เขตจูชาน เมืองจิ่งเต๋อเจิ้น

ร่องรอยทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมของเขตจูชานนั้นทับซ้อนกับ “จิ่งเต๋อเจิ้น” เกือบทั้งหมด ในอดีตจิ่งเต๋อเจิ้นถูกสร้างขึ้นริมฝั่งตะวันออกของแม่น้ำซางเจียง โดยมีคำกล่าวที่ว่า “ภูเขาสี่ลูกแปดเว้ง ถนนเก้าสายและตรอกซอกซอยสิบแห่ง มีสามโจวและท่าเรือสี่แห่ง และมีหนึ่งร้อยแปดซอย” นำเสนอ “เถาหยางสี่สิบสามลี มีดอกไม้ไฟนับแสน” ความยิ่งใหญ่จาก “ไฟจากเตาเผาสว่างทุกคืน เครื่องเคลือบออกมาทุกวัน” มรดกทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมอันล้ำค่าจำนวนมากได้รับการอนุรักษ์ไว้ โดยได้บันทึกรอยประทับทางประวัติศาสตร์ที่ชัดเจนของการพัฒนาวิธีการผลิตเซรามิกมาเป็นเวลาหลายพันปี ก่อให้เกิดวัฒนธรรมเตาเผาอิฐในซอยที่มีอัตลักษณ์ สถานที่แห่งนี้มีย่านเก่าแก่ตรอกซอกซอย และบ้านร้าง ซึ่งเป็นอดีตและปัจจุบันของ “จิ่งเต๋อเจิ้น” (Wei Wanglai, 2007, p.7)

มีชื่อเรียกว่าเมืองซินผิง หลังจากนั้น 700 ปี จึงได้เปลี่ยนชื่อเป็นจิ่งเต๋อเจิ้น พื้นที่จิ่งเต๋อเจิ้นได้รับการพัฒนาไปอย่างรวดเร็ว เมื่อ 4,000 ปีก่อนก็มีพื้นที่อยู่อาศัยของมนุษย์และกิจกรรมต่าง ๆ บริเวณรอบพื้นที่แล้ว จิ่งเต๋อเจิ้นตั้งอยู่ทางตะวันออกเฉียงเหนือของมณฑลเจียงซี เป็นเขตเทศบาลภายใต้รัฐบาลกลางของมณฑล เจียงซีประเทศจีนโดยตรง ประชากรที่อาศัยอยู่ในเขตจู่ชานมี 383,500 คน มีพื้นที่รวม 111 ตารางกิโลเมตร เป็นเขตและมณฑลที่เล็กที่สุดในเมืองจิ่งเต๋อเจิ้น GDP ในค.ศ. 2020 อยู่ที่ 22.53 พันล้านหยวน ซึ่งต่ำกว่าเขตขางเจียงเล็กน้อย เขตจู่ชานเป็นหนึ่งในเขตเมืองใจกลางของเมืองจิ่งเต๋อเจิ้น

ภาพที่ 3-5 ศูนย์บริการครบวงจรของหมู่บ้าน(เลขาราชการหมู่บ้าน, 2022)

ถนนซินฉางตั้งอยู่ทางทิศตะวันออกของเขตจู่ชานเมืองจิ่งเต๋อเจิ้น มณฑลเจียงซี บนฝั่งทิศเหนือของแม่น้ำไต้ ด้วยพื้นที่ 8.1 ตารางกิโลเมตรและมีประชากร 58,208 คน มีสมาคมที่อยู่ในการบริหารของโรงงานใหม่ทั้งหมด 29 แห่งคือ โรงงานจางซูเซี่ย สถาบันวิจัยเครื่องเคลือบเจียงซี (สถาบันจังหวัด) วิทยาลัยอาชีวศึกษาและเทคนิคเครื่องเคลือบเจียงซี (โรงเรียนเครื่องเคลือบ) สถาบันเซรามิกมหาวิทยาลัยเซรามิกจิ่งเต๋อเจิ้น (อดีตสถาบันวิจัยเซรามิกกระทรวงอุตสาหกรรม หรือเรียกสั้นๆว่า “สถาบันกระทรวง”) โรงงานใหม่ ฉาเจียหลิง โรงงานเตาเผาถ่าง โรงงานวัตถุดิบ โรงงานเลขที่ 36 โรงงานประติมากรรมเซรามิก โรงงานจิงเต๋อ โรงงาน523 โรงงาน999 โรงงานรถไฟใต้ดิน

โรงงานหลิวเจียววัน โรงงานเสื่อคานเทียนตู่ย โรงงานอี้จิง โรงงานเซรามิกเพื่อประชาชน โรงงานลี่เจีย
 เอ้า โรงเรียนมัธยมจิ่งเต๋อเจิ้นที่หนึ่ง โรงพยาบาลประชาชนจิ่งเต๋อเจิ้นที่สาม โรงงานเครื่องพิมพ์
 โรงงานเคมี มหาวิทยาลัยเซรามิกเต๋อเจิ้น (อดีตสถาบันเซรามิกจิ่งเต๋อเจิ้น หรือ "Ceramic Institute"
 ซึ่งปัจจุบันเรียกว่า “เถาต้า”) โรงงานเม่าเจียป่าน โรงงาน602 หมู่บ้านซานเป่า โรงงานเก๋า โรงงาน
 โคลนเหลือง และโรงงานอุปกรณ์ทไฟ ทั้งหมด 29 สมาคม โรงงานแห่งใหม่นี้อยู่ห่างจากเขตการ
 ปกครองอำเภอ 4.5 กิโลเมตร และแม่น้ำหนานเหอไหลผ่านขอบด้านใต้ โรงงานแห่งใหม่นี้อยู่ห่างจาก
 เขตการปกครองอำเภอ 4.5 กิโลเมตร และแม่น้ำหนานเหอไหลผ่านขอบด้านใต้ มีศูนย์อนุรักษ์
 โบราณวัตถุทางวัฒนธรรมที่สำคัญของชาติ แหล่งโบราณคดีเตาเผาเซรามิกโบราณหูเทียนและโถง
 นิทรรศการเซรามิกโบราณ

ตารางที่ 3-1 การจำแนกประเภทของหน่วยงานและสถาบันใกล้เคียงนศิลปะเซรามิกซินชางในเขตจูชาน
 (ที่มาของภาพ: Qi Yu)

ถนน ชุมชน	โรงงาน	โรงเรียน	หน่วยวิจัย เซรามิก	องค์กรของ ประเทศ	โรงพยาบาล	แหล่ง โบราณคดี
	โรงงาน ประติมากรรม เซรามิก	วิทยาลัย อาชีวศึกษา และเทคโนโลยี เซรามิก เจียงซี	สถาบันเครื่อง เคลือบ กระเบื้อง อุตสาหกรรม เบา	สถาบัน ออกแบบ เฮลิคอปเตอร์60 2	โรงพยาบาล ประชาชนจิ่ง เต๋อเจิ้นที่สาม	แหล่ง โบราณคดี เตาเผา หูเทียน
ชุมชน โรงงาน ใหม่	โรงงานเซรา มิก เว่ยหมิน	มหาวิทยาลัย เซรามิก จิ่งเต๋อเจิ้น วิทยาเขต ซินฉ่าง	สถาบัน เซรามิก มณฑล เจียงซี			
หมู่บ้าน ซานเป่า	โรงงาน 523	โรงเรียน ประถมที่ 17	สถาบัน เซรามิก เมือง จิ่งเต๋อเจิ้น			
ชุมชน	โรงงาน 36	โรงเรียน				

ถนน ชุมชน	โรงงาน	โรงเรียน	หน่วยวิจัย เซรามิก	องค์กรของ ประเทศ	โรงพยาบาล	แหล่ง โบราณคดี
ฉะเจีย หลิ่ง		ประถม ซินฉ่าง				
ชุมชนตี เถี่ย	โรงงาน 999	โรงเรียน ประถมศึกษา าที่ 23				
ชุมชน ฉะเจีย ฝ่าน	โรงงาน เครื่องพิมพ์					
ชุมชนเซีย เหยา	โรงงานเคมี					
ชุมชน หลี เจียอ้าว	โรงงานเก่า					
ชุมชน จางซู	โรงงาน เครื่องทน ความร้อน					
ชุมชนหวง หนิโกว	โรงงานวัสดุ ดั้งเดิม					

ชุมชนศิลปเซรามิกที่สำคัญในเขตจูกุชาน เมืองจิ้งเต๋อเจิ้น

1. ฉะซีชวาน

ภาพที่ 3-6 แลนด์มาร์ค (Landmark) เถาซีชวน(Qi Yu, 2021)

เถาซีชวนเป็นโครงการท่องเที่ยวเชิงพาณิชย์และวัฒนธรรมที่สร้างขึ้นโดยบริษัทศิลปะและการท่องเที่ยวเซรามิกจิ่งเต๋อเจินจำกัด โดยมีการคุ้มครองและการใช้ประโยชน์จากมรดกทางอุตสาหกรรมเซรามิกเป็นพื้นฐาน และเป็นโครงการท่องเที่ยวเชิงพาณิชย์ที่บูรณาการเข้ากับการยกระดับอุตสาหกรรมและการปรับปรุงเมือง

1.1 ภูมิหลังการก่อตัวของเถาซีชวน

ก่อนหน้านี้เถาซีชวนเคยเป็นโรงงานหุ้ยโจ้วฉือฉ่าง (宇宙瓷厂) ที่ก่อตั้งขึ้นในเดือนกันยายน ค.ศ.1958 ที่เคยเป็น 1 ใน 10 ของ “โรงงานเครื่องเซรามิก”ของวิสาหกิจเซรามิกเครื่องยนต์ของรัฐในจิ่งเต๋อเจิน ในช่วงกลางและปลายทศวรรษ 1990 เศรษฐกิจแบบวางแผนค่อย ๆ เปลี่ยนไปเป็น เศรษฐกิจแบบตลาดเซรามิกจิ่งเต๋อเจินเองก็เกิดการปฏิรูปอุตสาหกรรมเช่นเดียวกันกับอุตสาหกรรมอื่น ๆ โดยเกิดสถานการณ์ความยากลำบากขึ้น โรงงานเซรามิกทั้งสิบแห่งเข้าสู่ยุคเสื่อมและค่อย ๆ หายไป ปัจจุบันเป็นเขตวัฒนธรรมและความคิดสร้างสรรค์อย่างเถาซีชวนที่ตั้งขึ้นใหม่ในโรงงานหุ้ยโจ้วฉือฉ่างเก่าและพื้นที่โดยรอบของเถาซีชวน ก่อตั้งขึ้นในเดือนกุมภาพันธ์ ค.ศ.2012 ตั้งอยู่ที่เขตเมืองทางตะวันออกของจิ่งเต๋อเจิน ประกอบไปด้วยโรงงานทั้งสิ้น 5 แห่ง ได้แก่ โรงงานหุ้ยโจ้วฉือฉ่างและโรงงานเว่ยหมินฉือฉ่าง สถานีรถไฟเก่าและคลังธัญพืชแห่งชาติ มีพื้นที่รวม 2 ตารางกิโลเมตร กลายเป็นเฟสแรกของเถาซีชวน——สวนอุตสาหกรรมเซรามิก“เถาซีชวน·CHINA Square” ซึ่งเสร็จสมบูรณ์เป็นที่เรียบร้อยแล้ว มีพื้นที่โรงงานเพียงแห่งเดียวของโรงงานซึ่งมีพื้นที่ก่อสร้างรวม 89,000 ตารางเมตร ในเดือนตุลาคม ค.ศ.2017 กระทรวงวัฒนธรรมได้ออกประกาศ “รายชื่อคุณสมบัติสำหรับการจัดตั้งสวนสาธิตอุตสาหกรรมวัฒนธรรมแห่งชาติชุดแรก” โดยสวนสาธิต

อุตสาหกรรมวัฒนธรรมแห่งชาติชุดแรกก็ได้รับคุณสมบัติสำหรับการเข้าร่วมเช่นเดียวกับสวนอุตสาหกรรมอีก 10 แห่ง โดยสวนสาธิตอุตสาหกรรมวัฒนธรรมแห่งชาติ มีพื้นที่หลายแห่ง เช่น พิพิธภัณฑ์มรดกอุตสาหกรรมเซรามิก พิพิธภัณฑ์ศิลปะ ฐานการศึกษาและการวิจัยของโรงเรียนเครื่องเซรามิก แพลตฟอร์มอีกระดับเบิลสเปซและสตูดิโอนานาชาติ จากโรงงานหูกว้างมือผ่างดั้งเดิมเป็นพื้นที่หลักที่ผ่านการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างและฟื้นฟูให้กลายเป็นสวนอุตสาหกรรมและความคิดสร้างสรรค์ กลายเป็นสถานที่สำคัญทางวัฒนธรรมแห่งใหม่ของจังหวัดเอจัน และยังเป็นนามบัตรใหม่ของเมือง

1.2 กลไกการจัดการของเกาะซีซอน

กลไกการจัดการของจังหวัดเอจัน เกาะซีซอนได้เกี่ยวพันกันในหลายแง่มุม ประกอบไปด้วย การจัดการภาครัฐ สมาคมอุตสาหกรรม สถาบันการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม และองค์กรต่าง ๆ รัฐบาลท้องถิ่นมักมีบทบาทสำคัญในการจัดการการพัฒนาในเกาะซีซอน รัฐบาลมีหน่วยงานหรือองค์กรเฉพาะที่รับผิดชอบในการวางแผน กำกับดูแล และส่งเสริมการพัฒนาเกาะซีซอน เพื่อให้มั่นใจถึงการพัฒนาอย่างยั่งยืนในระดับวัฒนธรรม เศรษฐกิจและสังคม เนื่องจากสถานที่แห่งนี้เป็นโครงการหลักที่ได้รับการสนับสนุนจากรัฐบาล แม้ว่าเวลาในการสร้างจะล่าช้ากว่าสถานที่อื่นแต่ขอบเขตและการพัฒนาก็ค่อนข้างเป็นไปได้อย่างรวดเร็วและครอบคลุมกว่า

1.3 ผลประโยชน์ของเกาะซีซอน

เนื่องจากเป็นสถานที่ที่มีความหมายแฝงทางวัฒนธรรมเซรามิก เกาะซีซอนจึงดึงดูดความสนใจของนักท่องเที่ยวและผู้ชื่นชอบวัฒนธรรม เขตวัฒนธรรมเซรามิกเกาะซีซอนได้ส่งเสริมอุตสาหกรรมเซรามิกเกาะซีซอนให้บูรณาการเข้ากับระบบเศรษฐกิจสมัยใหม่ในท้องถิ่นได้ดียิ่งขึ้น โครงการเกาะซีซอนยังส่งเสริมการสืบทอดและนวัตกรรมของวัฒนธรรมเซรามิกได้ในระดับหนึ่ง การพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม จะช่วยส่งเสริมการพัฒนาการท่องเที่ยวในท้องถิ่น เพื่อนำรายได้จากการท่องเที่ยวมาสู่จังหวัดเอจันมากขึ้น

ภาพที่ 3-7 ตัวแทนการซื้อของในช่องไลฟ์สดของตลาดกลางคีนเถาซีชวน (Qi Yu, 2021)

สรุป: ภูมิหลังของการก่อตั้งเถาซีชวนจึงต่อเงินมีพื้นฐานมาจากประเพณีเซรามิกผสมผสานกับความต้องการในการฟื้นฟูวัฒนธรรม การพัฒนาเศรษฐกิจ และการท่องเที่ยวผ่านการวางแผนและการลงทุนตามแผน การพัฒนาดังกล่าวไม่เพียงแต่ช่วยคุ้มครองและสืบทอดวัฒนธรรมเซรามิกเท่านั้น แต่ยังช่วยเติมพลังใหม่ให้กับเศรษฐกิจท้องถิ่นและการท่องเที่ยวอีกด้วย

2. ชมรมเซรามิกเล่อเทียน

ชมรมเซรามิกเล่อเทียน (PWS) ตั้งขึ้นในฮ่องกงในค.ศ. 1985 และเป็นศูนย์การศึกษาและการแลกเปลี่ยนศิลปะเซรามิก จากจุดเริ่มต้นของเล่อเทียนในฮ่องกง ชมรมเซรามิกเล่อเทียนได้ก่อตั้งขึ้นในเซี่ยงไฮ้ จึงต่อเงินและปักกิ่ง Zheng Yi (郑祚韦) เป็นผู้ก่อตั้งและประธานของชมรมเซรามิกเล่อเทียน ชมรมเซรามิกเล่อเทียนจึงต่อเงิน ตั้งอยู่บริเวณโรงงานแกะสลักเซรามิกจึงต่อเงิน โดยในค.ศ. 2005 โรงงานแห่งนี้เป็นโรงงานเพียงหนึ่งเดียวในจังหวัดเจียงซีที่ได้รับรางวัลรับรองการสาธิตการท่องเที่ยวเชิงอุตสาหกรรม ชมรมเซรามิกเล่อเทียนฮ่องกงก็ได้ย้ายเข้ามา ต่อมาก็มียุ่ผู้เชี่ยวชาญด้านเซรามิก อาจารย์และศิลปินเซรามิกจากเกาหลีใต้ สหรัฐอเมริกา ญี่ปุ่น และออสเตรเลียเข้ามาตั้งรกรากที่โรงงานแกะสลักเซรามิกจึงต่อเงิน

2.1 ภูมิหลังการก่อตัวของชมรมเซรามิกเล่อเทียน

ตลาดสร้างสรรค์ชมรมเซรามิกเล่อเทียนเริ่มต้นขึ้นเมื่อวันที่ 7 มิถุนายน ค.ศ. 2008 ซึ่งเป็นตลาดเซรามิกแห่งแรกในประเทศจีน Zheng Yi (ภาพที่ 3-8) เป็นผู้ดำเนินงานของชมรมเซรามิกเล่อเทียน ทั้งยังเป็นผู้ริเริ่มและจัดการตลาดสร้างสรรค์แห่งนี้โดยตรง ซึ่งผลงานของเยาวชนหนุ่มสาวที่ได้รับคัดเลือกเข้ามาที่ตลาดแห่งนี้ได้ถูกเลือกโดยฝีมือของเธอ เธอเองก็พยายามที่จะเป็นกำลังใจส่งเสริมให้พวกเขาสร้างสรรค์ผลงานและพยายามที่จะวิพากษ์วิจารณ์แสดงความเห็นเมื่อผลงานของพวกเขาถดถอย ชื่อของ “เล่อเทียน” แคล้วพั้งได้ยื่นชื่อนี้ก็รู้สึกว่าเป็นการเปิดกว้าง เป็นตลาดศูนย์รวมด้านเซรามิกที่เปิดมาเป็นเวลานาน ตั้งอยู่ในโรงงานแกะสลักเซรามิกที่มีประวัติศาสตร์หลายสิบปี ทุกวันเสาร์ตอนเช้าก็จะมีแผงลอยมากกว่า 100 แผงที่เต็มไปด้วยสินค้าเซรามิก

กิจกรรมพิธีเปิดของชมรมเซรามิกเล่อเทียนในโรงงานเซรามิกจิ่งเต๋อเจิ้น (ภาพที่ 3-10) เวทีถูกจัดขึ้นในสไตล์ชนบทเรียบง่ายในอาคารโรงงานเซรามิก ภาพบรรยากาศการเชิดสิงโตมงคลและบรรดาศิลปินจากทั่วทุกมุมโลกนำผลงานของพวกเขาขึ้นไปเต้นรำอย่างสนุกสนานบนเวทีสร้างความประทับใจให้ชาวบ้านอย่างมาก โดยในสมัยนั้น การคมนาคมในเมืองจิ่งเต๋อเจิ้นยังไม่สะดวกมากนัก เซรามิกแบบดั้งเดิมในการดำรงชีวิต ผู้วิจัยได้รับคำเชิญจากเพื่อนให้กลับบ้านมาเพื่อเข้าร่วมพิธีเปิดในครั้งนี้ ในตอนนั้นก็คิดไม่ถึงเลยว่า การเข้ามาของชมรมเซรามิกเล่อเทียนในตอนนั้นจะสร้างผลดีและคุณูปการให้แก่จิ่งเต๋อเจิ้นอย่างมากขนาดนี้ ถึงกระทั่งมีผลกระทบต่อเยาวชนที่มีความรักและชื่นชอบเซรามิกในช่วงค.ศ.1980 และ ค.ศ.1990

ภาพที่ 3-8 คุณ Zheng Yi สวมเสื้อสีชมพูกับผลงานศิลปะเครื่องเคลือบของเธอ (Qi Yu, 2005)

ภาพที่ 3-9 พิธีเปิดชมรมเซรามิกเล่อเทียนจิ่งเต๋อเจิ้น ค.ศ. 2005 (Qi Yu, 2005)

ภาพที่ 3-10 ผู้วิจัยถ่ายภาพร่วมกับคุณทาเคชิ ยาสุตะ ศิลปินเซรามิกชาวญี่ปุ่นในงานพิธีเปิดของชมรมเล่อเทียน (Tang Zhongren, 2005)

ภาพที่ 3-11 ผู้วิจัยถ่ายภาพพร้อมกับคุณ Liu Yuanchang (刘远长) ศิลปินแกะสลักเซรามิกที่ร้านกาแฟในชมรมเล่อเทียน ในค.ศ. 2021 (Zeng, 2021)

2.2 กลไกของการจัดการของชมรมเซรามิกเล่อเทียน

คนหนุ่มสาวหลายคนพูดว่า “คุณ Zheng Yi นักศึกษามหาวิทยาลัยไม่มีทางออกใน จึงต่อเงิน โอกาสเป็นของปรมาจารย์ทั้งหลาย นักเรียนไม่มีโอกาส ขอโอกาสให้พวกเราได้ตั้งแผงลอยที่หน้าร้านกาแฟของคุณได้ไหม” คุณ Zheng Yi ตอบ “ตกลง แต่พวกเธอต้องทำติดต่อกันเป็นเวลา 8 สัปดาห์” ในสัปดาห์แรกมีคนมาแค่ 17 คนและได้เงินไป 1,000 หยวน ในสัปดาห์ที่สองมีคนมา 25 คนและได้เงินเพียง 30 หยวนเท่านั้น พวกเขารู้สึกท้อแท้ คุณ Zheng Yi กล่าวว่า “พวกเธอต้องไปต่อยินห์อีก 8 สัปดาห์แล้วค่อยว่ากัน” หลังจากเปิดเทอมในเดือนกันยายน นักเรียนหลายคนกลับมาเริ่มตั้งแผงลอย จนถึงเดือนพฤศจิกายน รายได้ของพวกเขายู่ที่ 8,000 หยวน พวกเขาดีใจมาก ถ้าเป็นอย่างนี้ไปต่ออีกสองสามปี คนทั้งประเทศก็จะรู้ว่าพวกเขาสามารถมาที่จิ้งเต๋อเงินเพื่อซื้องานสินค้าเซรามิกที่ตลาดสร้างสรรค์ของชมรมเซรามิกเล่อเทียนได้ บางทีอาจจะเป็นเพราะมีการพูดปากต่อปากและมีชื่อเสียงที่ดีจึงสามารถยืมยัดมาจนถึงวันนี้ได้ อันที่จริงระหว่างทางก็เกิดอุปสรรคขึ้นมาช่วงหนึ่ง มีช่วงระยะเวลาหนึ่งพอเริ่มมีการทำเงินเข้าได้เริ่มมีการลอกเลียนแบบกันเกิดขึ้น คุณ Zheng Yi จึงตัดสินใจว่าเธอจะเป็นคนเลือกด้วยตัวเอง โดนดำเนินการคัดเลือกเดือนละหนึ่งครั้ง ทุกคนจึงเกิดความตึงเครียดมากขึ้น นั่นก็แสดงว่าพวกเขาไม่สามารถทำอะไรออกมาได้อย่างตามใจชอบ หากจะทำก็ต้องทำสิ่งที่สร้างสรรค์ ดีที่สุดและไม่ลอกเลียนแบบผู้อื่น เสียหายวัยรุ่นหลายคน ตอนแรกเป็นคนมีความ

สร้างสรรค์ แต่พอผ่านไประยะเวลาหนึ่ง พวกเขาพบว่าสิ่งของบางอย่างที่ขายดีก็ทำแต่สิ่งของที่ขายดีไม่ค่อยอยากจะทำสร้างสรรค์สิ่งใหม่ขึ้นมา ไม่นานคนพวกนี้จึงถูกกำจัดออก จนถึงเวลานี้สินค้าที่จะนำมาขายในแผงลอยยังถูกคัดเลือกโดยคุณ Zheng Yi เช่นเดิม โดยเป้าหมายในการคัดเลือกคือ ศิลปินและช่างฝีมือจากทั่วทุกมุมโลก โดยทุกคนสามารถลงทะเบียนผ่าน QR บนอินเทอร์เน็ต ข้อกำหนดในการคัดเลือกคือ จะต้องเป็นผลงานต้นฉบับเท่านั้น หลังจากการสมัครแล้ว คุณ Zheng Yi หัวหน้าชมรมเซรามิกเล่อเทียนจะเป็นผู้ดำเนินการคัดเลือกเอง ผู้ที่ได้รับการคัดเลือกจะได้ SMS แจ้งเตือนทางโทรศัพท์มือถือและรายชื่อของผู้สมัครจะได้รับการประกาศในช่องสาธารณะวีแชทและเวებไป ค่าดูแลจัดการแผงลอยอยู่ที่ 200 หยวน เจ้าของแผงลอยที่ได้รับเลือกยังมีโอกาสได้รับสิทธิประโยชน์ต่าง ๆ อาทิเช่น ส่วนลดสำหรับเครื่องมือในร้านขายเครื่องมือ สิทธิพิเศษในการขายของในร้านชมรมเซรามิกเล่อเทียน รวมถึงโอกาสในการเข้าร่วมทัวร์ศึกษาดูงานและจัดแสดงสินค้าทั้งในและต่างประเทศ เป็นต้น

2.3 ผลประโยชน์ของชมรมเซรามิกเล่อเทียน

สถานที่ตั้งของชมรมเซรามิกเล่อเทียนตั้งอยู่ที่โรงงานแกะสลักเซรามิกของฝั่งตะวันออกของเมือง ห่างไกลจากศูนย์กลางเมืองที่ล้อมรอบไปด้วยระบบนั้น ไม่ใช่พื้นที่ที่เหมาะสมแก่การสร้างอุตสาหกรรมการค้า เนื่องจากความต้องการของตนเองและสิ่งอำนวยความสะดวกที่ได้รับมาจากชมรมเซรามิกเล่อเทียน จึงกลายมาเป็นรากฐานของรูปแบบธุรกิจใหม่ของโรงงานเซรามิก ต่อจากนั้นสตูดิโอ ร้านค้า เต้าเผาสาธารณะ ร้านขายแม่พิมพ์ ร้านเวิร์กชอป ร้านอาหารหรือที่พักแบบ B&B แม้แต่คุณลุงที่เข็นรถส่งของ ต่างก็สามารถหาพื้นที่ที่จะอยู่รอดต่อไปในบริเวณโรงงานแกะสลักเซรามิกได้ ซึ่งสิ่งนี้ก็มีส่วนเกี่ยวข้องอย่างมากในสภาพชีวิตแวดล้อมบริเวณโรงงานแกะสลักเซรามิก นอกจากนี้เนื่องจากรูปแบบความคิดโครงสร้างที่กล่าวถึงในข้างต้นไม่ใช่แผนธุรกิจที่ครอบคลุม กระบวนการการเปลี่ยนแปลงจึงค่อนข้างช้า แต่อย่างไรก็ตาม การที่ถูกจำกัดให้ช้าลงนั้นก็ไม่ได้ทำให้วัฒนธรรมของโรงงานแกะสลักเซรามิกนั้นถูกวัฒนธรรมธุรกิจจากข้างนอกเข้ามาครอบงำหรือโจมตี ในขณะเดียวกันหลังจากที่มีการสำรวจแล้ว ระบบแบบเดิมร่วมกับชมรมเซรามิกเล่อเทียนก็ได้กลายเป็นความสัมพันธ์ร่วมกันอันดี การวางเค้าโครงองค์กรต่าง ๆ แต่ละประเภทของเล่อเทียนนั้นก็ทำขึ้นโดยอ้างอิงจากสภาพดั้งเดิมของโรงงานแกะสลักเซรามิก ทุกอย่างกำลังเปลี่ยนแปลง แต่ทว่าไม่ใช่การเปลี่ยนแปลงประเภทอย่างไรจุดหมาย แต่เป็นการเปลี่ยนแปลงที่ค่อนข้างประนีประนอม ลึกซึ้ง พัฒนาและปรับปรุงไปในทางที่ดีขึ้น ในบรรยากาศปัจจุบันที่เน้นการพัฒนาและขยายตัวอย่างรวดเร็วนั้นจะยิ่งให้ความสำคัญกับความแตกต่าง ในโรงงานแกะสลักเซรามิกในตอนนี้ก็สามารถมองเห็นได้ถึงความเกี่ยวข้องกันในเรื่องของเวลาและความหลากหลายของอุตสาหกรรม และนี่ก็เป็นสิ่งที่ไม่สามารถเกิดขึ้นได้อีกในวงการสวนวัฒนธรรมความคิดสร้างสรรค์ที่ถูกวางแผนแบบครอบคลุม มีเพียงแต่จึงแต่เงินเท่านั้นที่สามารถหลอมรวมวัฒนธรรมโบราณและความเป็นปัจจุบันเข้ามาไว้ด้วยกันได้อย่างยอดเยี่ยม

เพียงแค่ทำการเปลี่ยนแปลงพัฒนาอุปกรณ์นิดหน่อยก็สามารถก่อสร้างเป็นโครงการตัวอย่างที่มีชีวิตชีวา กลายเป็นตัวอย่างชุมชนเซรามิกที่ดีแห่งหนึ่งได้

ภาพที่ 3-12 Wei Taizhi (魏泰智) นักเรียนของผู้วิจัยนำผลงานของเขามาจำหน่ายที่ตลาดเล่อเทียน (Qiu Hong, 2020)

โครงสร้างธุรกิจที่สำคัญที่สุดอย่างหนึ่งของชมรมเซรามิกเล่อเทียนคือการสร้างตลาดที่สร้างสรรค์หลังจากสร้างโครงสร้างพื้นฐานและส่งออกแนวคิด ในเวลานั้น บรรยากาศของตลาดในประเทศยังห่างไกลจากความแข็งแกร่งอย่างที่เป็นอย่างในปัจจุบัน แต่คนหนุ่มสาวก็สามารถหาแพลตฟอร์มที่มีต้นทุนต่ำที่สุดในการแสดงและขายผลงานของพวกเขา และหาช่องทางที่ได้พบกับลูกค้าโดยตรงเพื่อที่พวกเขาจะได้รวบรวมจำนวนให้มากขึ้น จากนั้นก็ใช้ประโยชน์จากข้อมูลที่มีประสิทธิภาพในการพัฒนาสินค้า ทั้งยังสามารถสร้างแวตวงของตนเองและดูว่าคนอื่นกำลังทำอะไรอยู่ ซึ่งเป็นสิ่งที่อุตสาหกรรมเซรามิกของจีนทำเงินไม่เคยปรากฏขึ้นมาก่อน สิ่งเหล่านี้พิสูจน์ให้เห็นถึงคุณค่าที่ชมรมเซรามิกเล่อเทียนนำมาให้ ต่อมาตลาดสร้างสรรค์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นภายหลังก็ได้มีการอ้างอิงพื้นฐานมาจากรูปแบบของตลาดสร้างสรรค์ชมรมเซรามิกเล่อเทียนทั้งสิ้น เพียงไม่นาน ความฝันที่ว่า “คนคนเดียวเปลี่ยนแปลงเมืองทั้งเมือง” ของคุณ Zheng Yi ก็ได้กลายเป็นความจริงแล้วในวันนี้ เมื่อพูดถึงบุคคลที่เฉพาะเจาะจง พนักงานของชมรมเซรามิกเล่อเทียนและเจ้าของแผงลอยในตลาดเป็นผู้รับผลประโยชน์โดยตรงมากที่สุด พวกเขาสามารถเรียนรู้และฝึกฝนทักษะได้ในเวลาเดียวกันที่นี้ ดังนั้นที่แห่งนี้จึงเป็นสถานที่แห่งการสั่งสมประสบการณ์ในการสร้างสรรค์ การจัดการ การผลิตและ

การขาย พร้อมวางรากฐานสำหรับการพัฒนาอย่างอิสระต่อไปในอนาคต ด้วยรากฐานที่มั่นคง หลายคนได้กลายเป็นศิลปินผู้สร้างสรรค์เซรามิกในประเทศที่มีชื่อเสียงหรือเป็นผู้ก่อตั้งแบรนด์เฉพาะกลุ่มทุก ๆ คนสำรวจทิศทางของความสนใจและแนวทางปฏิบัติของตน บางคนก็ประสบความสำเร็จในการทำตลาด บางคนก็ยึดมั่นในการที่จะเป็นศิลปินผู้สร้างสรรค์ต่อไป

ภาพที่ 3-13 ภาพของผู้วิจัยขณะดำเนินการสำรวจตลาดสร้างสรรค์ชุมชนเซรามิกเล่อเทียน (Qiu Hong, 2020)

หลังจากที่รัฐบาลจีนประกาศยกเลิกมาตรการควบคุมไวรัสโควิด เมื่อค.ศ.2023 แล้ว การท่องเที่ยวก็ได้รับการฟื้นฟูอย่างรวดเร็ว ตลาดเล่อเทียนแทบจะไม่สามารถรองรับปริมาณนักท่องเที่ยวที่เพิ่มขึ้นอย่างมากได้ (ภาพที่ 3-14) ในภาพเป็นบรรยากาศหลังปีใหม่ในต้นเดือนกุมภาพันธ์ ค.ศ. 2023 การพัฒนาตลาดเล่อเทียนได้สร้างผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจมหาศาลให้กับนักศึกษาและผู้ประกอบการ แต่ขณะเดียวกันชมรมเซรามิกเล่อเทียนก็ประสบปัญหาการพัฒนาในพื้นที่มากมายเช่นกัน

สรุป: สิ่งที่ชมรมเซรามิกเล่อเทียนทำให้เราเห็นในจิ้งเต๋อเงินปัจจุบันคือ การดึงดูดเยาวชนคนหนุ่มสาวจำนวนมากมาที่จิ้งเต๋อเงิน หวนคืนพลังและควมมีชีวิตชีวาให้แก่เมืองแห่งนี้ ทำ

ให้วัฒนธรรมเซรามิกในอดีตและปัจจุบันเกิดความสอดคล้องกันได้อย่างพอเหมาะพอเจาะ เกิดเป็นประโยชน์ร่วมกัน สร้างรูปแบบและประเภทที่หลากหลายให้แก่อุตสาหกรรมเซรามิก มอบเนื้อหาและรูปแบบหลักที่ชัดเจนในการพัฒนาเมืองต่อไป สิ่งที่ชมรมมอบให้ ไม่เพียงแต่เป็นรูปแบบการสร้างธุรกิจง่าย ๆ หรือประสบการณ์การทำตลาดเท่านั้น แต่เป็นการใช้หัวใจในการบ่มเพาะพื้นที่ที่จะทำให้ผู้คนสามารถเลือกทุกอย่างได้อย่างอิสระ เป็นการสร้างมุมมองที่กว้างขวางและเป็นมืออาชีพโดยการสำรวจเชิงปฏิบัติภายใต้สมมติฐานของการยืนหยัดอย่างมั่นคงและการคิดเพื่ออนาคตระยะยาวจะยังคงสืบทอดต่อไป อาจกล่าวได้ว่าคุณ Zheng yi และชมรมเซรามิกหล่อเทียนที่เธอก่อตั้งขึ้นในโรงงานแกะสลักเซรามิกนั้นเป็นแหล่งกำเนิดของตลาดสร้างสรรค์เยาวชนแห่งจิ้งเต๋อเจิ้น ไม่เพียงแต่เป็นการเพิ่มโอกาสให้ศิลปินระดับเยาวชนได้พบกันเท่านั้น แต่ยังเป็นการสร้างสรรค์แนวคิดให้แก่เกาซีชวนและส่งผลกระทบต่อการผลิตและการสร้างสรรค์ถนนศิลปะเซรามิกเกาหยางซินซุน

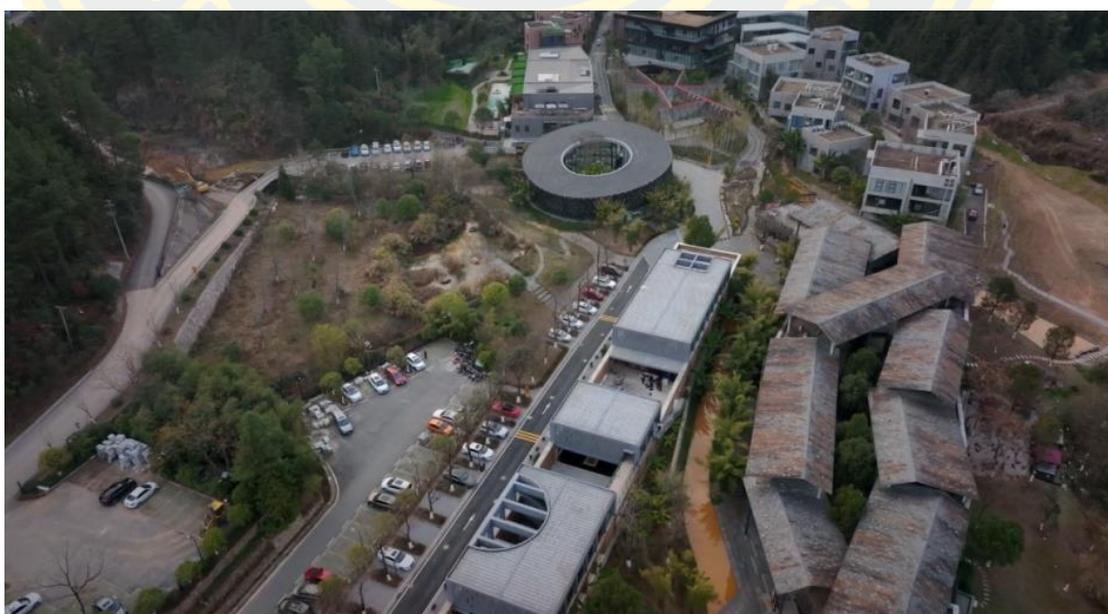
ภาพที่ 3-14 ภาพของตลาดหล่อเทียนที่หนาแน่นเมื่อเปิดหลังจากการแพร่ระบาดของโควิดในค.ศ.

2023(Qi Yu, 2023)

3. ชุมชนซานเป่าฉือกู่

3.1 ภูมิหลังการก่อตัวของชุมชนซานเป่าฉือกู่

ชื่อเดิมของ “ซานเป่า” (三宝) คือ “ซานเหม่าเฟิง” (三茅蓬) ภายหลังเปลี่ยนชื่อเป็น “ซานเป่าเฟิง” (三宝蓬) สถานที่แห่งนี้ตั้งอยู่ตีนเขาฝั่งตะวันออกเฉียงใต้ของเมืองจิ่งเต๋อเจิ้น อยู่ระหว่างหุบเขา กินพื้นที่กว้างขวาง สองฝั่งตะวันออกและตะวันตกเป็นภูเขาสูง ลักษณะทางภูมิศาสตร์สูง ๆ ต่ำ ๆ ระดับความสูงโดยเฉลี่ยอยู่ที่ระหว่าง 40-270 เมตรเหนือระดับน้ำทะเล ซานเป่าครั้งหนึ่งเคยเป็นแหล่งผลิตแร่และและเซรามิกที่สำคัญสำหรับอุตสาหกรรมเซรามิกโบราณของจิ่งเต๋อเจิ้น แต่อย่างไรก็ตาม ด้วยการปรับปรุงสูตรวัตถุดิบและการย้ายศูนย์ผลิตเซรามิกในปัจจุบัน หมู่บ้านเล็ก ๆ แห่งนี้จึงประสบปัญหาการเสื่อมลงในระยะยาว การเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ในซานเป่าเริ่มต้นขึ้นหลังจากการประชุมสมัชชาพรรคคอมมิวนิสต์จีนครั้งที่ 18 หลังจาก ค.ศ. 2012 ประธานาธิบดีจีนสีจิ้นผิงเป็นแกนหลักได้ยกสถานะของวัฒนธรรมให้สูงขึ้นอย่างไม่เคยมีมาก่อน ใน ค.ศ. 2014 จิ่งเต๋อเจิ้นวางตำแหน่งการพัฒนาโดยกำหนด “ฟื้นฟูเมืองโบราณอายุนับพันปี ปรับโฉมเมืองหลวงเซรามิก และสร้างเมืองหลวงเชิงนิเวศ” นับเป็นครั้งแรกในปีนี้ที่สร้างซานเป่าที่มีมาตรฐานสูงมารวมอยู่ในเค้าโครงโดยรวม” เดือนสิงหาคม ค.ศ. 2019 สภาแห่งรัฐได้อนุมัติ “แผนดำเนินงานเขตทดลองการสืบทอดวัฒนธรรมเซรามิกและนวัตกรรมแห่งชาติจิ่งเต๋อเจิ้น” อย่างเป็นทางการ สิ่งนี้ไม่เพียงแต่มอบโอกาสเชิงนโยบายทางประวัติศาสตร์อันรุ่งโรจน์ในฐานะ “เมืองหลวงแห่งเซรามิกพันปี” แต่ยังเป็นการสร้างโอกาสในการพัฒนาใหม่ ๆ ให้กับซานเป่าอีกด้วย

ภาพที่ 3-15 ชุมชนซานเป่าฉือกู่ (Cao Qiang)

ในยุค ค.ศ. 1980-1990 หลังจากที่ “10 โรงงานเซรามิก” สลายตัวออกเป็นรูปแบบการผลิตเชิงอุตสาหกรรม แหล่งรวมและกระจายเซรามิกต่าง ๆ ในจังหวัดจันทบุรีได้ทยอยก่อตัวขึ้น ชานเป่าเป็นหนึ่งในนั้น หลังจากที่ปฏิรูปใหม่รัฐบาลเมืองจันทบุรีได้ทยอยออกมาตรการต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็น “ถอยจากเมืองเข้าทุ่ง” “ถอยจากเมืองเข้าชนบท” มาผลักดันการพัฒนาาร่วมกันของอุตสาหกรรมวัฒนธรรมเซรามิกและการสร้างเมือง ทำให้เมืองจันทบุรีได้ทยอยเกิดแหล่งรวมและกระจายเซรามิก รวมถึงเขตพื้นที่อุตสาหกรรมจำนวนมาก อย่างเช่นโรงงานประติมากรรมเซรามิก โรงงานเหล้ายาตัน ฝานเจียจิงและสวนเซรามิกซินตู เนื่องจากการจราจรไม่สะดวก ชานเป่ามีเพียงแค่นอนหนึ่งห้องเดียว อีกทั้งยังห่างจากเขตเมืองที่คึกคัก พัฒนาขึ้นมาค่อนข้างช้า สืบเนื่องจากการซ่อมถนนหนทางและศิลปินเซรามิกจำนวนหนึ่งที่ทยอยเข้าสู่ชานเป่าซื้อที่ดินและสร้างสตูดิโอศิลปะส่วนตัว ชานเป่าจึงค่อย ๆ เริ่มมีบรรยากาศศิลปะเซรามิกยุคปัจจุบัน ประมาณค.ศ. 1996 นักวิชาการด้านมานุษยวิทยาศิลปะศาสตราจารย์ Fang Lili (方李莉) ในขณะที่ดำเนินการสำรวจภาคสนามต่อเตาเผาท้องถิ่นเมืองจันทบุรีก็ได้มีการบรรยายชานเป่าและบริเวณรอบ ๆ ไว้ดังนี้ “นี่คือที่แตกต่างกับข้างต้น (ภูเขาเฟิงหวง ชุมชนซีกวาโจว) มีความตระหนักถึงความทันสมัยที่แข็งแกร่งและชุมชนที่มีบรรยากาศทางศิลปะ ที่ผู้วิจัยกล่าวเช่นนี้ เนื่องจากอยู่ค่อนข้างใกล้กับสถาบันเซรามิกและสถาบันวิจัยเซรามิกแผนกอุตสาหกรรมงานเบา 2 หน่วยงานนี้กลับเป็นสถานที่ที่ผู้มีความสามารถด้านศิลปะเซรามิกเมืองจันทบุรีกระจุกตัวอยู่มากที่สุด ด้วยเหตุนี้ มีนักวิจัยระดับสูงจำนวนมากของสถาบันวิจัยเซรามิกแผนกอุตสาหกรรมงานเบาจำนวนมาก (อย่างเช่นอาจารย์ศิลปะงานฝีมือ) รวมถึงศาสตราจารย์และรองศาสตราจารย์ของคณะศิลปะของสถาบันเซรามิกได้สร้างสตูดิโอที่ใช้สร้างสรรค์ผลงานศิลปะเซรามิกของตนเอง นอกจากพวกเขาแล้ว ยังมีอาจารย์ศิลปะงานฝีมือและอาจารย์ศิลปะระดับสูงของสถาบันเซรามิกและสถาบันวิจัยเมืองจันทบุรี ถึงกับขนาดยังมีการร่วมมือกันสร้างสตูดิโอศิลปะเซรามิกของศิลปินเซรามิกท้องถิ่นและศิลปินเซรามิกต่างชาติ” (Fang Lili, 2000, pp. 49-53) ปัจจุบันชานเป่าได้พัฒนา แกลเลอรี 2 แห่ง พิพิธภัณฑ์ 3 แห่ง ห้องจัดนิทรรศการวัฒนธรรม 9 แห่ง พิพิธภัณฑ์ศิลปะ 10 แห่ง และสตูดิโอของปรมาจารย์และสตูดิโอทางวัฒนธรรมและความคิดสร้างสรรค์มากกว่า 160 แห่ง

ภาพที่ 3-16 ค.ศ.2021 นิทรรศการผลงานส่วนตัวของผู้วิจัย ณ ศูนย์ศิลปะชานเป่าเฟิง
(สำนักข่าวเมืองเจียงหนาน)

ภาพที่ 3-17 ภาพของผู้วิจัยขณะทำการบรรยายงานสัมมนาวิชาการในห้องประชุมของศูนย์ศิลปะชานเป่าเฟิง (สำนักข่าวเมืองเซรามิกภาคค้ำ)

การพัฒนาและการเปลี่ยนแปลงของซานเป่าในวันนี้ยังมีความเกี่ยวข้องกับศิลปินที่สำคัญท่านหนึ่ง เขาก็คือผู้สร้างหมู่บ้านศิลปะเซรามิกนานาชาติซานเป่า Li Jianshen (李见深) เขาจบจากสถาบันเซรามิกเมืองจิ้งเต๋อเจิ้น (มหาวิทยาลัยเซรามิกเมืองจิ้งเต๋อเจิ้นยุคปัจจุบัน) หลังจากนั้นไปอเมริกาเพื่อศึกษาสถาบันเซรามิกที่รัฐจัดตั้งของมหาวิทยาลัยอัลเฟรด เมืองนิวยอร์ก ค.ศ.1995 หลี่เจี้ยนหนานกลับประเทศอีกทั้งสร้างหมู่บ้านศิลปะเซรามิกนานาชาติซานเป่าในค.ศ. 1998 ปัจจุบันเป็นผู้ดำเนินกิจการของหมู่บ้านศิลปะเซรามิกนานาชาติซานเป่าเมืองจิ้งเต๋อเจิ้น พัฒนามาจนถึงทุกวันนี้ ซานเป่ากลายเป็นแหล่งรวมและกระจายของส่วนบุคคลและวิชาชีพที่เกี่ยวข้องกันกับผู้คนและเซรามิก ไม่ว่าจะเป็นศิลปินทั้งในและต่างประเทศ ดีไซน์เนอร์ กลุ่มเยาวชนที่ต้องการสร้างกิจการและสร้างสรรค์ผลงานรวมถึงเป็นพื้นที่ของชีวิตการผลิต เพื่อนักข่าวท่านหนึ่งที่ผู้วิจัยรู้จักที่ชื่อว่า Yu Lingna (于伶俐) ได้เคยทำการสัมภาษณ์ต่อพนักงานหมู่บ้านศิลปะเซรามิกนานาชาติซานเป่า Li Wenying (李文英) ครั้งหนึ่ง Li Wenying ได้เล่าว่า “หลังจากค.ศ.2008 ไม่เพียงแต่เป็นด้านเซรามิก คนมีความสามารถในด้านต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นภาพวาดน้ำมัน การถ่ายภาพรวมถึงงานเขียน ล้วนได้มายังซานเป่า” (Li Wenying,2013) หมู่บ้านเซรามิกนานาชาติซานเป่า สถาบันวิจัยเซรามิกโบราณซานเป่าแห่งมหาวิทยาลัยเซรามิกจิ้งเต๋อเจิ้น หมู่บ้านศิลปะซานเป่าเฟิงและเวทีสำหรับการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมอื่น ๆ ที่มีอยู่ จุดเริ่มต้นที่สูงของการสร้างแหล่งสำรวจภาคสนามสำหรับโครงการฝึกอบรมนักวิจัยและซ่อมแซมระดับนานาชาติ นิทรรศการความสำเร็จด้านการสร้างสรรค์และการออกแบบระดับโลก งานประชุมสัมมนาาระดับสูงด้านวัฒนธรรมเซรามิกนานาชาติ และเวทีใหม่สำหรับการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมและความร่วมมือในการจัดกิจกรรมแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมเซรามิกและการจัดกิจกรรมแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมและความร่วมมือระดับสูง ชุมชนซานเป่าค่อย ๆ กลายเป็น “หน้าต่าง” สำหรับการสนทนาระหว่างจิ้งเต๋อเจิ้นกับโลก

ภาพที่ 3-18 บ้านชื่อวัยถาวรของซานเป่าเมืองจิ่งเต๋อเจิ้น(Qi Yu)

ภาพที่ 3-19 กำแพงศิลปะเซรามิกในบ้านชื่อวัยถาวรของซานเป่า(Qi Yu)

3.2 กลไกการจัดการของชุมชนชนานเป่าฉือกู่

ชนานเป่าอยู่ภายใต้กลไกการจัดการที่ครอบคลุม ซึ่งรวมไปถึงการจัดการมหภาคโดยรวมของรัฐบาล และการจัดการสถาบันท้องถิ่นเช่น คณะกรรมการชุมชนชนานเป่า และการจัดการกลไกส่วนท้องถิ่น นอกจากนี้ยังมีการจัดการธุรกิจแต่ละประเภทเช่น หอศิลป์อิสระ สตูดิโอส่วนตัว เป็นต้น Hu Guoqiang (胡国强) เลขาธิการพรรคส่วนชุมชนชนานเป่าได้แนะนำการบริหารจัดการโดยใช้โมเดล “สามสาม” (การแบ่งปันกรรมสิทธิ์ทั้งสามคือ กรรมสิทธิ์ที่ดิน สิทธิในการรับเหมา และสิทธิในการจัดการ เงินปันผลจากสามหุ้นได้แก่ เงินปันผลจากทรัพยากรของชาวบ้าน เงินปันผลจากการลงทุนของบริษัทของรัฐ และเงินปันผลด้านเทคโนโลยีของทีมผู้บริหารเฉพาะทาง พลังแห่งการร่วมมือกันทั้งสามได้แก่ การขึ้นน้ำที่เป็นรูปธรรมของรัฐบาล การบริหารด้วยมือที่มองไม่เห็นของตลาด และการมีส่วนร่วมอย่างแข็งขันของชาวบ้าน) บูรณาการเข้ากับอาคารการเกษตรที่ว่าง ที่ดิน ภูเขา ป่าไม้และทรัพยากรอื่น ๆ โดยพัฒนาและดำเนินการอย่างครบวงจรโดยบริษัทมืออาชีพ สิ่งนี้ไม่เพียงแต่ปลุกทรัพยากรที่หลับใหลของชนานเป่าเท่านั้น แต่ยังกระตุ้นความกระตือรือร้นในการจ้างงานและเป็นผู้ประกอบการของชาวบ้าน แต่ยังคงช่วยลดความกดดันด้านที่ดินและยกระดับรายได้ของชาวบ้านอีกด้วย “สิ่งเหล่านี้ดำเนินการไปพร้อมกันกับการเข้าปกหลักของสตูดิโอของศิลปิน หน่วยงานประจำตามพื้นที่และวิสาหกิจที่ผลิตเซรามิก ยังมีช่างฝีมือเซรามิกทำมือแบบดั้งเดิมรวมตัวอยู่ที่นี้ด้วย พวกเขาสังกัดอยู่คนละหน่วยงานกัน ซึ่งยังคงแบ่งงานกันตามห่วงโซ่อุตสาหกรรมที่ประณีตของท้องถิ่นไว้อย่างต่อเนื่อง นอกจากนี้การพัฒนาของหน่วยงานประจำตามพื้นที่ของศิลปิน ก็กำลังค่อย ๆ แบ่งออกเป็นองค์กรศิลปะต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นแกลอรีหรือพื้นที่ศิลปะที่มีหน้าที่รับผิดชอบในการจัดแสดง ถ่ายทอดและจัดจำหน่ายโดยเฉพาะ รวมถึงอุตสาหกรรมที่คอยสนับสนุนส่งเสริมต่าง ๆ ทั้งเรื่องห้องพักและร้านอาหารเครื่องดื่มก็ได้รับกำไรตามไปด้วย การเข้ามาของประชากรภายนอกรวมถึงการพัฒนาของอุตสาหกรรมที่มีมนามมา ความต้องการด้านพื้นที่สิ่งก่อสร้างก็ได้ชักนำชาวบ้านที่อาศัยอยู่ดั้งเดิมทั้งหมดบ้านहुเถียนและหมู่บ้านชนานเป่าในชุมชนชนานเป่าฉือกู่หมู่บ้านช่องของที่นี่ปล่อยเช่า โยกย้ายไปด้านนอกเข้าสู่การใช้ชีวิตในตัวเมือง ชานเป่าเดิมทีที่เป็นเมืองชนบทอันห่างไกลก็ได้กลายเป็นส่วนผสมของความเป็นเมืองกับชนบทตั้งปัจจุบัน อีกทั้งภายใต้การผลักดันของอุตสาหกรรมวัฒนธรรมเซรามิกก็ได้หลอมรวมเข้าไปในระหว่างการพัฒนาเมืองจึงต่อเงินอยู่ตลอด” (Li Xudong, 2019, p. 22)

3.3 ผลประโยชน์ของชุมชนชนานเป่าฉือกู่

เมื่อไม่กี่ปีที่ผ่านมา สตูดิโอศิลปินและแบรนดส์สตูดิโอจำนวนมากเริ่มทยอยย้ายมายังชนานเป่า ตึกรามบ้านช่องของชาวบ้านหมู่บ้านชนานเป่าส่วนใหญ่ปล่อยเช่า ชาวบ้านทยอยเริ่มนำบ้านที่สร้างทิ้งหลังปล่อยเช่าให้กับศิลปินต่างถิ่น ส่วนตัวเองกลับย้ายไปอาศัยอยู่ในเขตเล็ก ๆ ที่ใกล้กับเขตเศรษฐกิจการค้าในตัวเมืองที่สะดวกมากกว่า ตั้งแต่ค.ศ. 2015 ถึง ค.ศ. 2020 จำนวนโฮมสเตย์ (Homestay) ในชนานเป่าได้เพิ่มขึ้นจาก 29 แห่งเป็น 98 แห่ง และรายได้เฉลี่ยต่อเดือนของชาวบ้าน

เพิ่มขึ้นประมาณ 5,000 หยวน ตั้งแต่ค.ศ. 2015 จนถึงปัจจุบันซานเป่าได้สร้างถนนยาว 9.1 กิโลเมตร เพิ่มขึ้นจากรถมากกว่า 300 คัน ปรับปรุงส่วนหน้าอาคารด้านนอกมากกว่า 170 หลัง ปรับปรุงภูมิทัศน์ระบบน้ำยาว 10 กิโลเมตร โดยยืนหยัดที่จะไม่ตัดต้นไม้ ขุดภูเขา และถมแม่น้ำ ทำให้อัตราการปกคลุมของป่าไม้เพิ่มขึ้นถึง 98% ท่ามกลางเงาไม้ที่เขียวขจี เส้นโค้งของเซรามิกแบบโบราณสามารถพบเห็นได้ทุกที่ โดยมีโฮมสเตย์กระจายตัวอยู่ทั่วบริเวณ สะพาน ศาลา บ้านเรือนโบราณก็ได้กระจายตัวอยู่ทั่วบริเวณเช่นเดียวกัน แสดงให้เห็นถึงชีวิตอันงดงามราวกับบทกวีของไร่ นา นอกจากนี้ยังเป็นการสร้างโอกาสให้กับคนในท้องถิ่น อุตสาหกรรมเซรามิก อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม อุตสาหกรรมสันทนาการและสุขภาพ ซึ่งเป็นสภาพแวดล้อมที่ดีสำหรับการพัฒนาอย่างยั่งยืน

สรุป: ด้วยทรัพยากรทางธรรมชาติที่เป็นอัตลักษณ์และภูมิหลังทางประวัติศาสตร์อันลึกซึ้ง ตลอดจนรูปแบบการจัดการของการพัฒนาอย่างยั่งยืนของซานเป่า กำลังพัฒนาไปสู่การบูรณาการทางวัฒนธรรมเซรามิกและการท่องเที่ยว โดยค่อย ๆ กลายเป็น “หุบเขาแห่งการออกแบบเซรามิก” และ “หุบเขาแห่งวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี” ของประเทศจีน

4. ตลาดจิวจีเสี่ยวเจิ้น

4.1 ภูมิหลังของตลาดจิวจีเสี่ยวเจิ้น

ตลาดจิวจีเสี่ยวเจิ้นตั้งอยู่ที่ถนนถวหยางหนานลู่เขตจูซานเมืองจิ้งเต๋อเจิ้น ห่างกับหมู่บ้านถวหยางซินซุนเพียงแค่หนึ่งกำแพงกันเท่านั้น ตลาดจิวจีเสี่ยวเจิ้นเป็นพื้นที่รวบรวมการบริโภครูปแบบใหม่ที่ดัดแปลงมาจากโรงงานเครื่องพิมพ์ ประกอบด้วยโรงงานขนาดต่าง ๆ จำนวนที่ 22 แห่ง ครอบคลุมพื้นที่กว่า 130 หมู่ โดยมีพื้นที่ก่อสร้างรวม 80,000 ตารางเมตร และใช้เงินลงทุนประมาณ 105 ล้านหยวน ซึ่งสามารถรองรับร้านค้าได้ 200 ร้านและแผงลอยขายของกว่า 300 แผง วันที่ 19 ตุลาคม ค.ศ. 2021 กระทรวงการท่องเที่ยวและวัฒนธรรมของสาธารณรัฐประชาชนจีนได้ออกประกาศรายชื่อพื้นที่รวมการบริโภคด้านการท่องเที่ยวและการพัฒนาอุตสาหกรรมวัฒนธรรมสำคัญ ยามค่ำคืนทั่วประเทศกลุ่มแรก ในนั้น ตลาดจิวจีเสี่ยวเจิ้นกลายเป็นหนึ่งในโซนบริโภคของ “จูซานยามค่ำคืน” ของเมืองจิ้งเต๋อเจิ้น พึงพาการนำเป็นตัวอย่างของลานจัดแสดงอุตสาหกรรมวัฒนธรรมระดับประเทศ ตลาดจิวจีเสี่ยวเจิ้นรวบรวมเขตพื้นที่เศรษฐกิจการค้าในรูปแบบสัมผัสประสบการณ์ทั้งอาหารเครื่องดื่ม การละเล่นที่เป็นกระแสนิยมและตลาดแผงลอยไวน์ที่เดียว โดยมีพื้นที่กว่า 6 หมื่นตารางเมตร ครอบคลุมถึงอาหารอร่อยของจิวจี ร้านค้าเซรามิก ตลาดค้าและรูปแบบความบันเทิงอันมากมาย

ภาพที่ 3-20 ชีวิตยามค่ำที่คึกคักของตลาดจิวจีเสี่ยวเจิ้น (Qi Yu)

4.2 กลไกการจัดการตลาดจิวจีเสี่ยวเจิ้น

ตลาดจิวจีเสี่ยวเจิ้นอยู่ภายใต้การจัดการของรัฐบาลเขตจูชาน ตำแหน่งโดยรวมคือย่านการค้าเชิงประสบการณ์ต่าง ๆ ซึ่งบูรณาการรูปแบบธุรกิจเชิงประสบการณ์เข้าไว้ด้วยกัน เช่น ร้านอาหารที่มีอัตลักษณ์ บาร์ โรงภาพยนตร์ KTV สนามเด็กเล่น โรงแรมสไตล์บูติก (Boutique Hotel) ตลาดของวิถีสีวิต และสถานที่อื่น ๆ ความนิยมในตลาดจิวจีเสี่ยวเจิ้นเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ โดยเฉพาะในช่วงเทศกาลและวันหยุดสุดสัปดาห์ ปริมาณคนเยอะมากกว่าถนนศิลปะเซรามิกและลานเถาซีชวนจากภาพคือการเก็บรวบรวมต่อข้อมูลการรวมตัวกระจุกของผู้คนในเวลาที่แตกต่างกันในค.ศ. 2022 โดยตัวผู้วิจัยเอง แม้ว่าเป็นช่วงโควิด แต่สามารถเห็นได้ว่าปริมาณผู้คนในตลาดจิวจีเสี่ยวเจิ้นมีมากที่สุด รองลงมาคือลานเถาซีชวน และถนนศิลปะเซรามิกคนเดินน้อยสุด หลังจากการสำรวจของผู้วิจัยพบว่า ตลาดจิวจีเสี่ยวเจิ้นเน้นอาหารเครื่องดื่ม ความบันเทิงและการจับจ่ายใช้สอยเป็นหลัก สินค้าราคาถูกและหลากหลาย ผู้ที่เดินทางไปในจิวจีเสี่ยวเจิ้นไม่ได้มีเพียงแค่นักท่องเที่ยวเท่านั้น แต่คนท้องถิ่นเองก็มีจำนวนมากเช่นกัน แต่ทว่าจิวจีเสี่ยวเจิ้นยังคงมีปัญหาที่สะสมอยู่มากเช่นกัน ในวิทยานิพนธ์ระดับปริญญาโทเรื่องการวิจัยการออกแบบทิวทัศน์ของพื้นที่การค้าจิวจีเสี่ยวเจิ้นเมืองจิ้งเต๋อเจิ้นของ Shu Xiaodan (束晓丹) ได้ดำเนินการวิเคราะห์ต่อปัญหาที่มีอยู่ในจิวจีเสี่ยวเจิ้นของเมืองจิ้งเต๋อเจิ้นผ่านการสำรวจวิจัย วิเคราะห์สภาพปัจจุบันและปัญหาคือ 1.ขาดพื้นที่บริเวณ

เจียบ ๆ พื้นที่ไม่หลากหลาย 2. รถและผู้คนหนาแน่น ขาดพื้นที่พักผ่อน 3. ภาพลักษณ์ภายนอกของสถาปัตยกรรมขาดการออกแบบ 4. ทิวทัศน์ในถนนย่านการค้าขาดการจัดการ 5. ระดับการให้ความสำคัญของการออกแบบทิวทัศน์ในถนนย่านการค้าไม่เพียงพอ การปรับใช้องค์ประกอบด้านวัฒนธรรมเซรามิกน้อย แต่ผู้วิจัยค้นพบปัญหานอกเหนือจากที่ Shu Xiaodan ได้กล่าวมาซึ่งก็คือ 1.การจราจรแออัด 2.ปริมาณการสัญจรของผู้คนหนาแน่น 3.การทิ้งขยะไม่เป็นที่ เป็นทาง ไม่แบ่งประเภท ขาดความตระหนักด้านสิ่งแวดล้อม 4. เมื่อเปรียบเทียบกับตลาดค้าอื่น ๆ ทั่วประเทศแล้วยังขาดความเป็นอัตลักษณ์เฉพาะตัวของท้องถิ่น 5.ขาดเนื้อหาแฝงในการบริโภค (Shu Xiaodan,2022)

4.3 ผลประโยชน์ตลาดจิวจีเสี่ยวเจิ้น

เขตจู่ชานสนับสนุนการพัฒนาอุตสาหกรรมของตลาดจิวจีเสี่ยวเจิ้นอย่างแข็งขัน ส่งเสริมการลงทุนร่วมกันสำหรับร้านค้าแบรนด์ดัง เพื่อให้บริการเชิงธุรกิจและเป็นมิตรแก่องค์กรที่จัดตั้งขึ้นในพื้นที่แห่งนี้ โครงการดังกล่าวได้ขับเคลื่อนและเพิ่มมูลค่าของพื้นที่ดังกล่าว ปริมาณของผู้คนที่เดินทางมาตลาดจิวจีเสี่ยวเจิ้นเฉลี่ยต่อวันมากกว่า 25,000 คนในวันธรรมดา และมากกว่า 40,000 คนในวันหยุด ขณะเดียวกันได้เสนอการจ้างงานมากกว่า 3,000 ตำแหน่ง สถานที่นี้จึงกลายเป็นหนึ่งในสถานที่ที่นักท่องเที่ยวต้องมาเยี่ยมชมเมื่อมาจิ้งเต๋อเจิ้น

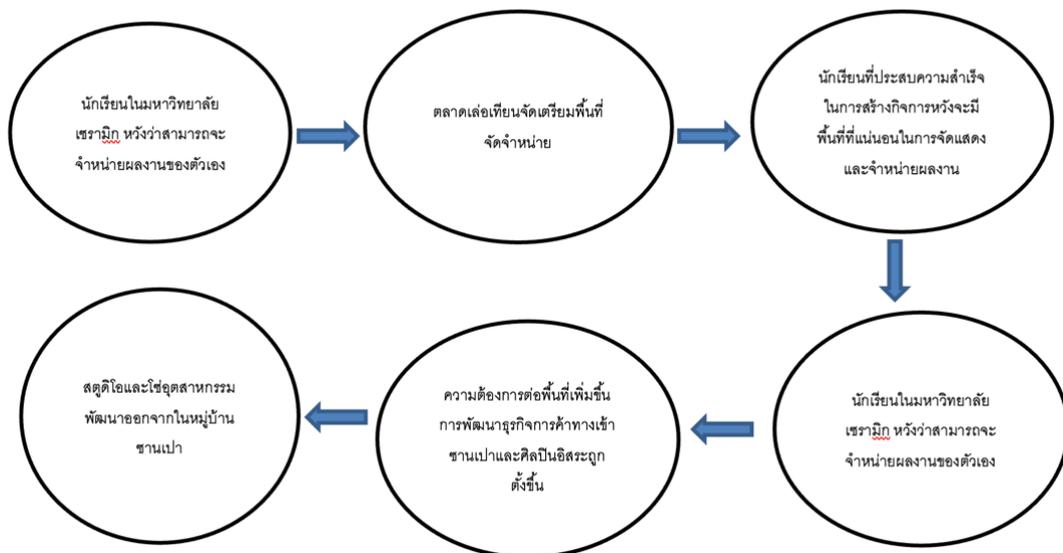
สรุป: “เศรษฐกิจยามค่ำคืน” ก็ประกอบด้วยรูปแบบการใช้จ่ายต่าง ๆ ทั้งอาหาร การท่องเที่ยว การช้อปปิ้ง ความบันเทิง การสัมผัสประสบการณ์ การจัดแสดงและการแสดง และก็ได้แสดงระบบนิเวศทางเศรษฐกิจที่หลากหลายทั้งในด้านที่พักและร้านอาหาร ความบันเทิง การเรียนรู้ และการออกกำลังกาย ทำให้ “เศรษฐกิจยามค่ำคืน” รุ่งเรือง ก่อนอื่นก็ต้องก้าวข้ามข้อจำกัดของรูปแบบการบริโภคแบบดั้งเดิมก่อน ทำให้การบริโภคไม่หยุดอยู่เพียงแค่ “การใช้จ่ายกินดื่ม” ยังขยายไปถึง “การจ่ายความบันเทิงทางวัฒนธรรม” ในขณะเดียวกัน ยังต้องผลักดันการบริโภคจาก “เนื้อหา” ขยายไปยัง “เนื้อหาแฝง” นำวัฒนธรรมท้องถิ่นผสมเข้าไปในอุตสาหกรรม นำอัตลักษณ์ท้องถิ่นผสมเข้าไปในการบริโภค ส่งผลทำให้ “เศรษฐกิจยามค่ำคืน” หลุดพ้นจากแบบเดิม ๆ เดินไปสู่เส้นทางการพัฒนาที่มีอัตลักษณ์วัฒนธรรมท้องถิ่นและอัตลักษณ์การใช้ชีวิตในตัวเมือง (Dai Qingfeng,2022) ตลาดจิวจีเสี่ยวเจิ้นห่างกับหมู่บ้านเถาหยางชินซุนและถนนศิลปะเซรามิกแค่กำแพงหนึ่งผืน 3 ที่นี้จัดอยู่ในโซนเศรษฐกิจชุมชนที่เชื่อมโยงกัน ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยคิดว่าสามารถทดลองรื้อกำแพงออก ใช้รูปแบบการ “เคลื่อนไหว” และ “นิ่ง” ผสมผสานกันดำเนินการจัดการทั้งภาพรวมและค่อยออกแบบ ทำให้คนสามารถดำเนินกิจกรรมอย่างสะดวกในพื้นที่แห่งนี้ ทำให้ที่แห่งนี้กลายเป็น “น้ำที่มีชีวิต” นำไปสู่การก่อตัวขึ้นของพื้นที่วัฒนธรรม “เศรษฐกิจยามค่ำคืน” ที่สมบูรณ์แห่งหนึ่ง

5. ความสัมพันธ์ระหว่างชุมชนศิลปะเซรามิก เขตจู่ชาน จิ้งเต๋อเจิ้น

จากมุมมองของสถานที่ พื้นที่และเวลา รวมถึงชุมชนศิลปะเซรามิก เขตจู่ชาน จิ้งเต๋อเจิ้นในข้างต้นการก่อตัวขึ้นและการพัฒนาของสถานที่เหล่านั้นล้วนมีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด

ถนนศิลปะเซรามิกตั้งอยู่ที่คณะศิลปะเทคโนโลยีมหาวิทยาลัยเซรามิกเมืองจิ้งเต๋อเจิ้น (ปัจจุบันเปลี่ยนชื่อเป็นวิทยาเขตใหม่มหาวิทยาลัยเซรามิกเมืองจิ้งเต๋อเจิ้น) สถานศึกษาเพื่อที่จะเพิ่มความแข็งแกร่งในการสร้างทีมคณาจารย์ที่มีคุณภาพ ในช่วงประมาณปี ค.ศ. 2008 ได้รับสมัครคนที่ไม่ได้จบจากมหาวิทยาลัยแห่งนี้ อาจารย์ใหม่ที่ได้รับสมัครเข้ามาล้วนมาจากอาจารย์รุ่นใหม่ที่เกี่ยวข้องศิลปะในสาขาที่แตกต่างกันจากทั่วประเทศ ภายในนั้นมีทั้งภาพวาดน้ำมัน ภาพวาดของประเทศ ภาพพิมพ์ ภาพเคลื่อนไหวและประติมากรรม พวกเขาล้วนมาจากสถาบันศิลปะที่มีชื่อเสียงและมหาวิทยาลัยครู มีทักษะเฉพาะทางที่ค่อนข้างแน่น อบรมบทบาทที่สำคัญสำหรับคนมีความสามารถด้านศิลปะเซรามิก มีอาจารย์รุ่นใหม่บางคนก็ทยอยสร้างพื้นที่ศิลปะของตัวเองในถนนศิลปะเซรามิก นักศึกษาที่ศึกษาอยู่ที่คณะศิลปะเทคโนโลยีมหาวิทยาลัยเซรามิกจำนวนมากก็หวังว่าจะสามารถมีพื้นที่จัดแสดงและจำหน่ายผลงานของตัวเอง นักเรียนเหล่านี้นอกจากเสร็จสิ้นการเรียนคาบวิชาต่าง ๆ ในสถานศึกษา ก็จะไปชมรมเซรามิกเล่นเทียนเทียนเพื่อฟังสัมมนาฟรีในทุก ๆ วันศุกร์ นักเรียนเหล่านี้ได้ค่อย ๆ เริ่มสัมผัสกับเล่นเทียน และพบปะกับศิลปินเซรามิกทั่วโลก ศิลปินเซรามิกเหล่านั้นได้มาแบ่งปันกระบวนการสร้างสรรค์ผลงานของตัวเอง ผู้จัดตั้งชมรมเซรามิกเล่นเทียนนาง Zheng Yi เพื่อที่จะช่วยเหลือนักเรียน กระตุ้นให้พวกเขาสร้างสรรค์ผลงานศิลปะที่สร้างสรรค์ขึ้นเอง จัดเตรียมทางยาวหน้าประตูร้านกาแฟชมรมศิลปะเซรามิกเล่นเทียน มอบให้เหล่านักเรียนเป็นพื้นที่จัดแสดงและจำหน่ายผลงาน ตลาดเล่นเทียนถือกำเนิดขึ้น ประมาณปี ค.ศ. 2008 กลุ่มนักเรียนจำนวนมากประสบความสำเร็จในการสร้างธุรกิจของตัวเอง เริ่มแสวงหาพื้นที่จัดแสดงและจำหน่ายผลงานของตัวเองที่มั่นคงและใหญ่ขึ้น ในเวลานี้ชุมชนการค้าแข็งหัวตั้งและตงฟางหมิงจูที่อยู่ฝั่งตรงกันข้ามกับคณะศิลปะเทคโนโลยีมหาวิทยาลัยเซรามิก (ปัจจุบันเปลี่ยนชื่อเป็นวิทยาเขตใหม่มหาวิทยาลัยเซรามิกเมืองจิ้งเต๋อเจิ้น) ได้สร้างเสร็จเป็นที่เรียบร้อย ในเขตการค้าเล็ก ๆ สองแห่งนี้ก็มีอาจารย์ของมหาลัยแห่งนี้จำนวนมากอยู่อาศัย เพื่อที่จะดึงดูดผู้คนผู้บุกเบิกได้ให้ร้านค้าเช่าฟรี 1 ปีหรือปล่อยในราคาที่ค่อนข้างต่ำให้กับร้านค้าในถนนเหยียนเจียเพื่อโปรโมท อาจารย์มหาวิทยาลัยเซรามิกจำนวนมากได้มีการซื้อร้านค้าและเช่าร้านค้าที่นี่ ขณะเดียวกัน นักเรียนบางส่วนที่สร้างกิจการสำเร็จในตลาดเล่นเทียนได้เริ่มนำผลงานและสตูดิโอย้ายไปยังถนนศิลปะเซรามิก ถนนศิลปะเซรามิกค่อย ๆ ก่อตัวขึ้น เนื่องจากการความต้องการด้านพื้นที่ที่เพิ่มขึ้นของศิลปินเซรามิก รวมถึงราคาที่พุ่งสูงของพื้นที่สตูดิโอรอบ ๆ ชมรมเซรามิกเล่นเทียนในโรงงานประติมากรรมเซรามิก ร้านค้าถนนศิลปะเซรามิกก็ไม่ค่อยมีมาตรการส่วนลด ราคาที่พุ่งสูงขึ้นของค่าเช่าและค่าโอน กระตุ้นให้พื้นที่ทางเข้าของหมู่บ้านซานเป่าที่ใกล้กับถนนศิลปะถูกพัฒนาไปเป็นพื้นที่การค้า สตูดิโอศิลปะเซรามิกและห่วงโซ่อุตสาหกรรมเซรามิกค่อย ๆ พัฒนาขยายไปยังภายในหมู่บ้านซานเป่า มีน้ำ มีภูเขา อากาศสดชื่น เต็มไปด้วยกลิ่นอายกวีท้องทุ่ง อีกทั้งเมื่อเปรียบเทียบกับถนนศิลปะเซรามิก ซานเป่าที่มีค่าเช่าที่ถูกกว่าได้กลายเป็นตัวเลือกของคน ถนนเข้าหมู่บ้านที่รัฐบาลลงทุนสร้างเริ่มสร้างการผลักดันการท่องเที่ยว ปัจจุบันนี้ “หมู่บ้านซาน

เป่า” กลายเป็น “ชุมชนชานเป่าฉือกุ” สิ่งที่ชานเป่าดึงดูดผู้คนมากที่สุดยังคงเป็นทิวทัศน์ธรรมชาติ หลังจากทีศิลปินและวิสาหกิจได้เข้ามาปักหลักที่ชานเป่าก็ไม่ได้ทำการรื้อถอนขนาดใหญ่ แต่คือนำดีกรรรมบ้านช่องดำเนินการปรับปรุงอย่างชาญฉลาด ผสมผสานกับภาพลักษณ์แบรนด์และสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติที่มีกลิ่นอายศิลปะอย่างสมบูรณ์ มีบางแบรนด์หรือศิลปินอิสระเริ่มเพิ่ม “ความรู้สึกในการสัมผัสประสบการณ์” แก่ผู้บริโภค ความรู้สึกในการสัมผัสประสบการณ์ของที่ร่วมไปถึงการสัมผัสประสบการณ์วิวทิวทัศน์ในชนบทที่มีอัตลักษณ์เฉพาะตัว การใช้เครื่องมือและการสัมผัสประสบการณ์ในการลองวัตถุดิบและอื่น ๆ จากในนั้นสามารถพบว่ารูปแบบเดิม ๆ ของอุตสาหกรรมเซรามิกดั้งเดิม “รับออเดอร์-ผลิต-จำหน่าย” ได้เปลี่ยนเป็นรูปแบบหลายมิติ “การออกแบบผลิตภัณฑ์-การผลิต-การบรรจุผลิตภัณฑ์-จำหน่าย-การสัมผัสประสบการณ์ของลูกค้า”

ภาพที่ 3-21 ภาพการพัฒนาความสัมพันธ์พื้นที่ถนนศิลปะเซรามิกและบริเวณโดยรอบ(Qi Yu)

กล่าวโดยสรุป สามารถเห็นได้ว่าชานเป่าเป็นการขยายตัวของการพัฒนาตลาดเลื้อเทียนและถนนศิลปะเซรามิก ปัจจุบันนี้วิทยาเขตใหม่ของมหาวิทยาลัยเซรามิกเมืองจิ่งเต๋อเจิ้นสร้างอยู่ที่อำเภอเซียงหู ตำบลฝูเหลียน ห้องเช่าที่ราคาไม่แพงและการย้ายตัวของมหาวิทยาลัย ตามการสำรวจของผู้วิจัยพบว่าแหล่งการเริ่มสร้างกิจการของกลุ่มคนรุ่นใหม่ค่อย ๆ มีการย้ายไปตามการพัฒนาของเซียงหู ดังนั้นทิศทางการพัฒนาตามเวลาและสถานที่คือ มหาวิทยาลัยเซรามิกจิ่งเต๋อเจิ้น วิทยาเขตซินฉาง – ชุมรมเซรามิกเลื้อเทียน – ถนนศิลปะเซรามิก – ตลาดจิวจีเสี่ยวเจิ้น – ถาวซีชวน – หมู่บ้านชานเป่า – มหาวิทยาลัยเซรามิกจิ่งเต๋อเจิ้น วิทยาเขตเซียงหู ซึ่งสถานที่เหล่านี้ล้วนมีความสัมพันธ์กันอย่าง

ชัดเจนในด้านของการพัฒนาและการเปลี่ยนแปลงเชิงพื้นที่ และไม่มีที่ตั้งทางภูมิศาสตร์ที่เป็นอิสระ นอกจากนี้ยังมีความสัมพันธ์ที่ส่งเสริมซึ่งกันและกันที่แอบซ่อนอยู่ และความสัมพันธ์ระหว่างสถานที่เหล่านั้นจะเปลี่ยนแปลงเรื่อย ๆ ตามกาลเวลา

องค์ประกอบและลักษณะพิเศษของสภาพแวดล้อมในพื้นที่ถนนศิลปะเซรามิกเถาหยางซินชุน

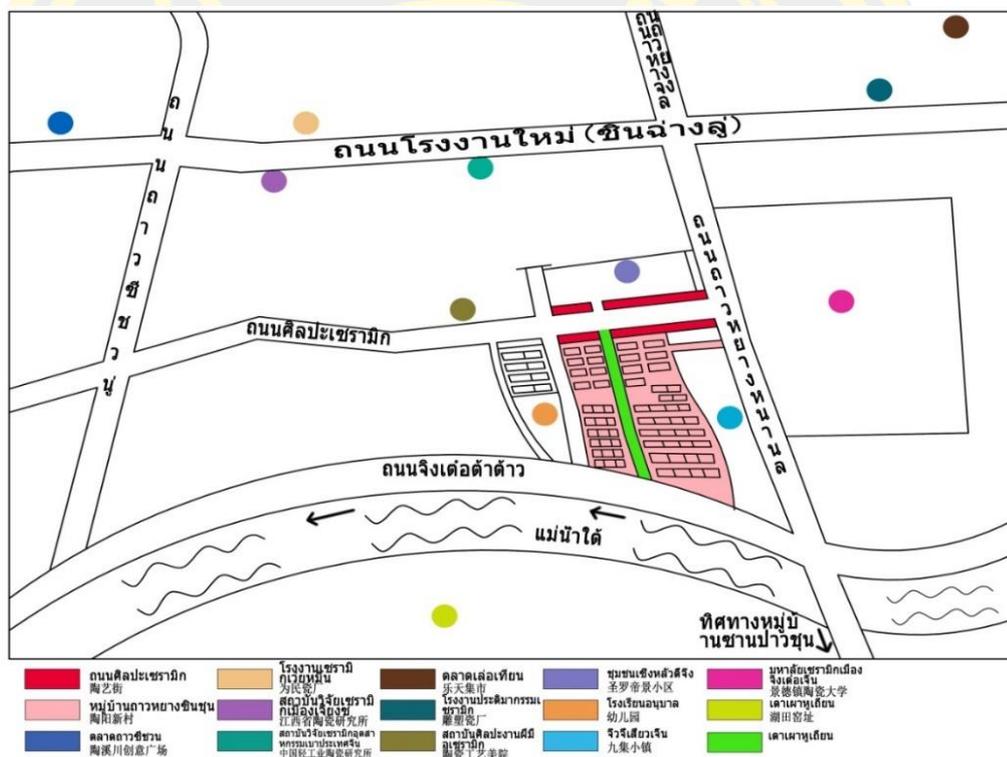

ภาพที่ 3-22 สัญลักษณ์ของถนนศิลปะเซรามิกจิ้งเต๋อเจิ้น (Qi Yu, 2021)

1. สภาพแวดล้อม

ชุมชนหมู่บ้านเถาหยางซินชุน เขตจู่ชาน เมืองจิ้งเต๋อเจิ้น ก่อนเกิดโรคระบาด บนถนนศิลปะเซรามิกในเขตจู่ชานเมืองจิ้งเต๋อเจิ้นนั้นเป็นหนึ่งในพื้นที่ที่มีการใช้งานศิลปะเซรามิกร่วมสมัยมากที่สุด ในจิ้งเต๋อเจิ้น ลักษณะของวัฒนธรรมในเขตจู่ชานเมืองจิ้งเต๋อเจิ้นบนถนนศิลปะเซรามิกนั้นเป็นศูนย์กลางการรวมสถานที่ทั้งที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ โดยโครงสร้างและการริเริ่มนี้ไม่ได้อยู่ในแผนเดิมของรัฐบาล การริเริ่มและพัฒนาของมันมีปัจจัยประกอบหลายอย่าง โดยรูปแบบการดำเนินงานนั้นก็เปลี่ยนแปลงไปตามสภาพของตลาด ถนนศิลปะเซรามิกเริ่มต้นที่บริเวณสี่แยกของถนนศิลปะเซรามิกทางใต้ ทอดยาวจากฝั่งตะวันตกไปตะวันออกและสิ้นสุดสี่แยกของถนนศิลปะเซรามิก มี

ความยาวรวมที่ 1248.799 เมตร กว้าง 25 เมตรและ 20 เมตร ถนนย่อยเริ่มต้นที่จุดตัดของถนน ศิลปะเซรามิกทอดยาวจากเหนือจรดใต้ และสิ้นสุดที่ตรงทางจิ่งเต๋อ มี ความยาวรวม 280.034 เมตร ตรงทางถนนย่อย มีความยาวรวม 280.034 เมตร ถนนกว้าง 16 เมตร ถนนศิลปะเซรามิกอยู่ติดกับ แม่น้ำหนานเหอ และอยู่ติดกับมหาวิทยาลัยเซรามิกจิ่งเต๋อเจิ้น วิทยาเขตเก่า โรงงานประติมากรรม เซรามิก ตลาดจิวจีเสี่ยวเจิ้น สถาบันวิจัยศิลปะเซรามิก หุบเขาซานเป่าฉือกู่ สถาบันวิจัยเซรามิกกระ ทรวงอุตสาหกรรมเบา โรงงานเก่า และเถาซีชวน จิ่งก๋อให้เกิดการผลิต การอยู่อาศัย การขาย จน กลายเป็นห่วงโซ่ระบบนิเวศชุมชนศิลปะเซรามิกที่สมบูรณ์

ภาพที่ 3-23 แผนที่ชุมชนหมู่บ้านถาวหยางซินซุน เขตจูชาน เมืองจิ่งเต๋อเจิ้นและบริเวณโดยรอบ (Qi Yu)

2. ลักษณะเด่นของสภาพภูมิอากาศ

สภาพอากาศเป็นเงื่อนไขทางธรรมชาติที่สำคัญสำหรับการทำเซรามิก ในขณะที่ทำเซรามิก นั้นสิ่งที่น่ากลัวที่สุดคืออากาศเย็นจัดจนเป็นน้ำแข็ง เพราะอากาศที่เย็นจัดนั้นจะสร้างความเสียหาย ให้แก่ผลงาน ส่วนความชื้นที่มากเกินไปนั้นก็ไม่เอื้ออำนวยต่อการผลิตผลงาน ผลงานที่แห้งสนิท เท่านั้นที่จะซ่อมแซมและตกแต่งเพื่อเข้าเตาเผาได้ง่าย ดังนั้นสภาพอากาศจึงมีอิทธิพลอย่างมากต่อการ

ผลิตเซรามิก สภาพภูมิอากาศจะส่งผลกระทบต่อชีวิตประจำวัน พฤติกรรมการกิน ประเพณี และวัฒนธรรมของชาวเมืองจิ้งเต๋อเจิ้น ฤดูร้อนในจิ้งเต๋อเจิ้นนั้นยาวนานและร้อนจัด ฤดูร้อนมีอุณหภูมิสูงกว่า 22 องศาเซลเซียสและกินเวลานานกว่า 5 เดือน ในเดือนกรกฎาคมและสิงหาคมเป็นช่วงที่อากาศร้อนที่สุด เนื่องจากบริเวณรอบ ๆ ของเมืองจิ้งเต๋อเจิ้นนั้นอยู่ติดกับกลุ่มเขา มีลมมรสุมฤดูร้อนพัดผ่านภูเขาโดยรอบ อากาศร้อนจากด้านบนส่งผลให้น้ำพื้นดินเกิดการระเหยอย่างรวดเร็ว ความร้อนไม่กระจายออกไปง่าย ๆ ดังนั้นอุณหภูมิในฤดูร้อนที่ร้อนที่สุดจะอยู่ที่ประมาณ 40°C ในฤดูหนาวเนื่องจากการปิดกั้นของภูเขาสูงทางตอนเหนือ จึงไม่ค่อยได้รับคลื่นความกดอากาศสูงจากไซบีเรียมากเท่าไรนัก เป็นเหตุให้มีอากาศค่อนข้างอบอุ่น อุณหภูมิเฉลี่ยในเดือนมกราคมอยู่ที่ 4.6°C อุณหภูมิต่ำสุดคือ -10.9 °C และเวลาที่มีแสงแดดเฉลี่ยประมาณ 1,968.5 ชั่วโมง อุณหภูมิดังกล่าวเหมาะสมอย่างยิ่งสำหรับการผลิตเซรามิก และยังเหมาะสำหรับการเจริญเติบโตของพืชอีกด้วย ปริมาณน้ำฝนและการกระจายของฝนในจิ้งเต๋อเจิ้นนั้นไม่สม่ำเสมอ เมื่อเข้าสู่หน้าฝนแล้ว ในเขตเมืองแห่งนี้จะมีฝนตกหนักประมาณหนึ่งเดือน ทำให้เกิดน้ำขังขึ้นบ่อยครั้ง ในค.ศ. 1996 ค.ศ.1998 ค.ศ.2010 ค.ศ.2011 และค.ศ.2017 เกิดฝนตกชุก ทำให้เกิดอุทกภัยที่ค่อนข้างหนักขึ้น แต่จากอีกมุมมองหนึ่ง ฝนที่ตกชุกที่นี้กลับเป็นปัจจัยที่อำนวยความสะดวกในการขนส่งเซรามิกไปยังที่ต่าง ๆ ตามสายธารน้ำ ในขณะที่ในอดีตการคมนาคมทางบกที่นี้ยังไม่พัฒนาเท่าที่ควร

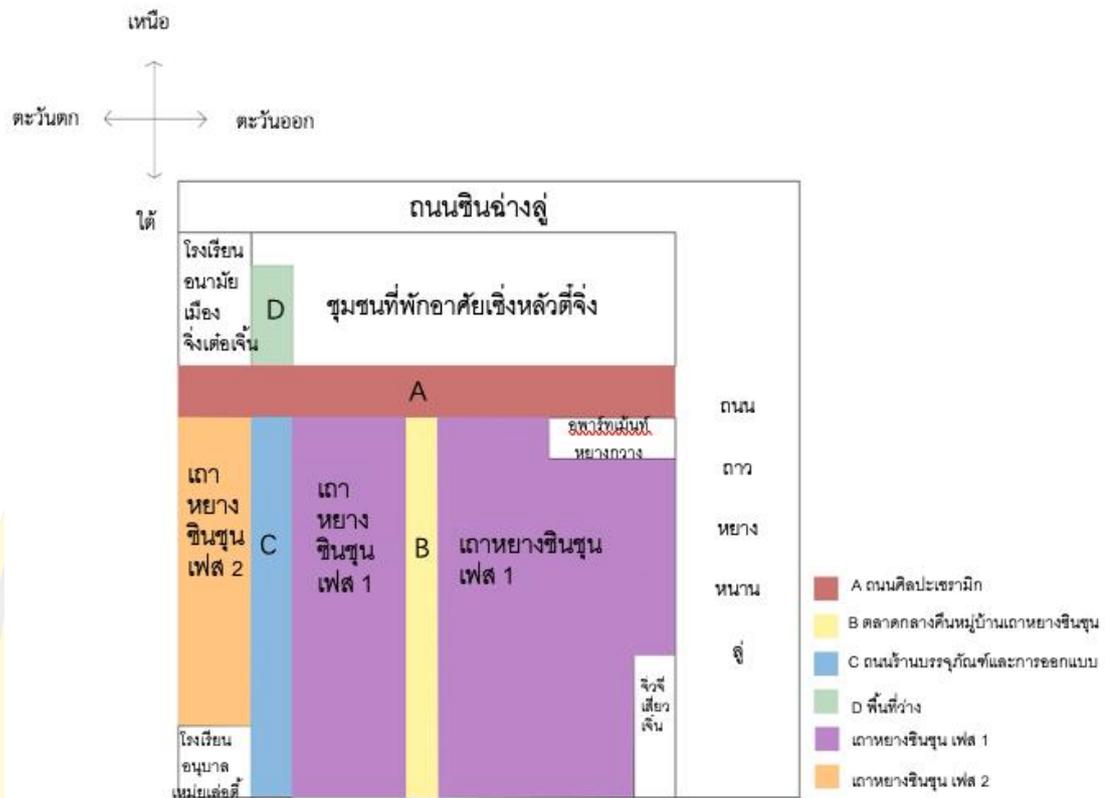
ภาพที่ 3-24 เหตุการณ์น้ำท่วมบนถนนศิลปะเซรามิก (Qi Yu, 2022)

ภาพที่ 3-25 กองกระสอบทรายกั้นน้ำบนถนนศิลปะเซรามิก (Qi Yu, 2022)

3. โครงสร้างและประเภทของสถาปัตยกรรม

ชุมชนถนนเซรามิกเถาหยางซินซุน (ภาพที่ 3-26) ประกอบไปด้วยหมู่บ้านหนึ่งแห่งและถนนสามสาย ได้แก่ หมู่บ้านเถาหยางซินซุน ร้านค้าบนถนนศิลปะเซรามิก (ภาพ: ถนน A) มีร้านค้าเซรามิกอยู่ทั้งสองฝั่งของถนนสายหลักของถนนศิลปะเซรามิก ถนนสายหลักของเถาหยางซินซุน (ภาพ: ถนน B) เป็นตลาดกลางคืนที่มีแผงลอยมารวมตัวกันทุกวันบนถนน เป็นถนนที่อยู่ระหว่างเถาหยางซินซุนเฟส 1 และเฟส 2 (ภาพ: ถนน C) มีร้านค้าไม่กี่แห่งที่จำหน่ายกล่องบรรจุภัณฑ์ของขวัญและร้านค้าว่าง พื้นที่ส่วน D เป็นพื้นที่โล่ง เต็มไปด้วยแผงหนังสือเก่า ที่วางขายชั่วคราว และที่จอดรถชั่วคราวหลายแห่ง ซึ่งถือว่าเป็นพื้นที่ว่าง

ภาพที่ 3-26 แผนภาพโครงสร้างพื้นที่ชุมชนถนนศิลปะเซรามิกเถาหยางชินซุน(Qi Yu)

เถาหยางชินซุนอยู่ที่ทางตอนเหนือติดกับถนนศิลปะเซรามิก ทางทิศใต้เป็นถนนจิ่งเต๋อ มีพื้นที่ประมาณ 56,000 ตร.ม. ในชุมชนเถาหยางชินซุนเฟส 1 มีบ้านทั้งหมด 198 หลัง และเฟส 2 มีบ้านทั้งหมด 80 หลัง ปัจจุบันมีบ้านทั้งหมด 278 หลัง โดยส่วนมากเป็นอาคารพักอาศัยสำหรับชาวบ้าน 3 ชั้น ทางตะวันตกเฉียงใต้ของชุมชนเถาหยางชินซุนเฟส 2 มีโรงเรียนอนุบาลเหมยเสด็จ ทางตะวันออกเฉียงใต้ของหมู่บ้านมีคลินิก สนามบาสเก็ตบอล และมีศาลาพักผ่อนเล็ก ๆ อยู่กลางหมู่บ้าน

ภาพที่ 3-27 ป้ายสัญลักษณ์ของถนนศิลปะเซรามิกเถาหยางชินซุน จิ่งเต๋อเจิ้น(Qi Yu)

ร้านค้าบนถนนศิลปะเซรามิก อันได้แก่ อพาร์ทเมนท์หยางกง เถาหยางชินซุนและเซิ่งหลั่วตี้จิ่ง เป็นร้านค้าหลัก 3 แห่งของชุมชน โดยอพาร์ทเมนท์หยางกงตั้งอยู่ที่ถนนศิลปะเซรามิกทางใต้ เซิ่งหลั่วตี้จิ่ง ตั้งอยู่ที่ถนนศิลปะเซรามิกตอนเหนือ สถาปัตยกรรมของทั้งสองแห่งนั้นเป็นอาคารประเภทที่พักอาศัย 7 ชั้น ไม่มีลิฟต์ ถนนศิลปะเซรามิกประกอบด้วยถนนหลักจากฝั่งตะวันออกไปยังตะวันตก มีทางเข้าออกทั้งหมด 5 ทาง โครงสร้างถนนค่อนข้างเรียบง่าย แม้ว่าถนนศิลปะเซรามิกในเขตจู่ชาน เมืองจิ่งเต๋อเจิ้น จะเป็นถนนการค้าที่มีลักษณะเฉพาะระดับมณฑล แต่รูปแบบของสถาปัตยกรรมโดยรวมและลักษณะเด่นของสัญลักษณ์ของถนนทั้งสายไม่มีอะไรโดดเด่น ลักษณะพิเศษของถนนทั้งสายขึ้นล้วนอยู่กับการออกแบบตกแต่งภายในของร้านค้าแต่ละร้าน ในค.ศ.2015 รัฐบาลได้มีการดำเนินการปรับปรุงถนนศิลปะเซรามิกและยื่นดำเนินโครงการไปที่สำนักงานก่อสร้างเมืองจิ่งเต๋อเจิ้น แต่โครงการนี้ก็ยังไม่ได้รับการพิจารณาจนถึงปัจจุบัน ทั้งนี้ เมื่อพิจารณาการออกแบบโครงการบูรณะถนนศิลปะเซรามิกกับสถานการณ์จริงในตอนี้ เมื่อมองจากสถานการณ์ที่แท้จริงกับแผนการนั้นมีความแตกต่างอย่างมาก ซึ่งความแตกต่างหลัก ๆ มีดังต่อไปนี้

1) ภาพการออกแบบ ภายในมีป้ายสัญลักษณ์ของถนนศิลปะ ซึ่งสถานที่จริงมีเพียงแค่ป้ายสัญลักษณ์สีฟ้าเล็ก ๆ เท่านั้น

ภาพที่ 3-28 ภาพการออกแบบของโครงการปรับปรุงถนนศิลปะเซรามิก 1
(สำนักผังเมืองและการก่อสร้างจิ่งเต๋อเจิ้น)

ภาพที่ 3-29 ภาพหลังจากการปรับปรุงถนนศิลปะเซรามิก 1(Qi Yu)

2) ในภาพการออกแบบ ได้ออกแบบให้มีศาลาเล็ก ๆ ในพื้นที่พักผ่อนสาธารณะ แต่แท้จริงแล้ว ศาลาพักผ่อนสาธารณะนั้นถูกปล่อยเช่าครั้งแรกให้กับบุคคลที่จำหน่ายกล่องบรรจุภัณฑ์เซรามิก แต่ปัจจุบันถูกปล่อยเช่าให้กับร้านค้าขายผลไม้แล้ว

ภาพที่ 3-30 ภาพการออกแบบของโครงการปรับปรุงถนนศิลปะเซรามิก 2 (สำนักผังเมืองและการก่อสร้างจึงต่อเงิน)

ภาพที่ 3-31 ภาพหลังจากการปรับปรุงถนนศิลปะเซรามิก 2 (Qi Yu)

3) ในภาพการออกแบบ มีเก้าอี้พักผ่อนทรงกลมล้อมรอบต้นไม้แต่ละต้น แต่แท้จริงแล้วไม่มีเลย

ภาพที่ 3-32 ภาพการออกแบบของโครงการปรับปรุงถนนศิลปะเซรามิก 3 (สำนักผังเมืองและการก่อสร้างจึงต่อเงิน)

ภาพที่ 3-33 ภาพหลังจากการปรับปรุงถนนศิลปะเซรามิก 3(Qi Yu)

4) ในภาพการออกแบบ แสดงให้เห็นพื้นที่ดื่มกาแฟ การออกแบบกระถาง ร่มกันแดด และอื่น ๆ แต่แท้จริงแล้วถนนทั้งเส้นไม่มีเลย

ภาพที่ 3-34 ภาพการออกแบบของโครงการปรับปรุงถนนศิลปะเซรามิก 4 (สำนักผังเมืองและการก่อสร้างจึงต่อเงิน)

ภาพที่ 3-35 ภาพหลังจากการปรับปรุงถนนศิลปะเซรามิก 4(Qi Yu)

5) ในภาพการออกแบบ พื้นที่สุขาภิบาลสำหรับห้องน้ำสาธารณะ แต่ในความเป็นจริงไม่มีเลย

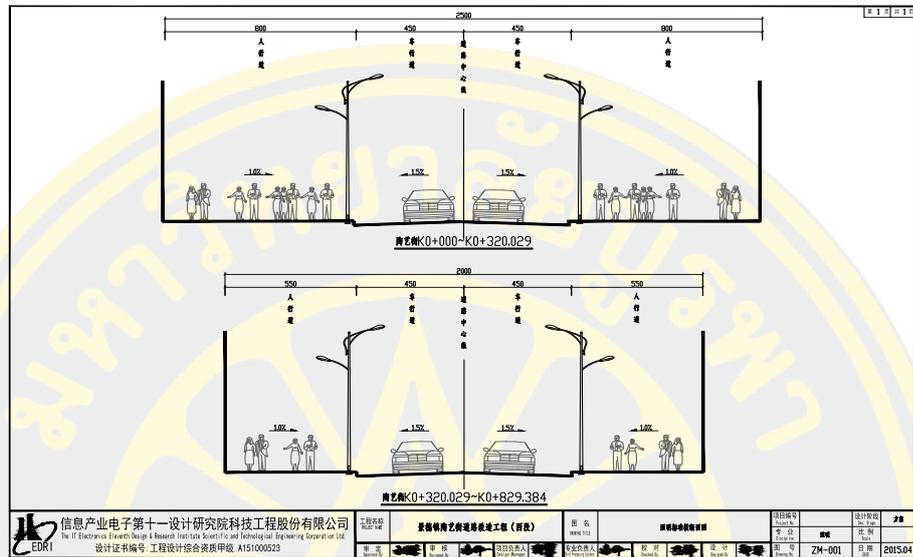

ภาพที่ 3-36 ภาพการออกแบบของโครงการปรับปรุงถนนศิลปะเซรามิก 5 (สำนักผังเมืองและการก่อสร้างจิ้งเต๋อเจิ้น)

ภาพที่ 3-37 ภาพหลังจากการปรับปรุงถนนศิลปะเซรามิก 5 (Qi Yu)

6) จากแบบของการออกแบบปรับปรุงถนน จะเห็นว่าไม่มีที่จอดรถที่ออกแบบไว้ทั้ง 2 ฝั่งถนนสายหลัก แต่สถานการณ์จริงคือทั้งสองฝั่งของถนนสายหลักเต็มไปด้วยรถ

ภาพที่ 3-38 ภาพการออกแบบของโครงการปรับปรุงถนนศิลปะเซรามิก 6 (สำนักผังเมืองและการก่อสร้างจึงต่อเงิน)

ภาพที่ 3-39 ภาพหลังจากการปรับปรุงถนนศิลปะเซรามิก 7(Qi Yu)

4. สภาพความเป็นอยู่

ชุมชนถนนศิลปะเซรามิกเถาหยางซินซุน แบ่งออกเป็นสองส่วนหลักได้แก่ ชุมชนเถาหยางซินซุนและถนนศิลปะเซรามิก พื้นที่ธุรกิจส่วนใหญ่เน้นไปที่ถนนสายหลักของถนนศิลปะเซรามิก และตลาดแผงลอยยามค่ำคืนของชุมชนเถาหยางซินซุน พื้นที่ในการใช้ชีวิตกระจุกตัวอยู่ชุมชนเถาหยางซินซุน

ผู้ประกอบการร้านค้าบางส่วนบนถนนศิลปะเซรามิกอาศัยอยู่ในชุมชนรอบ ๆ แต่ทว่าโรงงานนั้นกลับถูกสร้างขึ้นในซานเป่าฉือกู่เมืองจิ้งเต๋อเงินหรือสวนอุตสาหกรรมผลิตเซรามิกอื่น ๆ ในเขตจิ้งเต๋อเงิน การผลิต การขาย และพื้นที่อยู่อาศัยนั้นแยกจากกันชัดเจน ดังนั้น เจ้าของร้านค้าส่วนใหญ่จึงเข้าโรงงานหรือสตูดิโอเพื่อทำการผลิตในช่วงเวลากลางวัน และกลับไปทำร้านเพื่อทำการขายในช่วงกลางคืน ด้วยเหตุนี้ ร้านเซรามิกส่วนใหญ่ของถนนศิลปะเซรามิกจะเริ่มเปิดดำเนินการในช่วงกลางคืน ตลาดในหมู่บ้านเถาหยางซินซุนเปิดดำเนินการในช่วงเวลากลางคืน โดยคนที่มาตั้งแผงลอยนั้นส่วนใหญ่ไม่ใช่ชาวบ้านท้องถิ่น การที่ชาวบ้านนอกท้องถิ่นนั้นมาทำการตั้งแผงลอยในพื้นที่ก็ยังไม่มีความมาตรการการจัดการที่เป็นระบบระเบียบมาตรฐาน ไม่มีการจัดเก็บค่าใช้จ่ายใด ๆ สำหรับคนที่มาตั้งแผงลอย แต่ก็ยังคงต้องรักษาสุขอนามัยให้สะอาด ชาวบ้านที่อาศัยอยู่ในหมู่บ้านที่ปรับปรุงขึ้นมาใหม่นี้ได้สูญเสียที่ดินทำกินและไม่ต้องอาศัยการเพาะปลูกเพียงชีพ ถึงกระทั้งการปรับปรุงทัศนียภาพของเมืองใหม่นั้นมีมาตรการไม่ให้พวกเขาตากผ้านอกบ้าน ชาวบ้านส่วนใหญ่ไม่มีทักษะความสามารถด้านศิลปะ บางคนอาศัยการขับแท็กซี่ยังชีพ บางคนก็ออกไปทำงานต่างถิ่น ชาวบ้านพากันปล่อยเช่าชั้น 1 หรือชั้น 2 ของบ้าน การเก็บค่าเช่าและรอรับเงินอุดหนุนจากรัฐกลายเป็นแหล่งรายได้หลักของพวกเขา เนื่องจากค่าเช่าราคาถูกทำให้มีสตูดิโอและโกดังมากมายเกิดขึ้น หลังจากการพัฒนาแล้วบ้านเรือนของชาวบ้านในถนนศิลปะเซรามิกบางส่วนกลายเป็นโกดังของร้านค้าในถนนเซรามิกเงิน บางส่วนก็กลายเป็นที่พักสำหรับนักท่องเที่ยว ด้วยความหลากหลายของรูปแบบอุตสาหกรรมเหล่านี้ทำให้รูปแบบการค้าในหมู่บ้านนั้นมีความหลากหลายมากขึ้น และรูปแบบการค้าของถนนศิลปะเซรามิกก็เป็นแบบเดียวกันมากขึ้น จากการเปลี่ยนแปลงของหมู่บ้านเฉิงซุนในอดีต จนกลายมาเป็นหมู่บ้านเถาหยางซินซุน “เมืองในหมู่บ้าน” เช่นนี้จึงเกิดความเปลี่ยนแปลงจากวัฒนธรรมเกษตรกรรมกลายเป็นวัฒนธรรมอุตสาหกรรมและการค้า ภูมิหลังระหว่าง “เมือง” กับ “หมู่บ้าน” “ถนน” กับ “ชุมชน” “ร้านค้า” กับ “แผงลอย” ชอนความขัดแย้งและการพึ่งพาอาศัยกันระหว่างพื้นที่ในเมืองและชนบทไว้ภายใต้เบื้องหลังของปัญหาสังคมที่ฝังลึก จากมุมมองของการจัดการพื้นที่ศิลปะ ถนนศิลปะเซรามิกและเขตพื้นที่โดยรอบของหมู่บ้านเถาหยางซินซุนนั้นชัดเจนว่ามีความล้มเหลวในการปรับใช้ทรัพยากรอย่างสมเหตุสมผลและมีประสิทธิภาพ อีกทั้งยังขาดการจัดการด้านสาธารณสุขขั้นพื้นฐานอีกด้วย

ภาพที่ 3-40 ชาวบ้านในชุมชนเถาหยางชินซุนออกมาพักผ่อนหน้าซูเปอร์มาร์เก็ตขนาดเล็ก (Qi Yu)

ภาพที่ 3-41 ชาวบ้านเดินร่ำอยู่ริมถนนศิลปะเซรามิก (Qi Yu)

5. การดำเนินการกิจการและบริหาร

5.1 การแบ่งประเภทการดำเนินการกิจการ

การดำเนินการกิจการทางกายภาพของชุมชนถนนศิลปะเซรามิกเถาหยางชินชุนนั้น แบ่งออกเป็นสามประเภท

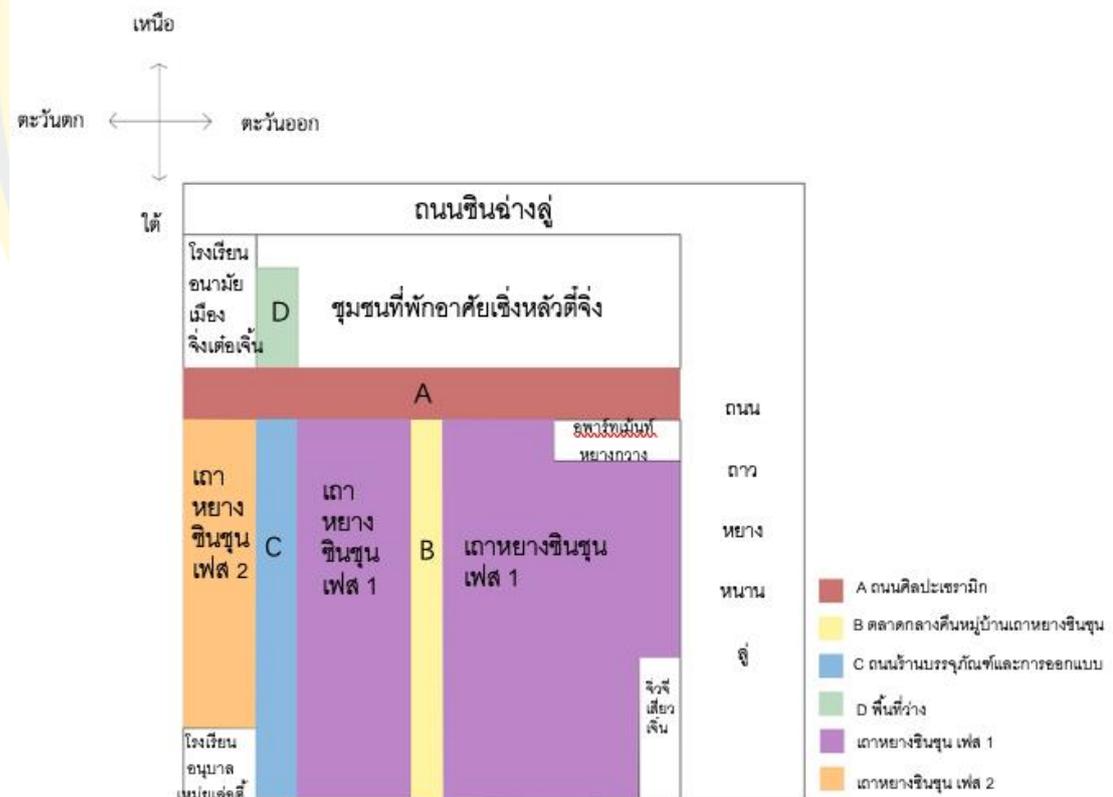
1) ร้านค้า

ร้านค้าทั้งสองฝั่งถนนเส้นหลักของถนน A ของถนนศิลปะเซรามิก

ร้านค้าบนถนน C ระหว่างเฟสแรกและเฟสสองของหมู่บ้านเถาหยางชินชุน

2) ตลาดกลางคืนแผงลอยริมถนน: แผงลอยริมถนนตั้งอยู่ทั้งสองด้านของถนนสายหลัก ตั้งแต่ทางเข้าเถาหยางชินชุนจนถึงทางออกชุมชน

3) สตูดิโอ: ชั้นหนึ่งของชาวบ้านของชาวบ้านในชุมชนเถาหยางชินชุนสำหรับศิลปิน และเปลี่ยนเป็นสตูดิโอศิลปะ

ภาพที่ 3-42 แผนภาพโครงสร้างพื้นที่ชุมชนถนนศิลปะเซรามิกเถาหยางชินชุน (Qi Yu)

ภาพที่ 3-43 สัญลักษณ์ของถนนศิลปะ A (Qi Yu)

ภาพที่ 3-44 ร้านค้าในถนนหลักของถนนศิลปะ(Qi Yu)

ภาพที่ 3-45 ทางเข้าถนนหลักของถนน C (Qi Yu)

ภาพที่ 3-46 สตูดิโอของศิลปินในเกาหยางซินซุน (Qi Yu)

5.2 ปัญหาที่มีอยู่ในด้านการดำเนินงานและการจัดการ

ประการแรก การจำหน่ายและการจัดการของถนน A ของถนนศิลปะเซรามิก: บริเวณนี้ประกอบด้วยร้านค้าทั้งหมด 146 ร้าน ทั้งสองฝั่งของถนนสายหลักของถนนศิลปะเซรามิก รวมถึงร้านค้าทางด้านซ้าย 69 ร้านและร้านค้าทางด้านขวาจากตะวันตกถึงตะวันออก การดำเนินกิจการบนถนนศิลปะเซรามิกนั้นประกอบไปด้วยร้านขายสินค้าและสตูดิโอรวมกันทั้งสิ้น 146 โดยร้านค้ากว่า 90% บนถนนศิลปะเซรามิกนั้นทำการขายเซรามิกเป็นหลัก ประเภทของสินค้าก็ค่อนข้างน้อยส่วนมากจะเป็นของประเภทชุน้ำชาเป็นหลัก จัดอยู่ในประเภท “ผลิตเองจำหน่ายเอง” “ผลิตเองจำหน่ายเองครึ่งหนึ่ง” “ร้านขายของ’ประเภทขายของสำเร็จรูป” รวมกัน สถานการณ์ปัจจุบันของถนนศิลปะเซรามิกเองก็มีความขัดแย้งกันกับโครงสร้างถนนศิลปะเซรามิกแบบดั้งเดิมแม้กระทั่งการตั้งชื่อ เนื่องจากที่ถนนเหลียนเซอได้ เขตจู่ชานเมืองจึงต่อเงินเองก็มีร้านที่มีความเชี่ยวชาญด้านการจำหน่ายชุน้ำชาอยู่แล้ว สินค้าที่ทำการขายบนถนนศิลปะเซรามิกครั้งแรกนั้นก็เป็เครื่องเซรามิกที่มีสไตล์อัตลักษณ์เฉพาะเป็นหลัก ผู้ออกแบบส่วนใหญ่ก็จะเป็อาจารย์ในมหาวิทยาลัยหรือนักออกแบบเซรามิกรุ่นใหม่ ความคล้ายคลึงกันของสินค้าและการแข่งขันที่เลวร้ายดังกล่าวเป็อันตรายต่อการพัฒนาโดยรวมของเมือง เนื่องจากปัญหาการจัดการหลายอย่างเช่นปัญหาการเป็เจ้าของร้านค้าที่หันหน้าเข้าหาถนน ปัญหาถนน และปัญหาของคน ถนนศิลปะเซรามิกจึงมี “สำนักงานบริหารจัดการถนนเขตจู่ชานบนถนนศิลปะเซรามิก” ขึ้น แต่ไม่มีใครทำงานตลอดทั้งปี และพนักงานก็ไม่ค่อยเต็มใจที่จะออกหน้า สำนักงานนี้จึงเหมือนมีอยู่ในสภาพเพื่อ “การประดับตกแต่ง” เท่านั้น โดยเจ้าของร้านบนถนนศิลปะเซรามิกส่วนใหญ่มักจะสะท้อนออกมาว่า “ไม่มีหน่วยงานพิเศษของรัฐบาลหรือผู้เชี่ยวชาญในการเข้ามาจัดการดูแลถนนศิลปะเซรามิก มีเพียง ‘กลุ่ม วิเซท’ ที่สร้างขึ้นกันเองโดยเจ้าของร้านค้าบนถนนศิลปะเซรามิก ในกลุ่มวิเซทก็มีแค่ข่าวสารเกี่ยวกับการแข่งร้านค้ากันเท่านั้น” ปัจจุบันถนนศิลปะเซรามิกในเขตจู่ชานนั้นก็ยังไม่มีความเชี่ยวชาญเข้ามาคอยดูแล จึงเกิดเป็ข้อจำกัดของการพัฒนาเขตพื้นที่และเศรษฐกิจไม่ไห้สามารถพัฒนาเมืองก้าวทันยุคสมัยได้ ดังนั้นผู้วิจัยจึงเลือกพื้นที่แห่งนี้ให้เป็เป้าหมายหลักของการจัดการพื้นที่ศิลปะ อาทิเช่นคณะกรรมการจัดการ ที่จะดูแลชาวบ้านในหมู่บ้านเถาหยางซินซุน เจ้าของแผงลอยจากต่างถิ่น ชีวิตความเป็นอยู่ของพวกเขา รวมถึงวิธีการดำเนินธุรกิจของชาวบ้านให้เป็หนึ่งเดียว ในกระบวนการจัดการยังมีอีกหลายส่วนที่ต้องการการดูแล ไม่ว่าจะเป็นการที่ชีวิตความเป็นอยู่ของชาวบ้านที่ยากจนนั้นก็คอยเอาแต่พึ่งพาเงินอุดหนุนจากรัฐบาลมากเกินไป จำนวนแรงงานที่เหลืออยู่ก็เกิดความกระจุกกระจายจนไม่อาจจรรวมกลุ่มได้ ภาพรวมของตลาดที่วุ่นวายและไม่มีความเป็ระเบียบ ความขัดแย้งระหว่างชีวิตของชาวบ้านกับกิจกรรมการค้าของตลาด และอีกหลาย ๆ ปัญหาที่ไม่เอื้อต่อการพัฒนาที่ยั่งยืน หมู่บ้านเถาหยางซินซุนและเถาว์นั้นก็มีพื้นที่เชื่อมต่อกันและมีความขัดแย้งมากมายระหว่างการพัฒนาพื้นที่หมู่บ้านกับชีวิตชาวบ้าน ดังนั้นแล้วหมู่บ้านเถาหยางซินซุนจึงเป็เป้าหมายหลักในการวิจัยครั้งนี้

ถนน C ของถนนศิลปะเซรามิกทั้งสองด้านของถนนสายหลักที่เป็นของเฟสแรกและเฟสสองของหมู่บ้านเถาหยางซินซุน เนื่องจากตั้งอยู่พื้นที่ที่ไม่ใช่ศูนย์กลางถนนศิลปะเซรามิกและขาดการออกแบบระบบนำทางและการออกแบบเส้นทางท่องเที่ยวความนิยมที่นี้มาโดยตลอดไม่เจริญรุ่งเรืองมากนัก โดยดำเนินธุรกิจหลักในการจำหน่ายบรรจุภัณฑ์ด้านนอกเซรามิกเพื่อเสริมสร้างความต้องการของตลาดแฝงลอยในตลาดแฝงลอยเถาหยางซินซุน รวมถึงการออกแบบและจำหน่ายกล่องบรรจุภัณฑ์ทั้งหมด 7 ร้าน รูปแบบเชิงพื้นที่และการจัดการของแผนผังเป็นทรัพยากรที่การวิจัยนี้จำเป็นต้องได้รับการสำรวจและใช้ประโยชน์ เพื่อบรรลุถึงความสมดุลของพื้นที่โดยรวม

ประการที่สอง การจำหน่ายและการจัดการแฝงลอยริมถนนและตลาดกลางคืน เนื่องจากไม่มีการจำกัดเกณฑ์สำหรับตลาดกลางคืนแฝงลอยริมถนน จึงไม่มีการแบ่งพื้นที่แฝงลอยสำหรับเจ้าของแผงในแต่ละราย จะให้บริการตามลำดับก่อนหลัง ไม่มีข้อกำหนดสำหรับหมวดหมู่ธุรกิจรวมถึง การขายผลไม้ เซรามิก ต้นไม้ ไม้แกะสลัก หนังสือเก่า หิน ของว่าง และอื่น ๆ การจัดการของเจ้าของแผงขายของด้านนอกอยู่ภายใต้การจัดการแบบครบวงจรของคณะกรรมการชุมชนเถาหยางซินซุน อย่างไรก็ตาม เนื่องจากคณะกรรมการหมู่บ้านขาดประสบการณ์ในการจัดการ เกือบจะทำให้เกิด “การเติบโตอย่างป่าเถื่อน” ของตลาดกลางคืนริมถนน โดยเฉพาะอย่างยิ่งหลังจากช่วงโควิดสิ้นสุดลง และรัฐบาลจีนสนับสนุนเศรษฐกิจแฝงลอยริมถนน ตลาดกลางคืนแฝงลอยในชุมชนเถาหยางซินซุนได้เจริญเติบโตอย่างรวดเร็ว และปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดจากการขาดการจัดการก็เกิดขึ้นตามมาด้วย ตัวอย่างเช่น ผู้ประกอบการแผงของมักมีความขัดแย้ง เนื่องจากการครอบครองที่ดิน เมื่อมีนักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้น สิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ จะไม่ทำได้ดีเท่าที่ควร ซึ่งสามารถตามทันได้ ซึ่งสร้างแรงกดดันด้านสุขอนามัยอย่างมากให้กับทั้งให้กับทั้งหมู่บ้าน และสามารถพบเห็นขยะได้ทุกที่แฝงลอยในตลาดกลางคืน ส่วนใหญ่ใช้ไฟ LED ในเวลากลางคืนซึ่งก่อให้เกิดมลภาวะทางแสงต่อชีวิตของชาวบ้าน โดยเฉพาะชาวบ้านสูงอายุที่ต้องทนต่อมลพิษจากเสียงและแสง นอกจากนี้ยังมีปัญหาการจราจรด้วย เมื่อผู้ลี้ภัยเข้ามาเพิ่มขึ้น การจราจรในชุมชนก็มีความยุ่งเหยิง บางครั้งก็มีรถของนักท่องเที่ยวบางคันที่จอดขวางประตูบ้านของชาวบ้านโดยตรง ความขัดแย้งระหว่างชีวิตชาวบ้านและกิจกรรมเชิงพาณิชย์ในตลาดกำลังเพิ่มขึ้นอาจกล่าวได้ว่าชาวบ้านในชุมชนเถาหยางซินเก๋ไม่ใช่ผู้รับผลประโยชน์ แต่ตกเป็นเหยื่อของการพัฒนาด้านการท่องเที่ยวในเมือง เมื่อมีข้อขัดแย้งมากมายระหว่างการขยายตัวของเมืองและการสูญเสียที่ดินในหมู่บ้านในเมือง และความขัดแย้งเหล่านี้ไม่เอื้อต่อการพัฒนาอย่างยั่งยืน มีความเชื่อมโยงเชิงพื้นที่ระหว่างหมู่บ้านเถาหยางซินซุนและถนนศิลปะเซรามิก ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงนำตลาดกลางคืนของหมู่บ้านเถาหยางซินซุนมาเป็นวัตถุวิจัยด้วย

ภาพที่ 3-47 ตลาดกลางคืนทั้งสองด้านของถนนสายหลักในถนน B ของชุมชนเกาหยางชินชุน(Qi Yu)

ภาพที่ 3-48 สตูดิโอศิลปินในชุมชนที่ได้รับการดัดแปลง(Qi Yu)

ประการที่สาม การจำหน่ายและการจัดการสตูดิโอศิลปินในชุมชนเกาะหวายชินซุน เพื่อเพิ่มรายได้ของชาวบ้านในชุมชนเกาะหวายชินซุน ชาวบ้านส่วนใหญ่ในชุมชนเกาะหวายชินซุน จึงปล่อยให้เช่าบ้านชั้นหนึ่งขึ้นไป และพื้นที่ของชั้น 1 จึงได้รับการตัดแปลงเป็นสตูดิโอศิลปินหรือร้านค้าในชุมชน ประเภทของธุรกิจของร้านค้าประกอบด้วยหมวดหมู่ต่อไปนี้ เซรามิก การออกแบบ การสตรีมสด ออนไลน์ขายของ ของโบราณ และบอนไซ สตูดิโอศิลปินอยู่ภายใต้การบริหารของคณะกรรมการหมู่บ้านเกาะหวายชินซุน เนื่องจากที่ตั้งทางธุรกิจได้รับการแก้ไข จึงมีการเปลี่ยนแปลงเล็กน้อยและคุณภาพโดยรวมของผู้ปฏิบัติงานอยู่ในระดับสูงสถานการณ์การจัดการของสตูดิโอในหมู่บ้านจึงดีกว่าแผงลอยริมถนนเล็กน้อย ไม่ว่าจะขอบเขตทางภูมิศาสตร์ ขอบเขตอุตสาหกรรม ความนิยมและปัจจัยด้านอื่น ๆ พื้นที่แห่งนี้จะเป็นพื้นที่ที่ดีสำหรับนักท่องเที่ยวในการสัมผัสประสบการณ์เชิงลึกและการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรม นอกจากนี้ยังมีพื้นที่มากมายสำหรับการยกระดับการจัดการ

สรุป

เนื้อหาของบทนี้สอดคล้องกับคำถามของการวิจัยข้อที่หนึ่งในบทนำของงานวิจัยคือ “โมเดลการพัฒนาและวิวัฒนาการของชุมชนถนนศิลปะเซรามิกเกาะหวายชินซุนในเขตจูกูซาน เมืองจิ้งเต๋อเจิ้นเป็นอย่างไร”

ตารางที่ 3-2

การวิเคราะห์ข้อดีและข้อเสียของชุมชนศิลปะเซรามิกจิ้งเต๋อเจิ้น	
ข้อดี	ข้อเสีย
<ul style="list-style-type: none"> - มีมรดกทางวัฒนธรรมที่ลึกซึ้งและมีชื่อเสียง - การท่องเที่ยวมีการพัฒนาอย่างรุ่งเรือง และการไหลเวียนของผู้คนเพิ่มขึ้นอย่างมาก - ได้รับความสนใจในระดับสูง และชุมชนศิลปะเซรามิกมีชีวิตชีวาอย่างมาก 	<ul style="list-style-type: none"> - การพัฒนาระหว่างชุมชนศิลปะเซรามิกมีความไม่สม่ำเสมอ รัฐลงทุนจำนวนมากในการก่อสร้างและจัดการชุมชนบางแห่ง แต่ชุมชนอื่น ๆ กลับไม่ได้รับการจัดการ - ขาดโครงสร้างพื้นฐานและประสบการณ์ในการซื้อของนักท่องเที่ยวหรือผู้ซื้อไม่ดี - มีแนวโน้มไปในทิศทางเดียวกันระหว่างชุมชนศิลปะเซรามิก และผลิตภัณฑ์มีความคล้ายคลึงและขาดอัตลักษณ์ระดับภูมิภาค

จากเนื้อหาการวิจัยของบทนี้และตารางวิเคราะห์ข้อดีและข้อเสียของชุมชนศิลปะเซรามิกจังหวัดจันทบุรีในข้างต้น ได้รับข้อสรุปว่าชุมชนศิลปะเซรามิกจังหวัดจันทบุรีมีประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมอันยาวนาน ในด้านของวัฒนธรรมและการจัดการศิลปะ ชุมชนแห่งนี้เป็นชุมชนศิลปะที่ครอบคลุมโดยยึดคุณค่าทางวัฒนธรรม

จากการวิจัยและวิเคราะห์ในบทนี้ ทำให้เห็นถึงการพัฒนาทางประวัติศาสตร์ของชุมชนและวิถีชีวิตทางวัฒนธรรมของชุมชนบนถนนศิลปะเซรามิกเกาะหวายชินชุน เขตจันทบุรี เมืองจังหวัดจันทบุรีได้อย่างชัดเจน เขตจันทบุรี เมืองจังหวัดจันทบุรีเป็นพื้นที่ที่มีประวัติศาสตร์อันยาวนานและมีมรดกทางวัฒนธรรม นอกจากนี้ ยังประสบความสำเร็จในการพัฒนาอุตสาหกรรมเซรามิกที่หลากหลายผ่านโครงการต่าง ๆ เช่น เกาะสีชวัน ชานเป่าแก้วจันทบุรี และโครงการอื่น ๆ ซึ่งแต่ละโครงการมีความเป็นมา กลไกการจัดการ และผลประโยชน์ที่แตกต่างกัน ชุมชนถนนศิลปะเซรามิกเกาะหวายชินชุนเกิดขึ้นมาตามธรรมชาติ แต่เนื่องจากขาดการสนับสนุนและคำแนะนำจากรัฐบาล ส่งผลให้เกิดความไม่สมดุลทางนิเวศวิทยาในการจัดการพื้นที่ศิลปะเซรามิก เขตจันทบุรี ด้วยเหตุนี้ผลการวิจัยในบทนี้จะถูกนำไปใช้กับอัตลักษณ์ของชุมชนถนนศิลปะเซรามิกเกาะหวายชินชุนในบทที่ 4 ดำเนินการวิเคราะห์โดยมีชุมชนถนนศิลปะเซรามิกเกาะหวายชินชุนเป็นกรณีศึกษา โครงสร้างภายในประกอบด้วย สภาพแวดล้อมนิเวศวิทยาทางวัฒนธรรม โมเดลของธุรกิจมวลชนและผลิตภัณฑ์ ศิลปะและการฟื้นฟูวัฒนธรรมชนบท การท่องเที่ยวเชิงนิเวศทางการเกษตร สุนทรียภาพทางศิลปะเซรามิกสมัยใหม่ ความหลากหลาย และเนื้อหาต่างอื่น ๆ โดยการวิจัยในบทที่ 2 บทที่ 3 และบทที่ 4 จะถูกนำไปใช้ในการออกแบบแผนการจัดการเฉพาะในบทที่ 5

บทที่ 4

อัตลักษณ์ของชุมชนถนนศิลปะเซรามิกเถาหยางซินซุน

บทนี้จะแนะนำและทำความเข้าใจอัตลักษณ์ของพื้นที่ชุมชนถนนศิลปะเถาหยางซินซุน ซึ่งประกอบไปด้วย แหล่งโบราณสถานเตาเผาในอดีต สภาพแวดล้อมทางนิเวศวิทยา ชีวิตของผู้คน กิจกรรมเชิงพาณิชย์ รวมถึงวัฒนธรรมและอาหารในชุมชนถนนศิลปะเถาหยางซินซุน อัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมและอัตลักษณ์ของพื้นที่ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน เพื่อเตรียมความพร้อมในการจัดการพื้นที่ทางวัฒนธรรมของพื้นที่แห่งนี้ในบทที่ 5

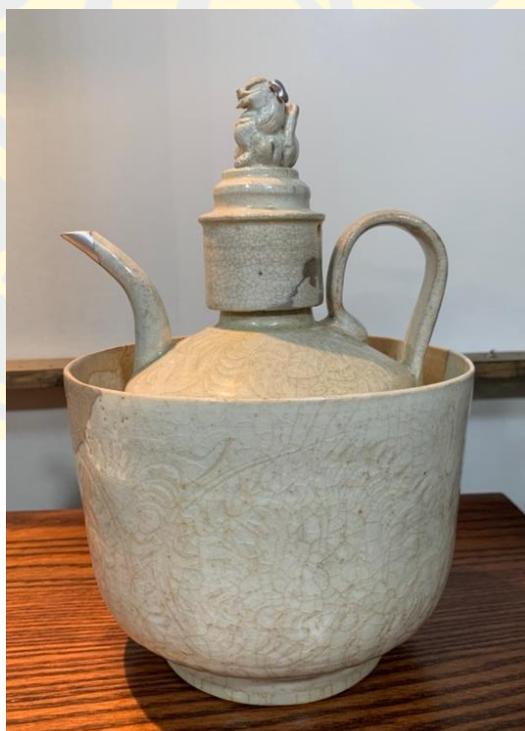
สภาพแวดล้อมทางนิเวศวัฒนธรรม

1. แหล่งโบราณสถานเตาเผาที่อยู่บริเวณชุมชนถนนศิลปะเถาหยางซินซุน

ประวัติความเป็นมาของการเผาผลิตเซรามิกที่เตาเผาหูเถียนในจังหวัดเจ้อเจียงเริ่มต้นขึ้นในยุคห้าราชวงศ์ ผ่านราชวงศ์ซ่งและราชวงศ์หยวน และเสื่อมถอยลงในช่วงกลางราชวงศ์หมิง โดยมีประวัติศาสตร์ยาวนานกว่า 700 ปี พื้นที่เตาเผานี้ครอบคลุมพื้นที่ประมาณ 400,000 ตารางเมตร เตาเผาหูเถียนเป็นกลุ่มเตาเผาที่มีชื่อเสียงในประเทศจีน แหล่งโบราณสถานนี้ตั้งอยู่ระหว่างเชิงเขาหนานซานและแม่น้ำหนานเหอ ในเขตชานเมืองทางตะวันออกของซินฉาง เขตจูซาน เมืองจังหวัดเจ้อเจียงที่ตั้งทางภูมิศาสตร์ตั้งอยู่ฝั่งตรงข้ามแม่น้ำของชุมชนถนนศิลปะเซรามิกเถาหยางซินซุน โดยมีเตาเผาหูเถียนเป็นจุดศูนย์กลาง รวมไปถึงศาลาหยางเหมยทางตะวันออกเฉียงใต้และหยินเคิงอูทางตะวันออกเฉียงใต้ ก่อตัวเป็นกลุ่มเตาเผาโบราณขนาดใหญ่ แหล่งเตาเผาส่วนใหญ่ในจังหวัดเจ้อเจียงสร้างขึ้นริมแม่น้ำ ซึ่งสะดวกต่อการขนส่งวัตถุดิบและผลิตภัณฑ์สำเร็จรูป หนานซานในเขตจูซาน เมืองจังหวัดเจ้อเจียง มีพื้นที่และหญ้าหนาแน่น ซึ่งสามารถนำมาเป็นเชื้อเพลิงสำหรับเตาเผาได้ แม่น้ำหนานเหอเชื่อมกับแม่น้ำฉางเจียง ที่สามารถแล่นเรือขนาดเล็กได้ตลอดทั้งปี จึงทำให้การขนส่งสะดวกทั้งทางบกและทางน้ำ เตาเผาหูเถียนเป็นเตาเผาโบราณที่มีประวัติศาสตร์ยาวนานมากที่สุด ซึ่งเป็นพื้นที่ที่ใหญ่ที่สุด และมีโบราณวัตถุที่ได้รับการอนุรักษ์ไว้มากที่สุด แหล่งโบราณคดีเตาเผาหูเถียนได้รับการขึ้นทะเบียนเป็นหน่วยงานคุ้มครองวัตถุโบราณทางวัฒนธรรมที่สำคัญในมณฑลเจ้อเจียงตั้งแต่ ค.ศ. 1959 และในค.ศ. 1982 ได้รับการยกระดับเป็นหน่วยงานคุ้มครองโบราณวัตถุทางวัฒนธรรมที่สำคัญระดับชาติ (ภาพที่ 4-1) ด้วยเหตุนี้จึงมีการก่อตั้งพิพิธภัณฑ์เตาเผาพื้นบ้านหูเถียนขึ้น เตาเผาหูเถียนเป็นพื้นที่อุตสาหกรรมเตาเผาที่มีการเผาผลิตเซรามิกมาเป็นเวลานาน และมีตำแหน่งที่สำคัญทางประวัติศาสตร์

ภาพที่ 4-1 พื้นที่คุ้มครองแหล่งเตาเผาหูเถียน(Qi Yu)

ภาพที่ 4-2 กาน้ำป๋วมิ่งโตเคลือบสีเขียวขาว ราชวงศ์ซ่ง(Qi Yu)

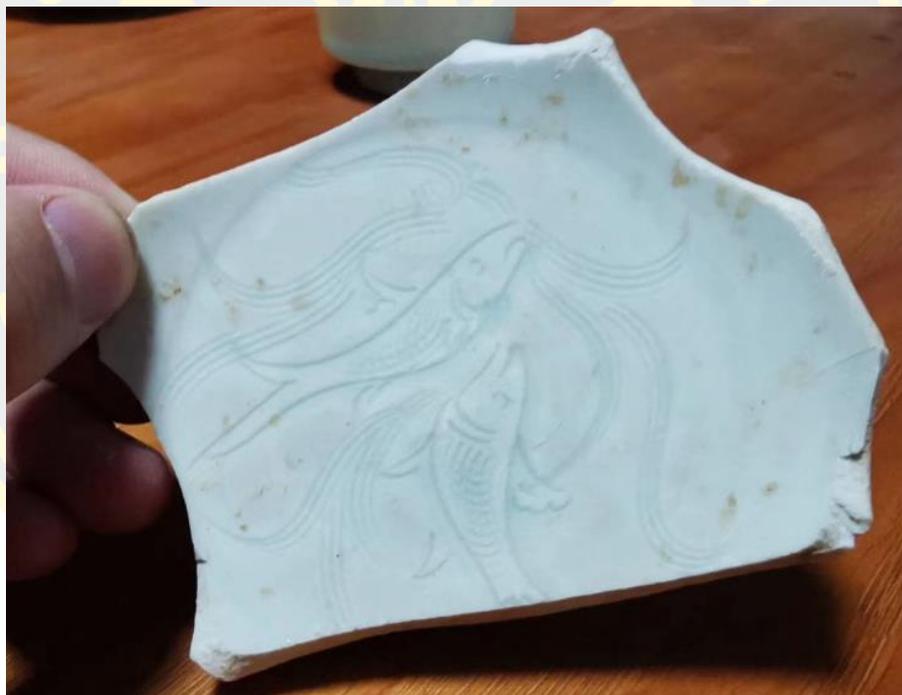
2. อັตลัษณ์ขงเตาเผาหูเถียน

อັตลัษณ์ด้านสีเคลือบ: สีเคลือบคล้ายหยกเป็นอັตลัษณ์ที่โดดเด่นที่สุดขงเตาเผาหูเถียน ผลิตภัณฑ์ที่เผาโดยเตาเผาหูเถียนในสมัยราชวงศ์ซ่งและราชวงศ์หยวนส่วนมากเป็นเซรามิกสีเขียวขาวที่มีส่วนตัวแข็งแรง การเคลือบสีเขียวขาวอันทรูหรา ผิวเคลือบเรียบราวกับหยก เซรามิกเคลือบสีเขียวขาวเรียกอีกอย่งว่า “หยิ่งชิง” (影青) และ “ยั้งชิง” (映青) เนื่องจากสีเคลือบอยู่ระหว่างสีเขียวกับสีขาว มีสีเขียวในสีขาว และมีสีขาวในสีเขียว (ดังภาพที่ 4-2) สีเคลือบมีความเรียบเนียนและเงางามเหมือนน้ำแข็งและหยก ไม่มีสิ่งแปดเปื้อน ทนทานต่อรอยนิ้วมือ ในสมัยนั้นเรียกว่า “เครื่องหยกปลอม” “หมอนหยก” ในบทกวี “จู้ฮวาอิน” (醉花阴) ที่ประพันธ์โดย Li Qingzhao (李清照) กวีหญิงผู้โด่งดังในสมัยราชวงศ์ซ่ง หมายถึง หมอนเซรามิกเคลือบสีเขียวขาว ปัจจุบันเซรามิกเคลือบสีเขียวขาวชนิดนี้สามารถพบเห็นได้ทั่วไป และมีมากที่สุดในแหล่งเตาเผาหูเถียน ความประสบความสำเร็จในการสร้างสรรค์และการเผาผลิตเซรามิกสีเขียวขาวถือเป็นการก้าวกระโดดครั้งหนึ่งของการพัฒนาเซรามิกในประเทศจีน และสะท้อนให้เห็นถึงความสำเร็จสูงสุดขงอุตสาหกรรมเซรามิกในสมัยราชวงศ์ซ่ง เตาเผาหูเถียนเป็นเตาเผาพื้นบ้านที่มีชื่อเสียงในสมัยราชวงศ์ซ่ง ประเทศจีน เซรามิกเคลือบสีเขียวขาวที่ขุดพบในสมัยราชวงศ์ซ่งนั้นมีความเรียบง่ายตามธรรมชาติและอบอุ่นราวกับหยก แสดงให้เห็นถึงความงามขงสีเขียวและสีขาวบริสุทธิ์ ซึ่งเป็นจุดเด่นที่สำคัญขงเซรามิกเตาเผาหูเถียนในสมัยราชวงศ์ซ่ง

ภาพที่ 4-3 จานลายกลีบบัวเคลือบหยิ่งชิง เตาเผาหูเถียน (Qi Yu)

อัตลักษณ์ด้านการตกแต่ง: ในด้านของเทคนิคการตกแต่ง สิ่งที่เราเรียกว่า “วิธีการแกะสลักดินเผาแบบบ้านเตา” (半刀泥刻花法) (ภาพที่ 4-4) ที่มีด้านหนึ่งลึกด้านหนึ่งตื้นที่ถูกคิดค้นในสมัยราชวงศ์ซ่งได้กลายเป็นหนึ่งในเทคนิคการตกแต่งที่เป็นอัตลักษณ์ของเซรามิกเคลือบเขียวขาวเตาเผาหูเถียน เนื่องจากเคลือบในส่วนลึกของเส้นแกะสลักเป็นสีเขียวและส่วนตื้นจะเป็นสีตรงกลางระหว่างสีเขียวกับสีขาว การลวดลายการตกแต่งจะชัดเจนยิ่งขึ้น จากการเคลือบสีที่ไหลง่ายและชัดเจนมากขึ้น สีเคลือบยังมีความแตกต่างกันเนื่องจากเส้นที่มีความลึกและความตื้น สีเคลือบและลวดลายจะส่งเสริมซึ่งกันและกัน ดังนั้นจึงมีผลทางศิลปะที่แข็งแกร่ง นอกจากนี้เทคนิคการตกแต่งด้วยการแกะสลักแล้วเซรามิกที่เผาโดยเตาเผาหูเถียนยังใช้เทคนิคการตกแต่งเช่น การขีด การพิมพ์ การซ้อน การฉลุลายเพิ่มสีน้ำตาล และการวาดภาพแบบใต้เคลือบ อัตลักษณ์การตกแต่งอันมากมายนี้ส่งอิทธิพลอย่างมากต่อเตาเผาอื่น ๆ ในประเทศจีน

ภาพที่ 4-4 ชิ้นส่วนของการแกะสลักดินเผาแบบบ้านเตาลวดลายปลาเคลือบหยิ่งชิง เตาเผาหูเถียน (Qi Yu)

ภาพที่ 4-5 หมอนเซรามิกเตาเผาหูเถียน(Qi Yu)

อัตลักษณ์รูปแบบของผลิตภัณฑ์: แหล่งโบราณคดีเตาเผาหูเถียนมีโบราณวัตถุที่อุดมสมบูรณ์มากที่สุดและมีพื้นที่สะสมขนาดใหญ่ที่สุดนั่นคือ โบราณวัตถุจากราชวงศ์ช่ง โดยมีประเภท ได้แก่ เซรามิกเคลือบเขียวขาวสมัยราชวงศ์ช่งเหนือ เซรามิกเคลือบเขียวขาวและเซรามิกเคลือบสีดำ สมัยราชวงศ์ช่งใต้ ซึ่งสามารถพบเห็นได้เกือบทั้งหมดหรือทั้งแหล่งโบราณคดี โบราณวัตถุของราชวงศ์หยวนส่วนมากกระจายตัวอยู่ทั้งสองฝั่งแม่น้ำหนานเหอและหลิวเจียอู ประเภทของราชวงศ์หยวน ได้แก่ เซรามิกเคลือบสีเขียวขาว เซรามิกเคลือบสีไข่ขาว เซรามิกเคลือบสีดำ เครื่องลายคราม เซรามิกเคลือบในสีแดง เซรามิกเคลือบสีน้ำเงินอุณหภูมิสูงและเซรามิกสีแดง ประเภทของเซรามิกที่ถูกผลิตขึ้นในสมัยราชวงศ์หมิงได้แก่ เซรามิกเคลือบสีขาวยุติธรรม และเครื่องลายคราม การสะสมทั้งสองด้านของแม่น้ำหนานเหอมีเครื่องลายครามและเซรามิกเคลือบสีไข่ขาวเป็นหลัก เครื่องลายครามอยู่ที่ชายฝั่งทางใต้เป็นหลัก โดยมีช่วงตัวที่หนักแน่น ลวดลายอันซับซ้อน ลายครามที่มีสีน้ำเงินสดใสเรียกว่า ลายครามหยวน “รูปทรงอิหร่าน” ชายฝั่งทางด้านเหนือส่วนมากมีแก้วน้ำชาสูง ชามโค้งและแก้วเหล้าใบเล็ก การตกแต่งที่เรียบง่ายและชัดเจน สีลายครามอ่อนจัดอยู่ในลายครามหยวน “รูปทรงฟิลิปปินส์” ตั้งแต่ชาม จาน แก้ว จานเล็กที่ใช้ในชีวิตประจำวัน ไปจนถึงภาชนะใส่เครื่องหอมเจาะรูและกล่องใส่แป้งหลายรูปทรง มีรูปทรงทั้งงดงาม ส่วนลำตัวมีความนุ่มนวลและสดใส มีโบราณวัตถุเซรามิกเคลือบสีเขียวขาวถูกทิ้งไว้มากมาย นอกจากชามและกาน้ำเซรามิกเคลือบสีเขียวขาวแล้ว ยังมีจาน ถ้วยใบเล็ก

แจกัน บาตร หมอน เต่า ภาพชนะใส่เครื่องหอม กระโถน ที่หยดน้ำ ตุ๊กตากระเบี้งและรูปปั้นสัตว์ต่าง ๆ ซึ่งมีประเภทที่หลากหลาย

ภาพที่ 4-6 นิทรรศการตัวอย่างเซรามิกเคลือบสีเขียวขาวจากเตาเผาหูเทียน จิ่งเต๋อเจิ้น สมัยราชวงศ์ซ่งและราชวงศ์หยวน (Qi Yu)

ภาพที่ 4-7 ผู้วิจัยดำเนินการสำรวจภาคสนาม ณ สถานที่จัดนิทรรศการ(Liu Mingwei)

3. อัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมของชุมชนถนนศิลปะเถาหยางซินซุน

ชุมชนถนนเซรามิกเถาหยางซินซุนตั้งอยู่ทางเหนือของแม่น้ำหนานเหอ ซึ่งตั้งอยู่บริเวณเตาเผาหูเถียน และหันหน้าไปยังแหล่งโบราณสถานเตาเผาหูเถียนฝั่งตรงข้ามแม่น้ำหนานเหอ ซานเป่า เป็นสถานที่จัดหาวัตถุดิบที่ดีสำหรับเตาเผาหูเถียน และภูเขาหนานซานยังเป็นสถานที่สำหรับการจัดหาเชื้อเพลิงที่ดีของเตาเผาหูเถียน แม่น้ำหนานเหอเป็นการขนส่งของเตาเผาหูเถียน และชาวบ้านโดยรอบเป็นแรงงานให้กับเตาเผาหูเถียน

ในฐานะผลิตภัณฑ์ที่เป็นตัวแทนของเตาเผาหูเถียน คนงานเซรามิกจึงต้องเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างช่วงลำตัว การเคลือบ และอุณหภูมิการเผาของเซรามิกเคลือบสีเขียวขาว ทำให้เซรามิกมีมาตรฐานของ “หยกอันดงาม” ที่บรรลุผลถึง “บางราวกับกระดาษ สว่างราวกระจก ขาวเหมือนหยก มีเสียงราวกับระฆัง” อย่างแท้จริง นอกจากเครื่องใช้ในชีวิตประจำวันแล้ว ยังมีเซรามิกสำหรับจัดแสดง และเซรามิกรูปปั้นจำนวนมากอีกด้วย ประเภทของเครื่องใช้เพิ่มขึ้นมากมาย มีรูปทรงที่หลากหลาย การผลิตอันประณีต วัตถุดิบสำหรับการผลิตเซรามิกที่หลากหลาย การปรับปรุงการผลิต การยกระดับทางเทคโนโลยี ความสมบูรณ์แบบของโรงงาน และความเจริญรุ่งเรืองของเตาเผา ล้วนเป็นส่วนหนึ่งของมรดกทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมของเซรามิกจิ่งเต๋อเจิ้น เทคโนโลยีการผลิตเซรามิกและวัฒนธรรมทางประวัติศาสตร์ ไม่เพียงแต่ทำให้ผลิตภัณฑ์เซรามิกของจิ่งเต๋อเจิ้นสามารถแข่งขันในตลาดได้เท่านั้น แต่ยังสามารถทำให้อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวร่วมสมัยของจิ่งเต๋อเจิ้นมีเสน่ห์ที่เป็นอัตลักษณ์อีกด้วย ชุมชนถนนศิลปะเซรามิกเถาหยางซินซุนได้ค่อย ๆ ก่อตัวขึ้นบนดินแดนแห่งนี้ซึ่งมีมรดกทางวัฒนธรรมที่ลึกซึ้ง ผู้คนที่อาศัยบนดินแดนแห่งนี้มีอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมที่เหมือนกันทั้งวัฒนธรรมเซรามิก เทคนิคการผลิต และกิจกรรมทางวัฒนธรรม

กลุ่มคนในชุมชนถนนศิลปะเถาหยางซินชุน

จิ่งเต๋อเจิ้นเป็นเมืองอพยพมาตั้งแต่สมัยโบราณ และผู้คนที่นี่มีส่วนร่วมมากล้วนมีความเกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมเซรามิก โครงสร้างประชากรของชุมชนถนนศิลปะเถาหยางซินชุน ประกอบด้วย ประเภทที่ 1 ช่างฝีมือและศิลปิน ประเภทที่ 2 จิ้งเพียว ประเภทที่ 3 ชาวบ้านหมู่บ้านเถาหยางซินชุน

1. ช่างฝีมือและศิลปิน

ภาพที่ 4-8 ช่างฝีมือและศิลปินในเมืองจิ่งเต๋อเจิ้นกำลังขึ้นรูปชิ้นงาน(Qi Yu)

ประเภทที่ 1 ช่างฝีมือและศิลปิน ส่วนมากเป็นศิลปินท้องถิ่นที่เดินทางมายังจิ่งเต๋อเจิ้นก่อนปฏิรูปและดำรงชีพด้วยการผลิตเซรามิก จิ่งเต๋อเจิ้นเป็นเมืองที่ล้อมรอบภูเขา เนื่องจากการคมนาคมที่ไม่สะดวก ผู้คนส่วนมากเดินทางมาที่จิ่งเต๋อเจิ้นจึงเป็นชาวนาที่มาจากมณฑลและเมืองโดยรอบ นอกจากนี้พวกเขายังก่อตั้งกลุ่มคนต่าง ๆ หลังจากที่พวกเขาเดินทางมาถึงจิ่งเต๋อเจิ้น (ดังภาพที่ 4-8)

ในสมัยราชวงศ์ซ่งเหนือ จิ่งเต๋อเจิ้นใช้ประโยชน์จากดินเผาเหลืองอย่างเต็มที่ และสร้างสรรค์นวัตกรรมทางเทคโนโลยีอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะเตาเผาทุเทียนที่ประสบความสำเร็จในการผลิตเครื่องเคลือบสีเขียวและสีขาว ทำให้เตาเผานี้เป็นหนึ่งในเตาเผาที่มีชื่อเสียงระดับโลก ในสมัย

โบราณ อุตสาหกรรมเซรามิกยังคงเป็นอุตสาหกรรมงานหัตถกรรมที่มีพื้นฐานมาจากเกษตรกรรม แม้ว่าจะครองตำแหน่งสำคัญในเศรษฐกิจครอบครัว แต่ก็ไม่สามารถแยกออกจากเกษตรกรรมได้อย่างสิ้นเชิง เกษตรกรจำนวนมากยุ่งกับการทำเกษตร และผลิตเซรามิกในเวลาว่าง ในสมัยราชวงศ์ซ่งได้ ขณะที่ช่างปั้นเซรามิกจากเตาเผาที่มีชื่อเสียงในทางตอนเหนือเดินทางเข้ามาในจิ่งเต๋อเจิ้น อุตสาหกรรมเซรามิกในท้องถิ่นได้มีการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ แม้ว่าวิธีการผลิตยังคงเป็นหน่วยครอบครัวเป็นหลัก แต่ก็มีการโรงงานเฉพาะด้านบางแห่งแล้ว ในสมัยราชวงศ์หยวน คนงานจากเตาเผาหยังเหอจำนวนมากเดินทางมายังจิ่งเต๋อเจิ้น ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา เซรามิกของจิ่งเต๋อเจิ้นได้ซึมซับเทคโนโลยีอันก้าวหน้าจากเตาเผาทางเหนือและทางใต้ อุตสาหกรรมเซรามิกของจิ่งเต๋อเจิ้นยังได้พัฒนาออกเป็นการแบ่งงานอย่างละเอียด และมีการก่อตั้งโรงงานผลิตเซรามิกขนาดใหญ่ขึ้น ทำให้เซรามิกที่ผลิตในจิ่งเต๋อเจิ้นนั้นมีความล้ำหน้ามากที่สุดในประเทศ การพัฒนาอุตสาหกรรมงานหัตถกรรมได้ส่งเสริมการบูรณาการของผู้อพยพที่มาจากภายนอก ทำให้พวกเขาสามารถบูรณาการเข้ากับการค้าเซรามิกในจิ่งเต๋อเจิ้นในฐานะช่างฝีมือหรือพ่อค้าได้ ชาวเมืองจิ่งเต๋อเจิ้นที่หาเลี้ยงชีพจากอุตสาหกรรมเซรามิกมีจำนวนมากขึ้นเรื่อย ๆ ชนชั้นปกครองในราชวงศ์หยวนได้ให้ความสำคัญกับอุตสาหกรรมงานหัตถกรรมเป็นอย่างมาก และผลิตภัณฑ์จากเตาเผาเอกชนต่าง ๆ ได้ถูกคัดเลือกและส่งไปใช้ในราชสำนักอย่างต่อเนื่อง นอกจากนี้ยังได้จัดตั้งกรมเครื่องเคลือบผู้เหลือง ซึ่งเร่งการแยกอุตสาหกรรมเกษตรกรรมและอุตสาหกรรมเซรามิกของจิ่งเต๋อเจิ้นออกจากกันให้เร็วยิ่งขึ้น เมื่อถึงสมัยราชวงศ์หมิง ราชสำนักของไต้ก่อตั้งโรงงานเครื่องใช้สำหรับราชสำนักตามรูปแบบการจัดการของกรมเครื่องเคลือบผู้เหลือง เพื่อเผาผลิตเครื่องใช้ในราชสำนักโดยเฉพาะ ในช่วงเวลานั้นจึงสามารถแยกเกษตรกรรมและอุตสาหกรรมเซรามิกออกจากกันได้อย่างสมบูรณ์ ในสมัยราชวงศ์ชิงอุตสาหกรรมเซรามิกของจิ่งเต๋อเจิ้นขึ้นสู่จุดสูงสุด กลุ่มคนค้อย ๆ ตั้งกลุ่มและผูกขาดทรัพยากรเซรามิกบางส่วน เนื่องจากความสัมพันธ์ทางสายเลือด ความสัมพันธ์ทางภูมิศาสตร์ หรือความสัมพันธ์ในการทำงาน กลุ่มทางการค้าต่าง ๆ เริ่มเจริญรุ่งเรืองขึ้น ตามสถิติ มีกลุ่มการค้าขนาดต่าง ๆ มากกว่า 400 กลุ่ม ครอบคลุมไปสู่ทุกอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องกับเซรามิก เส้นสายทางเศรษฐกิจของจิ่งเต๋อเจิ้นยังถูกควบคุมด้วยกลุ่มการค้า ซึ่งแบ่งออกเป็นสามกลุ่มหลักตามอัตลักษณ์ของพื้นที่ได้แก่ กลุ่มตูปาง กลุ่มฮูยปาง และกลุ่มจำปาง ซึ่งช่างฝีมือและศิลปินหลายคนที่เกี่ยวข้องกับการผลิตและการตกแต่งเครื่องเคลือบแบบดั้งเดิมจิ่งเต๋อเจิ้นในสมัยใหม่นี้ส่วนมากมาจากทายาทของกลุ่มคนเหล่านั้น

ตารางที่ 4-1 กลุ่มการค้าของเมืองจิ้งเต๋อเจิ้น (สมาคมเซรามิกจีนโบราณ,2015๗)

	ภูมิลำเนาของสมาชิกหลัก	ขอบเขตธุรกิจ
กลุ่ม คู่ช่าง คู่ปาง	ตุซาง	อุตสาหกรรมภาชนะทรงกลม (ภาชนะขอบฟ้า และ ภาชนะสี่เทา) อุตสาหกรรมเตาเผา (เตาเผาเจีย เตาเผาหราว)
กลุ่ม คู่ช่าง	อู่หยวน อี้เซี่ยน ชิวหนิง จีซี เซอ เซี่ยน และฉีเหมิน	การค้า (เครื่องปั้นดินเผา เม็ดสี ห้างสรรพสินค้า น้ำมันและเกลือ ร้านขายเสื้อผ้า ยารักษาโรค) อุตสาหกรรมการเงิน (ธนาคาร)
กลุ่ม คู่ช่าง	หนานซาง เฟิงเฉิง ผู่โจว หราวโจว จีอัน เฟิงซิน และอันเหริน	อุตสาหกรรมภาชนะตัด (หม้อ ไห แจกัน ประติมากรรม) อุตสาหกรรมบริการเซรามิก (ร้านเซรามิก ค่านเช่า บรรจุภัณฑ์ การเคลื่อนย้าย ร้านหงเตี้ยน) ธุรกิจขนาดเล็ก (เครื่องดินเผา รม เต้าหู้ ร้านอาหาร ร้านรองเท้า)

งานหัตถกรรมของจิ้งเต๋อเจิ้นยังคงเป็นพลังที่ไม่สามารถละลายในการพัฒนาอุตสาหกรรมเซรามิกทั้งหมด มีคำพูดยอดนิยม “มาจิ้งเต๋อเจิ้นเพื่อสร้างงานศิลปะ แต่มีความคิด แล้วงานจะแล้วเสร็จ” “มาอยู่จิ้งเต๋อเจิ้น แค่คุณวาดภาพได้ก็ไม่อดตาย” และคำพูดล้อเล่นอื่น ๆ และข้อมูลบางอย่างก็ได้เปิดเผยออกมา ยกตัวอย่างเช่น ศิลปินที่มาจากจิ้งเต๋อเจิ้นสามารถปรับปรุงงานเซรามิกของตนโดยได้รับความช่วยเหลือจากช่างฝีมือของจิ้งเต๋อเจิ้น เนื่องจากช่างฝีมือเหล่านั้นไม่เพียงแต่ผลิตสินค้าบางอย่างเท่านั้น แต่ยังดัดแปลงผลงานบางอย่างให้กับศิลปินต่างชาติบางคนที่ไม่รู้จักงานหัตถกรรมเซรามิกอีกด้วย

ภาพที่ 4-9 ช่างฝีมือและศิลปินจากชุมชนถนนศิลปะเถาหยางชินชุน(Qi Yu)

2. จิ้งเพียว

ประเภทที่ 2 “จิ้งเพียว” จิ้งเพียวเป็นคำศัพท์ใหม่ที่หมายถึงกลุ่มคนที่อยู่ห่างจากบ้านเกิดของตน แม้ว่าจะมาจากต่างประเทศก็ตาม ซึ่งเดินทางมาที่จิ้งเต๋อเจิ้นเมืองโบราณที่ตั้งอยู่ลึกเข้าไปในประเทศจีน เพื่อไล่ตามความฝันในงานศิลปะเซรามิก เหตุผลที่แท้จริงว่าเหตุใดพวกเขาจึงเลือกมาเป็น “จิ้งเพียว” นั่นคือพวกเขาคำนึงถึงค่าครองชีพถูกและค่าเช่าห้องที่ถูกลงของจิ้งเต๋อเจิ้น จึงทำให้จิ้งเพียวมีจำนวนมากขึ้นเรื่อย ๆ ซึ่งภายในนั้นบางคนมีความชื่นชอบด้านเซรามิก ขณะที่บางคนเดินทางมายังจิ้งเต๋อเจิ้นเพื่อมาใช้ประโยชน์จากสื่อเซรามิกหรือช่างฝีมือท้องถิ่นในจิ้งเต๋อเจิ้น

จิ้งเพียวส่วนมากมาจากนักเรียนโรงเรียนศิลปะหรือผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาจากมหาวิทยาลัยอื่น ๆ นักเรียนหลายคนได้สัมผัสกับเซรามิกในมหาวิทยาลัยเดิมหรือมีความหลงใหล

เกี่ยวกับเซรามิก ค่าครองชีพในจังหวัดเจ็อนนั้นต่ำ และจังหวัดการใช้ชีวิตนั้นช้ากว่าเมืองชั้นหนึ่งเช่น ปักกิ่งและเซี่ยงไฮ้ นอกจากนี้ รัฐบาลเทศบาลจังหวัดเจ็อนได้เปิดฐานผลิตผู้ประกอบการต่าง ๆ สำหรับ นักศึกษามหาวิทยาลัยมีจำนวนเพิ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ ชุมชนศิลปะและพื้นที่ที่นักศึกษาสามารถตั้งแวง ลอยของตนเองได้เป็นเหตุผลที่ดึงดูดนักเรียนให้มาที่นี่ และเลือกที่จะตั้งถิ่นฐานที่เพิ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ อีกส่วนหนึ่งของจังหวัดเจ็อนคือนักธุรกิจจากสถานที่อื่น เซรามิกของจังหวัดเจ็อนมีชื่อเสียงไปทั่วโลก นัก ธุรกิจจำนวนมากเดินทางมาที่เมืองจังหวัดเจ็อนเป็นประจำเพื่อปรับแต่งผลิตภัณฑ์เซรามิกหรือเลือก ผลิตภัณฑ์เซรามิกสำเร็จรูปโดยตรงเพื่อนำไปจำหน่ายในพื้นที่อื่น ส่วนหนึ่งของจังหวัดเจ็อนคือคนงานและ ช่างฝีมือที่มาจากพื้นที่โดยรอบ ในช่วงทศวรรษ 1990 ด้วยการฟื้นฟูเตาเผาเอกชนในจังหวัดเจ็อน ศูนย์ กระจายเซรามิกที่เลียนแบบโบราณบางแห่งได้ปรากฏตัวขึ้นในจังหวัดเจ็อน ความขาดแคลนช่างฝีมือใน ท้องถิ่นของจังหวัดเจ็อน พวกเขาจึงเริ่มรับสมัครแรงงานจากพื้นที่ชนบทจากบริเวณโดยรอบ โดยส่วน ใหญ่เป็นคนงานอพยพที่มาจังหวัดเจ็อนเพื่อเรียนรู้ทักษะเกี่ยวกับเซรามิก พวกเขาอาจไม่เข้าใจศิลปะ เสนอไป พวกเขาอาจไม่เข้าใจศิลปะเสนอไป แต่พวกเขากลับสืบทอดงานหัตถกรรมเซรามิกอย่างเงียบ ๆ และมีบทบาทที่ไม่สามารถลบเลือนในการพัฒนาจังหวัดเจ็อนร่วมสมัย แต่พวกเขากลับไม่ได้รับความ สนใจมากนัก ส่วนหนึ่งจังหวัดเจ็อนของบุคลากรที่เกี่ยวข้องในห่วงโซ่อุตสาหกรรมอนุพันธ์ ด้วยการพัฒนา ของยุคสมัย การย้ายถิ่นฐานของประชากรยังทำให้เกิดการปะทะกันของผลิตภัณฑ์และวัฒนธรรม ต่าง ๆ เช่น ร้านกาแฟ เวิร์กช็อปสัมผัสมัสการจก ร้านหนังสือ ร้านอาหาร โรงแรม และอื่น ๆ ซึ่ง เครื่องขายอนุพันธ์เหล่านี้ประกอบได้ด้วยผู้มีความสามารถทุกประเภท จังหวัดเจ็อนกลุ่มสุดท้ายคือ กลุ่มคน นอกอุตสาหกรรมเซรามิก จังหวัดเจ็อนมีชื่อเสียงระดับโลกในด้านเซรามิก อุตสาหกรรมหลักไม่ได้มีเพียง แค่อุตสาหกรรมเซรามิกเท่านั้น ระบบอุตสาหกรรมที่มีอัตลักษณ์ของจังหวัดเจ็อนยังรวมถึง การบิน รถยนต์และการท่องเที่ยว นอกจากนี้องค์การการผลิตขนาดใหญ่ระดับชาติเหล่านี้ยังดึงดูดผู้มีความสามารถที่เกี่ยวข้องมากมายอีกด้วย

ปัจจุบัน ศิลปินในประเทศและต่างประเทศผู้ชื่นชอบเซรามิกมากกว่า 30,000 รายกลายมา เป็นจังหวัดเจ็อน รวมถึง “หยางจังหวัดเจ็อน” มากกว่า 5,000 รายมาทำงานในถนนศิลปะเซรามิกเกาหยางซิน ชุน เมื่อพวกเขามาถึงจังหวัดเจ็อนยังต้องการเช่าสตูดิโอเพื่อดำเนินการสร้างสรรค์ เปิดร้านหรือตั้งแวง ลอยเพื่อจำหน่ายผลงาน นอกจากนี้ยังต้องศึกษาการผลิตให้ลึกซึ้งขึ้นอีกด้วย กิจกรรมเหล่านี้มี อิทธิพลอย่างมากต่อรูปแบบของเมืองจังหวัดเจ็อนในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมา

การแลกเปลี่ยนทางสังคมของ “จังหวัดเจ็อน” ส่วนมากประกอบด้วยสมาชิกในครอบครัว ญาติ และเพื่อน แวดวงสังคมของพวกเขายังรวมถึงคนในท้องถิ่นของจังหวัดเจ็อนอีกด้วย ซึ่งพวกเขาล้วนแต่ อาศัยความสัมพันธ์ทางผลประโยชน์เป็นหลัก กิจกรรมทางสังคมที่ถูกกล่าวถึงมากที่สุดคือ “การดื่ม ชา” การดื่มชาเป็นเรื่องปกติมากในเมืองจังหวัดเจ็อน ทุกบ้านในชุมชนถนนศิลปะเซรามิกเกาหยางซิน ชุน มีโต๊ะน้ำชา สตูดิโอและร้านค้าเกือบทั้งหมดจะมีที่นั่งสำหรับดื่มชาและภาชนะชา เพื่อสร้างพื้นที่

พักผ่อนซึ่งเป็นวิธีการแลกเปลี่ยนที่สำคัญมากระหว่าง “จิ้งเพียว” นอกจากนี้ยังเป็นวิธีที่เจ้าของร้านค้าชุมชนถนนศิลปะเซรามิกเพื่อต้อนรับแขกหรือเจรจาธุรกิจ

ภาพที่ 4-10 ผู้วิจัยกำลังสัมภาษณ์เจ้าของร้านจิ้งเพียวที่ร้าน “ภาชนะประจำวันเหยาเหยา” บนถนนศิลปะเซรามิก (Liu Mingwei)

ภาพที่ 4-11 ผู้วิจัยกำลังสัมภาษณ์ศิลปินวัยหนุ่มสาวท้องถิ่นในร้าน “ตงฟางหยวน” บนถนนศิลปะเซรามิก (Liu Mingwei)

ภาพที่ 4-12 ผู้วิจัยกับเจ้าของร้านกระจก “เหอซี” บนถนนศิลปะเซรามิก (Liu Mingwei)

3. ชาวบ้านในชุมชน

ประเภทที่สามคือ ชาวบ้านในหมู่บ้านเถาหยางซินซุน ชื่อเดิมของหมู่บ้านเถาหยางซินซุนมีชื่อว่า “เฉิงซุน” โดยพื้นฐานแล้วชาวบ้านในชุมชนของคนกลุ่มนี้คือ “เฉิง” บางคนอพยพไปอาศัยในเมืองอื่น และบางคนยังอาศัยอยู่ในหมู่บ้านเถาหยางซินซุนในปัจจุบัน ด้านล่างนี้เป็นเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับการสัมภาษณ์และการวิจัยของคนกลุ่มนี้

ชุมชนศิลปะเซรามิกเถาหยางซินซุนในเฟสแรกมีทั้งหมด 198 หลัง และ 80 หลังในเฟสที่สอง นอกจากนี้ยังมีผู้อยู่อาศัยถาวรมากกว่า 700 คน รวมถึง “จิ้งเพียว” ประมาณ 90 คน ในหมู่บ้านไม่มีการจัดการทรัพย์สิน มีเพียงคณะกรรมการหมู่บ้าน คณะกรรมการทางเกษตรกรรมและคลินิกการแพทย์และสุขภาพ ชาวบ้านส่วนมากหาเลี้ยงชีพด้วยการปลูกผัก อ้อยและพืชผลอื่น ๆ รวมถึงเพาะพันธุ์พืชขนาดเล็ก เนื่องจากการขยายตัวอย่างรวดเร็วของเมือง ทำให้ชาวบ้านสูญเสียที่ดินส่วนมาก แหล่งที่มาของรายได้ปัจจุบันของชาวบ้านในหมู่บ้านเถาหยางซินซุน ส่วนมากประกอบด้วย 1. การปล่อยเช่าบ้าน ชาวบ้านอาศัยอยู่ในห้องฟาร์มที่มีสามชั้น โดยปล่อยชั้น 1 และชั้น 2 ให้กับศิลปินหรือนักธุรกิจจากภายนอก และเก็บไว้หนึ่งชั้นเพื่ออยู่อาศัย 2. การทำงานภายนอก โดยไปทำงานในโรงงานเซรามิก โรงงานเคมีหรือโรงงานผลิตเซรามิกใกล้เคียง และยังมีผู้คนส่วนน้อยที่ออกไปทำงานเมืองอื่น 3. ชาวบ้านบางคนหาเลี้ยงชีพด้วยการเช่ารถขับ 4. เปิดธุรกิจร้านค้าเล็ก ๆ 5. อาศัยเงินอุดหนุนจากรัฐ ซึ่งนโยบายคือ ผู้ที่มีอายุตั้งแต่ 50 ปีขึ้นไปจะได้รับเบี้ยเลี้ยงคนละ 200 ต่อเดือน

ผู้ชายที่มีอายุมากกว่า 60 ปีจะได้รับเบี้ยเลี้ยงคนละ 200 หยวนต่อวันและต่อเดือน ชาวบ้านที่มีคุณสมบัติตรงตามข้อกำหนด ในช่วงเทศกาลตรุษจีนและเทศกาลสำคัญในเดือนนั้นจะได้รับเงิน 300 หยวน หัวหน้าหมู่บ้านกล่าวว่า “การรับเงินอุดหนุนจากรัฐบาล จะต้องรักษาความสะอาดและความสวยงามภายในหมู่บ้าน ดังนั้นชาวบ้านจึงไม่ได้รับอนุญาตให้เพาะพันธุ์และปลูกพืช หรือแม้แต่ไม่ได้รับอนุญาตให้ชาวบ้านตากเสื้อผ้า หากทำสิ่งที่ “ไม่สวยงาม” เหล่านี้ก็จะไม่ได้รับเงินอุดหนุนจากรัฐบาล” หัวหน้าหมู่บ้านเป็นห่วงความเป็นอยู่ของชาวบ้านอย่างมาก เขากล่าวว่า “ผู้สูงอายุในหมู่บ้านไม่น่ามีปัญหาในการใช้ชีวิตเช่นนี้ด้วยเงินอุดหนุนจากรัฐบาล แต่สิ่งที่ฉันกังวลมากกว่าคือเด็กและเยาวชนในหมู่บ้านมากกว่า เด็กในหมู่บ้านที่ได้เข้าเรียนในระดับมหาวิทยาลัยมีไม่มาก มีเด็กในหมู่บ้านเพียงคนเดียวเท่านั้นที่ได้เข้าเรียนในมหาวิทยาลัยในสิงคโปร์ และเด็กคนอื่น ๆ ส่วนมากไม่มีความทะเยอทะยาน อนาคตของพวกเขาจะเป็นอย่างไร”

จากการสำรวจพบว่าทั้งหมู่บ้านมีเกษตรกรเพียงสี่คนเท่านั้นที่ตั้งแผงลอยขายของในหมู่บ้าน และเจ้าของแผงลอยที่เหลือเป็นบุคคลที่มาจากภายนอก เนื่องจากตลาดและสตูดิโอศิลปะได้ดึงดูดผู้คนจำนวนมาก หมู่บ้านจึงใช้เงินประมาณ 800,00 หยวนสำหรับค่าทำความสะอาดทุกปี แต่อย่างไรก็ตาม ผู้ประกอบแผงลอยทุกรายไม่มีการเก็บค่าธรรมเนียมค่าแผงลอยใด ๆ ซึ่งอุปสรรคด้านการจัดการนี้ยังเป็นความลำบากใจของหัวหน้าหมู่บ้านเช่นกัน หัวหน้าหมู่บ้านเชิงแห่งชุมชนถนนศิลปะเกาหยางซินซุนกล่าวว่า “ชาวบ้านส่วนใหญ่เป็นคนเรียบง่ายและสบาย ๆ แต่พวกเขาไม่ค่อยมีความกระตือรือร้น หากมีโครงการดี ๆ พวกเขาจะเต็มใจและมีความสุขมาก” หัวหน้าหมู่บ้านยังกล่าวอีกว่า “ชาวบ้านมีความคิดเห็นที่แตกต่างกันเกี่ยวกับตลาดกลางคืนในหมู่บ้าน ชาวบ้านบางคนรู้สึกว่าคุณภาพจะได้รับค่าเช่าบ้านเพิ่มขึ้นหากได้รับความนิยมมากขึ้น ขณะที่ชาวบ้านบางคนรู้สึกว่ามีคนมากเกินไปและวุ่นวาย ซึ่งส่งผลกระทบต่อชีวิตปกติ”

ภาพที่ 4-13 ผู้วิจัยสัมภาษณ์หัวหน้าหมู่บ้านเถาหยางชินซุน (ชาวบ้านในหมู่บ้าน)

ภาพที่ 4-14 ผู้วิจัยสัมภาษณ์หัวหน้าหมู่บ้านเถาหยางชินซุน (ชาวบ้านในหมู่บ้าน)

ภาพที่ 4-15 เลขานุการหมู่บ้านขณะเยี่ยมชาวบ้านในหมู่บ้าน (คณะกรรมการหมู่บ้าน)

ภาพที่ 4-16 ชาวบ้านในหมู่บ้านที่เปิดร้านค้าเล็ก ๆ เพื่อเลี้ยงชีพ (คณะกรรมการหมู่บ้าน)

เซรามิกและผลิตภัณฑ์อื่น ๆ ในเขตการค้าชุมชนถนนศิลปะเถาหยางซินชุน

พื้นที่จำหน่ายเซรามิกของชุมชนถนนศิลปะเซรามิกในหมู่บ้านเถาหยางซินชุนแบ่งออก 4 ประเภทเป็น สตูดิโอให้เช่าในหมู่บ้านเถาหยางซินชุน ตลาดแผงลอยหมู่บ้านเถาหยางซินชุน ร้านค้าริมถนนเฟสสองของหมู่บ้านเถาหยางซินชุน และร้านค้าริมถนนศิลปะเซรามิก เนื้อหาต่อไปนี้จะกล่าวถึงอัตลักษณ์ธุรกิจทั้งสี่และผลิตภัณฑ์พวกเขาจำหน่าย

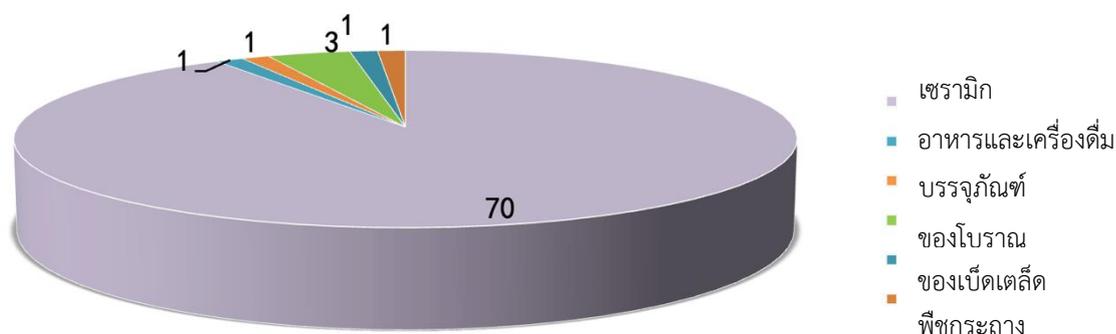
1. สตูดิโอให้เช่าในหมู่บ้านเถาหยางซินชุน

หมู่บ้านเถาหยางซินชุนอยู่ภายใต้หมู่บ้านซินฉาง ตั้งอยู่ทางทิศตะวันออกของเมืองจิ้งเต๋อเจิ้น ติดกับหุบเขาเซรามิกนานาชาติซานเป่าทางตะวันออก ถนนศิลปะเซรามิกทางเหนือ และถนนจิ้งเต๋อทางใต้ ครอบคลุมพื้นที่ประมาณ 56,000 ตารางเมตร มีบ้านทั้งสิ้น 193 หลัง หมู่บ้านเถาหยางซินชุนเริ่มการปรับปรุงในเดือนมิถุนายน ค.ศ. 2017 ใช้เงินลงทุนเกือบ 26 ล้านบาท โดยเน้นที่อาคารด้านหน้า ถนน ที่จอดรถ น้ำฝน น้ำเสียและอื่น ๆ ด้วยข้อได้เปรียบด้านทำเลที่ตั้งและค่าเช่าราคาถูกจึงดึงดูดบุคคลจากภายนอกจำนวนมากให้เข้ามาเช่าอยู่ และค่าเช่าของร้านค้าแผงลอยข้างถนนได้ปรับขึ้นจากเดิม 300-500 หยวน/เดือนเป็น 1,000 – 2,000 หยวน/เดือน

ภาพที่ 4-17 ผู้วิจัยดำเนินการสัมภาษณ์หัวหน้าที่เกี่ยวข้องของหมู่บ้านซินฉาง (เจ้าหน้าที่คณะกรรมการหมู่บ้านซินฉาง)

หมู่บ้านเถาหยางซินซุนเป็นชุมชนกึ่งเปิด นอกจากประตูหลักทั้งด้านหน้าและด้านหลังแล้ว ด้านข้างยังมีทางแยกให้เข้า-ออกหลายทาง แม้ว่าจะสะดวกต่อการสัญจรไปมา แต่ก็ทำให้เกิดความยุ่งยากในการจัดการชุมชน จากการเยี่ยมชมและสำรวจของผู้วิจัย ปัญหาร้ายแรงที่สุดคือที่จอดรถบนถนนศิลปะเซรามิกที่คับแคบ ทำให้เจ้าของรถจำนวนมากมาจอดรถในหมู่บ้านเถาหยางซินซุนส่งผลให้ที่จอดรถไม่เป็นระเบียบและแออัดในชุมชน แน่ใจว่าชุมชนกึ่งเปิดยังนำประโยชน์บางประการมาสู่ชาวบ้าน นั่นคือ บ้านของพวกเขาสามารถปล่อยเช่าได้ง่ายดาย และยังสามารถถูกปล่อยเช่าสำหรับโฮมสเตย์ สตูดิโอ ร้านค้า ร้านอาหาร และอื่น ๆ แหล่งรายได้หลักของผู้อยู่อาศัยในหมู่บ้านเถาหยางซินซุนคือ ค่าเช่า มีร้านค้าประมาณ 120 ร้านค้าในหมู่บ้านและปัจจุบันมีผู้ค้าประมาณ 110 ราย ค่าเช่าร้านค้าต่อปีประมาณ 20,000 หยวน/ห้อง ร้านค้าส่วนใหญ่ตั้งอยู่ที่ชั้น 1 ได้เปลี่ยนเป็นสตูดิโอหรือร้านค้าศิลปะเซรามิก จัดการบริหารและจำหน่ายเซรามิกรวมถึงผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องกับเซรามิก นอกจากนี้ยังมีร้านค้าจำนวนน้อยที่ดัดแปลงเป็นร้านอาหาร ร้านขายเสื้อผ้า ร้านขายของชำ โกดังสินค้า เป็นต้น

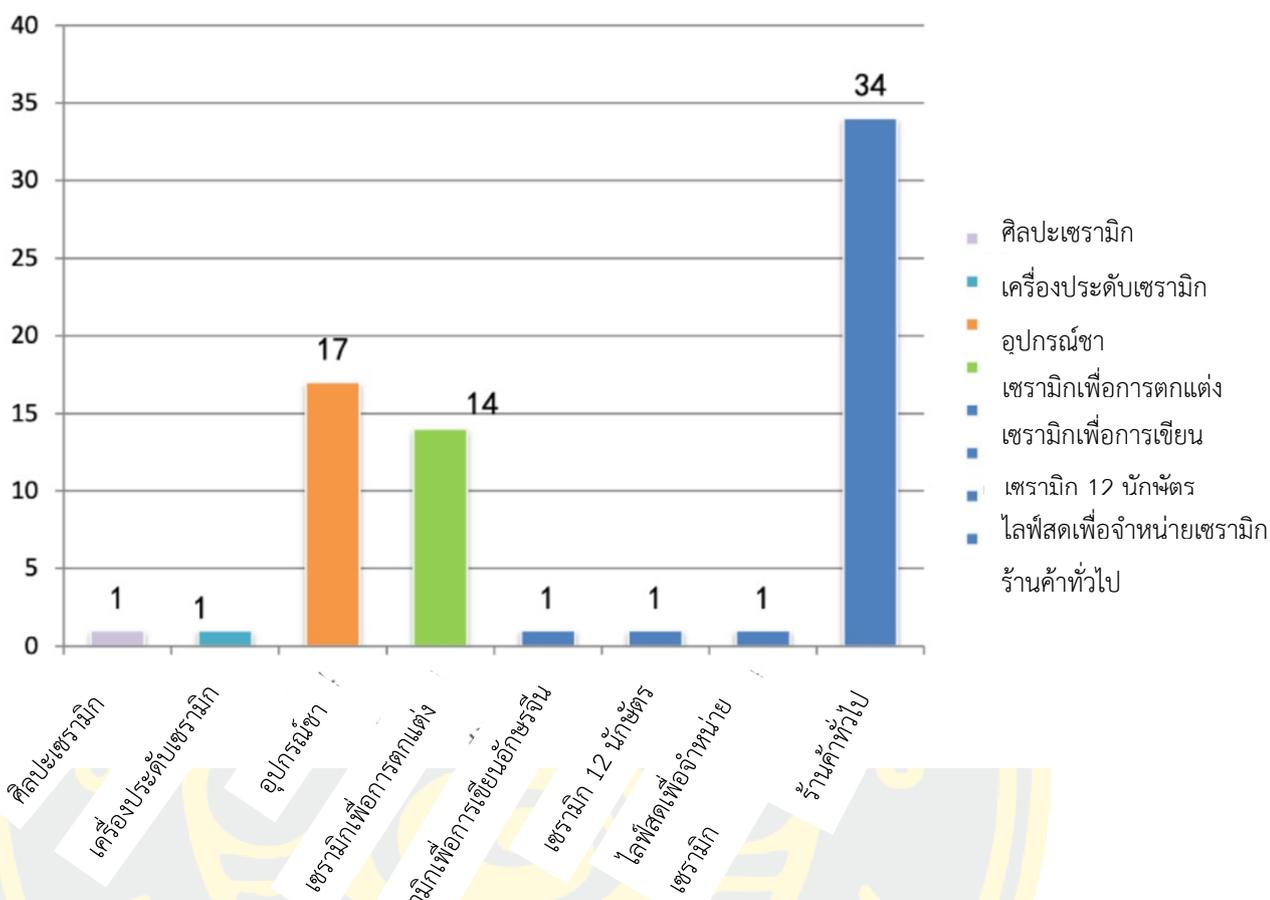

ภาพที่ 4-18 แผนภูมิสรุปประเภทของธุรกิจภายนอกของสตูดิโอหมู่บ้านเถาหยางซินซุน (Qi Yu)

ภาพที่ 4-18 ด้านบนเป็นการวิเคราะห์ข้อมูลหมวดหมู่ร้านค้า ปัจจุบันร้านค้าลงทะเบียนของสตูดิโอให้เช่าของหมู่บ้านเถาหยางซินซุนที่ลงทะเบียนแล้ว 79 รายได้แก่ กวานซานเจี้ยนอู๋ สืออี้เทียนเฉิง เสียนหนงจู่ บริษัทจูฉิวเซรามิกจำกัด สตูดิโอเซรามิกและการเขียนตัวอักษรจีนอีหลงชวณ เครื่องใช้ชาหนานอู๋ เป็นต้น รายการธุรกิจหลักประกอบด้วย เซรามิก อาหาร หยก ของเล่นทางวัฒนธรรม การออกแบบ บอนไซดอกไม้ ร้านขายของชำ ด้านล่างนี้คือแผนภูมิการวิเคราะห์ข้อมูลของหมวดหมู่ร้านค้า

จากการสำรวจภาคสนามและการวิเคราะห์วิจัย จะเห็นได้ว่าชั้นที่ 1 ของอาคารพักอาศัย ในหมู่บ้านเถาหยางซินซุนถูกดัดแปลงเป็นสตูดิโอหรือร้านค้า ส่วนมากจะใช้สำหรับจำหน่าย เซรามิก ชั้นที่ 2 เป็นสถานที่อยู่อาศัย จากแผนภูมิวิเคราะห์วงกลม เราจะเห็นสตูดิโอส่วนใหญ่ในหมู่บ้านในการจำหน่ายสินค้าเกี่ยวกับเซรามิก ในบรรดาสตูดิโอเหล่านั้น การจำหน่ายชุดน้ำชาเซรามิก เครื่องใช้บนโต๊ะอาหารประจำวัน และของตกแต่งเป็นหมวดหมู่หลัก เช่นเดียวกับเครื่องประดับเซรามิกจำนวนเล็กน้อย สตูดิโอไลฟ์สไตล์เพื่อจำหน่ายเซรามิก แผนภูมิด้านล่างนี้คือแผนภูมิการวิเคราะห์ข้อมูลของหมวดหมู่เซรามิก

สรุป: ดังที่ได้เห็นจากภาพที่ 4-19 บ้านเช่าในหมู่บ้านเถาหยางซินซุนส่วนมากจะถูกใช้เพื่อวัตถุประสงค์เกี่ยวกับเซรามิก ภายในนั้นร้านค้าเซรามิกมีจำนวนมากที่สุด แท้จริงแล้วคือร้านชุดน้ำชาเซรามิก ลำดับต่อมาคือการจัดแสดงเซรามิกเช่น ภาพวาดบนแผ่นกระเบื้อง แจกันกระเบื้อง และของประดับ จากมุมมองของการจัดการ ร้านค้าในหมู่บ้านเถาหยางซินซุนล้วนมาจากความสมัครใจของชาวบ้าน และชาวบ้านก็เป็นผู้กำหนดค่าเช่าเอง ซึ่งดูเหมือนว่ามีอำนาจในการตัดสินใจที่แข็งแกร่ง แต่สิ่งนี้ยังทำให้เกิดความวุ่นวายในลำดับการจำหน่ายสินค้า ความวุ่นวานส่วนหนึ่งเกี่ยวข้องกับค่าเช่าที่ต่ำ ค่าเช่าในหมู่บ้านเถาหยางซินซุนนั้นถูกกว่าครึ่งหนึ่งในถนนเซรามิก ซึ่งให้พื้นที่ในการดำรงอยู่ที่มีกำไรน้อยและการลงทุนต่ำ ในฐานะที่หมู่บ้านเถาหยางซินซุนเป็นย่านที่อยู่อาศัย ในชุมชนมีกำลังมีแนวโน้มการเติบโตในช่วงเปลี่ยนผ่านและมีธุรกิจหลายประเภทอยู่ร่วมกันซึ่งกลายเป็นจุดเด่นหลักของสถานที่แห่งนี้

ภาพที่ 4-19 แผนภาพการวิเคราะห์ข้อมูลขอบเขตธุรกิจและประเภทของสตูดิโอเซรามิกในหมู่บ้านเถาหยางซินซุน (Qi Yu)

ภาพที่ 4-20 สตูดิโอเซรามิกให้เช่าในหมู่บ้านเถาหยางซินซุน (Qi Yu)

ภาพที่ 4-21 การจำหน่ายผลงานเซรามิกในสตูดิโอในหมู่บ้านเถาหยางซินซุน (Qi Yu)

2. ตลาดแผงลอยกลางคืนในหมู่บ้านเถาหยางซินซุน

ตลาดแผงลอยริมถนนของหมู่บ้านเถาหยางซินซุน (ภาพที่ 4-20) ตั้งอยู่บนถนนสายหลักของหมู่บ้านเถาหยางซินซุน ที่มียานพาหนะผ่านไปมาในช่วงกลางวันและแผงลอยจะออกมาตั้งแผงในเวลากลางคืน ตลาดหมู่บ้านเถาหยางซินซุนเริ่มต้นที่ส่วนกลางของถนนศิลปะเซรามิก และสิ้นสุดที่ถนนจิ่งเต๋อ ยาวในทิศเหนือสู่ทิศใต้ มีความยาวรวมทั้งสิ้น 270 เมตร ตั้งแต่พลบค่ำ เจ้าของแผงลอยเริ่มตั้งแผงลอย บางคนลากสินค้าจากร้านค้าในหมู่บ้านเถาหยางซินซุนไปที่ตลาดเพื่อจำหน่าย และเจ้าของแผงลอยบางคนมาจากที่อื่นเพื่อนำสินค้ามาจำหน่ายที่ตลาด จากการสำรวจและการสัมภาษณ์ของผู้วิจัยในหมู่บ้านเถาหยางซินซุนแตกต่างจากตลาดสร้างสรรค์เล่อเทียนกับตลาดเถาซีชวโนในโรงงานเซรามิกแกะสลักที่มีเกณฑ์ที่แน่นอน ซึ่งจำเป็นต้องได้รับการคัดเลือกและเก็บค่าใช้จ่ายตามแผงลอย ตลาดกลางคืนหมู่บ้านเถาหยางซินซุนไม่มีการเก็บค่าแผงลอยและค่าใช้จ่ายด้านสุขอนามัยใด ๆ ในด้านของเวลา ก็ยังแตกต่างจากตลาดสร้างสรรค์เล่อเทียนที่อนุญาตให้ตั้งแผงลอยในเช้าวันเสาร์เท่านั้น ตลาดของหมู่บ้านเถาหยางซินซุนสามารถตั้งแผงลอยได้ทุกวัน และเปิดทำการในช่วงเวลา 19:00 – 23:00 แผงลอยในหมู่บ้านเถาหยางซินซุนไม่กำหนดชัดเจน ดังนั้นค่าใช้จ่ายในการตั้งแผงลอยจึงมีราคาถูกและมีความอิสระสูง แต่เนื่องจากยังขาดการจัดการ เนื่องจากไม่มีกฎเกณฑ์ที่ตายตัวสำหรับแผงลอย จึงทำให้เจ้าของแผงลอยไม่ต้องจ่ายค่าธรรมเนียมใด ๆ คุณภาพของแผงลอยไม่สม่ำเสมอ และผู้ค้าแผงลอยบางคนถึงกับทะเลาะกันในเรื่องของที่ตั้งแผงลอย เนื่องจากผู้ค้าแผงลอยและนักท่องเที่ยวที่เพิ่มขึ้นย่อมก่อให้เกิดผลเสียเช่น มลภาวะทางแสง มลภาวะทางเสียง และมลภาวะ

ด้านสาธารณสุขภายในหมู่บ้าน ซึ่งจะส่งผลกระทบต่อการค้ารงชีวิตของผู้ที่ต้องการสภาพแวดล้อมที่
เงียบสงบ โดยเฉพาะผู้สูงอายุภายในหมู่บ้าน

ภาพที่ 4-22 ตลาดแผงลอยริมถนนของหมู่บ้านเกาหยางชินซุน (Qi Yu)

ภาพที่ 4-23 ฉากตลาดกลางคืนแผงลอยริมถนนเกาหยางชินซุน (Qi Yu)

ภาพที่ 4-24 อุปกรณ์ชุดน้ำชาที่วางขายในตลาดกลางคืนแผงลอยริมถนนเกาหยางซินซุน (Qi Yu)

ขอบเขตของการจำหน่ายสินค้าในตลาดกลางคืนหมู่บ้านเกาหยางซินซุนประกอบไปด้วย ชุดน้ำชาเซรามิก เครื่องใช้บนโต๊ะอาหารเซรามิก ของตกแต่งเซรามิก หนังสือ トラประทับ กำไล ภาพปะติดของปีกผีเสื้อ การแกะสลักรากไม้ ของตกแต่งจากเรซิน ผลไม้ ของว่าง รวมถึงเสื้อผ้าแบบจีน ถุงชา ผ้ารองชุดชาของผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องกับพิธีชงชา (ภาพที่ 4-20)

สรุป: จากข้อมูลการสำรวจภาคสนามข้างต้นจะเห็นได้ว่า ตลาดกลางคืนหมู่บ้านเกาหยางซินซุนมีการจัดสถานที่และสภาพแวดล้อมสำหรับบุคคลภายนอกในการตั้งแผงลอย แต่ไม่ได้ก่อให้เกิดประโยชน์ต่อชาวบ้านในหมู่บ้านเกาหยางซินซุน ซึ่งอาจจะมาจากการเคลื่อนย้ายของประชากรที่เพิ่มอัตราการเช่าบ้านของพวกเขา แต่โดยทั่วไปแล้ว ผลเสียมีมากกว่าประโยชน์สำหรับชาวบ้าน ดังนั้นจึงจำเป็นต้องดำเนินการวางแผนอย่างสมเหตุสมผลและการจัดการตลาดและร้านค้าในหมู่บ้านอย่างเป็นเอกภาพ และจำเป็นต้องคำนึงถึงผลประโยชน์ของชาวบ้านและกลุ่มผู้มีรายได้น้อย

ภาพที่ 4-25 ตลาดกลางคืนแผงลอยริมถนนเถาหยางชินซุน(Qi Yu)

3. ร้านค้าริมถนนในหมู่บ้านเถาหยางชินซุน เฟส 2

ส่วนทางตะวันออกของถนนศิลปะเซรามิกเริ่มต้นจากถนนศิลปะเซรามิก และแยกไปยังถนนจิ่งเต๋อ ด้านซ้ายและด้านขวาของถนนเป็นโครงการเฟสแรกและโครงการเฟสสองของการปรับปรุงหมู่บ้านเถาหยางชินซุน สองฝั่งถนนมีร้านค้าอยู่บ้าง ซึ่งร้านค้าเหล่านี้จำหน่ายกล่องบรรจุภัณฑ์เซรามิกเป็นหลัก ยังมีร้านค้าจำหน่ายเซรามิก ร้านอาหารขนาดเล็กและโฮสเทลเยาวชนอีกด้วย ได้แก่ ร้านเซรามิกจงต้าถวาง ร้านเซรามิกหวงเหยา โฮสเทลเยาวชน 98 10 คริวส่วนตัวจู้จู่ชวน ร้านซาลาเปา ร้านศิลปะโบราณซงหยวน บริษัท ชุมชนเซรามิกหยวนช่วย จำกัด มีร้านบรรจุภัณฑ์เจ็ดแห่ง ได้แก่ ร้านบรรจุภัณฑ์จิ่งไท่ ร้านบรรจุภัณฑ์ฮวาเหวย ร้านบรรจุภัณฑ์ของขวัญรุ่ยเหอ ร้านบรรจุภัณฑ์จิ่งซิน ร้านบรรจุภัณฑ์หนานปาย ร้านบรรจุภัณฑ์จิ่งเต๋อเจิ้น และร้านบรรจุภัณฑ์หยวนเตียน

ภาพที่ 4-26 ร้านจำหน่ายบรรจุภัณฑ์ของชิวฉู (Qi Yu)

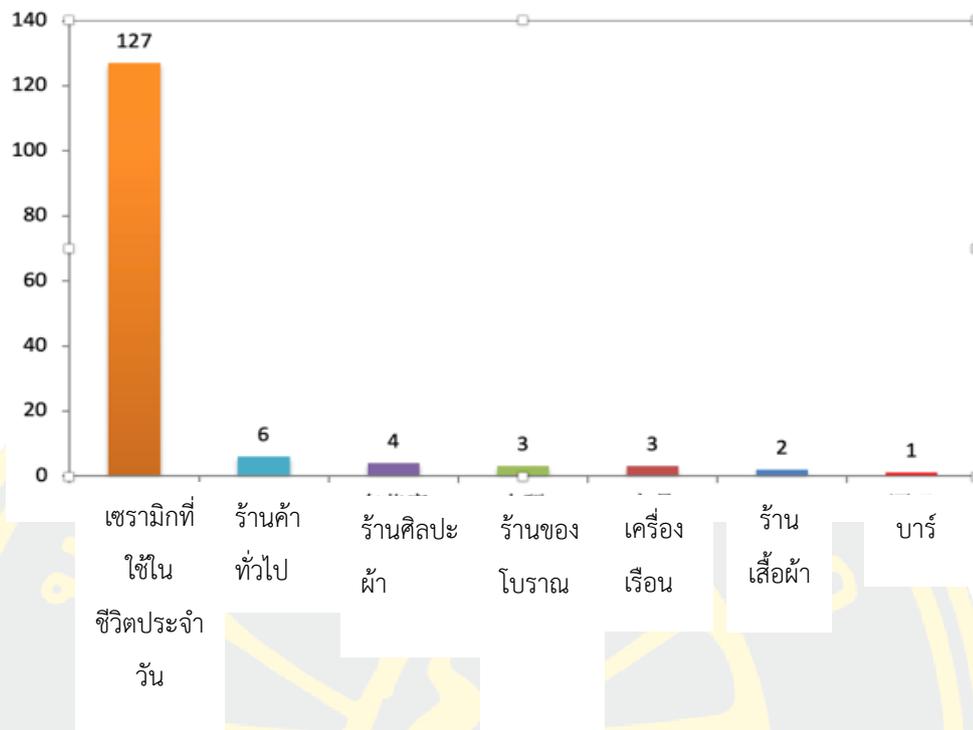
จากการวิจัย ร้านค้าส่วนมากบนถนนของหมู่บ้านเถาหยางซินซุนเฟสสองเป็นร้านค้าบรรจุภัณฑ์และกล่องของชิวฉู ซึ่งภายในนั้นมีเหตุผลทางประวัติศาสตร์ นั่นคือ ตั้งแต่ค.ศ. 2015 ถนนศิลปะเซรามิกได้พัฒนาและขยายตัว และได้รับความนิยมค่อนข้างสูง แต่ก็ขาดการจัดการที่เข้มงวด พ่อค้าแม่ค้าเห็นว่าตลาดดีมากจึงมาตั้งแผงลอยหน้าร้านบนถนนศิลปะเซรามิก ขณะนั้นเจ้าของแผงลอยส่วนมากจำหน่ายของเลียนแบบจากร้านค้าบนถนนศิลปะเซรามิก และนำไปจำหน่ายในราคาที่ต่ำมาก ทำให้เกิดความสับสนในตลาดและนำมาซึ่งการแข่งขันที่ร้ายแรง “ปัญหาที่ใหญ่ที่สุดของถนนศิลปะเซรามิกในปัจจุบันคือ ปัญหาความเป็นระเบียบ เนื่องจากถนนศิลปะเซรามิกเริ่มตั้งแผงลอยด้วยเหตุผลของการแย่งพื้นที่และกระทบต่อธุรกิจของเจ้าของร้าน จึงเกิดการทะเลาะเบาะแว้งระหว่างเจ้าของร้านกับเจ้าของแผงลอยโดยตลอด ในช่วงเวลาร้ายแรงได้มีรถตำรวจ 110 มาใกล้เกลี่ยถึง 4 ครั้ง สถานการณ์ยังไม่ดีขึ้น แต่กลับร้ายแรงขึ้นเรื่อย ๆ การทะเลาะวิวาทอย่างร้ายแรงเช่นนี้เกิดขึ้นเรื่อย ๆ จึงไม่ต้องกล่าวถึงการทะเลาะวิวาทเล็ก ๆ น้อย ๆ ทุกวัน เจ้าของแผงลอยมักมาจับจองพื้นที่โดยไม่มีคนจัดการ พวกเขาจะมาตั้งแผงลอยหน้าร้านบนถนนศิลปะเซรามิกหรือจอดรถขวางหน้าที่จอดรถ ซึ่งส่งผลกระทบต่อจอดรถ และถนนทั้งสายจึงไม่มีความเป็นระเบียบ” (Li Linqian, 2015) หลังจากค.ศ. 2015 ภายใต้การเรียกร้องร่วมกันของเจ้าของร้าน รัฐบาลได้เริ่มปรับปรุงถนนศิลปะเซรามิกและเริ่มจัดผู้ประกอบแผงลอยทั้งหมดในหมู่บ้านเถาหยางซินซุน แผงลอยของถนนศิลปะเซรา

มิกและหมู่บ้านเถาหยางซินซุนรวมตัวกันเป็น “วัฒนธรรมตลาดกลางคืน” ผลลัพธ์ที่จำหน่ายในถนนศิลปะเซรามิกที่เป็นต้นแบบมากกว่า มีความเป็นศิลปะและคุณภาพที่ดีกว่า และราคาค่อนข้างสูง ขณะที่ผลลัพธ์ที่จำหน่ายในหมู่บ้านเถาหยางซินซุนโดยทั่วไปไม่ได้เท่ากับที่จำหน่ายในถนนศิลปะเซรามิก แต่มีราคาถูก และเนื่องจากราคาถูก ผลลัพธ์หลายอย่างจึงไม่มีแม้แต่บรรจุภัณฑ์ ดังนั้นภายใต้อิทธิพลของอุปสงค์และอุปทานของตลาดร้านค้ากล่องของขวัญบรรจุภัณฑ์ที่เชี่ยวชาญด้านการจำหน่ายบรรจุภัณฑ์จึงถือกำเนิดขึ้นบนถนน ด้วยวิธีการนี้นักท่องเที่ยวที่เดินทางมาท่องเที่ยวสามารถเดินทางมายังถนนสายนี้เพื่อจับคู่สินค้ากับกล่องบรรจุภัณฑ์หลังจากซื้อสินค้าเป็นของที่ระลึก ซึ่งสามารถตอบสนองความต้องการของผู้บริโภคได้ในระดับหนึ่ง

4. ร้านค้าบนถนนศิลปะเซรามิก

โดยรวมแล้ว โครงสร้างเชิงพื้นที่โดยรวมของพื้นที่สาธารณะของชุมชนถนนศิลปะเซรามิกในหมู่บ้านเถาหยางซินซุนยังไม่สมบูรณ์มากนัก ถนนศิลปะเซรามิกมีถนนหลักเพียงสายเดียวซึ่งมีความยาวรวม 1,248.7991 เมตรจากตะวันออกถึงตะวันตก และเป็นโครงสร้างเชิงเส้นไม่มีระบบถนนและซอยที่สมบูรณ์เช่น “ถนนสายหลัก → ถนนสายรอง → ซอย → ถนนทางเข้า” ทางแยกแรกจากตะวันออกไปตะวันตกคือ ส่วนด้านหน้าของถนนศิลปะเซรามิกซึ่งมีความยาวประมาณ 410 เมตร โครงการปรับปรุงของรัฐบาลที่เรียกว่าส่วนหน้าของถนนศิลปะเซรามิกและทางแยกแรกจากตะวันตกถึงตะวันออก ถนนนำไปสู่ถนนจึงต่อทางทิศใต้ ถนนทั้งสองสายได้รับการวางแผนร่วมกันเป็น “ส่วนตะวันออกเฟสหนึ่ง” ซึ่งเป็นพื้นที่เชิงพาณิชย์ที่มีร้านค้าเซรามิกหนาแน่น ครึ่งหลังของส่วนตะวันตกถึงตะวันออกเรียกว่า ส่วนตะวันตกคือเฟสสอง เฟสสองมีที่อยู่อาศัย โรงเรียน โรงเรียนสอนขับรถ ร้านอาหารขนาดเล็ก ร้านทำผม ร้านขายสัตว์เลี้ยง ร้านขายของชำและร้านค้าอื่น ๆ ที่เน้นด้านชีวิตเป็นหลัก มีร้านเซรามิกกระจายตัวอยู่เพียงไม่กี่แห่ง ดังนั้นสิ่งที่ผู้คนในท้องถิ่นเรียกว่า “ถนนศิลปะเซรามิก” มักจะกล่าวถึงพื้นที่ศิลปะมีความหนาแน่นมากกว่า ในช่วงครึ่งแรกของถนนศิลปะเซรามิกเท่านั้น มีการแบ่งแยกบางประการระหว่างเฟสแรกของส่วนตะวันออกและเฟสสองของส่วนตะวันตก ในทางกลับกัน แผงลอยริมถนนในหมู่บ้านเถาหยางซินซุนที่อยู่ติดกับถนนศิลปะเซรามิกกำลังได้รับความนิยมเพิ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ และสร้างความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดกับถนนศิลปะเซรามิก เฟสแรกของส่วนตะวันออกของถนนศิลปะเซรามิกและหมู่บ้านเถาหยางซินซุนคือ ขอบเขตของการวิจัยหลักที่ได้อธิบายไว้ในงานวิจัยนี้เรียกรวมกันว่าชุมชนถนนศิลปะเซรามิกในหมู่บ้านเถาหยางซินซุน

จากข้อมูลสถิติของผู้วิจัยตั้งแต่ ค.ศ. 2019 ถึง ค.ศ. 2022 จำนวนร้านค้าทั้งหมดทางด้านซ้ายและด้านขวาของเฟสแรกของส่วนตะวันออกของถนนสายหลักศิลปะเซรามิกคือ 146 ร้าน โดยมีทั้งหมด 77 ร้านจากทิศตะวันออกไปยังถนนตะวันออกเฉียงใต้และมีร้านค้าทั้งหมด 69 ร้านค้าบนถนนทางเหนือ

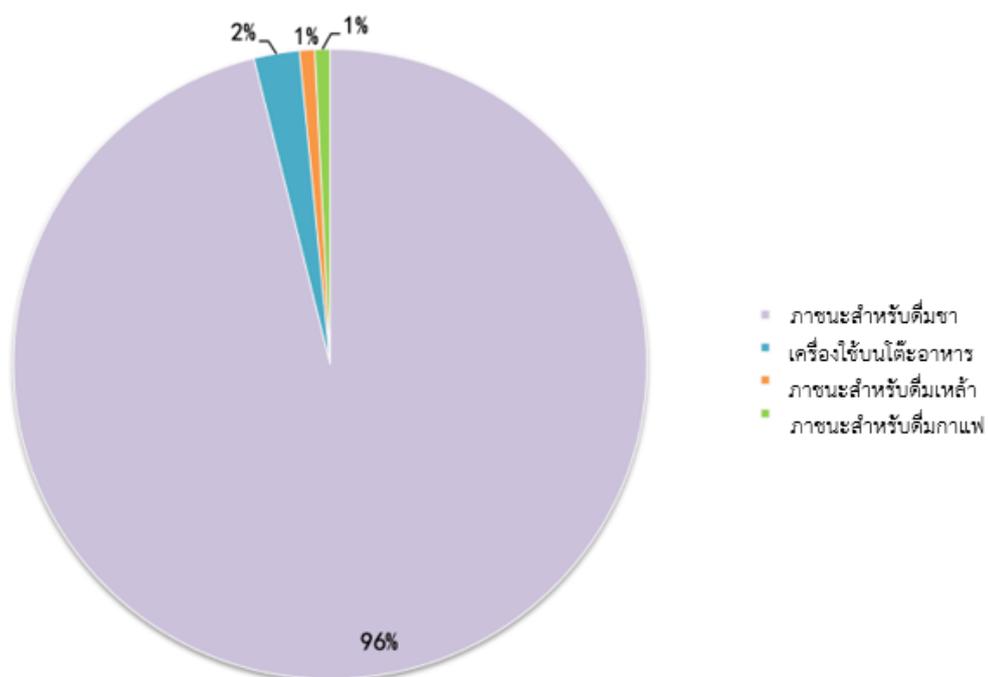

ภาพที่ 4-27 แผนภูมิการวิเคราะห์ทางสถิติขององค์ประกอบร้านค้าในถนนเซรามิก (Qi Yu)

จะเห็นได้จากแผนภูมิการวิเคราะห์ทางเศรษฐกิจ ขององค์ประกอบร้านค้าบนถนนศิลปะเซรามิกในภาพที่ 4-27 จำนวนร้านเซรามิกที่ใช้ในชีวิตประจำวันมีจำนวนมากที่สุดในบรรดาร้านค้าบนถนนศิลปะเซรามิก รองลงมาคือร้านค้าที่จำหน่ายสินค้าครอบคลุม ร้านค้าเซรามิกในชีวิตประจำวันส่วนมากเป็นร้านค้าเซรามิกแบบดั้งเดิมครบวงจรที่ส่วนใหญ่จำหน่ายชุดน้ำชาเซรามิก เครื่องใช้บนโต๊ะอาหาร เครื่องใส่ดอกไม้ เครื่องหอม และภาพวาดบนจานกระเบื้องเคลือบ รูปแบบธุรกิจร้านค้าประเภทนี้มีอยู่ในจังหวัดเอ่ย์จินมาเป็นเวลานานและกว้างขวางมาก และยังคงมีตลาดขนาดใหญ่มาจนถึงปัจจุบัน ร้านค้าที่จำหน่ายสินค้าครอบคลุมเป็นรูปแบบธุรกิจที่ได้รับความนิยมอย่างมากในการจำหน่ายเซรามิกของจังหวัดเอ่ย์จินในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมา ผู้ประกอบการร้านค้าส่วนมากเป็นคนหนุ่มสาว และร้านค้าส่วนมากจำหน่ายเซรามิกเป็นหลัก และส่วนใหญ่จำหน่ายผลงานที่ผลิตด้วยมือของช่างฝีมือวัยหนุ่มสาว รูปแบบความร่วมมือมักจะเป็นแบบตัวแทนจำหน่าย นอกจากเซรามิกแล้ว ทางร้านค้ายังจำหน่ายเครื่องประดับ ผ้า ประติมากรรม เครื่องเรือน เครื่องหนัง และอื่น ๆ ร้านค้าที่จำหน่ายสินค้าครอบคลุมดังกล่าวมีหมวดหมู่ที่หลากหลาย การตกแต่งพื้นที่ร้านค้าเรียบง่าย ให้ความสำคัญกับการใช้พื้นที่สีเขียวในพื้นที่ และให้ความสำคัญกับการใช้อินเตอร์เน็ตเพื่อสร้างแบรนด์และการโฆษณา หรือแม้แต่จัดงานนิทรรศการขนาดเล็กในพื้นที่ร้านค้า ซึ่งให้ประสบการณ์บางประการ ปัจจัยที่ครอบคลุมเหล่านี้ทำให้ร้านค้าของผู้ซื้อได้รับความนิยมมากขึ้นในหมู่นักท่องเที่ยวเพิ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ

ภาพที่ 4-28 ผู้วิจัยค้นคว้าข้อมูลผลิตภัณฑ์บนถนนศิลปะเซรามิก (Qi Yu)

ภาพที่ 4-29 แผนภูมิการวิเคราะห์ทางสถิติของร้านค้าจำหน่ายเซรามิกที่ใช้ในชีวิตประจำวันบนถนนศิลปะเซรามิก (Qi Yu)

จะเห็นได้จากแผนภูมิการวิเคราะห์ข้อมูลของร้านค้าร้านค้าจำหน่ายเซรามิกที่ใช้ในชีวิตประจำวันบนถนนศิลปะเซรามิกจะเห็นว่าสินค้าส่วนมากที่จำหน่ายบนถนนศิลปะเซรามิกคือเซรามิก ร้านจำหน่ายภาชนะสำหรับดื่มชาคิดเป็น 96% รองลงมาคือเครื่องใช้บนโต๊ะอาหาร ภาชนะสำหรับดื่มกาแฟ และภาชนะสำหรับดื่มเหล้า การเกิดขึ้นของถนนศิลปะเซรามิกในช่วงแรกคือการรวมตัวกันของช่างฝีมือวัยหนุ่มสาวเพื่อจำหน่ายผลงานเซรามิก แต่ปัจจุบันกลับกลายเป็นสถานที่รวมตัวกันของการจำหน่ายภาชนะสำหรับดื่มชา ซึ่งขัดกับความตั้งใจเดิมของการจัดตั้ง จัดธุรกิจประชาชนจึงต่อเงินมีร้านจำหน่ายภาชนะสำหรับดื่มชาโดยเฉพาะ แต่ปัจจุบันร้านค้าจำหน่ายภาชนะสำหรับดื่มชาที่จัดธุรกิจประชาชนจึงต่อเงินได้ปิดตัวเป็นเวลานานแล้ว ร้านค้าบนชั้น 3 ไม่ได้รับการใช้งาน มีร้านค้าเพียงไม่กี่ร้านเท่านั้นที่ชั้น 1 และชั้น 2 ที่ยังคงเปิดทำการตามปกติ ถนนศิลปะเซรามิกจำหน่าย “ภาชนะสำหรับดื่มชา” เป็นหลัก แทนที่จะเป็น “ศิลปะเซรามิก” แสดงให้เห็นถึงปัญหาด้านการวางแผน การจัดการและการตั้งชื่อถนนสายนี้ เมืองภาชนะสำหรับดื่มชาดั้งเดิมและการจำหน่ายภาชนะสำหรับดื่มชาบนถนนศิลปะเซรามิกได้กลายเป็นการแข่งขัน ซึ่งทั้งสองแห่งนี้ยังคงมีปัญหาด้านการวางแผนและการจัดการในเรื่องของการวางแผนโดยรวม

● หลังจากการแพร่ระบาดในค.ศ. 2023 มีร้านค้า 5 แห่งที่ถนนศิลปะเซรามิกตกแต่งร้านค้าใหม่ นอกจากนี้ยังมีร้านค้าที่เพิ่มเข้ามาได้แก่ ลีจู่ โย่วเจี้ยนซุนเฟิง จิ่งหยู่ถาง ซินฉานจู่ เจ้อเสวียเจีย ว่างเหยียนจ้าวอู๋ ฮวาซานจ้าวหยิน หงจื่อหลี่ ฉาเจียเตี้ยน และร้านค้าอื่น ๆ ที่ปรับปรุงร้านค้าใหม่จำนวน 31 ร้าน

ภาพที่ 4-30 ด้านหน้าของร้าน “หนงจื่อหลี่·ฉาเจียเตี้ยน” บนถนนศิลปะเซรามิกที่เพิ่งเปิดใหม่
หลังจากการแพร่ระบาด (Qi Yu)

ภาพที่ 4-31 การออกแบบประยุกต์รูปแบบจีนดั้งเดิม “ประตูแสงจันทร์” บนถนนศิลปะเซรามิก
(Qi Yu)

ภาพที่ 4-32 หน้าต่างสุนทรียศาสตร์แบบตะวันออกอันเป็นอัตลักษณ์ของถนนศิลปะเซรามิก (Qi Yu)

ภาพที่ 4-33 การจัดหน้าร้านค้าบนถนนศิลปะเซรามิก (Qi Yu)

ภาพที่ 4-34 ผู้วิจัยสำรวจตลาดเถาหยางซินซุนหลังจากการแพร่ระบาดของโควิด-19 (Liu Mingwei)

สรุป: ชุมชนถนนเซรามิกเถาหยางซินซุนได้กลายเป็นจุดเช็คอินยอดนิยมสำหรับนักท่องเที่ยวในชุมชนศิลปะเซรามิกจิ่งเต๋อเจิ้น เนื่องจากมีภูมิหลังทางประวัติศาสตร์ที่ลึกซึ้ง ที่ตั้งทางภูมิศาสตร์ที่โดดเด่น ประเภทของผลิตภัณฑ์ที่หลากหลาย สินค้าราคาถูก และปัจจัยอื่น ๆ ที่ครอบคลุม หลังจากเงินควบคุมการแพร่ระบาดโควิด-19 ได้อย่างสมบูรณ์ในค.ศ. 2023 และหลังจากที่เศรษฐกิจฟื้นตัว จำนวนผู้มาเยือนชุมชนถนนเซรามิกเถาหยางซินซุนได้เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว (ภาพที่ 4-33) แต่ เนื่องจากชุมชนถนนเซรามิกเถาหยางซินซุนก่อตั้งขึ้นด้วยตนเอง การพัฒนาเมืองของจิ่งเต๋อเจิ้นได้ถูกละเลยไป มีความจำเป็นเร่งด่วนในการวางแผนและการจัดการแบบครบวงจรอย่างมืออาชีพเพื่อแก้ไขข้อขัดแย้งหลายประการ และเผชิญหน้ากับการพัฒนาที่ยั่งยืนในอนาคต

ศิลปะและการฟื้นฟูชุมชนในชุมชนถนนศิลปะเถาหยางซินซุน

ศิลปะมีความเชื่อมโยงอย่างใกล้ชิดกับชีวิตทางสังคม งานศิลปะใด ๆ ได้รับผลกระทบจากเศรษฐกิจและอุดมการณ์ในสมัยนั้น พื้นที่ชุมชนสามารถกลายเป็นวัตถุ แรงบันดาลใจ และเวทีของการสร้างสรรค์งานศิลปะ ศิลปะสามารถกระตุ้นงานหัตถกรรมแบบดั้งเดิม วัฒนธรรมพื้นบ้าน นิเวศวิทยาการท่องเที่ยว เป็นต้น การออกแบบงานศิลปะถูกบูรณาการเข้ากับชุมชน และยกระดับมาตรฐานชีวิตของผู้คน

1. ศิลปะและการสร้างชนบท

ชุมชนถนนเซรามิกเถาหยางซินซุนเป็นชุมชน “หมู่บ้านในเมือง” ที่ครอบคลุมทั้งในด้านศิลปะ ที่อยู่อาศัย การค้าขาย และการท่องเที่ยว

ประการแรก ด้วยการพัฒนาของยุคสมัย ความต้องการของสภาพแวดล้อมในการดำรงชีวิตของชาวชนบทที่เพิ่มขึ้น นอกเหนือจากตอบสนองความต้องการของธุรกิจและนักท่องเที่ยวแล้ว การก่อสร้างและการจัดการในชนบทยังจำเป็นต้องตอบสนองความต้องการด้านร่างกายและจิตใจของชาวบ้านด้วย การก่อสร้างในชนบทร่วมสมัยไม่เพียงแต่ต้อง “ดูดี” เท่านั้น แต่ยังต้อง “น่าอยู่” อีกด้วย เถาหยางซินซุนกำลังเผชิญกับความขัดแย้งที่ต้องได้รับการแก้ไข ตัวอย่างเช่น รัฐบาลดำเนินการติดตามและประเมินผลสิ่งแวดล้อมในหมู่บ้านเถาหยางซินซุนเป็นประจำ เพื่อให้ได้รับคะแนนการประเมินที่ดี คณะกรรมการหมู่บ้านไม่อนุญาตให้ชาวบ้านเพาะปลูก ปลูกผักหรือแม้กระทั่งตากเสื้อผ้า สิ่งเหล่านี้ล้วนทำให้ “ดูดี” เพียงผิวเผินเท่านั้น ชาวบ้านถูกบังคับให้ยอมรับ ชาวบ้านบางคนถึงกับเปลี่ยนแปลงพื้นที่สีเขียวให้เป็นแปลงผักเล็ก ๆ เพื่อตอบสนองนิสัยการดำรงชีวิตและความต้องการทางจิตวิญญาณ (ดังภาพที่ 4-33) มีความจำเป็นต้องวางแผนใหม่และการจัดวางพื้นที่ใหม่ ปรับปรุงและสร้างเค้าโครงพื้นฐานบางอย่างขึ้นใหม่ เพื่อแก้ไขข้อขัดแย้ง ประการที่สอง แผงลอยริมถนนและตลาดกลางคืนในหมู่บ้านเถาหยางซินซุนที่วุ่นวาย ได้นำมาซึ่งความไม่สะดวกมาสู่ชีวิตของชาวบ้านเช่นกัน ยกตัวอย่างเช่น มลพิษทางแสงของตลาดกลางคืน มลพิษจากเศษอาหาร ที่จอดรถแออัด การไหลเวียนของผู้คนและแผงลอยที่รก โดยเฉพาะผู้สูงอายุในหมู่บ้านจำเป็นต้องหลีกเลี่ยงเสียงรบกวนโดยไม่กระทบต่อเศรษฐกิจของตลาดกลางคืนตามปกติ ซึ่งจำเป็นต้องจัดการพื้นที่ของที่นี่ใหม่เพื่อแก้ไขข้อขัดแย้ง ประการที่สาม หมู่บ้านเถาหยางซินซุนและถนนเซรามิกมีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิดและแตกต่างกันในแง่ของที่ตั้งเชิงพื้นที่และภูมิหลังทางประวัติศาสตร์ เพื่อที่จะบูรณาการทรัพยากรและผลประโยชน์ร่วมกัน พวกเขาจำเป็นต้องรวมเป็นหนึ่งเดียวกันในการออกแบบและการจัดการเพื่อให้บรรลุผลถึงการปรับปรุงพื้นที่และ “ความเป็นหนึ่งเดียว” ของภาพลักษณ์ภายนอกในการออกแบบงานศิลปะด้านสิ่งแวดล้อม เพื่อปรับปรุงการรับรู้ในระดับภูมิภาคและภาพลักษณ์โดยรวมของชุมชน

ภาพที่ 4-35 พื้นที่สีเขียวในหมู่บ้านที่ถูกดัดแปลงเป็นแปลงผัก (Qi Yu)

ภาพที่ 4-36 เจ้าของแผงขายของในตลาดกลางคืนที่ยึดถนนทางเข้าถนนศิลปะเซรามิก (Qi Yu)

ภาพที่ 4-37 ตลาดกลางคืนแผงลอยริมถนนที่มีมีมภาวะทางแสงอย่างรุนแรง (Qi Yu)

ภาพที่ 4-38 ตลาดในหมู่บ้านที่มีความวุ่นวายและหนาแน่น (Qi Yu)

2. ศิลปะและอาหารชนบท

พฤติกรรมกรกินเป็นส่วนสำคัญของวิถีชีวิตของผู้คน ผู้คนจากภูมิภาคและภูมิภาคหลังทางวัฒนธรรมที่แตกต่างกันได้มีความชอบด้านอาหารและอาหารแบบดั้งเดิมที่เป็นอัตลักษณ์ของตนเอง วัฒนธรรมอาหารของจิ่งเต๋อเจิ้นได้รับผลกระทบจากสภาพอากาศ ประเทศจีนมีฝนตกอย่างต่อเนื่อง ในช่วงตอนกลางและตอนล่างของแม่น้ำฉางเจียง เครื่องใช้ต่าง ๆ เกิดเชื้อราได้ง่าย จึงถูกเรียกว่า “ฝนรา” โดยมีช่วงเวลาตั้งแต่กลางเดือนมิถุนายนถึงต้นเดือนกรกฎาคมของทุกปี เมื่อเข้าสู่ฤดูฝนที่มีความชื้นและมีเชื้อรา อาหารพื้นเมืองในจิ่งเต๋อเจิ้นจะมีความมัน ค่อนข้างเค็มและเผ็ด เนื่องจากจิ่งเต๋อเจิ้นตั้งอยู่ทางใต้ของประเทศจีน มีฝนตกชุก ปริมาณน้ำฝนต่อปีมากกว่า 800 มิลลิเมตร ซึ่งสามารถผลิตข้าวได้มากมาย อาหารหลักที่ชาวจิ่งเต๋อเจิ้นนิยมรับประทานได้แก่ ข้าว เส้นก๊วยเตี๋ยวเย็น เส้นก๊วยเตี๋ยวผายเฟิ่น แป้งเจียนสุ่ยปา เป็นต้น อาหารพิเศษของจิ่งเต๋อเจิ้นเป็นระบบของอาหารเจียงซี และเรียกว่า “อาหารก้าน” (ก้านซ่าย) ได้แก่ หมูสามชั้นผัดหลิเกา ถั่วตุ๋นเต้าหู้เหลือง ปลาแม่น้ำตัวเล็กผัดพริก เนื้อผัดพริก ผัดผักกาดแห้งใส่หมูสามชั้น เป็นต้น อาหารทานเล่นพิเศษที่มีชื่อเสียงของจิ่งเต๋อเจิ้นได้แก่ เส้นก๊วยเตี๋ยวเย็น ผัดเส้นก๊วยเตี๋ยว ซุปผายเนื้อ เกี้ยวหนึ่ง เต้าหู้รา ปาท่องโก๋ท้อโมจิจา เป็นต้น

ภาพที่ 4-39 ชาวบ้านกำลังทำเกี้ยวแบบดั้งเดิม (Qi Yu)

ภาพที่ 4-40 ชาวบ้านในหมู่บ้านเถาหยางชินซุนกำลังทำเนื้อม้วนทอด (Qi Yu)

การออกแบบศิลปะและอาหารในอุตสาหกรรมเบาในชนบทมีความคล้ายคลึงกันในวงกว้าง ชาวบ้านในหมู่บ้านเถาหยางชินซุนยังคงรักษาเทคนิคและประเพณีในการทำอาหารแบบดั้งเดิมเช่น การตองเต้าหู้ การตองเนื้อ การทำเนื้อม้วน ไข่กรอบตากแห้ง ถั่วตากแห้ง เป็นต้น ผ่านการออกแบบภาพที่มองเห็นได้ คุณค่าทางโภชนาการและขั้นตอนการแปรรูปของอาหารพื้นเมืองที่ผลิตโดยชาวบ้านในหมู่บ้านเถาหยางชินซุนสามารถถ่ายทอดได้ผ่านข้อมูลทางภาพ นอกจากนี้ยังสามารถออกแบบบรรจุภัณฑ์อาหารท้องถิ่นผ่านงานศิลปะ ผสมผสานสี ภาพและข้อความอันงดงาม เพื่อเพิ่มความทันสมัยของบรรจุภัณฑ์สินค้าทางการเกษตร เผยแพร่ความหมายแฝงทางวัฒนธรรมของผลิตภัณฑ์การเกษตร ส่งเสริมการจำหน่ายสินค้าการเกษตร เน้นอัตลักษณ์ของภูมิภาคและกระตุ้นเศรษฐกิจในชนบท ผู้วิจัยเชื่อว่าอาหารชนบทของหมู่บ้านเถาหยางชินซุนและวัฒนธรรมเซรามิกสามารถนำมาบูรณาการได้ โดยเน้นที่อัตลักษณ์ของภูมิภาคและมีเสน่ห์ และยังสามารถตอบสนองประสบการณ์การบริโภคส่วนบุคคลของผู้บริโภคได้

3. ศิลปะและกิจกรรมในชนบท

ประเทศจีนเป็นประเทศเกษตรกรรมที่สำคัญ และวัฒนธรรมการเกษตรของจีนยังได้หยั่งรากลึกอยู่ในหัวใจของผู้คน ผืนดินก่อให้เกิดการเกิดขึ้นของสรรพสิ่ง และวัฒนธรรมการเกษตรที่เป็น

แหล่งกำเนิดของการพัฒนาศิลปะทั้งหมด และเป็นพื้นฐานของการกำเนิดของวัฒนธรรมทั้งหมด ผัก และธัญพืชที่ผู้คนกินก็มาจากดินและวัตถุดิบในการผลิตเซรามิกก็ทำมาจากดินเช่นกัน

ชาวบ้านส่วนใหญ่ในหมู่บ้านเถาหยางซินซุนยังคงรักษาประเพณีเทศกาลดั้งเดิมของจีนเช่น ตรุษจีน เทศกาลหยวนเซียว หัวมังกร เทศกาลช่างซื้อ เทศกาลอาหารฤดูหนาว เทศกาลต๋วนอู๋ เทศกาลซีซี เทศกาลงหยวน เทศกาลไหว้พระจันทร์ เทศกาลฉงหยาง เทศกาลเสื้อผ้าฤดูหนาว เทศกาลเซี่ยหยวน ตงจื่อ เทศกาลล่าป่า และเทศกาลวันส่งท้ายปีเก่า

จึงต่อเงินยังจัดกิจกรรมศิลปะเซรามิกและกิจกรรมทางวัฒนธรรมต่าง ๆ เป็นประจำ ยกตัวอย่างเช่น นิทรรศการเซรามิก เทศกาลทางวัฒนธรรม การแข่งขันด้านงานหัตถกรรม เป็นต้น ผู้วิจัยคิดว่า สามารถนำวัฒนธรรมพื้นบ้านเพิ่มเข้าไปในวัฒนธรรมท้องถิ่นได้ โดยจัดกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับศิลปะและพื้นที่ชนบทเป็นประจำตามประเพณีการดำรงชีวิตของชาวบ้านและอัตลักษณ์ของเซรามิกในท้องถิ่น เพื่อให้ชาวบ้าน ศิลปินเซรามิก และนักท่องเที่ยวเปลี่ยนแปลงจากการเตรียมการเชิงรับมาเป็นการมีส่วนร่วมอย่างแข็งขัน การวางแผนกิจกรรมเช่นนี้ไม่เพียงแต่เป็นเวทีสำหรับศิลปินเซรามิกและผู้ปฏิบัติงานในท้องถิ่นในการแสดงผลงานและแลกเปลี่ยนประสบการณ์เท่านั้น แต่ยังเป็น การเผยแพร่วิถีชีวิตแบบดั้งเดิมและสามารถจัดหางานให้กับชาวบ้านบางส่วนในหมู่บ้านได้ นอกจากนี้ยังสามารถดึงดูดนักท่องเที่ยวและผู้ชมทั้งในและต่างประเทศ และยกระดับความเข้าใจของนักท่องเที่ยวเกี่ยวกับวัฒนธรรมเซรามิกและการรับรู้เกี่ยวกับประเทศจีนในท้องถิ่น

สรุป: ชุมชนถนนเซรามิกเถาหยางซินซุน เมืองจิ่งเต๋อเจิ้นมีทรัพยากรอุตสาหกรรมที่อุดมสมบูรณ์ที่มีอัตลักษณ์ของชนบท มีภูมิหลังทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมที่ลึกซึ้งเกี่ยวกับเซรามิก และกำลังแรงงานส่วนเกิน หมู่บ้านเถาหยางซินซุนจำเป็นต้องวางแผนและจัดการรีออลและสร้างใหม่ โดยมีเป้าหมายในการฟื้นฟูพื้นที่ท้องถิ่น ผ่านความพยายามร่วมกันของผู้มีความสามารถด้านการจัดการ ผู้มีความสามารถด้านการออกแบบและศิลปิน นอกจากนี้ยังพัฒนาผลิตภัณฑ์ทางวัฒนธรรมในท้องถิ่น การแสดงทางศิลปะและวัฒนธรรม ส่งเสริมอัตลักษณ์ของท้องถิ่นสู่โลกภายนอก ผลักดันให้ชาวบ้านในท้องถิ่นเพิ่มรายได้และฟื้นฟูเศรษฐกิจในชนบท ดินเชื่อมโยงสรรพสิ่งบนโลกและสร้างสรรค์ความเป็นไปได้ที่ไม่สิ้นสุด

สภาพแวดล้อมทางนิเวศวิทยาชุมชนของถนนศิลปะเซรามิกเถาหยางซินซุน

1. อุตสาหกรรมวัฒนธรรมและความคิดสร้างสรรค์เซรามิก

อุตสาหกรรมวัฒนธรรมและความคิดสร้างสรรค์เป็นอุตสาหกรรมเกิดใหม่ที่มีความคิดสร้างสรรค์เป็นแกนหลัก อุตสาหกรรมนี้พัฒนาและใช้งาน ตลอดจนบริหารจัดการสิทธิ์ในทรัพย์สินทางปัญญาในรูปแบบของอุตสาหกรรมโดยใช้เทคโนโลยีและความคิดสร้างสรรค์ เพื่อผลิตผลิตภัณฑ์ที่มีมูลค่าเพิ่ม

สูง วัฒนธรรมทางนิเวศของชุมชนถนนเซรามิกเถาหยางซินซุนเมืองจิ่งเต๋อเจิ้นสะท้อนให้เห็นอย่างชัดเจนในประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมของเซรามิกและการสร้างสรรค์ศิลปะเซรามิกสมัยใหม่นอกเหนือจากภูมิหลังทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมอันลึกซึ้งที่สะสมจากเตาเผาอย่างต่อเนื่องนับพันปีของจิ่งเต๋อเจิ้นแล้ว และยังมีกลุ่มสร้างสรรค์รุ่นใหม่ที่เกิดหรือรันในการผลิตและจำหน่ายเซรามิกร่วมสมัย เพื่อจัดการพื้นที่ศิลปะของชุมชนถนนเซรามิกเถาหยางซินซุนได้ดียิ่งขึ้น ผู้วิจัยจึงเสนอแนวความคิดการพัฒนาแบบกำหนดเป้าหมาย แบ่งออกเป็น

ประการที่หนึ่ง บูรณาการทรัพยากรเพื่อเน้นอัตลักษณ์ของภูมิภาค ในกระบวนการพัฒนาแบบบูรณาการของอุตสาหกรรมวัฒนธรรมและความคิดสร้างสรรค์จำเป็นต้องบูรณาการทรัพยากรต่าง ๆ เข้าด้วยกัน บูรณาการทรัพยากรโดยรอบของชุมชนถนนศิลปะเซรามิกเถาหยางซินซุน ยึดอัตลักษณ์และผสมผสานการวางแผนและการสร้างให้เป็นหนึ่งเดียว เดิมทีแผงลอยขนาดเล็กที่กระจุกกระจายและวุ่นวายได้รับการวางแผนและจัดการตามประเภทธุรกิจ ใช้ทรัพยากรของแหล่งเตาเผา มหาวิทยาลัย และชุมชนโดยรอบ เพื่อเร่งการสร้างชุมชนวัฒนธรรมและความคิดสร้างสรรค์เซรามิกรูปแบบใหม่ที่เหมาะสมกับอัตลักษณ์ของท้องถิ่นและสร้างห่วงโซ่อุตสาหกรรมวัฒนธรรมและความคิดสร้างสรรค์ที่สมบูรณ์

ประการที่สอง การสร้างจิตสำนึกของแบรนด์ พื้นที่การรวมตัวของอุตสาหกรรมวัฒนธรรมและความคิดสร้างสรรค์ได้เข้าสู่ยุคของการแข่งขันของแบรนด์ แต่ปัญหาที่อุตสาหกรรมวัฒนธรรมและความคิดสร้างสรรค์ด้านศิลปะของจิ่งเต๋อเจิ้นต้องเผชิญคือยังมีแบรนด์ที่มีชื่อเสียงเพียงไม่กี่แบรนด์เท่านั้น เกาซีชวนเป็นแบรนด์สำคัญที่สร้างขึ้นโดยรัฐบาล และชุมชนเซรามิกเถาหยางซินซุนคือแบรนด์ที่มีชื่อเสียงของชาวบ้าน ซึ่งแต่ละพื้นที่มีอัตลักษณ์ของตนเอง และสามารถบ่มเพาะแบรนด์ระดับภูมิภาคที่มีอัตลักษณ์ที่แตกต่างกัน ขณะเดียวกันยังต้องมีจิตสำนึกในการปกป้องแบรนด์อีกด้วย แม้ว่าจิ่งเต๋อเจิ้นจะเต็มไปด้วยโรงงานผลิตเซรามิก เวิร์กช็อป และสตูดิโอมากมาย หากสามารถออกแบบผลิตภัณฑ์ศิลปะเซรามิกที่แตกต่างกันตามอัตลักษณ์ของท้องถิ่น การสร้างสรรค์ผลิตภัณฑ์ทางวัฒนธรรม และการจัดกิจกรรมพิเศษ และยื่นขอรับการคุ้มครองลิขสิทธิ์สำหรับโครงการเหล่านี้ ซึ่งสิ่งนี้สามารถหลีกเลี่ยงการแข่งขันที่รุนแรงในตลาด และหลีกเลี่ยงความคล้ายคลึงกันของชุมชนเซรามิกต่าง ๆ ในจิ่งเต๋อเจิ้น การใช้กลยุทธ์แบรนด์สร้างสรรค์ไม่เพียงแต่จะช่วยเพิ่มยอดขายของผลิตภัณฑ์แบรนด์ดังเท่านั้น ยังสามารถปรับปรุงชื่อเสียงในท้องถิ่นและภาพลักษณ์ของภูมิภาคเท่านั้น แต่ยังมีเพิ่มสินทรัพย์ไม่มีตัวตนของภูมิภาค และปรับปรุงความสามารถในการแข่งขันของชุมชนศิลปะในตลาดอีกด้วย

ประการที่สาม เน้นการบ่มเพาะบุคลากรผู้มีความสามารถและการจัดการ บุคลากรผู้มีความสามารถเป็นแรงผลักดันดั้งเดิมสำหรับการพัฒนาอุตสาหกรรมวัฒนธรรมและความคิดสร้างสรรค์ และยังเป็นปัจจัยที่สำคัญที่สุดในกระบวนการพัฒนาของอุตสาหกรรมวัฒนธรรมและความคิด

สร้างสรรค์ การขาดบุคลากรผู้มีความสามารถด้านความคิดสร้างสรรค์ได้จำกัดการพัฒนาของชุมชน
 ถนนศิลปะเถาหยางซินซุน ในฐานะที่อุตสาหกรรมวัฒนธรรมและความคิดสร้างสรรค์เป็นรูปแบบ
 อุตสาหกรรมระดับสุดยอด องค์ประกอบและโครงสร้างหลักจึงไม่ใช่ทรัพยากรและเงินทุนอีกต่อไป แต่
 เป็นภูมิปัญญาของมนุษย์ ความสามารถเชิงสร้างสรรค์ และจิตวิญญาณแห่งการสร้างสรรค์ เมื่อ
 พิจารณาจากสถานการณ์โดยรวมในปัจจุบันในจังหวัดเจิ้น การจับคู่บุคลากรผู้มีความสามารถนั้นไม่
 สมดุล บุคลากรผู้มีความสามารถในจังหวัดเจิ้นส่วนมากหันไปกับการสร้างสรรค์และการบริหารการผลิต
 เซรามิก ทำให้ขาดแคลนบุคลากรผู้มีความสามารถเฉพาะด้านในการจัดการชุมชนเซรามิกหรือการ
 จัดการศิลปะ และยังขาดแคลนบุคลากรผู้มีความสามารถในอุตสาหกรรมสร้างสรรค์ที่มีจิตวิญญาณ
 แห่งนวัตกรรม ความสามารถด้านนวัตกรรม และจิตสำนึกด้านนวัตกรรมที่แข็งแกร่ง ด้วยเหตุนี้จึงมี
 ความจำเป็นเร่งด่วนในการสร้างสาขาวิชาและการปรับปรุงแผนการบ่มเพาะในมหาวิทยาลัย เพื่อ
 บ่มเพาะบุคลากรผู้มีความสามารถด้านการจัดการอุตสาหกรรมเซรามิกที่สอดคล้องกับการพัฒนาใน
 ปัจจุบัน

ประการที่สี่ ให้ความสำคัญกับเทคโนโลยีสารสนเทศที่ทันสมัย แพลตฟอร์มข้อมูลออนไลน์
 ช่วยให้ผู้คนมีส่วนร่วมในด้านความคิดและการสร้างอุตสาหกรรมวัฒนธรรมและความคิดสร้างสรรค์
 ของชุมชน ซึ่งมีส่วนช่วยในการเพิ่มจิตสำนึกและความคิดเกี่ยวกับอุตสาหกรรมวัฒนธรรมและความคิด
 สร้างสรรค์เซรามิก และทำให้อุตสาหกรรมวัฒนธรรมและความคิดสร้างสรรค์ใกล้ชิดกับชีวิตของ
 ชาวบ้านและได้รับความนิยม เพื่อส่งเสริมอุตสาหกรรมวัฒนธรรมและความคิดสร้างสรรค์ในชุมชน
 ถนนศิลปะเถาหยางซินซุน ผู้วิจัยคิดว่า อันดับแรก สามารถสร้างเว็บไซต์ทางการของชุมชนถนนศิลปะ
 เถาหยางซินซุน และมีการอัปเดตข้อมูลอยู่เป็นประจำ เช่น ข้อมูลที่เกี่ยวกับนิทรรศการของศิลปิน
 เซรามิก ข้อมูลเกี่ยวกับกิจกรรมภายในชุมชน ข้อมูลการบรรยาย ข้อมูลการโอนย้ายร้านค้า ข้อมูลการ
 รับสมัคร ข้อมูลการจำหน่ายผลิตภัณฑ์ทางวัฒนธรรม เป็นต้น ซึ่งอัตลักษณ์ของเว็บไซต์นี้คือมีเนื้อหาที่
 เชื่อถือได้และเผยแพร่ข้อมูลที่เป็นทางการเป็นหลัก เว็บไซต์ควรเสริมสร้างปฏิสัมพันธ์กับประชาชน
 และยกระดับการมีส่วนร่วมของประชาชน อันดับที่สอง การใช้อีคอมเมิร์ซ (E-commerce) เพื่อสร้าง
 ร้านค้าออนไลน์สำหรับแบรนด์ในชุมชนถนนศิลปะเถาหยางซินซุน ซึ่งผู้บริโภคไม่เพียงแต่สามารถซื้อ
 สินค้าในร้านค้าออนไลน์เท่านั้น แต่ยังสามารถเข้าร่วมกิจกรรมกับศิลปินออนไลน์ได้อีกด้วย นอกจากนี้
 ศิลปินเซรามิกยังสามารถแบ่งปันการสร้างสรรค์เซรามิกของตนเองผ่านช่องทางออนไลน์ได้ และยังสามารถ
 ขายผลงานของตนเองผ่านการไลฟ์สดได้อีกด้วย ชุมชนจำเป็นต้องสร้างระบบอีคอมเมิร์ซและ
 ค่อย ๆ ปรับปรุงให้สมบูรณ์ อันดับที่สาม กิจกรรมด้านสวัสดิการสาธารณะ ขณะนี้นำความร่ำรวยมาสู่
 ชาวบ้านและศิลปินแล้ว ต้องคำนึงถึงการดำเนินงานด้านสาธารณประโยชน์อีกด้วย ยกตัวอย่างเช่น
 1. สร้างกลุ่มศิลปินในชุมชนมาจำหน่ายผลงานเพื่อการกุศลเป็นประจำ และนำรายได้ไปใช้เพื่อ
 ช่วยเหลือเด็ก ๆ ในพื้นที่ภูเขาที่ยากไร้หรือเพื่อช่วยเหลือผู้ประสบภัยพิบัติ 2. เผยแพร่การรักษา

สิ่งแวดล้อม ยกตัวอย่างเช่น การวางแผนทรัพยากรของโลก ดินเหนียวพอร์ซเลน และวัตถุดิบสำหรับการเผาผลิตเซรามิกล้วนเป็นทรัพยากรของโลก สิ่งเหล่านี้ควรใช้ให้เกิดประโยชน์สูงสุดเพื่อหลีกเลี่ยงการฟุ่มเฟือยและการสิ้นเปลือง วัตถุดิบเซรามิกที่เหลือทิ้งจะต้องถูกกำจัดอย่างเข้มงวด กิจกรรมด้านสวัสดิการสาธารณะเช่นนี้จำเป็นต้องดำเนินการพร้อมกันบนเว็บไซต์ และต้องทำได้ดี ซึ่งนี่คือการเตรียมการสำหรับอนาคตและเป็นกิจการที่เกี่ยวข้องกับอนาคต

ประการที่ห้า ให้ความสำคัญกับการจัดการและจัดระเบียบของตลาดให้สมบูรณ์ จัดระเบียบตลาดชุมชนถนนศิลปะเถาหยางซินซุน นอกเหนือจากการปรับปรุงพื้นที่แล้ว ยังจำเป็นต้องดำเนินการสำรวจสัมมะโนประชากรและพูดคุยกับผู้ปฏิบัติงานในชุมชน สร้างมาตรฐานใหม่ของการพัฒนาและนวัตกรรม เพื่อให้สามารถกำหนดแผนการจัดการที่ดีขึ้น ยกตัวอย่างเช่น การกำหนดและประกาศ “กฎระเบียบรางวัลชุมชนถนนศิลปะเถาหยางซินซุน” เพื่อให้รางวัลแก่ศิลปินผู้มีคุณูปการในการพัฒนาชุมชนทุกไตรมาส และให้รางวัลแก่ชาวบ้านที่มีส่วนร่วมในกิจกรรมของชุมชนอย่างแข็งขัน วัตถุประสงค์ของรางวัลต้องไม่จำกัดอยู่ที่ชุมชนเท่านั้น แต่ควรขยายไปสู่บุคคลและสถาบันที่เกี่ยวข้องทั้งในและต่างประเทศ ขอบเขตของรางวัล อาจเกี่ยวข้องกับทุกแง่มุมของวัฒนธรรมเซรามิกและวัฒนธรรมการเกษตร และชื่อของรางวัลสามารถมีได้หลากหลายเช่น “รางวัลการสร้างสรรค์ทางศิลปะ” “รางวัลแรงงานตัวอย่าง” “รางวัลการเผยแพร่วัฒนธรรม” “รางวัลนักท่องเที่ยวผู้มีอารยธรรม” “รางวัลคุ้มครองวัฒนธรรมเซรามิก” เป็นต้น ซึ่งรางวัลเหล่านี้ต้องมีความโปร่งใสและเผยแพร่บนเว็บไซต์อย่างเป็นทางการและสื่อข่าว เพื่อให้ผู้คนให้ความสนใจมากขึ้น และก่อตัวเป็นความทรงพลังของวัฒนธรรมเซรามิกของชุมชนถนนศิลปะเถาหยางซินซุน ซึ่งสามารถดึงดูดสายตาและความสนใจจากทั่วโลก

กล่าวโดยสรุป ในการสร้างโครงการอุตสาหกรรมวัฒนธรรมและความคิดสร้างสรรค์ของชุมชนถนนศิลปะเถาหยางซินซุน จะต้องยึดอัตลักษณ์ของภูมิภาค จัดการและใช้ประโยชน์จากทรัพยากรศิลปะเซรามิกที่มีอยู่ให้เกิดประโยชน์สูงสุด และสร้างชุมชนแห่งนี้ให้กลายเป็นชุมชนสร้างสรรค์ที่มีชื่อเสียงสำหรับงานศิลปะเซรามิกและวัฒนธรรม

2. อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศทางการเกษตร

ในฐานะทรัพยากรที่มีสีสันทางวัฒนธรรมดั้งเดิมที่เข้มแข็ง ชีวิตในชนบทไม่เพียงแต่ให้แรงบันดาลใจในการออกแบบงานศิลปะเท่านั้น แต่ยังสอดแทรกความหมายแฝงทางวัฒนธรรมอันเป็นอัตลักษณ์เข้าไปในงานศิลปะอีกด้วย การบูรณาการข้ามสาขาระหว่างการท่องเที่ยว วัฒนธรรม และศิลปะได้กลายเป็นแนวคิดที่เป็นนวัตกรรมสำหรับวัฒนธรรมการท่องเที่ยว

ประการแรก สภาพแวดล้อมการใช้ชีวิตในชนบท สภาพแวดล้อมในการดำรงชีวิตทางการเกษตรมีพื้นที่สำหรับการสร้างสรรค์มากมาย และการพัฒนาการท่องเที่ยวได้มอบโอกาสพิเศษในการเผยแพร่วัฒนธรรมดั้งเดิมของภูมิภาค และยกระดับการพัฒนาโฮมสเตย์ในชนบทอีกด้วย

ชาวบ้านที่อาศัยอยู่ในชุมชนถนนศิลปะเถาหยางซินซุนมีโฮมสเตย์หลายแห่ง แต่โฮมสเตย์ที่มีชื่อเสียงมีไม่มากนักที่มีอัตลักษณ์ ซึ่งมีสาเหตุคืออัตลักษณ์ของท้องถิ่นไม่ได้ถูกนำมาใช้เพื่อการออกแบบและการสร้างอย่างดี หากภูมิทัศน์ชนบท สิ่งก่อสร้างในชนบท ถนนในชนบทและฉากอื่น ๆ ของหมู่บ้านเถาหยางซินซุนได้รับการออกแบบใหม่ เพื่อสร้างภาพลักษณ์ IP ของชนบทใหม่ที่โดดเด่น ซึ่งสามารถถ่ายทอดความรู้สึกอันซาบซึ้งของวัฒนธรรมการเกษตรและมรดกทางประวัติศาสตร์ของเซรามิก เพื่อสร้างอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในชนบทใหม่ที่มีอัตลักษณ์ของภูมิภาค

ประการที่สอง วัสดุชีวิตในชนบท สิ่งของ ฉาก ประเพณี วัฒนธรรมและองค์ประกอบอื่น ๆ จากสภาพแวดล้อมการดำรงชีวิตในชนบทเป็นวัสดุชีวิตในชนบท องค์ประกอบเหล่านี้มีอัตลักษณ์ของภูมิภาคและความเป็นพื้นที่บ้านที่โดดเด่น และสามารถนำมาใช้เป็นวัสดุสำหรับการสร้างสรรค์การออกแบบเชิงศิลปะได้ หมู่บ้านเถาหยางซินซุนเป็นหมู่บ้านเกษตรกรรมแบบดั้งเดิมมาตั้งแต่สมัยโบราณ ชาวบ้านมีทักษะในการเพาะปลูกและขยายพันธุ์ แต่ในกระบวนการขยายตัวของเมือง ยังไม่ได้ใช้ข้อได้เปรียบของเหล่านั้น การขาดแคลนพื้นที่เพาะปลูกได้กลายเป็นอุปสรรคสำหรับพวกเขา หรือแม้แต่เครื่องมือการเกษตรจำนวนมากกลายเป็นขยะเหลือใช้และถูกนำมากองไว้ข้างทางเดิน จะสามารถทำให้วัสดุชีวิตเหล่านั้นกลับมามีชีวิตชีวาอีกครั้งให้กลับมาเป็นจุดเด่นของการท่องเที่ยวได้อย่างไร จึงกลายเป็นสิ่งที่ควรค่าแก่การศึกษา

ประการที่สาม ทรัพยากรมนุษย์ในชนบท แม้ว่าพื้นที่ชนบทจะมีทรัพยากรมนุษย์ที่สมบูรณ์ แต่คุณภาพโดยรวมของประชากรยังคงอยู่ในระดับต่ำ ส่งผลให้ขาดแคลนทรัพยากรมนุษย์โดยรวมเพื่อพัฒนาเศรษฐกิจในชนบทให้ดีขึ้น จึงจำเป็นต้องมีการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ในชนบทที่มีคุณภาพสูง จากการสัมภาษณ์หัวหน้าหมู่บ้าน “ผู้สูงอายุในหมู่บ้านจำนวนมากพึ่งพาเงินอุดหนุนจากรัฐบาลเพื่อยังชีพ วัยกลางคนในหมู่บ้านจำนวนมากหาเลี้ยงชีพด้วยการปล่อยเช่าบ้านหรือเป็นคนขับแท็กซี่ และวัยหนุ่มสาวคิดว่าการอยู่ในหมู่บ้านไม่มีอนาคต พวกเขาจึงเลือกเรียนในมหาวิทยาลัยเพื่อเปลี่ยนสถานะหรือเดินทางไปทำงานในเมืองใหญ่เช่น ปักกิ่งและเซี่ยงไฮ้” ในระหว่างการสัมภาษณ์หัวหน้าหมู่บ้าน เขาได้แสดงถึงความกังวลเกี่ยวกับอนาคตหลายครั้ง ทรัพยากรมนุษย์ในชนบทในหมู่บ้านเถาหยางซินซุนจำเป็นต้องได้รับการพัฒนาและส่งออกอย่างเร่งด่วน สำหรับในท้องถิ่น ผู้วิจัยคิดว่าเราสามารถเริ่มต้นจากประเด็นต่อไปนี้ได้ 1. สร้างห่วงโซ่อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในชุมชนถนนศิลปะเถาหยางซินซุน คณะกรรมการหมู่บ้านจะลงทุนในการพัฒนาและเปิดฐานการผลิตผลิตภัณฑ์ท้องถิ่นในชนบทเพื่อสร้างทรัพยากรวัสดุใหม่เพื่อตอบสนองความต้องการในการพัฒนาการท่องเที่ยวในท้องถิ่น ขณะเดียวกันยังสามารถแก้ไขปัญหาการจ้างงานของชาวบ้านบางส่วนได้ 2. วางแผนสภาพแวดล้อมทางนิเวศวิทยาในหมู่บ้าน สร้างร้านขายอุปกรณ์ทางวัฒนธรรมที่มีอัตลักษณ์ของหมู่บ้านเถาหยางซินซุน อาหารแปรรูปทางการเกษตรเช่น อาหารพิเศษในท้องถิ่น ผลิตภัณฑ์แฮนด์เมดที่มีอัตลักษณ์สามารถนำมาจำหน่ายในสถานที่แห่งนี้ได้ ขณะเดียวกัน ร้านค้าอุปกรณ์ทาง

วัฒนธรรมยังสามารถสร้างการจ้างงานให้กับชาวบ้านบางส่วน และยังสามารถส่งเสริมการพัฒนาเศรษฐกิจในชนบทให้ดียิ่งขึ้นได้อีกด้วย 3. แนะนำให้ชาวบ้านมีส่วนร่วมในกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในชนบท ตัวอย่างเช่น การแสดงในเทศกาลวัฒนธรรมการเกษตร งานหัตถกรรม เป็นต้น เพื่อให้ชาวบ้านได้แสดงความสามารถได้อย่างเต็มที่ 4. จัดตั้งความร่วมมือระหว่างโรงเรียนกับหมู่บ้านและสร้างฐานฝึกงาน หมู่บ้านเถาหยางซินซุนอยู่ติดกับวิทยาเขตซินฉางของมหาวิทยาลัยเซรามิกจิ่งเต๋อเจิ้น และสามารถสร้างโครงการความร่วมมือกับโรงเรียนได้ นำกิจกรรมบางอย่างในหมู่บ้านส่งมายังมหาวิทยาลัยเซรามิกจิ่งเต๋อเจิ้นเพื่อสร้างสาขาวิชา ขณะเดียวกันก็เชิญอาจารย์และผู้เชี่ยวชาญเดินทางไปยังหมู่บ้านเพื่อฝึกอบรมบุคลากร จากการฝึกอบรมภาคปฏิบัติและการฝึกอบรมทักษะเป็นประจำจะสามารถปรับปรุงคุณภาพทรัพยากรมนุษย์ของการเกษตรอย่างครอบคลุม ชนบทยังสามารถดึงดูดนักศึกษาปัจจุบันและผู้สำเร็จการศึกษาดีเด่นจากมหาวิทยาลัยเซรามิกจิ่งเต๋อเจิ้นให้มาฝึกงานและทำงานในหมู่บ้านเถาหยางซินซุน เพื่อสร้างงานสำหรับผู้สำเร็จการศึกษา ขณะเดียวกันก็ปรับปรุงกลุ่มผู้มีความสามารถในชนบทอีกด้วย

การบูรณาการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศเกษตรและศิลปะในชุมชนถนนศิลปะเถาหยางซินซุนมีคุณค่าเชิงสร้างสรรค์ที่สำคัญและมีความสำคัญทางสังคม และยังสามารถส่งเสริมการพัฒนาอุตสาหกรรมทางวัฒนธรรมและความคิดสร้างสรรค์ของจิ่งเต๋อเจิ้น ส่งเสริมมรดกและการพัฒนาวัฒนธรรมท้องถิ่นของจีน ส่งเสริมการบูรณาการของเมืองกับชนบท การพัฒนาที่ยั่งยืน และคุณภาพการในด้านอื่น ๆ

สุนทรียภาพและความหลากหลายของศิลปะเซรามิกสมัยใหม่

“ศิลปะเซรามิกสมัยใหม่” ของจีนถือเป็นศิลปะรูปแบบใหม่เมื่อเปรียบเทียบกับ “เซรามิกแบบดั้งเดิม” ของจีน แม้ว่า “ศิลปะเซรามิกสมัยใหม่” ของจีนและ “ศิลปะเซรามิกสมัยใหม่” ของอเมริกาอยู่ในแนวคิดเดียวกัน แต่ศิลปะเซรามิกสมัยใหม่ของจีนก็มีความหมายแฝงทางวัฒนธรรมและสุนทรียภาพที่มีอัตลักษณ์ของจีน

1. สุนทรียภาพของศิลปะเซรามิกสมัยใหม่

ประการที่หนึ่ง การแสดงออก การแสดงออกของศิลปะเซรามิกสมัยใหม่ หมายถึง เทคนิคส่วนบุคคลในการแสดงอารมณ์และความคิดภายในของศิลปินเซรามิก ซึ่งส่วนมากได้รับอิทธิพลจากศิลปะแนวแสดงพลังอารมณ์ (Expressionism) และลัทธินามธรรมของตะวันตก โดยทั่วไปแล้ว ศิลปะเซรามิกแบบดั้งเดิมนำ “การใช้งาน” มาเป็นเกณฑ์มาตรฐานสำหรับการสร้างสรรค์ และ “การตกแต่ง” เป็นการแสวงหาสุนทรียภาพ ศิลปะเซรามิกสมัยใหม่แสวงหาแนวคิดทางศิลปะที่เป็นอิสระและการแสดงออกทางจิตวิญญาณ โดยเน้นไปที่การแสดงออกของ “ภาพภายในใจ” และบรรลุผลของ

“ความเป็นหนึ่งเดียวของหัวใจและมือ” ผ่านการจัดการด้านรูปทรง พื้นผิว สีและด้านอื่น ๆ รูปแบบศิลปะเซรามิกสมัยใหม่ได้กำจัดข้อจำกัดด้านการใช้งานจริง และทำลายขอบเขตระหว่างศิลปะและชีวิต ศิลปะเซรามิกแบบดั้งเดิมของจีนต่อเงินส่วนมากจะถูกนำเสนอในรูปแบบของภาชนะที่ใช้งานได้จริง ยกตัวอย่างเช่น แจกันจวิน โถ กระจ่าง แจกัน กาน้ำ และเครื่องใช้อื่น ๆ ที่มีรูปทรงต่าง ๆ ในประวัติศาสตร์เซรามิกที่สามารถตอบสนองความต้องการของผู้คนในด้านภาชนะที่ใช้งานได้จริง แต่ทว่า ด้วยนวัตกรรมของวัสดุร่วมสมัย เทคโนโลยี งานหัตถกรรม แนวคิดและจิตวิญญาณของศิลปะเซรามิกสมัยใหม่ได้แยกออกจากความเคยชินของแนวคิดการสร้างสรรค์แบบดั้งเดิมอย่างมีจิตสำนึก ในด้านของรูปทรง รูปแบบของการตกแต่งและอัตลักษณ์ของงานหัตถกรรม ทดลองเปลี่ยนลักษณะเด่นด้านสุนทรียภาพในการใช้งานแบบดั้งเดิมไปสู่คุณภาพด้านสุนทรียภาพทางจิตวิญญาณ และสำรวจ จิตวิญญาณทางวัฒนธรรมสมัยใหม่และจิตวิญญาณทางศิลปะสมัยใหม่ ศิลปินผสมผสานอัตลักษณ์ของวัสดุเซรามิกเข้ากับความคิดทางอารมณ์และวิธีการทางเทคนิคของตนเอง เพื่อให้ผลงานเซรามิกสมัยใหม่มีความหมายแฝงที่มีอัตลักษณ์ การแสดงออกได้ค่อย ๆ กลายเป็นรูปแบบกระแสหลักของศิลปะเซรามิกสมัยใหม่ รูปแบบการแสดงออกที่หลากหลายได้ก่อให้เกิดสุนทรียภาพของศิลปะเซรามิกสมัยใหม่

ประการที่สอง ความเป็นชาติ ศิลปะเซรามิกสมัยใหม่เป็นผลผลิตจากการพัฒนาวัฒนธรรมสมัยใหม่ ทุกประเทศในโลกมีภูมิหลังทางวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน ในฐานะสื่อทางวัฒนธรรม ศิลปะเซรามิกมีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับวัฒนธรรมของชาติเป็นอย่างมาก แม้ว่าการพัฒนาศิลปะเซรามิกสมัยใหม่ของจีนจะได้รับอิทธิพลจากศิลปะเซรามิกสมัยใหม่ของตะวันตก แต่ก็ยังไม่ได้รับการจัดสรรและเคลื่อนย้ายศิลปะเซรามิกสมัยใหม่ของตะวันตกอย่างสมบูรณ์ ศิลปินเซรามิกแต่ละคนไม่สามารถดำรงอยู่ได้โดยการออกห่างจากสังคม เขาจะมีรอยประทับของวัฒนธรรมของชาติในระดับหนึ่ง ทั้งในด้านของโครงสร้างความรู้ ภูมิหลังทางวัฒนธรรม อุดมการณ์ และด้านอื่น ๆ เกาของวัฒนธรรมของชาติจะสะท้อนให้เห็นอย่างเป็นธรรมชาติในการสร้างสรรค์เซรามิกสมัยใหม่ ซึ่งนี่คือการแสดงออกของจิตสำนึก ศิลปินเซรามิกจีน ขณะที่สืบทอดวัฒนธรรมและภาษาประจำชาติของจีน ก็ยังคงสำรวจสุนทรียภาพของเซรามิกที่มีอัตลักษณ์ของจีนอย่างต่อเนื่อง การทำให้เป็นท้องถิ่นของภาษาสร้างสรรค์ของเซรามิกสมัยใหม่ของจีน ยังคงเป็นรากฐานสำหรับการพัฒนาเซรามิกจีน ศิลปะเซรามิกจีนสมัยใหม่ให้ความสำคัญกับความเป็นหนึ่งเดียวของรูปแบบและความหมายแฝงเพิ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ การบูรณาการทางวัฒนธรรมของประเทศและโลก ศิลปะเซรามิกสมัยใหม่พยายามและทดลองที่จะดึงแรงบันดาลใจที่สร้างสรรค์จากวัฒนธรรมจีนแบบดั้งเดิม และให้ผลงานของพวกเขาที่มีความหมายแฝงทางวัฒนธรรมจีน จะเห็นได้ว่า ความเป็นชาตินี้เป็นกระแสหลักของสุนทรียภาพทางศิลปะเซรามิกสมัยใหม่ของจีน

ภาพที่ 4-41 ผลงานการออกแบบเซรามิกสมัยใหม่ที่มีความเป็นชาติที่จำหน่ายอยู่ในชุมชนถนนศิลปะเซรามิก (Qi Yu)

ภาพที่ 4-42 เด็ก ๆ กำลังเยี่ยมชมผลงานเซรามิกสมัยใหม่ในจิ้งเต๋อเจิ้น (Xie Xuan)

2. ความหลากหลายของศิลปะเซรามิกสมัยใหม่

ประการแรก ความหลากหลายของแนวคิด

แนวคิดเกี่ยวกับสุนทรียศาสตร์และการเคลื่อนไหวทางศิลปะที่เกี่ยวข้องได้มีบทบาทที่สำคัญอย่างมากในเซรามิกสมัยใหม่ การเกิดขึ้นของเซรามิกสมัยใหม่ไม่ใช่เรื่องบังเอิญ แต่เป็นผลมาจากอิทธิพลร่วมกันของด้านวรรณกรรม ศิลปะ แนวคิดเกี่ยวกับสุนทรียภาพและสภาพแวดล้อมทางสังคม โดยย้ายจากประโยชน์ใช้สอยไปสู่แนวคิด เมื่อแนวคิดของการสร้างสรรค์ศิลปะสมัยใหม่ก่อนหน้านี้เท่านั้นจึงจะสามารถเน้นจิตวิญญาณทางศิลปะได้ แก่นของศิลปะสมัยใหม่คือจิตสำนึกด้านสุนทรียศาสตร์ใหม่ จึงไม่ได้ใช้เป็นตัวแทนของโลกาวิสัยเป็นการแสวงหาทางสุนทรียศาสตร์อีกต่อไป แต่จะหันเหไปสู่ความคิดเห็นส่วนตัวและคุณค่าทางจิตวิญญาณของผู้คนภายใต้การแนะนำของแนวคิดทางวัฒนธรรม ในด้านของการแสดงออกทางแนวคิดศิลปะเซรามิกสมัยใหม่ของจีน ซึ่งแสดงให้เห็นถึงลักษณะที่แตกต่างกันอย่างชัดเจนกับทางตะวันตก ยกตัวอย่างเช่น การให้ความสำคัญกับการตีความทางจิตวิญญาณทางสุนทรียภาพของชาติ เช่น การวาดภาพแบบเสียวี่ ฉวนเสียน ธรรมชาติและจินตภาพทางศิลปะ ซึ่งภายในนั้นได้ซึมซับไปด้วยจิตสำนึกด้านปรัชญาเชิงคาดคะเน (Speculative Philosophy) ยกตัวอย่างเช่น Qiu Han ศิลปินเซรามิกสมัยใหม่ที่เป็นปรมาจารย์ด้านศิลปะและงานหัตถกรรมของจีน เขาพยายามทดลองใช้การเผาผลิตของ “เตาเผาฟีน” เพื่อให้เซรามิกมีพื้นผิวที่เป็นอัตลักษณ์ของเตาเผาฟีน หรือผลงานของศิลปะเซรามิกสมัยใหม่ที่เผาด้วยเตาเผาฟีนที่มี “ความบังเอิญ” และ “ความงามที่ไม่สมบูรณ์” บางประการ เพื่อตอบสนองความต้องการของตลาดหรือการแสวงหาผลลัพธ์ของ “การกลับคืนสู่ธรรมชาติ” ในผลงานศิลปะ

ประการที่สอง ความหลากหลายด้านวิธีการ

ความหลากหลายด้านวิธีการทำให้เกิดความเป็นไปได้มากขึ้นในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะเซรามิกสมัยใหม่ วิธีการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะเซรามิกสมัยใหม่มีความหลากหลายมากขึ้นด้วยการพัฒนาทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ข้อมูลทั่วโลกทำให้รูปแบบการแสดงออกของผลงานศิลปะเซรามิกสมัยใหม่มีความหลากหลายมากยิ่งขึ้น ศิลปินตีความความหลากหลายผ่านการทดลองจำนวนมาก จากมุมมองด้านเนื้อหา: ศิลปะเซรามิกที่มีความเป็นที่ระลึก ความมีชีวิต และความน่าสนใจ จากมุมมองของเทคนิคการแสดงออก: ศิลปะเซรามิกที่มีการตกแต่ง ความสมจริง เสี้ยวสี่ เสี้ยวห้า นามธรรม ความเฉพาะด้าน และอย่างครอบคลุม จากมุมมองด้านรูปทรง: ศิลปะเซรามิกที่มีความคลาสสิกแบบดั้งเดิม และรูปทรงแบบนามธรรมสมัยใหม่ จากมุมมองของวิธีการขึ้นรูป ศิลปะเซรามิกมีประเภทประติมากรรม การขึ้นรูปแบบดึงผลิตภัณฑ์สำเร็จรูป การขึ้นรูปด้วยแผ่นโคลน การขึ้นรูปด้วยแถบโคลน การขึ้นรูปด้วยแม่พิมพ์ การขึ้นรูปแบบปั้น และการขึ้นรูปแบบผสมผสาน จากมุมมองด้านการเผาผลิตมีเตาเผาแก๊ส การเผาแบบหล่อ การเผาในหลุม การเผาด้วยฟีน การรมควันและอื่น ๆ ศิลปะสมัยใหม่แสวงหาจิตวิญญาณแห่งการทดลองที่มีความเปิดกว้าง ล้ำหน้าและการสำรวจ ศิลปิน

เซรามิกสมัยใหม่ของจีนได้ค้นพบวิธีการแสดงออกที่เหมาะสมสำหรับตนเอง ซึ่งนำไปสู่สถานการณ์ที่สำนักคิดกว่าร้อยสำนักกำลังมีความรู้สึกร่วมกันในโลกศิลปะเซรามิกสมัยใหม่ ยกตัวอย่างเช่น “เจี๋ย และซ่าง – นิทรรศการรับเชิญผลงานเชิงทดลองของศิลปะเซรามิกร่วมสมัยของจีน” ซึ่งประสบความสำเร็จมาแล้วถึง 6 ครั้ง โดยใช้นวัตกรรมข้ามพรมแดนเป็นมุมมองและการทดลองที่เป็นแนวทางในการสร้างแพลตฟอร์มสำหรับการแลกเปลี่ยนข้ามพรมแดนและกระจายความหลากหลาย การบูรณาการเพื่อเติมชีวิตให้กับการพัฒนาผลงานศิลปะเซรามิก โดยมีเป้าหมายคือ ทำลายกระบวนทัศน์แบบดั้งเดิม ทำให้ศิลปะเซรามิกสมัยใหม่แสดงออกถึงรูปแบบที่หลากหลาย

ภาพที่ 4-43 ผลงานการออกแบบเซรามิกสมัยใหม่ที่จำหน่ายอยู่ในชุมชนถนนศิลปะเซรามิก (Qi Yu)

ประการที่สาม ความหลากหลายของวัสดุ

เซรามิกเป็นศิลปะที่ประกอบด้วย “ดิน” “ไฟ” และ “น้ำ” การสร้างสรรค์สุนทรียภาพของศิลปะเซรามิกสมัยใหม่ คือ การใส่ความคิดภายในของศิลปินเข้าไปในกระบวนการสร้างสรรค์ของผลงานศิลปะเซรามิกสมัยใหม่ และแสดงออกถึงการแสวงหาทางศิลปะผ่านวัสดุรูปทรง สีเคลือบ ภาชนะบนพื้นผิวและวิธีการเผาผลาญ 1. ดิน เพื่อให้สะท้อนรูปแบบการสร้างสรรค์ของตนเองได้ดียิ่งขึ้น ศิลปินจำนวนมากชอบเตรียมดินเหนียวเพื่อเผาผลาญเซรามิกพิเศษตามความต้องการเชิงสร้างสรรค์ ศิลปินเซรามิกควรเลือกอัตราส่วนของดินเหนียวที่พอเหมาะและดำเนินการทดลองทางวิทยาศาสตร์เพื่อวิจัยดินเหนียวที่เหมาะสมสำหรับผลงาน ทำให้ภาษาวัสดุของเซรามิกสมัยใหม่เริ่มมีความสมบูรณ์และ

หลากหลาย 2. การเผาผลิต การเผาอาจกล่าวว่าเป็นกระบวนการสุดท้ายในการสร้างสรรค์เซรามิกสมัยใหม่ ด้วยเหตุนี้ศิลปินทุกคนจึงให้ความสำคัญกับกระบวนการเผาอย่างมาก ความหลงใหลในการศึกษาการทดลองการเผาผลิตแบบต่าง ๆ เพื่อให้ได้ผลลัพธ์ที่เป็นอัตลักษณ์เพื่อแบ่งแยกออกจากรูปแบบของศิลปินคนอื่น ๆ 3. การเคลือบ การกำหนดสูตรสำหรับการเคลือบสีเซรามิกนั้นมีความใกล้เคียงกับการทดลองทางวิทยาศาสตร์มากขึ้น การเตรียมสีเคลือบที่แตกต่างกันตามองค์ประกอบของดินเหนียว อุณหภูมิการเผา และอัตลักษณ์ของวัสดุที่แตกต่างกันจะถูกนำมาใช้อย่างเต็มที่เพื่อให้ได้ผลลัพธ์การเผาผลิตที่ดีที่สุด การเตรียมสีเคลือบต้องใช้การทดลองทางวิทยาศาสตร์ เตาเผา อุณหภูมิและบรรยากาศการเผาที่แตกต่างกันมีข้อกำหนดสำหรับสีเคลือบที่แตกต่างกัน การเพิ่มแร่ธาตุและการปรับเปลี่ยนแร่ธาตุจะทำให้สีเคลือบมีความเปลี่ยนแปลงไป ซึ่งสามารถสร้างสีและเส้นที่แตกต่างกัน แสดงให้เห็นถึงรูปลักษณะใหม่และภาพลักษณ์ใหม่ของสีเคลือบแทรกซึมซึ่งกันและกัน และสามารถสร้างคุณสมบัติการตกแต่งเซรามิกของผลงานอย่างง่ายดาย การพัฒนาและการใช้วัสดุใหม่ทำให้เซรามิกสมัยใหม่ของจีนมีชีวิตชีวามากยิ่งขึ้น

ภาพที่ 4-44 ผลงานของนักศึกษามหาวิทยาลัยเซรามิกจิ่งเต๋อเจิ้นที่ผสมผสานการถักนิตตั้งเข้ากับเซรามิก (Qi Yu)

ประการที่สี่ การเข้ามาของเทคโนโลยี

การผลิตเซรามิกแบบดั้งเดิมของจังหวัดจันทบุรีอาศัยการผลิตแบบแฮนด์เมดเป็นหลัก แต่ในจังหวัดจันทบุรีสมัยใหม่ไม่เพียงแต่สืบทอดงานหัตถกรรมเท่านั้น แต่ยังนำเทคโนโลยีด้านเครื่องจักรและระบบอัตโนมัติเข้ามาอีกด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมา คนหนุ่มสาวจำนวนมากที่ไม่ได้เชี่ยวชาญด้านเซรามิกแบบดั้งเดิมได้ปรากฏตัวขึ้นในจังหวัดเพียง พวกเขาไม่มีพื้นฐานความเชี่ยวชาญด้านเซรามิก แต่พวกเขาเดินทางมายังจังหวัดจันทบุรีเพื่อเรียนรู้งานหัตถกรรมและเทคนิคแบบดั้งเดิม จากนั้นดำเนินการทดลองแบบสหวิทยาการกับสาขาที่ตั้งเดิมที่มีอยู่ เพื่อสร้างผลงานที่แปลกใหม่และน่าสนใจมากมาย ซึ่งการบูรณาการข้ามสาขาวิชาได้เติมสิ่งใหม่เข้าสู่ผลงานศิลปะเซรามิกสมัยใหม่ ยกตัวอย่างเช่น การบูรณาการเทคโนโลยีการพิมพ์สามมิติ (3D printing) และ เทคโนโลยีการผลิตแบบเพิ่มเนื้อ (Additive Manufacturing, AM) สามารถอ้างอิงถึงกระบวนการใดก็ได้ในการพิมพ์วัตถุสามมิติ หลักการทำงานขั้นพื้นฐานสามารถสรุปได้เป็นการพิมพ์ดิจิทัลแบบ 3 มิติหรือที่เรียกว่าการผลิตแบบเพิ่มเนื้อ จากข้อมูลดังกล่าว หลังจากการใช้ซอฟต์แวร์เพื่อแยกข้อมูลสามมิติออกเป็นชั้น ๆ ระบบจะดำเนินการขึ้นรูปที่ควบคุมด้วยคอมพิวเตอร์ซ้อนชั้นวัตถุทีละชั้นจนกลายเป็นรูปทรงสามมิติในที่สุด วัสดุที่ใช้ในการพิมพ์ได้แก่ ผงโลหะ ผงเซรามิก พลาสติก และกลุ่มเนื้อเยื่อเซลล์ ปัจจุบันเทคโนโลยีการขึ้นรูปส่วนมากเป็นเทคโนโลยีการเผาผนึกและเทคโนโลยีการขึ้นรูปด้วยแสง การพิมพ์สามมิติใช้ข้อมูลสามมิติ และควบคุมด้วยตัวเลขอย่างสมบูรณ์ ซึ่งสามารถประมวลผลวัตถุสามมิติที่มีรูปร่างซับซ้อนมากขึ้น มีโครงสร้างที่หลากหลายมากขึ้น และมีอัตลักษณ์ที่ก้าวหน้ามากขึ้น (Liu Musen, 2017) ปัจจุบัน การผสมผสานระหว่างเทคโนโลยีการพิมพ์สามมิติและงานศิลปะเซรามิกสมัยใหม่ได้เริ่มต้นขึ้น ซึ่งถือเป็นความมั่งคั่งอีกประการหนึ่งของ “การเป็นหนึ่งเดียวกันของมนุษย์และเครื่องจักร” ด้วยความก้าวหน้าและการพัฒนาทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีของยุคสมัย ซึ่งศิลปะเซรามิกสมัยใหม่ทำให้ผู้คนรอคอยถึงอนาคตของมัน

ภาพที่ 4-45 ผลงานเซรามิกสมัยใหม่จากการพิมพ์สามมิติที่จำหน่ายในชุมชนถนนเซรามิก (Qi Yu)

สรุป

บทนี้ดำเนินการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมทางนิเวศวิทยาของชุมชนถนนศิลปะเซรามิกเถาหยางซินซุน ซึ่งประกอบด้วย ประวัติศาสตร์ของแหล่งโบราณสถานเตาเผา อัตลักษณ์ของเตาเผาและผลิตภัณฑ์ ตลอดจนอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมของผู้อยู่อาศัยในแหล่งเตาเผา ดำเนินการวิเคราะห์กลุ่มคนในชุมชนถนนศิลปะเซรามิกเถาหยางซินซุน การวิเคราะห์ประเภทของเซรามิกและผลิตภัณฑ์อื่น ๆ ในเชิงพาณิชย์ของถนนศิลปะเซรามิกเถาหยางซินซุน ทั้งยังวิเคราะห์โครงสร้างภายในของการดำเนินการทางธุรกิจไปจนถึงการจัดการพื้นที่ นอกจากนี้ยังดำเนินการวิจัยเฉพาะด้านเกี่ยวกับศิลปะของภูมิภาคและการฟื้นฟูชุมชนบท วัฒนธรรมเซรามิกและการท่องเที่ยวเชิงเกษตรรูปแบบเชิงนิเวศ และความหลากหลายทางสุนทรียภาพของศิลปะเซรามิกสมัยใหม่ การวิจัยข้างต้นได้รวบรวมอัตลักษณ์ในด้านต่าง ๆ ของชุมชนถนนศิลปะเซรามิกเถาหยางซินซุน ซึ่งเป็นการวางรากฐานสำหรับบทที่ 5 เพื่อกำหนดแนวทางการพัฒนาที่ยั่งยืนที่เหมาะสมมากยิ่งขึ้นสำหรับการจัดการพื้นที่ของชุมชนถนนศิลปะเซรามิกเถาหยางซินซุน

บทที่ 5

แผนการจัดการของชุมชนถนนศิลปะเถาหยางซินซุน

ชุมชนชมศิลป์เซรามิกหมู่บ้านเถาหยางซินซุน เมืองจิ้งเต๋อเจิ้น แม้จะไม่ได้อยู่ที่ใจกลางเมืองจิ้งเต๋อเจิ้น แต่ก็มีสภาพแวดล้อมทางภูมิศาสตร์ที่เหนือกว่าและลักษณะทางศิลปะที่เป็นอัตลักษณ์ เป็นสถานที่เชิดคือนิยมสำหรับนักท่องเที่ยวและเป็นแหล่งรวมตัวกันของคนรักเซรามิกมาโดยตลอด นอกจากนี้ยังเป็นส่วนสำคัญในการพัฒนาการท่องเที่ยวของเมืองจิ้งเต๋อเจิ้น และยังเป็นสัญลักษณ์ทางวัฒนธรรมที่สำคัญอย่างหนึ่งที่สะท้อนภาพลักษณ์ของเมืองอีกด้วย เพื่อเป็นการปรับปรุงและส่งเสริมสภาพภูมิอากาศในพื้นที่บริเวณนี้ และเพื่อพัฒนาภาพลักษณ์ระดับภูมิภาคของชุมชนชมศิลป์เซรามิกหมู่บ้านเถาหยางซินซุน โดยเนื้อหาในบทนี้เป็นเนื้อหาเฉพาะของแผนการจัดการพื้นที่วัฒนธรรมและศิลปะให้ใหม่สำหรับชุมชนถนนเซรามิกเถาหยางซินซุนจากมุมมองต่าง ๆ ตามหลักการและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องในบทที่ 2

การเสนอการตั้งชื่อ

ประการแรก การตั้งชื่อในการวิจัยและการจัดการของพื้นที่นี้อิงตามทฤษฎีอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมในส่วนของ 2.5.2 ในบทที่ 2 ของงานวิจัยนี้ การผลิตเซรามิกมีประวัติศาสตร์อันยาวนานและประเพณีทางวัฒนธรรมอันเป็นอัตลักษณ์ของจิ้งเต๋อเจิ้น การมีส่วนร่วมหรือการยอมรับองค์ประกอบทางวัฒนธรรมของเซรามิกจิ้งเต๋อเจิ้น เช่น เทคนิคการผลิตเฉพาะ รูปแบบการตกแต่ง เป็นต้น สามารถสร้างให้บุคคลต่าง ๆ สามารถสร้างความเชื่อมโยงเข้ากับวัฒนธรรมดั้งเดิมนี้อัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมด้วยเซรามิกจิ้งเต๋อเจิ้น ความเป็นส่วนตัวอาจมีอัตลักษณ์ประจำท้องถิ่นของจิ้งเต๋อเจิ้น เนื่องจากพวกเขาเกิด อาศัย หรือทำงานในที่แห่งนั้น การยอมรับนี้อาจรวมกับอัตลักษณ์ของภูมิศาสตร์ในท้องถิ่น ประเพณีทางสังคม และปัจจัยอื่น ๆ เพื่อสร้างอัตลักษณ์ระดับภูมิภาคสำหรับเซรามิกจิ้งเต๋อเจิ้น การตั้งชื่อที่ไม่ถูกต้อง ไม่มีจุดเด่น ขาดความเป็นหนึ่งเดียวและขาดอัตลักษณ์ของภูมิภาค เพื่อการบริหารจัดการต่อไปจึงเสนอให้มีการตั้งชื่อพื้นที่ใหม่

1. การเสนอชื่อใหม่ของชุมชนเถาหยางซินซุน

หมู่บ้านเถาหยางซินซุน เริ่มแรกชื่อ “เฉิงซุน” (程村) เนื่องจากชาวบ้านส่วนใหญ่นามสกุล “เฉิง” (程) แต่ปัจจุบันชั้นแรกในหมู่บ้านส่วนใหญ่ถูกเช่าให้กับบุคคลภายนอก พวกเขาไม่ได้นามสกุล “เฉิง” เจ้าของแผงลอยที่ตั้งแผงลอยในหมู่บ้านเถาหยางซินซุนก็มาจากพื้นที่อื่นทั่วประเทศเช่นกัน

พวกเขาต่างก็ไม่ได้ใช้นามสกุล “เฉิง” ดังนั้นการใช้ชื่อว่า “เฉิงชุน” จึงไม่เหมาะสมอีกต่อไป และชื่อในปัจจุบัน “หมู่บ้านเถาหยางชินชุน” ก็ตั้งชื่อตามถนน ซึ่งขาดอัตลักษณ์และแรงดึงดูด ดังนั้น เพื่อเป็นการบริหารจัดการและสร้างเขตพื้นที่นี้ให้ดีขึ้น ในด้านการตั้งชื่อ “ชุมชนชมศิลป์เซรามิกหมู่บ้านเถาหยางชินชุน” ควรจะเปลี่ยนจากชื่อเดิม “ชุมชนศิลป์หมู่บ้านเถาเถาชุน” เป็นชื่อใหม่ “หมู่บ้านเถาเถาชุน” โดยคำว่า “เถา (陶)” แปลว่า เซรามิก “เถา (海)” แปลว่า ค้นหาสิ่งล้ำค่าอันเป็นที่รัก เพื่อให้ผู้คนง่ายต่อการจดจำและออกเสียงให้ติดหูง่ายขึ้น อักษรพินอินย่อของ “หมู่บ้านเถาเถาชุน” คือ “TTC (Tao Tao Chun)” การปรับเปลี่ยนดังกล่าวช่วยเพิ่มความรู้สึกถึงความทันสมัยของพื้นที่และอัตลักษณ์ทางจิตวิญญาณ และวัฒนธรรมของผู้คนด้วยพื้นที่ศิลป์เซรามิกแห่งใหม่

2. การเสนอชื่อใหม่ของถนนศิลป์เซรามิก

“ถนนศิลป์เซรามิก” โดยดั้งเดิมหมายถึงถนนที่จำหน่ายงานเซรามิกโดยเฉพาะ จากการวิเคราะห์ข้อมูลของผู้วิจัยเกี่ยวกับองค์ประกอบผลิตภัณฑ์ของถนนศิลป์เซรามิกในบทที่ 4 สรุปได้ว่า ถนนศิลป์เซรามิก 90% ของผลิตภัณฑ์หลักที่ขายในถนนศิลป์เซรามิกคือเซรามิกที่ใช้ในชีวิตประจำวัน ไม่ใช่ผลงานเซรามิก ดังนั้น ชื่อของถนนศิลป์เซรามิกจึงไม่ถูกต้อง เช่นเดียวกับ “ชุมชนศิลป์หมู่บ้านเถาเถาชุน” ถนนสองสายดั้งเดิมของถนนศิลป์เซรามิกเปลี่ยนเป็น “ร้านค้าศิลป์ถนนสายใต้หมู่บ้านเถาเถาชุน” และ “ร้านค้าถนนศิลป์สายเหนือหมู่บ้านเถาเถาชุน” เมื่อเป็นเช่นนี้ก็สามารบ่งบอกพื้นที่ร้านค้าให้แก่พนักงานที่เี่ยวและเจ้าของร้านได้อย่างแม่นยำยิ่งขึ้น พื้นที่นี้เป็นของ “ชุมชนศิลป์หมู่บ้านเถาเถาชุน” ไม่มีการแบ่งแยกระหว่างพวกเขาอีกต่อไป แต่มีความสัมพันธ์ พื้นที่นี้เป็นของ “ชุมชนศิลป์หมู่บ้านเถาเถาชุน” ไม่มีการแบ่งแยกระหว่างพวกเขาอีกต่อไป แต่จะกลายเป็นความสัมพันธ์ที่เป็นประโยชน์ร่วมกัน และเป็นหนึ่งเดียวกัน การรวมชื่อของพวกเขาทำให้ผู้คนในพื้นที่รู้สึกเหมือนเป็น “ครอบครัว” และเสริมสร้างการระบุตัวตนกับชุมชน สร้างเป็นอัตลักษณ์ให้กับอุตสาหกรรมเซรามิกจึงต่อเงินในท้องถิ่น ผู้ปฏิบัติงาน ศิลปิน ชาวบ้านในชุมชน ผู้ประกอบการ และผู้จัดการอาจทำงานร่วมกันเพื่อบรรลุเป้าหมายการพัฒนาที่เป็นหนึ่งเดียวโดยมีส่วนร่วมในอุตสาหกรรม และเป็นการสร้างสุนทรูวมทางจิตวิญญาณมากยิ่งขึ้น

การวางแผนและการวางเค้าโครงใหม่ของพื้นที่และสิ่งก่อสร้างใหม่

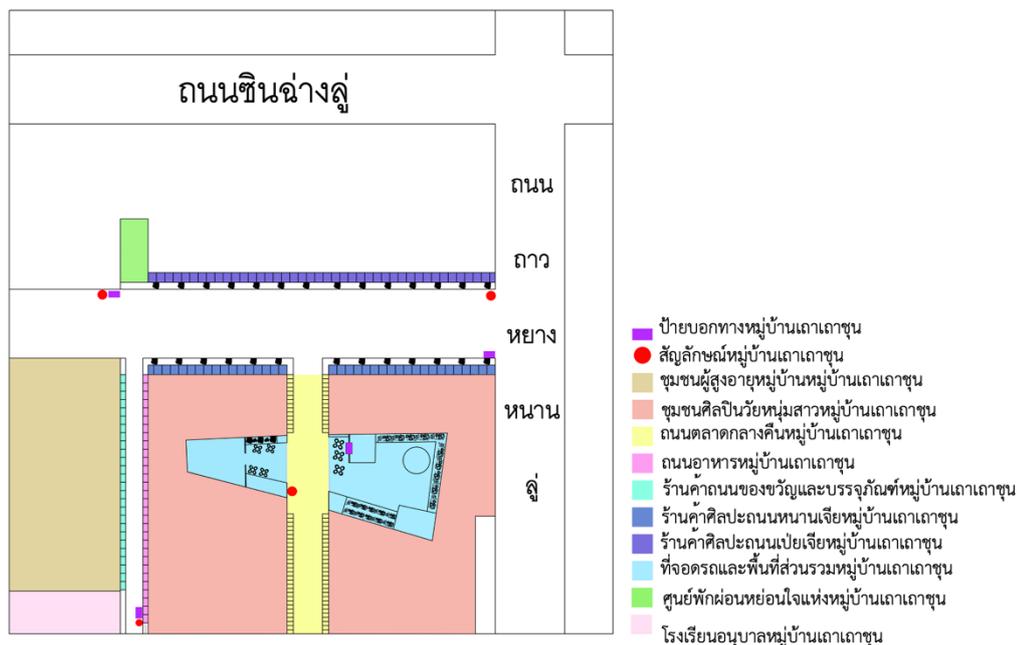
การวางแผนและการวางเค้าโครงพื้นที่ใหม่ของพื้นที่และสถาปัตยกรรมใช้ทฤษฎีการออกแบบชุมชนเมืองในส่วนที่ 2.5.4 ในบทที่ 2 ของงานวิจัยนี้ ในการก่อสร้างเมือง การสร้างรูปลักษณ์ของเมืองเป็นสิ่งที่สำคัญ แต่การสร้างประโยชน์ใช้สอยควรได้รับความสนใจมากขึ้น ด้วยเหตุนี้ ในการศึกษาโครงการนี้ อ้างอิงจากการปฏิบัติจริงในทฤษฎีการออกแบบเมือง โดยอิงจากสภาพแวดล้อมในระดับภูมิภาคและประโยชน์ใช้สอย เริ่มต้นจากความต้องการที่แท้จริงของผู้คน

ปรับปรุงเค้าโครงเชิงพื้นที่ของพื้นที่แห่งนี้ใหม่ ทำให้การสร้างประโยชน์ใช้สอยของเมืองมีความน่าอยู่ยิ่งขึ้น

1. พื้นที่

การปรับปรุงรูปลักษณ์ของชุมชนศิลปะหมู่บ้านเถาเถาซุน ก่อนอื่นจำเป็นต้องจัดวางและวางแผนพื้นที่และอาคารเติมใหม่ บทนี้จะประยุกต์ใช้ทฤษฎีการออกแบบชุมชนเมือง ถึงแม้การออกแบบตัวเมืองจะมีมาตั้งแต่โบราณ แต่ในฐานะสาขาวิชาปัจจุบัน การก่อสร้างเพิ่งจะเริ่มมีมาเมื่อศตวรรษที่ 20 มาแล้ว ซึ่งค่อย ๆ พัฒนาหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 มุมมองของผู้เรียนในแต่ละประเทศแตกต่างกัน วิธีการค้นคว้าวิจัยแตกต่างกัน สร้างทฤษฎีการออกแบบเมืองที่แตกต่างกัน โดยครอบคลุมสาขาวิชาการวางผังเมือง การออกแบบสถาปัตยกรรม สังคมศาสตร์ และสาขาอื่น ๆ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาประเด็นต่าง ๆ เช่น รูปแบบของเมือง โครงสร้าง หน้าที่ และความยั่งยืน เพื่อให้บรรลุสภาพแวดล้อมในเมืองที่น่าอยู่และน่าทำงาน

การวางผังเมืองและการออกแบบสถาปัตยกรรมไม่เพียงแต่เป็นพื้นที่ทางกายภาพเท่านั้น แต่ยังรวมถึงจิตวิญญาณและสังคมด้วย การกระทำและความคิดของเรากำหนดพื้นที่รอบตัวเรา แต่ธรรมชาติโดยรวมและธรรมชาติทางสังคมของเราได้สร้างพื้นที่และสถานที่ขนาดใหญ่สำหรับเรา เลอ เฟเฟอร์ ได้เสนอวิภาษวิธีของสามมิติในพื้นที่ เขาจึงกำหนดพื้นที่เป็นสาม: พื้นที่รับรู้ (perceived) พื้นที่จินตนาการ (conceived) และพื้นที่ในการใช้ชีวิต (lived) (Henri Lefebvre, *The Production of Space* หน้า 356) สำหรับเขาแล้ว แนวคิดเรื่อง “ความว่างเปล่า” นั้นเป็นนามธรรม และในขณะเดียวกันก็สมจริง และลึกลับไปพร้อม ๆ กัน และคำจำกัดความของพื้นที่ของเขาเชื่อมโยงทุกแง่มุม ทั้งทางกายภาพ จิตวิญญาณ และสังคมของพื้นที่ (Gao XuanZhuan, 2015, pp. 89-91) อ็องรี เลอ เฟเฟอร์ ได้วิเคราะห์ว่าสังคมต่าง ๆ ก่อให้เกิดพื้นที่ในรูปแบบและความหมายอย่างไร โดยแยกความแตกต่างระหว่างการปฏิบัติเกี่ยวกับพื้นที่ การเป็นตัวแทนของพื้นที่ และพื้นที่ของการเป็นตัวแทน เพื่อวิเคราะห์ว่าสังคมที่แตกต่างกันสร้างพื้นที่ในรูปแบบและความหมายอย่างไร เราต้องเน้นย้ำถึงโครงสร้างสามส่วนเชิงพื้นที่ของ อ็องรี เลอ เฟเฟอร์ สถาปนิกและนักวางแผนจำเป็นต้องเข้าใจพื้นที่ที่อยู่ นอกเหนือระดับการเป็นตัวแทน และก้าวขึ้นสู่ระดับการผลิตและระดับสังคม การออกแบบเมืองหรือการวางผังเชิงพื้นที่ไม่ได้เป็นเพียงนักออกแบบเท่านั้น ต้องมีความเป็นการใช้ชีวิต และความเป็นชีวิตประจำวันด้วย สอดคล้องกับความต้องการการผลิตในชีวิตจริง เพื่อให้บริการแก่สังคมและผู้คนได้ดียิ่งขึ้น ต่อไปนี้คือแผนผังการวางแผนและเค้าโครงที่ออกแบบใหม่โดยอิงตามทฤษฎีและสภาพจริงในพื้นที่ (ภาพที่ 5-1)

ภาพที่ 5-1 แผนที่ตำแหน่งการวางแผนเชิงพื้นที่ใหม่ของหมู่บ้านเถาเถาซุน (Qi Yu)

เนื้อหาหลักของแผนผังตำแหน่งการวางแผนพื้นที่ข้างต้นประกอบด้วย

ประการแรก ย้ายผู้สูงอายุอาศัยสูงอายุของหมู่บ้านเถาเถาซุนเดิมไปยังหมู่บ้านเถาเถาซุนซินซุนเฟสที่สองเดิม เพื่อหลีกเลี่ยงเสียงรบกวนและมลภาวะทางแสงจากตลาดกลางคืนของหมู่บ้านเถาเถาซุนซินซุนเฟสแรก และให้พื้นที่ที่เงียบสงบและสะดวกสบายมากขึ้นสำหรับผู้สูงอายุในหมู่บ้าน และเปลี่ยนชื่อเป็น ชุมชนผู้สูงอายุหมู่บ้านเถาเถาซุน

ประการที่สอง หมู่บ้านเถาเถาซุนซินซุนเฟสที่ 1 เปลี่ยนชื่อเป็น “ชุมชนศิลปินวัยหนุ่มสาวหมู่บ้านเถาเถาซุน” และวางแผนใหม่และสร้างจัดรูัสเล็ก ๆ ในหมู่บ้านสำหรับชาวบ้าน นักท่องเที่ยว และศิลปินวัยหนุ่มสาว และได้รับการตั้งชื่อว่า “ศูนย์พักผ่อนหย่อนใจแห่งหมู่บ้านเถาเถาซุน” (ภาพที่ 5-2) รูป: ห้างสรรพสินค้าใจกลางประกอบด้วย 1. ที่เก็บรักษาไว้: ศาลาอู่เถาเดิม 2. สร้างขึ้นใหม่: พื้นที่พักผ่อนสาธารณะ พื้นที่ตากแห้งสาธารณะ พื้นที่จัดแสดงและสัมผัสอุปกรณ์การเกษตร พื้นที่ปลูกพืชสาธารณะ พื้นที่ห้องน้ำสาธารณะ พื้นที่น้ำดื่มสาธารณะ แผนที่นำทางหมู่บ้านเถาเถาซุน พื้นที่สีเขียว พื้นที่ตู้จำหน่ายเครื่องดื่มอัตโนมัติ โกดังร่วมกันของเจ้าของแผงลอย ร้านขายอุปกรณ์ทางวัฒนธรรมในหมู่บ้าน และสัญลักษณ์ของหมู่บ้านเถาเถาซุน

ของชาวบ้าน เพื่อตอบสนองความต้องการทางพื้นที่ของชาวบ้าน ชั้นที่สามคือศูนย์สัมผัสหมู่บ้านเถาเถาซุน ซึ่งสามารถสัมผัสศิลปะเซรามิกโดยเฉพาะหรือสัมผัสงานฝีมืออื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง และพื้นที่การศึกษา ชั้นที่สี่ ชั้นที่ห้าและชั้นที่หกได้รับการออกแบบให้เป็นลานจอดรถสามมิติ เพื่อแก้ปัญหาการหาที่จอดรถภายในหมู่บ้านเถาเถาซุน

ประการที่แปด โรงเรียนอนุบาลเหมยเล่อตี้เดิมเปลี่ยนชื่อเป็น โรงเรียนอนุบาลหมู่บ้านเถาเถาซุน เพื่ออำนวยความสะดวกในการจัดการแบบครบวงจร

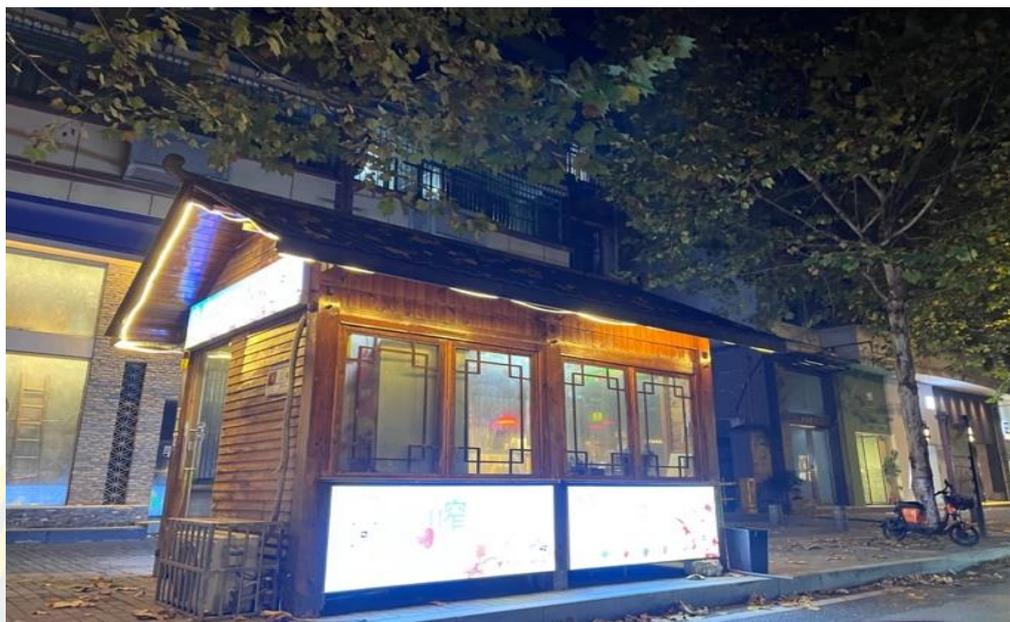
2. สิ่งก่อสร้าง

ประการแรก ส่วนที่เก็บรักษาไว้: ศาลาพักผ่อนในหมู่บ้าน (ภาพที่ 5-3) อาคารที่พักอาศัยที่มีอยู่ และร้านค้าศิลปะเซรามิก

ประการที่สอง ส่วนรื้อถอน: ศาลาไม้พักผ่อนหย่อนใจบนถนนศิลปะเซรามิก บนถนนนี้มีศาลาไม้ (ภาพที่ 5-4) อยู่ 2 หลัง ศาลาแรก ปัจจุบันเอาไว้ขายผลไม้ ศาลาที่สอง ถูกทิ้งร้าง ศาลาทั้งสองนี้ตั้งอยู่บนถนน ไม่เพียงแต่ใช้งานไม่ได้จริง ยังกินพื้นที่ทางเท้าอีกด้วย และยังส่งผลกระทบต่อความกว้างของทางเข้าร้าน และปิดกั้นร้านค้าบางแห่ง ดังนั้นภายใต้การบริหารใหม่ จึงจะรื้อถอนเพื่อให้ถนนทั้งสายดูชัดเจนและเป็นหนึ่งเดียวกันมากขึ้น โดยศาลาที่ขายผลไม้หนึ่งนั้น จะถูกจัดให้ย้ายไปอยู่ที่ถนนอาหารเลิศรสหมู่บ้านเถาเถาซุนในแผนการใหม่ 2. ป้ายโฆษณาข้างตรงสี่แยกถนนศิลปะ เซรามิก (ภาพที่ 5-5) 3. แผงขายหนังสือพิมพ์ที่ถูกทิ้งร้างบนถนน D (ภาพที่ 5-6)

ภาพที่ 5-3 ศาลาเถาอีในหมู่บ้าน (Qi Yu)

ภาพที่ 5-4 ศาลาไม้บนทางม้าลายบนถนนศิลปะเซรามิก (Qi Yu)

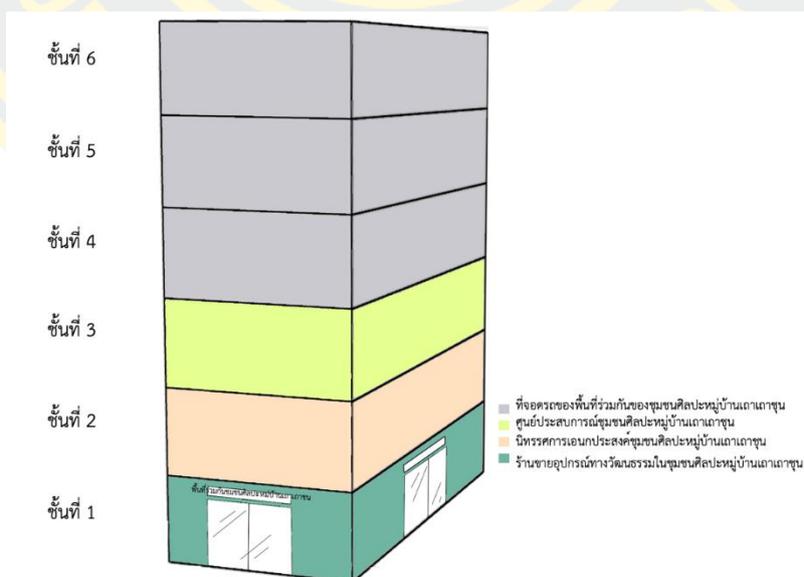

ภาพที่ 5-5 แผงขายหนังสือพิมพ์ที่ถูกทิ้งร้างบนถนน D (Qi Yu)

ภาพที่ 5-6 ป้ายโฆษณาที่ถูกทิ้งร้างบริเวณสี่แยกถนนศิลปะเซรามิก (Qi Yu)

ประการที่สาม ส่วนที่สร้างขึ้นใหม่: ชื่อของอาคารใหม่คือ พื้นที่ร่วมกันชุมชนศิลปะหมู่บ้านเถาเถาซุน ที่ตั้งอยู่ในพื้นที่ว่างของถนน D อาคารทั้งหมดมีพื้นที่ประมาณ 5,100 ตารางเมตร โดยหนึ่งชั้นมีพื้นที่ 850 ตารางเมตร และมีทั้งหมด 6 ชั้น (ภาพที่ 5-7) รูปภาพต่อไปนี้แสดงการแบ่งส่วนการใช้งานของแต่ละชั้นของอาคาร และปัญหาที่ได้รับการแก้ไขในการจัดการพื้นที่

ภาพที่ 5-7 พื้นที่ร่วมกันของชุมชนศิลปะหมู่บ้านเถาเถาซุน (Qi Yu)

ชั้นที่ 1: ร้านขายอุปกรณ์ทางวัฒนธรรมในชุมชนศิลปะหมู่บ้านเถาเถาซุน ประโยชน์และปัญหาการจัดการที่ได้รับการแก้ไข: พื้นที่นี้จำหน่ายเฉพาะอุปกรณ์ทางวัฒนธรรมและความคิดสร้างสรรค์เฉพาะสำหรับชุมชนศิลปะหมู่บ้านเถาเถาซุน หรือผลิตภัณฑ์ที่จำกัดตามฤดูกาลในช่วงกิจกรรม แหล่งซื้อปิ้งเพื่อการพักผ่อนของนักท่องเที่ยว

ชั้นที่ 2: นิทรรศการเอนกประสงค์ชุมชนศิลปะหมู่บ้านเถาเถาซุนและห้องบรรยาย ประโยชน์และปัญหาการจัดการที่ได้รับการแก้ไข: ในพื้นที่บริเวณนี้ไม่มีพื้นที่นิทรรศการ โดยสามารถจัดนิทรรศการผลงานรายบุคคลให้กับศิลปินได้ และสามารถจัดนิทรรศการเปิดตัวผลิตภัณฑ์ใหม่สำหรับร้านค้า ศิลปินและพ่อค้าสามารถใช้ห้องบรรยายเพื่อแสดงรูปภาพได้ ชาวบ้านยังสามารถใช้ห้องบรรยายในการจัดกิจกรรมของชุมชนเมื่อไม่ได้ใช้งาน นอกจากนี้ ชั้นนี้ยังจัดให้มีศูนย์กิจกรรมฟิตเนสสำหรับชาวบ้าน เพื่อที่ชาวบ้านใกล้เคียงไม่ต้องยืมบนทางม้าลายริมถนนเพื่อออกกำลังกายและเดินรำ

ชั้นที่ 3: ศูนย์ประสบการณ์ชุมชนศิลปะหมู่บ้านเถาเถาซุน ประโยชน์และปัญหาการจัดการที่ได้รับการแก้ไข: พื้นที่ทั้งหมดบนชั้นนี้ส่วนใหญ่ใช้สำหรับสัมผัสประสบการณ์เซรามิกของนักท่องเที่ยวหรือเป็นสถานที่สัมผัสประสบการณ์สำหรับผู้ชื่นชอบงานหัตถกรรม สามารถสัมผัสประสบการณ์ด้านหัตถกรรมมากมาย เช่น เซรามิก กระจก การทอผ้า การตัดกระดาษ และการย้อมผ้า สามารถเชิญศิลปินและชาวบ้านมาเข้าร่วมได้ เพื่อเป็นประโยชน์แก่การสอนและการเผยแพร่ศิลปะ

ชั้นที่ 4 5 6: เป็นที่จอดรถของพื้นที่ร่วมกันของชุมชนศิลปะหมู่บ้านเถาเถาซุน ประโยชน์และปัญหาการจัดการที่ได้รับการแก้ไข: ที่จอดรถ 3 ชั้นสามารถจอดรถได้ประมาณ 78 คัน แก้ปัญหาการหาที่จอดรถยากในบริเวณนี้

การออกแบบโลโก้หมู่บ้านเถาเถาซุนและการวางแผนแบรนด์

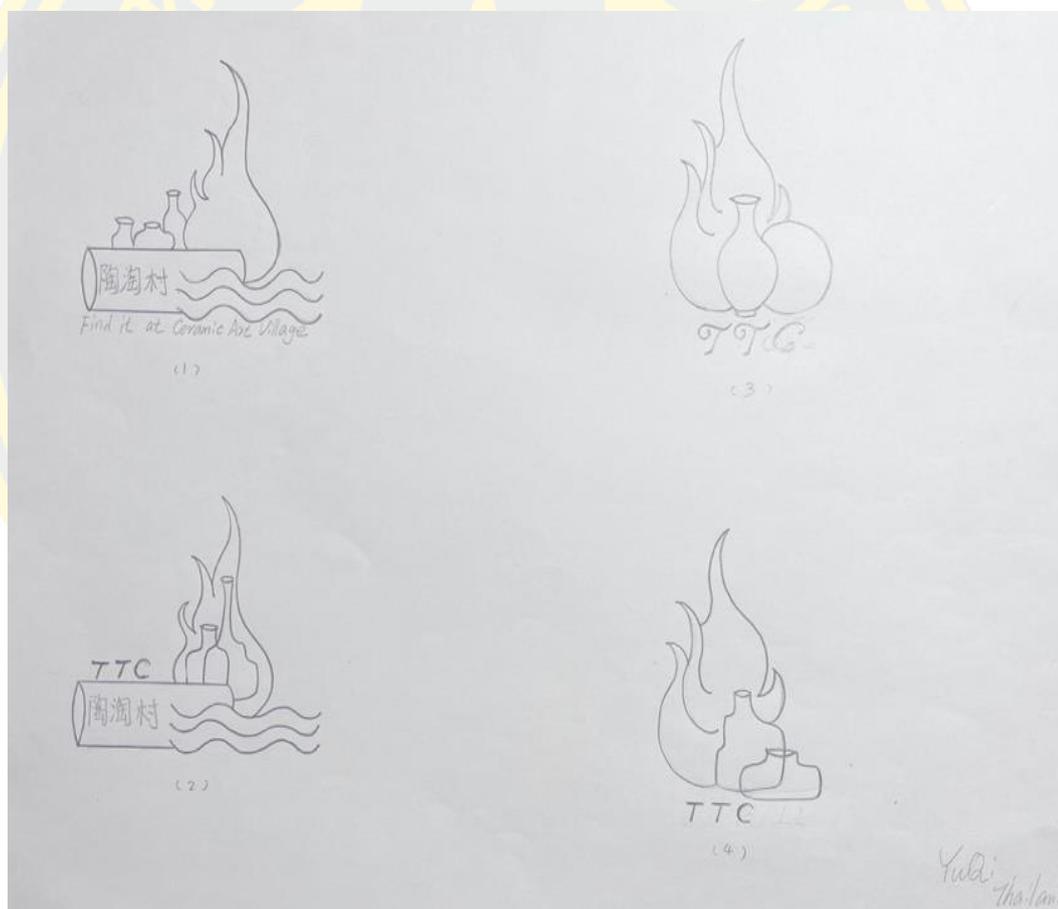
ทฤษฎีหลักที่ใช้ในส่วนนี้คือ 2.5.3 ทฤษฎีความคิดสร้างสรรค์และทฤษฎีนวัตกรรมในบทที่ 2 ของงานวิจัยนี้ ความคิดสร้างสรรค์คือ ความสามารถประเภทหนึ่ง ซึ่งเน้นไปที่การมองเห็นปัญหาด้วยวิธีการใหม่ ๆ และค้นหาแนวทางแก้ไขใหม่ ๆ ตั้งแต่สมัยโบราณจึงต่อเงินมีการผลิตเซรามิกแบบแฮนด์เมด (Handmade) เป็นหลักและยังเผาผลิตเซรามิกสำหรับราชสำนักอีกด้วย ดังนั้นส่วนใต้ของเซรามิกส่วนมากของจึงต่อเงินได้สลักปรีชคกของจักรพรรดิ และปัจจุบันในส่วนใต้ของเซรามิกจึงต่อเงินคือแบรนด์และโลโก้ของร้านค้ารายใหญ่ นอกเหนือจากเถาซิวซวนซึ่งได้รับการวางแผนและจัดการโดยรัฐบาลระดับชาติและระดับท้องถิ่นแล้ว ชุมชนศิลปะอื่น ๆ ในจึงต่อเงินมีแบรนด์และโลโก้ ที่เป็นทางการของตนเองมีไม่มากนัก เมื่อการจัดการพื้นที่นี้ ผู้วิจัยใช้ความคิดสร้างสรรค์เพื่อแยกตัวออกจากโมเดลเชิงเส้นแบบดั้งเดิม แนะนำองค์ประกอบและมุมมองของอัตลักษณ์ท้องถิ่น ดำเนินการออกแบบ

โลโก้และแผนการเชิงกลยุทธ์อย่างสร้างสรรค์ที่สอดคล้องกับความต้องการของท้องถิ่นสำหรับการพัฒนาในอนาคต

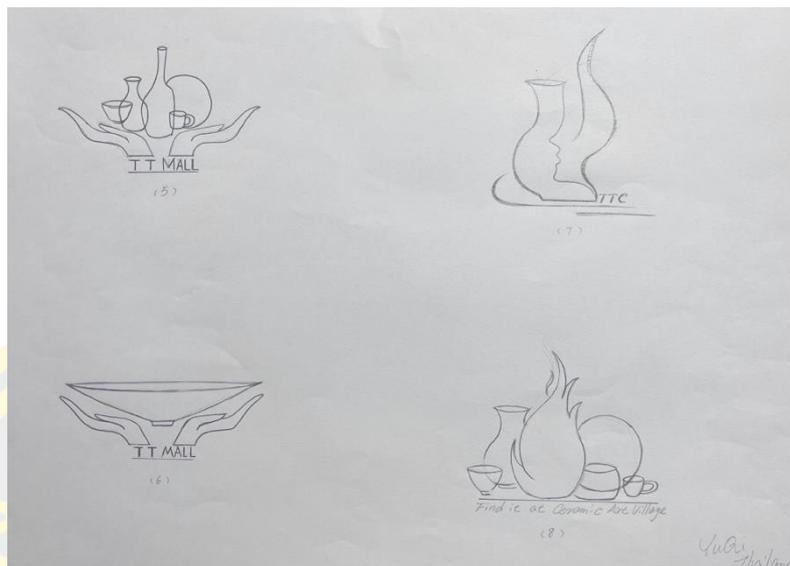
1. การออกแบบโลโก้

การออกแบบโลโก้คือการออกแบบการสื่อสารด้วยภาพที่ใช้เพื่อแสดงตัวตนของแบรนด์ บริษัท องค์กร หรือบุคคล โดยใช้ภาพ สัญลักษณ์ หรือคำที่กระชับและเป็นอัตลักษณ์เพื่อระบุและแยกแยะ การออกแบบโลโก้ที่ประสบความสำเร็จควรจะสามารถถ่ายทอดค่านิยมหลักและจุดเด่นของแบรนด์ เพื่อให้เกิดความรู้สึกและความประทับใจให้แก่ผู้ชมได้

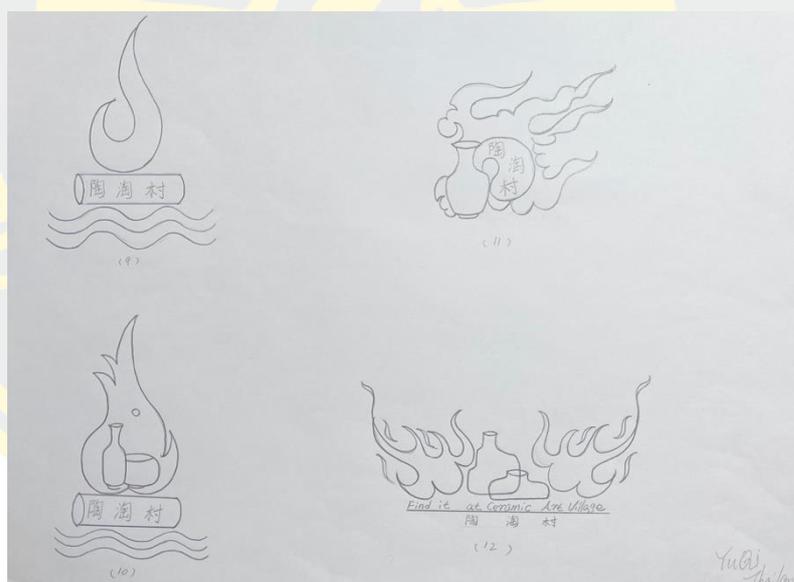
ร่างการออกแบบโลโก้และคำอธิบาย

ภาพที่ 5-8 ภาพร่างการออกแบบโลโก้รูปที่ 1 (Qi Yu)

ภาพที่ 5-9 ภาพร่างการออกแบบโลโก้รูปที่ 2 (Qi Yu)

ภาพที่ 5-10 ภาพร่างการออกแบบโลโก้รูปที่ 3 (Qi Yu)

ผู้วิจัยได้ออกแบบโลโก้ 12 แบบ (ดังภาพที่ 5-8 ภาพที่ 5-9 และภาพที่ 5-10) ตามอัตลักษณ์ของชุมชนหมู่บ้านเถาเถาซุน รูปภาพเหล่านี้ประกอบด้วยส่วนต่าง ๆ 1. รูปทรงทรงกระบอก หมายถึงไม้ที่ใช้สำหรับเผาเซรามิก 2. เส้นโค้งหยักแสดงถึงน้ำที่ใช้ในการผลิตเซรามิก 3. เส้นด้านบนบนแสดงถึงเปลวไฟที่ลุกโชนเมื่อเผาเซรามิก 4. รูปร่างของมือแสดงถึงการทำงาน 5. โครงร่างของภาชนะ

เช่น ขวดและขวดโหลเป็นตัวแทนของเซรามิก องค์ประกอบเหล่านี้คือสิ่งจำเป็นเมื่อเผาเซรามิก และ
ยังเกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ระหว่างเซรามิกกับมนุษย์อีกด้วย

ร่างการออกแบบขั้นสุดท้ายและคำอธิบายสีของโลโก้

จากการวิจัย ท้ายที่สุดร่างแบบที่ 7 (ดังภาพที่ 5-11) ได้รับเลือกเป็น Logo ของพื้นที่
ชุมชนศิลปะหมู่บ้านเถาเถาซุน (ภาพที่ 5-12) ภาพนี้เป็นภาพหลังจากการระบายสีในอิเล็กทรอนิกส์
คำแนะนำการออกแบบโลโก้ 1. ด้านซ้ายเป็นแจกันทรงหยู่หูซุนซึ่งเป็นอัตลักษณ์ของแหล่งเตาเผาใน
ท้องถิ่น 2. ด้านขวาเป็นเค้าโครงของคน 3. ผมและส่วนโค้งที่อยู่ติดกับด้านข้างผมเป็นสัญลักษณ์ของ
ไฟ 4. เส้นสองเส้นที่ด้านล่างของแจกันแสดงถึงเครื่องปั้นหมุน ในด้านการออกแบบสีหมายถึง
1. แจกันใช้สีของ “การเคลือบแบบหยิงชิงโย่ว” (影青釉) ซึ่งเป็นสีที่พบเห็นได้ทั่วไปในแหล่งเตาเผา
ในท้องถิ่น 2. ตัวละครใช้การไล่ระดับสีฟ้าม่วงเพื่อแสดงถึง “การลดลงของเปลวไฟ” หลังจากลูกไหม้
3. สีด้านล่างคือสีเขียวเข้ม ซึ่งแสดงถึงความต้องการของมนุษย์ในการคุ้มครองสิ่งแวดล้อมและการ
พัฒนาที่ยั่งยืน

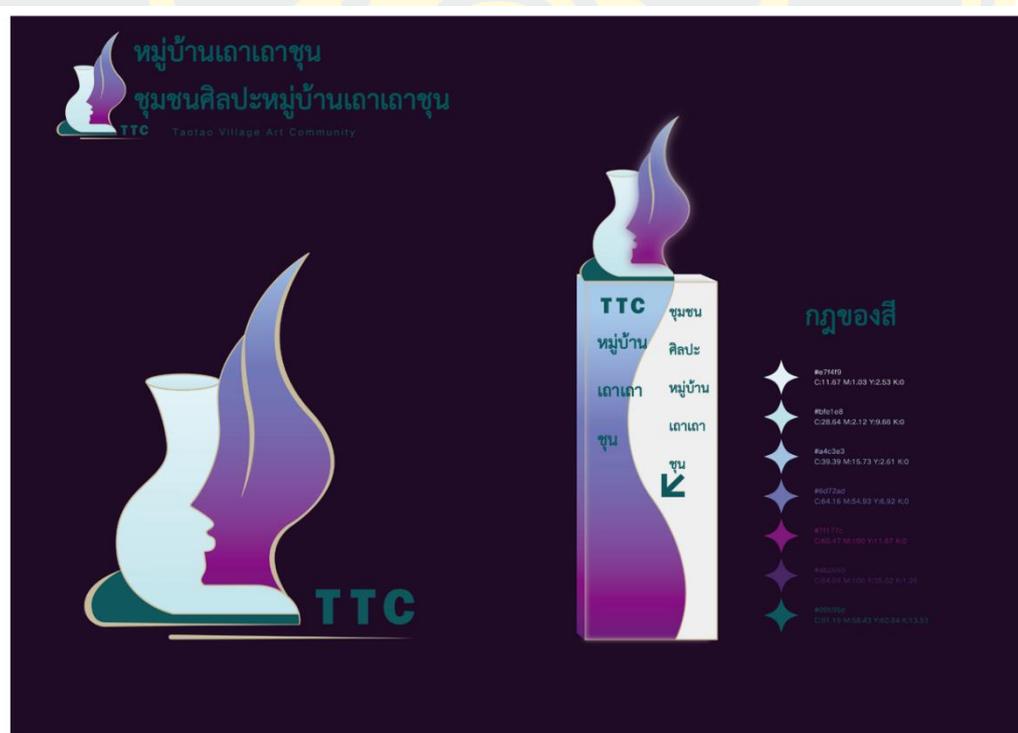

ภาพที่ 5-11 ภาพร่างการออกแบบขั้นสุดท้าย (Qi Yu)

ภาพที่ 5-12 ภาพ Logo ดิจิทัลหลังจากการลงสีขั้นสุดท้าย (Qi Yu)

การเรนเดอร์ Logo และการออกแบบรูปขั้นสุดท้าย (ภาพที่ 5-13)

ภาพที่ 5-13 Logo ชุมชนศิลปะหมู่บ้านเถาเถาซุนและผลลัพธ์การออกแบบสัญลักษณ์ของสถานที่ (Qi Yu)

โลโก้ที่ประสบความสำเร็จจำเป็นต้องมีความเป็นอัตลักษณ์ ต้องมีความโดดเด่นเมื่ออยู่ในตลาดที่การแข่งขันสูง เมื่อรวมปัจจัยเหล่านี้เข้าด้วยกัน ผู้วิจัยจึงได้ออกแบบโลโก้ใหม่ให้กับชมรมศิลปะหมู่บ้านเถาเถาซุน เพื่อถ่ายทอดอัตลักษณ์ ค่านิยม และจุดเด่นของพื้นที่นี้

2. การวางแผนแบรนด์

การวางแผนแบรนด์ของชมรมศิลปะหมู่บ้านเถาเถาซุน เป็นกระบวนการวางแผนเชิงกลยุทธ์ที่ครอบคลุม ซึ่งมีจุดมุ่งหมายเพื่อสร้างภาพลักษณ์ ค่านิยม และชื่อเสียงที่เป็นอัตลักษณ์ของแบรนด์ศูนย์ศิลปะและวัฒนธรรมเซรามิกหมู่บ้านเถาเถาซุน เพื่อดึงดูดและรักษากลุ่มเป้าหมาย โดดเด่นในตลาดเซรามิกที่มีการแข่งขันสูง

การวางตำแหน่งแบรนด์ของหมู่บ้านเถาเถาซุน: แบรนด์ของหมู่บ้านเถาเถาซุนผสมผสานทรัพยากรของถนนศิลปะเซรามิกเดิมและหมู่บ้านเถาเถาซุนซัน แก๊วข้อขัดแย้งระหว่างทั้งสอง และเสริมทรัพยากรเพื่อสร้างการขยายเซรามิกที่ทรงพลังและสัมผัสประสบการณ์ในชนบท การวางแผนของแบรนด์มีทั้งแบบไดนามิกและแบบคงที่ในตำแหน่งทางการตลาด ขอบเขตค่อนข้างกว้าง กลุ่มเป้าหมายของแบรนด์ ได้แก่ วัยรุ่น ผู้สูงอายุ และเด็ก การวางตำแหน่งแบรนด์ของหมู่บ้านเถาเถาซุนที่มีกลิ่นอายชนบท การสัมผัสประสบการณ์ของเซรามิก การวางตำแหน่งแบรนด์องค์ประกอบที่มีความทันสมัย มีความแตกต่างอย่างมากจากแบรนด์ชมรมศิลปะในจังหวัดอื่น และมีข้อได้เปรียบในการแข่งขันทางการตลาดที่แข็งแกร่ง

คุณค่าและพันธกิจของแบรนด์เถาเถาซุน: ค่านิยมหลักของแบรนด์อยู่ที่ “การไม่ลืมดินเหนียวของบ้านเกิด และส่งเสริมวัฒนธรรมเซรามิก” พันธกิจและวิสัยทัศน์คือ หวังว่าคนที่มาที่นี่จะให้ความสนใจกับพื้นฐานของการดำรงอยู่ของเรา ที่ดิน เซรามิกของเรายังมาจากดิน น้ำ ต้นไม้ และไฟ องค์ประกอบทางธรรมชาติเหล่านี้ทำให้ผู้คนได้สัมผัสประสบการณ์และสัมผัสบรรยากาศของชนบทในขณะที่บริโภคและปลูกให้ผู้คนปกป้องสิ่งแวดล้อมและปฏิบัติตามเส้นทางการพัฒนาที่ยั่งยืน นี่เป็นอัตลักษณ์และแรงดึงดูดของแบรนด์หมู่บ้านเถาเถาซุน และเกิดความรู้สึกร่วมของกลุ่มเป้าหมาย

เรื่องราวของแบรนด์หมู่บ้านเถาเถาซุน: จากหมู่บ้านเฉิงซุน สู่มหาวิทยาลัยเถาเถาซุน หมู่บ้านเถาเถาซุน ที่แห่งนี้จากเกษตรกรรม สู่อุตสาหกรรม สู่อุตสาหกรรมท่องเที่ยว จากการพัฒนาของยุคสมัยการเปลี่ยนแปลงอย่างยิ่งใหญ่เกิดขึ้นในพื้นที่ชนบทแห่งนี้ ความรู้สึกในท้องถิ่นและกลุ่มศิลปินรุ่นใหม่ปะทะกันทำให้เกิดบรรยากาศทางศิลปะแบบใหม่ ที่นี้ไม่เพียงแต่จะได้ชิมอาหารชนบท แต่ยังสามารถเลือกเซรามิกและผลิตภัณฑ์ทางวัฒนธรรมที่อยู่ในระดับภูมิภาคอีกด้วย อีกทั้งยังสามารถเข้าร่วมสัมผัสประสบการณ์เซรามิกแฮนด์เมด และยังสามารถเข้าร่วมสัมผัสประสบการณ์การทำงานในชนบท ตอบสนองความต้องการทางวัตถุและความต้องการทางจิตวิญญาณอันหลากหลายของคนยุคใหม่ได้อย่างมาก

กลยุทธ์ในการเผยแพร่ผลิตภัณฑ์ของหมู่บ้านเถาเถาซุน: กำหนดกลยุทธ์ในการเผยแพร่ของช่องทางสื่อที่แตกต่างกันในแต่ละผลิตภัณฑ์ รวมถึงการออกแบบป้ายโฆษณาผ่านช่องทางสื่อสังคม เช่น เว่ยปั๋ว (微博) เสี่ยวหงซู (小红书) โด่วอิน (抖音) เป็นต้น เพิ่มการเผยแพร่ภาพการ์ตูนหมู่บ้านเถาเถาซุน และจัดกิจกรรมทางวัฒนธรรมต่าง ๆ อย่างเป็นประจำ เป็นต้น เพื่อเพิ่มการรับรู้ถึงแบรนด์หมู่บ้านเถาเถาซุน

การออกแบบสัมผัสประสบการณ์แบรนด์หมู่บ้านเถาเถาซุน ส่วนนี้รวมถึงผลิตภัณฑ์ บริการ การโต้ตอบกับลูกค้า เป็นต้น เพื่อให้มั่นใจว่าคุณค่าของแบรนด์ของหมู่บ้านเถาเถาซุนอยู่ในทุกรายละเอียด

กลยุทธ์การขยายแบรนด์หมู่บ้านเถาเถาซุน: วางแผนทิศทางการพัฒนาในอนาคตและขอบเขตการขยายแบรนด์หมู่บ้านเถาเถาซุน เพื่อรับมือกับอนาคต เช่น การเปิดตัวผลิตภัณฑ์ใหม่ตามฤดูกาลอย่างเป็นประจำ การจัดกิจกรรมในรูปแบบและหัวข้อที่แตกต่างกัน การสำรวจและขยายตลาดอย่างต่อเนื่อง

การติดตามและการจัดการแบรนด์หมู่บ้านเถาเถาซุน: สร้างทีมผู้บริหารใหม่ขึ้นมาใหม่โดยมีสมาชิกคณะกรรมการหมู่บ้าน ตัวแทนศิลปินท้องถิ่น เจ้าหน้าที่ของรัฐ เลือกผู้จัดการที่มีคุณสมบัติครบถ้วน และสร้างการติดตามแบรนด์เพื่อรองรับภูมิภาค กลไกในการประเมินประสิทธิภาพของแบรนด์อย่างต่อเนื่อง ประเมินค่าของแบรนด์และตอบสนองต่อตลาดอย่างสม่ำเสมอ และทำการปรับเปลี่ยนและเพิ่มประสิทธิภาพตามความจำเป็น

การวางแผนแบรนด์หมู่บ้านเถาเถาซุน เป็นกระบวนการที่ครอบคลุมและซับซ้อน ซึ่งเกี่ยวข้องกับการวางแผนเชิงกลยุทธ์และการดำเนินการในหลาย ๆ ด้าน การจัดทำแผนแบรนด์สำหรับภูมิภาคผ่านงานวิจัยของผู้วิจัย ช่วยให้แบรนด์สร้างภาพลักษณ์เชิงบวกในตลาด สร้างการเชื่อมต่อทางอารมณ์อย่างลึกซึ้งกับกลุ่มเป้าหมาย และให้บริการในพื้นที่ท้องถิ่น

ระบบนำทางและการออกแบบเส้นทาง

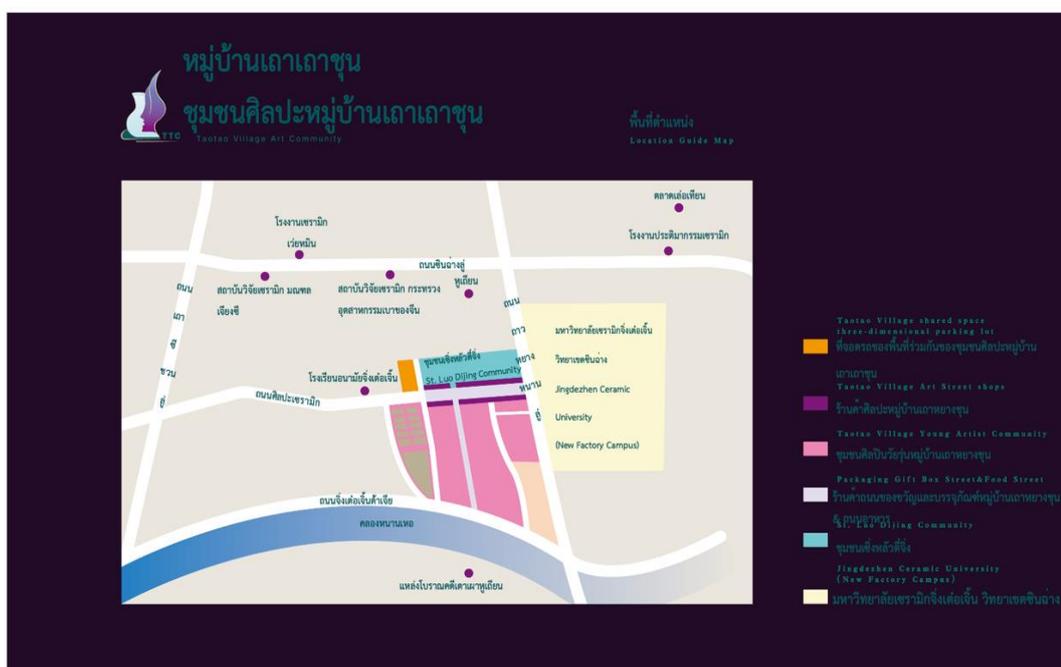
ในส่วนนี้ใช้ทฤษฎีสนามเชิงพื้นที่ในส่วนที่ 2.5.6 ในบทที่ 2 ของงานวิจัยนี้ การพิจารณาสนามควรเริ่มต้นจากมุมมองของความสัมพันธ์ ในโครงการวิจัย การศึกษาระบบนำทางและการออกแบบเส้นทางของหมู่บ้านเถาเถาซุนควรศึกษาจากมุมมองของความชื่นชอบของกลุ่มคนในพื้นที่ ชุมชนและความต้องการของชนชั้นต่าง ๆ และอิทธิพลของทฤษฎีสนาม ก่อนอื่น เราจะต้องกำหนดให้ชัดเจนว่ากลุ่มคนที่มาท่องเที่ยวในพื้นที่แห่งนี้คือนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ ซึ่งมีความต้องการหลักคือประสบการณ์ด้านการซื้อสินค้า ชิมอาหารอร่อย เพื่อให้สอดคล้องกับความต้องการของพวกเขา ประการที่สอง ธุรกิจและศิลปินที่แห่งนี้จำเป็นต้องมีแผนที่ทางศิลปะอย่างแม่นยำยิ่งขึ้น เพื่ออำนวยความสะดวกในการติดต่อ จากนั้นต้องพิจารณาถึงชีวิตประจำวันและการเดินทางของชาวบ้าน และยัง

ต้องพิจารณาถึงปัจจัยในด้านต่าง ๆ อีกด้วย เช่น การบริหารจัดการและการควบคุมในพื้นที่ เพื่อตอบสนองความต้องการของกลุ่มคนต่าง ๆ ผู้วิจัยใช้ทฤษฎีสนามเชิงพื้นที่รวมเข้ากับวัฒนธรรมและอัตลักษณ์ของท้องถิ่น และขึ้นอยู่กับความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผลที่สอดคล้องกันของสถานที่ต่าง ๆ ในพื้นที่ ผู้วิจัยจึงออกแบบระบบนำทางและการออกแบบเส้นทางที่เรียบง่ายเพื่อให้สอดคล้องกับความต้องการของหมู่บ้านเถาเถาซุน

1. ระบบนำทาง

ระบบนำทาง (Wayfinding System) เป็นระบบการออกแบบภาพเพื่อนำทางผู้คนในสภาพแวดล้อมเฉพาะ โดยปกติแล้วจะใช้ในสถานที่ขนาดใหญ่เช่น ห้างสรรพสินค้า โรงพยาบาล สนามบิน มหาวิทยาลัย เป็นต้น เพื่อให้ผู้คนค้นหาสถานที่ได้อย่างง่ายดาย การออกแบบระบบนำทางจำเป็นต้องพิจารณาปัจจัยหลายประการเพื่อให้แน่ใจว่าผู้ใช้จะมีความสะดวกสบาย กำหนดตำแหน่งและเคลื่อนย้ายได้อย่างรวดเร็ว

จากการสำรวจและวิเคราะห์อัตลักษณ์ด้านสิ่งแวดล้อมของชุมชนศิลปะหมู่บ้านเถาเถาซุน ได้มีการกำหนดตำแหน่งและเส้นทาง รวมถึงการวางแผนและจัดวางแผนผัง เส้นทางหมุนเวียน และโครงสร้างของสิ่งก่อสร้างใหม่อีกครั้งหนึ่ง เพื่อให้แน่ใจว่าผู้ใช้จะได้รับการชี้นำที่เพียงพอในกระบวนการนำทาง

ภาพที่ 5-14 ภาพจำลองตำแหน่งใหม่ของหมู่บ้านเถาเถาซุน (Qi Yu)

ในการออกแบบแผนที่นำทาง (ดังที่แสดงในภาพที่ 5-15) ผู้วิจัยได้ออกแบบสัญลักษณ์ของท้องถิ่นใหม่ตามภาพลักษณ์ของแบรนด์ ทำให้ง่ายต่อการระบุและทำความเข้าใจ รวมถึงป้าย ภาพ Logo ลูกศร เป็นต้น ทำให้ข้อความมีความชัดเจนและอ่านได้อย่างง่ายดาย และข้อมูลภาพควรมีความกระชับและใช้งานง่าย ซึ่งสามารถถ่ายทอดข้อมูลการนำทางได้โดยตรง โทนสีที่เหมาะสมสำหรับพื้นที่ต่าง ๆ ในพื้นที่ได้รับเลือกเพื่อเพิ่มการรับรู้ของข้อมูลและผลลัพธ์ทางภาพที่ตั้งของสัญลักษณ์ชุมชนของหมู่บ้านเถาเถาซุน เมื่อพิจารณาถึงปัจจัยดังกล่าวแล้ว จึงได้ออกแบบระบบนำทางของหมู่บ้านเถาเถาซุนที่สมเหตุสมผล ชัดเจน และใช้งานง่าย ซึ่งสามารถช่วยให้ผู้คนค้นหาสถานที่เป้าหมายภายในสภาพแวดล้อมอันซับซ้อนได้อย่างง่ายดาย และยังสามารถปรับปรุงประสบการณ์และความพึงพอใจของผู้ใช้

ภาพที่ 5-15 การออกแบบแผนที่นำทางของหมู่บ้านเถาเถาซุน (Qi Yu)

2. การออกแบบเส้นทางการท่องเที่ยว

การออกแบบเส้นทางการท่องเที่ยวเป็นส่วนสำคัญในการทำให้นักท่องเที่ยวได้รับประสบการณ์ที่น่าพอใจและเต็มอิ่มในระหว่างการเดินทาง หนึ่งในแผนการออกแบบของแผนการเดินทางในหมู่บ้านเถาเถาซุนคือ ทางตะวันตกไปทางตะวันออก (ดังที่แสดงในภาพที่ 5-14) ดังที่แสดงในเส้นสีเขียว

จุดที่ 1: พื้นที่ร่วมกันชุมชนศิลปะหมู่บ้านเถาเถาซุน นักท่องเที่ยวที่ขับรถมาสามารถจอดรถได้ในลานจอดรถบนชั้นที่ 4 ถึงชั้นที่ 6 ของพื้นที่ร่วมกัน จากนั้นลงลิฟต์ไปชั้นล่างเพื่อไปยังห้องนิทรรศการเอนกประสงค์ของศูนย์ประสบการณ์แฮนด์เมดและพื้นที่ร่วมกัน หลังจากชมนิทรรศการและสัมผัสประสบการณ์แล้ว ให้ลงไปหาร้านจำหน่ายอุปกรณ์ทางวัฒนธรรมแห่งแรกของหมู่บ้านเถาเถาซุนในชั้นที่ 1 ของพื้นที่ร่วมกันและพักผ่อนสักครู่เพื่อซื้อของและดื่มกาแฟ

จุดที่ 2: ใช้ทางออกประตูทางทิศเหนือของพื้นที่ร่วมกันชุมชนศิลปะหมู่บ้านเถาเถาซุน เดินซื้อของตามร้านค้าถนนศิลปะถนนเป่ย์เจียหมู่บ้านเถาเถาซุน และเดินไปรอบ ๆ ร้านค้าถนนศิลปะถนนหนานเจีย

จุดที่ 3: ถนนแผงลอยตลาดกลางคืนหมู่บ้านเถาเถาซุน ในด้านการวางแผนเวลานักท่องเที่ยวสามารถใช้เวลาช่วงเช้าในพื้นที่ร่วมกันและย่านศิลปะในหมู่บ้านเถาเถาซุน และในช่วงบ่ายสามารถเดินทางไปถนนแผงลอยตลาดกลางคืนได้

จุดที่ 4: พักผ่อนในจัตุรัสเซิงโต๋ต้อบในหมู่บ้านเถาเถาซุน ที่แห่งนี้นักท่องเที่ยวสามารถใช้เครื่องมือการเกษตรแบบโบราณเพื่อเข้าร่วมกิจกรรมการเพาะปลูกและการเก็บเกี่ยวในหมู่บ้าน และยังสามารถถ่ายภาพกับมาสคอตในท้องถิ่นได้อีกด้วย ขณะเดียวกัน ก็สามารถเดินทางไปหาร้านจำหน่ายผลิตภัณฑ์ทางวัฒนธรรมในหมู่บ้านเพื่อซื้อผลิตภัณฑ์การเกษตรพิเศษในท้องถิ่นและของที่ระลึกสำหรับนักท่องเที่ยว และยังสามารถพักผ่อนได้ในพื้นที่พักผ่อน ซึ่งที่แห่งนี้มีสิ่งอำนวยความสะดวกสาธารณะเช่น พื้นที่สำหรับต้มน้ำ ตู้กดน้ำ และห้องน้ำ

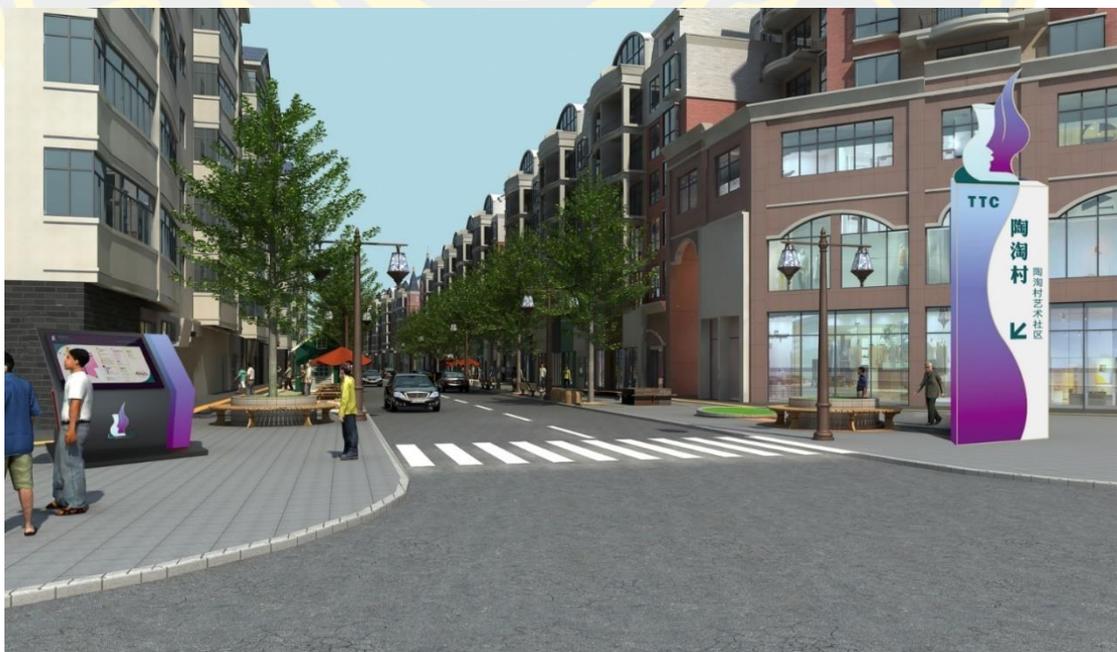
จุดที่ 5: ถนนอาหารหมู่บ้านเถาเถาซุนและร้านค้าถนนของขวัญและบรรจุภัณฑ์ จากประตูทางใต้ของหมู่บ้านเถาเถาซุน มีถนนอาหารและร้านค้าถนนของขวัญและบรรจุภัณฑ์จากทางทิศใต้ไปทางทิศเหนือ ที่แห่งนี้นักท่องเที่ยวจะได้ชิมอาหารเลิศรส ขณะเดียวกัน ยังสามารถจับคู่ของขวัญกับกล่องบรรจุภัณฑ์ที่สวยงามได้อีกด้วย

จุดที่ 6: กลับไปที่ลานจอดรถในพื้นที่ร่วมกันของหมู่บ้านเถาเถาซุน เพื่อรับรถและเดินทางกลับ สิ้นสุดการเดินทางในหนึ่งวัน

เมื่อคำนึงถึงประเด็นต่าง ๆ เหล่านี้ การออกแบบเส้นทางการท่องเที่ยวช่วยให้นักท่องเที่ยวได้สัมผัสกับวัฒนธรรม ทิวทัศน์ และกิจกรรมต่าง ๆ ของจุดหมายปลายทางได้อย่างเต็มที่เพื่อสร้างประสบการณ์การท่องเที่ยวที่น่าพึงพอใจและน่าจดจำ

ภาพที่ 5-16 ภาพสามมิติของระบบนำทางของหมู่บ้านเถาเถาซุน (Qi Yu)

ภาพที่ 5-17 การแสดงระบบนำทางและสัญลักษณ์ใหม่ของหมู่บ้านเถาเถาซุน (Qi Yu)

ภาพลักษณ์มาสคอตและการโฆษณา

ภาพมาสคอตและการโฆษณาในโครงการนี้ใช้ทฤษฎีอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมในส่วนที่ 2.5.2 และทฤษฎีความคิดสร้างสรรค์และทฤษฎีนวัตกรรมในส่วนที่ 2.5.3 ในบทที่ 2 ของงานวิจัยนี้ องค์ประกอบของภาพมาสคอตมาจากลูกบอลเซรามิกของจิ่งเต๋อเจิ้น ผ้าโพกหัวเป็นลวดลายคลาสสิกของจิ่งเต๋อเจิ้น เสื้อผ้าและการตกแต่งล้วนมาจากวัฒนธรรมจีนดั้งเดิม จากนั้นใช้การออกแบบเชิงนวัตกรรม เพื่อรักษาและแสดงอัตลักษณ์ที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมดั้งเดิมของจีนและวัฒนธรรมเซรามิกในท้องถิ่น การใช้อัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมสามารถเพิ่มความรู้สึกของความเป็นเจ้าของและความเป็นหนึ่งเดียวของภูมิภาคได้

1. การออกแบบภาพลักษณ์มาสคอต

การออกแบบภาพลักษณ์มาสคอตต้องผสมผสานหลักการทางทฤษฎีเช่น ความคิดสร้างสรรค์ทางศิลปะและจิตวิทยาทางทัศนศิลป์ เพื่อให้แน่ใจว่าภาพจะสามารถดึงดูดสายตา มีความน่าสนใจและมีอัตลักษณ์ได้ นอกจากนี้ยังสามารถดึงดูดอารมณ์ร่วมของกลุ่มผู้ชมเป้าหมายได้อีกด้วย การออกแบบภาพลักษณ์มาสคอตของหมู่บ้านเถาเถาซุนมีพื้นฐานจากลูกบอลเซรามิก (ดังภาพที่ 5-20 และภาพที่ 5-21) ลูกบอลนี้ออกแบบเป็นผู้ชายและผู้หญิงคู่หนึ่ง โดยแสดงออกถึงตัวละครที่เรียบง่ายและเกินจริง (ดังภาพที่ 5-22 และภาพที่ 5-23) ตุ๊กตาผู้ชายและตุ๊กตาผู้หญิง ชื่อมาสคอตของตุ๊กตาผู้ชายทางด้านซ้ายคือ เถาเหานาน (陶憨憨) และตัวอักษรพินอินคือ THH ชื่อมาสคอตของตุ๊กตาผู้หญิงทางด้านขวาคือ ฉือหนินหนิน (瓷泥泥) และตัวอักษรพินอินคือ CNN เครื่องประดับบนศีรษะของพวกเขาคือ “แจกันน้ำเต้า” (ดังภาพที่ 5-18) และ “แจกันทรงหยู่หูซุน” (ดังภาพที่ 5-19) ซึ่งเป็นรูปทรงคลาสสิกของเซรามิกจิ่งเต๋อเจิ้น โดยแต่ละชิ้นมีอัตลักษณ์ของเครื่องประดับศีรษะและเครื่องแต่งกายที่แตกต่างกัน เสื้อผ้าบนส่วนลำตัวคือ “ฮั่นฝู” (汉服) ที่เป็นแบบคลาสสิกในจีนโบราณ การใช้ลวดลายการตกแต่งบนเครื่องแต่งกายใช้ลวดลายไม้ไผ่และลวดลายกิ่งก้านแบบโบราณของจีน ทำให้การออกแบบโดยรวมมีจุดเด่นของความเรียบง่ายและน่ารัก ซึ่งมีส่วนช่วยในการยกระดับด้านการระบุและการจดจำ ในด้านของการเลือกสี ใช้สีที่ส่งเสริมซึ่งกันและกันของสีแดงและสีเขียว โทนสีโดยรวมมีความสว่างและสดใส เสริมสร้างความเรียบง่ายของชนบทที่เป็นเอกลักษณ์ของท้องถิ่น ภาพลักษณ์มาสคอตสามารถแสดงอิริยาบถ อารมณ์และการเคลื่อนไหวที่แตกต่างกันได้ ซึ่งทำให้ภาพมีความสดใสและน่าสนใจมากยิ่งขึ้น (ดังภาพที่ 5-24 และภาพที่ 5-25)

ภาพที่ 5-18 แจกันเซรามิกทรงน้ำเต้าเคลือบเขียวทอ้งฟ้า รัชสมัยเฉียนหลง (ของสะสมในพิพิธภัณฑ์
กู้กง)

ภาพที่ 5-19 แจกันทรงหยู่หูเคลือบสีอุณหภูมิสูง รัชสมัยกวางซวีแห่งราชวงศ์ชิง(ของสะสมใน
พิพิธภัณฑ์กู้กง)

ภาพที่ 5-20 ลูกบอลดินเหนียวสำหรับการผลิตเซรามิก (เสี้ยวหงซู Songxian)

ภาพที่ 5-21 ลูกบอลดินเหนียว 1 ลูกสำหรับการผลิตเซรามิก (เสี้ยวหงซู Songxian)

ภาพที่ 5-22 ภาพร่างด้วยมือของการออกแบบมาสคอตของหมู่บ้านเถาเถาชุมชน 1 (Qi Yu)

ภาพที่ 5-23 ภาพร่างแบบดิจิทัลของการออกแบบมาสคอตของหมู่บ้านเถาเถาชุมชน 1 (Qi Yu)

ภาพที่ 5-24 ภาพร่างด้วยมือของการออกแบบมาสคอตของหมู่บ้านเถาเถาซุน 2 (Qi Yu)

ภาพที่ 5-25 ภาพร่างแบบดิจิทัลของการออกแบบมาสคอตของหมู่บ้านเถาเถาซุน 2 (Qi Yu)

ภาพที่ 5-26 การออกแบบมาสคอต (Qi Yu)

2. การโฆษณา

การออกแบบสโลแกนเป็นส่วนสำคัญของการเผยแพร่โฆษณา โดยต้องผสมผสานหลักการและทฤษฎีของวัฒนธรรม จิตวิทยา การสื่อสาร และสาขาอื่น ๆ เพื่อให้แน่ใจว่าสโลแกนโฆษณาสามารถกระตุ้นความน่าสนใจ ความทรงจำและความรู้สึกของผู้คนได้

สโลแกนโฆษณาของหมู่บ้านเถาเถาซุนคือ “ค้นพบเซรามิกและประสบการณ์ที่แตกต่างที่หมู่บ้านศิลปะเถาเถา” ซึ่งมีความกระชับและชัดเจน ทำให้ผู้คนเข้าใจได้ทันทีเมื่อพบเห็น ที่มีความสอดคล้องกับค่านิยมและภาพลักษณ์ของแบรนด์พร้อมกับกระตุ้นพฤติกรรมที่เกิดขึ้นจากผู้คนเช่น การซื้อ การเรียนรู้เพิ่มเติม เป็นต้น ลีลาและจังหวะของเสียงยังดีดหู ซึ่งสามารถเพิ่มความดึงดูดและความน่าจดจำของสโลแกนโฆษณา เพื่อให้บรรลุผลของการเผยแพร่โฆษณา

การออกแบบผลิตภัณฑ์ทางวัฒนธรรม

ภาพมาสคอตและการโฆษณาในโครงการนี้ใช้ทฤษฎีความคิดสร้างสรรค์และนวัตกรรมใน ส่วนที่ 2.5.3 และทฤษฎีการพัฒนาที่ยั่งยืนในส่วนที่ 2.5.5 ในบทที่ 2 ของงานวิจัยนี้ ผลิตภัณฑ์ทาง วัฒนธรรมทั้งหมดในหมู่บ้านเถาเถาซุน เป็นผลงานการออกแบบดั้งเดิมของผู้วิจัย ซึ่งภายในนั้นคือ แก้วกาแฟเซรามิก ซึ่งสามารถนำไปใช้ชื้อกาแฟได้ โดยใช้แนวคิดการตลาดอย่างสร้างสรรค์ นอกจากนี้ ยังมีแก้วกาแฟกระดาษและพัดกระดาษ ความตั้งใจเดิมของการออกแบบคือแนวคิดของการคุ้มครอง สิ่งแวดล้อมในการลดใช้ผลิตภัณฑ์พลาสติกและทฤษฎีการพัฒนาที่ยั่งยืน

การออกแบบผลิตภัณฑ์ความคิดสร้างสรรค์ (ผลิตภัณฑ์ทางวัฒนธรรม) ของหมู่บ้านเถาเถา ซุน ได้รวมองค์ประกอบทางวัฒนธรรมเข้ากับผลิตภัณฑ์ เพื่อสร้างผลิตภัณฑ์ที่มีอัตลักษณ์และน่าดึงดูด ในการออกแบบผลิตภัณฑ์ทางวัฒนธรรม ขั้นตอนในปัจจุบันนี้เน้นไปที่ภาพลักษณ์มาสคอตในท้องถิ่น เป็นหลัก ผลิตภัณฑ์ทางวัฒนธรรมที่ออกแบบโดยเถาเถาซุนและฉือหนิงหนิงได้แก่ แก้วกาแฟ พัดที่ เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม ถุงช้อปปิ้งที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม และที่ปกรูปทันสมัย ซึ่งผลิตภัณฑ์เหล่านี้มี จำหน่ายเฉพาะร้านผลิตภัณฑ์ทางวัฒนธรรมของหมู่บ้านเถาเถาซุนเท่านั้น

ภาพที่ 5-27 ภาพร่างการออกแบบด้วยมือของแก้วกาแฟผลิตภัณฑ์ทางวัฒนธรรมของหมู่บ้านเถาเถา ซุน (Qi Yu)

ภาพที่ 5-28 ภาพร่างการออกแบบของแก้วกาแฟลิตภัณฑ์ทางวัฒนธรรมของหมู่บ้านเถาเถาซุน (Qi Yu)

ภาพที่ 5-29 ภาพร่างของพัดลิตภัณฑ์ทางวัฒนธรรมของหมู่บ้านเถาเถาซุน (Qi Yu)

ภาพที่ 5-30 ภาพดิจิทัลของพัดผลิตภัณฑ์ทางวัฒนธรรมของหมู่บ้านเถาเถาซุน (Qi Yu)

ภาพที่ 5-31 ภาพดิจิทัลของแก้วกาแฟกระดาษที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมผลิตภัณฑ์ทางวัฒนธรรมของหมู่บ้านเถาเถาซุน (Qi Yu)

ภาพที่ 5-32 ภาพดิจิทัลของถุงช้อปปิ้งกระดาษที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมผลิตภัณฑท์ทางวัฒนธรรมของหมู่บ้านเถาเถาซุน (Qi Yu)

ภาพที่ 5-33 ภาพร่างของที่ปักธูปผลิตภัณฑท์ทางวัฒนธรรมของหมู่บ้านเถาเถาซุน 1 (Qi Yu)

ภาพที่ 5-34 ภาพดิจิทัลของที่ปักธูปผลิตภัณฑ์ทางวัฒนธรรมของหมู่บ้านเถาเถาซุน 1 (Qi Yu)

ภาพที่ 5-35 ภาพร่างของที่ปักธูปผลิตภัณฑ์ทางวัฒนธรรมของหมู่บ้านเถาเถาซุน 2 (Qi Yu)

ภาพที่ 5-36 ภาพดิจิทัลของที่ปักรูปผลิตภัณฑ์ทางวัฒนธรรมของหมู่บ้านเถาเถาซุน 2 (Qi Yu)

มาศคอสมหมู่บ้านเถาเถาซุนและผลิตภัณฑ์ทางวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องในโครงการนี้ได้รับการจดลิขสิทธิ์สองใบจากมณฑลเจียงซี ประเทศจีน (ภาพที่ 5-37 ภาพที่ 5-38 ภาพที่ 5-39 ภาพที่ 5-40 ภาพที่ 5-41 และภาพที่ 5-42) นอกจากนี้ยังมีหนังสือรับรองลิขสิทธิ์และสิทธิบัตรหลายโครงการที่กำลังอยู่ในระหว่างการตรวจสอบโดยสำนักงานลิขสิทธิ์ของประเทศจีนและสำนักงานสิทธิบัตร

ภาพที่ 5-37 ภาพลักษณะมาสคอตหมู่บ้านเถาเถาชุมชนที่ได้รับหนังสือรับรองลิขสิทธิ์ของจีน 1(สำนักงานลิขสิทธิ์ มณฑลเจียงซี ประเทศจีน)

ภาพที่ 5-38 ภาพลักษณะมาสคอตหมู่บ้านเถาเถาชุมชนที่ได้รับหนังสือรับรองลิขสิทธิ์ของจีน 2 (สำนักงานลิขสิทธิ์ มณฑลเจียงซี ประเทศจีน)

ภาพที่ 5-39 การออกแบบที่ปกรูปผลิตภัณฑ์ทางวัฒนธรรมของหมู่บ้านเถาเถาซุนที่ได้รับหนังสือรับรองลิขสิทธิ์(สำนักงานลิขสิทธิ์ มณฑลเจียงซี ประเทศจีน)

ภาพที่ 5-40 การออกแบบผลิตภัณฑ์ทางวัฒนธรรมของหมู่บ้านเถาเถาซุนที่ได้รับหนังสือรับรองลิขสิทธิ์ (สำนักงานลิขสิทธิ์ มณฑลเจียงซี ประเทศจีน)

ภาพที่ 5-41 การออกแบบถุงช้อปปิ้งผลิตภัณฑ์ทางวัฒนธรรมของหมู่บ้านเถาเถาซุนที่ได้รับหนังสือรับรองลิขสิทธิ์ (สำนักงานลิขสิทธิ์ มณฑลเจียงซี ประเทศจีน)

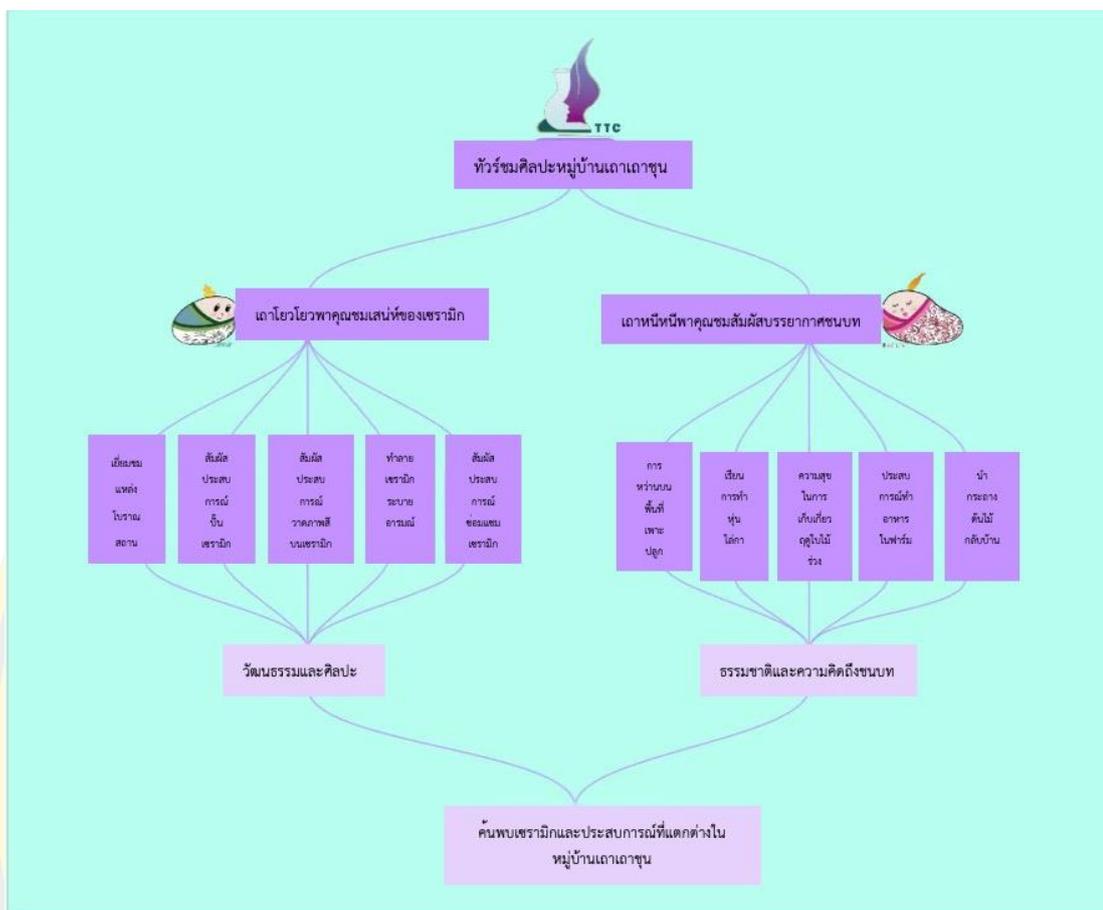
ภาพที่ 5-42 การออกแบบแก้วกาแฟผลิตภัณฑ์ทางวัฒนธรรมของหมู่บ้านเถาเถาซุนที่ได้รับหนังสือรับรองลิขสิทธิ์ (สำนักงานลิขสิทธิ์ มณฑลเจียงซี ประเทศจีน)

แผนการของการวางแผนกิจกรรม

แผนการของการวางแผนกิจกรรมนี้ใช้ทฤษฎีการจัดการศิลปะใน ส่วนที่ 2.5.1 และทฤษฎีการพัฒนาที่ยั่งยืนในส่วนที่ 2.5.5 ในบทที่ 2 ของงานวิจัยนี้ แผนกิจกรรม 2 แผนการนี้ได้รับการออกแบบสำหรับหมู่บ้านเถาเถาซุน (ภาพที่ 5-43) นอกจากนี้ผู้วิจัยยังดำเนินการออกแบบโปสเตอร์โฆษณาสำหรับแผนการจัดกิจกรรมในท้องถิ่นอีกด้วย (ภาพที่ 5-44) แผนการทั้งสองยังได้รับการวางแผนตามอัตลักษณ์ของภูมิภาคและวัฒนธรรมในท้องถิ่น และวางแผนเป็น “ทิวทัศน์ศิลปะเซรามิกในชนบท” โดยมีเป้าหมายหลักคือ “ดินโคลน” ต่อไปนี้คือคำโปรยโฆษณาสำหรับแผนพับ “ยังจำได้ไหมว่าตอนเด็ก ๆ เราใช้มือปั้นดิน ก่อกองทรายให้เป็นเนินเขาเล็ก ๆ ยังจำได้ไหมว่าในสมัยโบราณบรรพบุรุษของเราใช้มือขุดดินและขุดแถบดินเหนียวลงในหม้อดิน วัฏจักรชีวิตเราทุกคนเป็นส่วนหนึ่งของธรรมชาติ มนุษย์มาจากดินแล้วกลับคืนสู่พื้นดิน พื้นดินเปรียบเสมือนกับบ้าน ยินดีต้อนรับสู่หมู่บ้านเถาเถาซุนมาร่วมเดินทางแห่งชีวิตกันเถอะ”

รายการกิจกรรมชุดที่ 1 เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมและศิลปะเซรามิก โดยใช้ชื่อว่า “เถาเถาซุนพาคุณชื่นชมเสน่ห์ของเซรามิก” ส่วนนี้ประกอบด้วย 1. เยี่ยมชมแหล่งโบราณสถานเตาเผาหูเถียน เพื่อเรียนรู้เกี่ยวกับประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมของเซรามิก 2. การปั้นเซรามิก สัมผัสความสุขของดินโคลน 3. สัมผัสประสบการณ์วาดภาพบนเซรามิก เพื่อเพิ่มความเข้าใจที่มีต่องานหัตถกรรมเซรามิก 4. ซ่อมแซมเซรามิก และได้รับความสำเร็จจากการประกอบ 5. ทำลายเซรามิกเพื่อระบายอารมณ์ ปลดปล่อยอารมณ์ เพื่อให้ดินโคลนได้เกิดใหม่

รายการกิจกรรมชุดที่ 2 เกี่ยวข้องกับธรรมชาติและความรักต่อชนบท โดยมีชื่อว่า “เถาเถาซุนพาคุณสัมผัสชีวิตชนบท” ซึ่งแผนชุดนี้มีกิจกรรมที่แตกต่างกัน 5 รายการได้แก่ 1. การเพาะปลูกและหวานเมล็ดพืช สัมผัสกับความยากลำบากของชาวนา และรู้คุณค่าของอาหารมากขึ้น 2. เรียนทำหุ่นไล่กา เพิ่มความสามารถในการลงมือปฏิบัติจริง และใช้ความคิดสร้างสรรค์ของคุณเพื่อสร้างหุ่นไล่กาด้วยตนเอง 3. ความสุขของการเก็บเกี่ยวในฤดูใบไม้ร่วง สัมผัสถึงความสุขของการเก็บเกี่ยวผลผลิต 4. ทำอาหารจากฟาร์ม เพื่อตอบสนองต่อมารับรสของคุณ 5. สัมผัสกับการผลิตกระดาษต้นไม้วาดภาพลงบนกระดาษดอกไม้ และปลูกพืชเพื่อนำกลับบ้าน

ภาพที่ 5-43 ภาพแผนที่ความคิดของกิจกรรมในหมู่บ้านเถาเถาซุน(Qi Yu)

ภาพที่ 5-44 การออกแบบโปสเตอร์เพื่อการโฆษณาหมู่บ้านเถาเถาซุน(Qi Yu)

ด้านล่างนี้เป็นหัวข้อของกิจกรรมทั้ง 2 ที่ออกแบบโดยผู้วิจัย โดยแบ่งออกเป็น 2 ส่วนได้แก่
 กิจกรรมที่ 1: “เทศกาลกิจกรรมวัฒนธรรมหมู่บ้านเถาเถาซุน “เฟลิดเฟลินกับการทำนา
 เฉลิมฉลองการเก็บเกี่ยว และเติบโตอย่างมีความสุข” เพื่อให้เด็ก ๆ เรียนรู้ธรรมชาติ สัมผัสกับการ
 ปลูกพืช เป็นกิจกรรมที่มีความหมายอย่างมาก โดยมีเนื้อหาดังต่อไปนี้

1. กิจกรรมที่ 1

หัวข้อกิจกรรม: เทศกาลกิจกรรมวัฒนธรรมหมู่บ้านเถาเถาซุน “เฟลิดเฟลินกับการทำนา
 เฉลิมฉลองการเก็บเกี่ยว และเติบโตอย่างมีความสุข”

ภูมิหลังของกิจกรรม: กิจกรรมนี้เน้นการสนุกสนานกับการทำนา เฉลิมฉลองการเก็บเกี่ยว
 เพื่อให้เด็ก ๆ ในเมืองได้สัมผัสกับดินและพืช รักธรรมชาติ ลงมือทำด้วยตนเอง และเติบโตอย่างมี
 ความสุข

วัตถุประสงค์ของกิจกรรม

1. สัมผัสความสุขจากการเก็บเกี่ยวในฤดูใบไม้ร่วง และเข้าใจคุณค่าของการทำนา
2. ปลูกฝังให้เด็ก ๆ รักธรรมชาติ รักการทำงาน และเห็นคุณค่าของผลการทำงาน
3. ฝึกความสามารถในการลงมือปฏิบัติของเด็ก ๆ และได้รับจิตวิญญาณเชิงบวกและกล้า
 หาญระหว่างเล่นเกม

เนื้อหากิจกรรม

1. เด็ก ๆ ร่วมขุดมันเทศ ดึงหัวไชเท้า และปลูกผักในแปลงผักของหมู่บ้านเถาเถาซุน
2. จัดกิจกรรมให้เด็ก ๆ เรียนรู้การทำหุ่นไล่กาจากชาวบ้านและแข่งขันกัน
3. จัดกิจกรรมให้เด็ก ๆ เรียนรู้วิธีการทำไส้กมันเทศ

ผู้เข้าร่วม: เด็กอายุ 5-12 ขวบ ชาวบ้านในชุมชนหมู่บ้านเถาเถาซุน และอาสาสมัครศิลปิน
 ในชุมชนหมู่บ้านเถาเถาซุน

สถานที่กิจกรรม: ศูนย์พักผ่อนหย่อนใจแห่งหมู่บ้านเถาเถาซุน พื้นที่ปลูกต้นไม้สาธารณะ
 รอบ ๆ ศาลาเถาอี้

เวลากิจกรรม: วันที่ 25 กันยายน ค.ศ. 2025 (เวลา 09.00 น.-14.00 น.) รวมอาหาร
 กลางวัน

ภาพโปสเตอร์กิจกรรม: ดังภาพที่ 5-45

享农耕
庆丰收
乐成长

活动时间: 2025年
9/25
9:00am—2:00pm

报名费
68/人

活动地点: 陶淘村内休闲互动中心, 陶怡亭周边的公共种植区域
联系方式: 13879807504 82043342@qq.com

ภาพที่ 5-45 การออกแบบโปสเตอร์แผนกิจกรรมหมู่บ้านเถาเถา 1(Qi Yu)

กิจกรรมที่ 2: ตามอัตลักษณ์ของชุมชนศิลปะเซรามิก กิจกรรมนี้มี 2 เป้าหมายคือ เพื่อให้นักท่องเที่ยวได้สัมผัสกับประสบการณ์การปั้นเซรามิกเพื่อทำความเข้าใจถึงวัฒนธรรมเซรามิก ซึ่งสามารถสร้างความพึงพอใจและความสำเร็จไปพร้อมกัน อีกเป้าหมายหนึ่งของกิจกรรมคือ การสร้างความพึงพอใจสำหรับผู้ที่มีแรงกดดัน เพื่อให้พวกเขาสามารถระงับอารมณ์ของตนเองขณะที่ขึ้นรูปอารมณ์ที่เจ็บปวดของพวกเขาจะได้รับการปลดปล่อยออกมา ซึ่งไม่เพียงแต่ช่วยให้ประหยัดทรัพยากรในการเผาผลิตเซรามิกเท่านั้น แต่ยังสามารถใช้ประโยชน์จากความยั่งยืนของการใช้งานผลิตภัณฑ์สำเร็จรูปครั้งที่สองอีกด้วย ซึ่งไม่เพียงแต่เป็นการคุ้มครองสิ่งแวดล้อมเท่านั้น แต่ยังเป็นการตอบสนองทางจิตวิญญาณของคนสมัยใหม่อีกด้วย กิจกรรมทั้งสองเป็นตัวอย่างที่ดีของทฤษฎีการจัดการศิลปะที่เป็นแนวทางในกิจกรรมภาคปฏิบัติ โดยมีแผนการกิจกรรมดังต่อไปนี้

2. กิจกรรมที่ 2

หัวข้อกิจกรรม: “การสร้างขึ้น” และ “การทำลาย” ในหมู่บ้านเถาเถาซุน – กิจกรรมสัมผัสหัตถกรรมเครื่องปั้นดินเผา

ภูมิหลังของกิจกรรม: กิจกรรมครั้งนี้เกี่ยวข้องกับการ “สร้างรูปทรง” และ “ทำลาย” ของดิน “การสร้างขึ้น” เป็นสัญลักษณ์ของการ “สร้าง” “ปั้น” “การสร้างรูปทรง” ของดิน “การทำลาย” เป็นสัญลักษณ์ของการ “ทำลาย” “บดขยี้” “คืนสู่สภาพเดิม” การทำให้ดินเปลี่ยนเป็นภาชนะ ต้องใช้สองมือของผู้คนออกแรงและประดิษฐ์ แต่ในขณะที่ทำนั้น ไม่ใช่ว่าผลงานทุกชิ้นจะออกมาสำเร็จ โดยจะนำผลงานที่ยังไม่เป็นที่น่าพอใจไปทำลาย นำดินกลับคืนสู่ดินสภาพเดิม กระบวนการทำลายดินถือเป็นการระบายอารมณ์อย่างหนึ่ง และกระบวนการนี้เผยให้เห็นว่าการทำบางสิ่งบางอย่างมันยากแค่ไหน ต้องใช้จิตวิญญาณที่ไม่ย่อท้อ โดยดินเหนียวที่แตกหักจะไม่ถูกนำไปเผาเป็นเซรามิก ซึ่งถือเป็นการรักษาสิ่งแวดล้อมอย่างหนึ่ง

วัตถุประสงค์ของกิจกรรม

1. ทำให้ผู้เข้าร่วมเข้าใจกระบวนการการผลิตเซรามิก และเพิ่มความเข้าใจในวัฒนธรรมของเซรามิก
2. พัฒนาทักษะการลงมือปฏิบัติของผู้เข้าร่วม เพลิดเพลินกับความพึงพอใจในการทำ และสนุกในระหว่างการลงมือทำ
3. ผลงานปั้นที่ไม่เป็นที่น่าพอใจจะไม่ถูกเผาเป็นพอร์ซเลน โดยจะนำผลงานปั้นที่ไม่เป็นที่น่าพอใจไปอยู่ในพื้นที่ระบายอารมณ์ เพื่อใช้เป็นอุปกรณ์ในการระบายอารมณ์ โดยการบดขยี้มันทำให้ผลงานกลับสู่ดินสภาพเดิม และสามารถนำดินนั้นกลับมาใช้ได้อีกครั้ง เพื่อเป็นประโยชน์ให้คนได้ระบายความเครียด และในขณะเดียวกันยังเป็นประโยชน์ต่อการรักษาสิ่งแวดล้อมและการพัฒนาที่ยั่งยืน

เนื้อหากิจกรรม

1. ผู้เข้าร่วมกิจกรรมสามารถทดลองปั้นเครื่องปั้นดินเผาหรือกิจกรรมปั้นหม้อดินและภาชนะ
2. ผู้เข้าร่วมกิจกรรมสามารถนำเครื่องปั้นดินเผาที่ปั้นแล้วไปตากและเคลือบ และรอการเผา หรือถ้าหากไม่เผา ก็สามารถมอบให้พื้นที่ระบายอารมณ์ได้
3. ผู้เข้าร่วมกิจกรรมสามารถเข้าร่วมกิจกรรมบรรเทาความเครียดโดยการทุบดินในพื้นที่ระบายอารมณ์ได้

ผู้เข้าร่วม: นักท่องเที่ยว อาสาสมัครช่างปั้นเซรามิกชุมชนศิลปะหมู่บ้านเถาเถาซุน พนักงานพื้นที่ร่วมกันในชุมชนศิลปะหมู่บ้านเถาเถาซุน

สถานที่กิจกรรม: ชั้น 3 ศูนย์เรียนรู้ประสบการณ์พื้นที่ร่วมกันชุมชนศิลปะหมู่บ้านเถาเถา
ชุมชน

เวลากิจกรรม: วันที่ 5 พฤษภาคม ค.ศ. 2025 (เวลา 13.00-16.00 น.)

โปสเตอร์กิจกรรม: ดังภาพที่ 5-46

ภาพที่ 5-46 การออกแบบโปสเตอร์แผนกิจกรรมหมู่บ้านเถาเถา 2 (Qi Yu)

กลไกการจัดการใหม่

สำหรับกลไกการจัดการใหม่ ผู้วิจัยได้ใช้ทฤษฎีการจัดการศิลปะใน ส่วนที่ 2.5.1 และทฤษฎีการพัฒนาที่ยั่งยืนในส่วนที่ 2.5.5 ในบทที่ 2 ของงานวิจัยนี้ เพื่อแก้ไขความต้องการด้านผลประโยชน์ของกลุ่มต่าง ๆ และแก้ไขข้อขัดแย้งที่เกิดขึ้นในพื้นที่ทางสังคม

หมู่บ้านเถาเถาชุมชนเป็นชุมชนศิลปะครบวงจรแห่งใหม่ ผู้ดูแลจะต้องมีความสามารถที่ครอบคลุมในการวางแผนและจัดการระดับหนึ่ง จากการวางแผนกิจกรรมจนถึงการติดต่อกับนักท่องเที่ยว พ่อค้าแม่ค้า ชาวบ้าน รัฐบาล พวกเขาเป็นสะพาน และมีบทบาทสำคัญในการติดต่อสื่อสารและรักษาความสมดุล ฝ่ายบริหารชุดใหม่ของชุมชนศิลปะหมู่บ้านเถาเถาชุมชน

ประกอบด้วย ผู้ได้รับการมอบหมายงานจากรัฐบาล ตัวแทนศิลปินประจำท้องถิ่น และคณะกรรมการหมู่บ้าน

กลไกการจัดการใหม่ของชุมชนศิลปะหมู่บ้านเถาเถาซุนยังประกอบไปด้วยเนื้อหาดังต่อไปนี้

1. คัดเลือกพ่อค้าแผงลอยในตลาดกลางคืนในพื้นที่หมู่บ้านเถาเถาซุน ไม่อนุญาตให้ตั้งแผงลอยตามอำเภอใจในตลาดกลางคืนอีกต่อไป และไม่อนุญาตให้ยึดครองแผงลอยเป็นการส่วนตัว พื้นที่แผงลอยจะถูกแบ่งและจัดการโดยฝ่ายบริหารหมู่บ้านเถาเถาซุนอย่างเท่าเทียมกัน และเรียกเก็บค่าธรรมเนียมแผงลอยอย่างเหมาะสม เพื่อสนับสนุนค่าใช้จ่ายพื้นที่สาธารณะในหมู่บ้าน เช่น ค่าสุขาภิบาลสิ่งแวดล้อมและค่าทำความสะอาดในหมู่บ้าน ค่าบำรุงรักษาสิ่งอำนวยความสะดวกสาธารณะ เป็นต้น

2. รายได้ที่พื้นที่ร่วมกันหมู่บ้านเถาเถาซุนได้รับ จะแบ่งให้ชาวบ้านเป็นรายเดือน สำหรับชาวบ้านที่เข้าร่วมกิจกรรมหลายอย่างจะมีการจัดสรรที่สูงกว่า งานยิ่งมากก็จะได้เงินมาก เพื่อกระตุ้นความกระตือรือร้นของชาวบ้าน

3. ร้านค้าสินค้าทางวัฒนธรรมและพื้นที่ร่วมกันของหมู่บ้านเถาเถาซุน มีคณะกรรมการหมู่บ้านและฝ่ายบริหารชุมชนศิลปะหมู่บ้านเถาเถาซุนจัดการ เพื่อเป็นการสร้างอาชีพใหม่ให้กับชาวบ้าน

4. สร้างแพลตฟอร์มชุมชนดิจิทัลหมู่บ้านเถาเถาซุน สร้างเว็บไซต์อย่างเป็นทางการของหมู่บ้าน อัปเดตข้อมูลกิจกรรมชุมชนอย่างสม่ำเสมอ เว็บไซต์ยังสามารถให้บริการฟังก์ชันต่าง ๆ เช่น นิทรรศการออนไลน์และโฆษณาให้กับศิลปินในหมู่บ้านเถาเถาซุน เพื่อเป็นการขยายอิทธิพลของชุมชน

5. สร้างอัตลักษณ์ดิจิทัลสำหรับชุมชนศิลปะหมู่บ้านเถาเถาซุน เพื่อสร้างระบบอัตลักษณ์ดิจิทัลให้แก่ชาวบ้านและศิลปิน ประกอบไปด้วย ผลงาน การมีส่วนร่วม เป็นต้น โดยให้รางวัลและการยกย่อง เพื่อเป็นการกระตุ้นการเข้าร่วมและการสนับสนุนของสมาชิกในหมู่บ้าน

6. กลไกความร่วมมือชุมชนศิลปะหมู่บ้านเถาเถาซุน สามารถร่วมมือกับคุณครูและนักเรียนในวิทยาเขตแรงงานแห่งใหม่ของมหาวิทยาลัยเซรามิกจิ่งเต๋อเจินที่อยู่ใกล้เคียง เช่น วางแผนและจัดนิทรรศการ การบรรยาย การแสดง และกิจกรรมอื่น ๆ เพื่อเพิ่มพลังกำลังของชุมชน

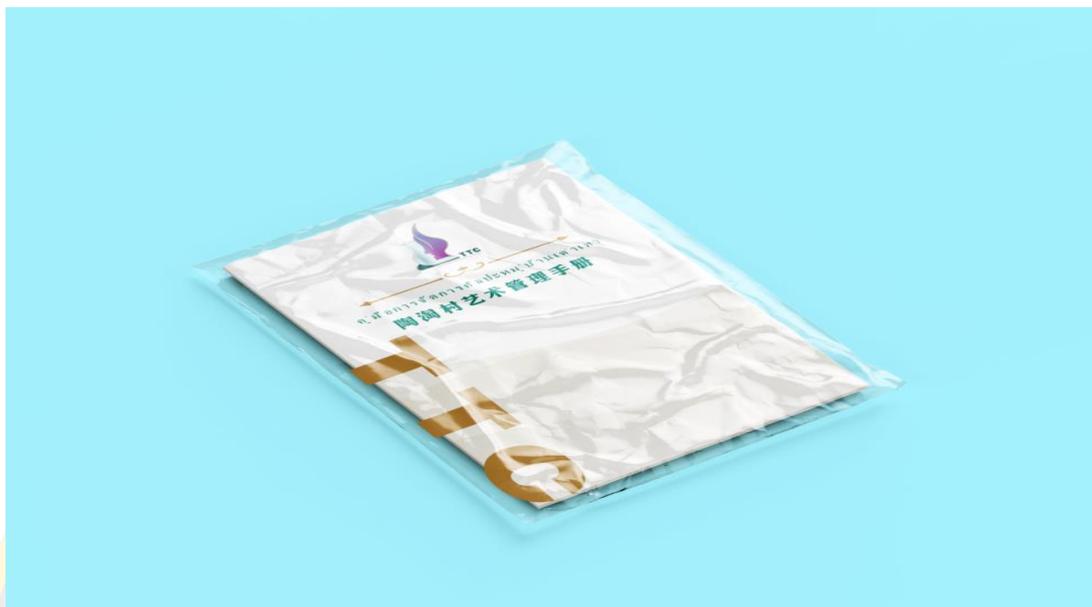
7. สร้างระบบการปรับปรุงและประเมินผลอย่างต่อเนื่อง ตั้งค่ากลไกการตอบรับ รวบรวมความคิดเห็นและข้อเสนอแนะจากนักท่องเที่ยว ชาวบ้าน และผู้ประกาศ ประเมินประสิทธิภาพของแผนการจัดการนวัตกรรมอย่างสม่ำเสมอ ดำเนินการปรับปรุงและเพิ่มประสิทธิภาพอย่างต่อเนื่องตามผลการประเมิน

สรุป

บทนี้อิงตามเอกสารทางประวัติศาสตร์ หลักการและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องในบทที่ 2 มาเป็นพื้นฐาน และอิงจากกาสำรวจสถานการณ์ปัจจุบันของชุมชนเซรามิกเถาหยางซินซุนในบทที่ 3 การวิเคราะห์ อัตลักษณ์ของพื้นที่ ในบทนี้รวมเนื้อหาการวิจัยของบทก่อนหน้านี้ เพื่อดำเนินการวางแผน และจัดการงานศิลปะใหม่สำหรับชุมชนถนนเซรามิกเถาหยางซินซุน และสร้างชุดคู่มือการจัดการที่สมบูรณ์

แผนการจัดการของชุมชนเถาหยางซินซุนคือการสร้างแบรนด์การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในพื้นที่ศิลปะที่มีอัตลักษณ์ของท้องถิ่นที่ผสมผสานกับวัฒนธรรมเซรามิกและวัฒนธรรมการเกษตร การจัดการนี้ได้เสนอการบูรณาการทรัพยากรในท้องถิ่น สร้างการรับรู้ของแบรนด์หลังจากกำหนดขอบเขต เพื่อให้พื้นที่แห่งนี้มีชื่อและตัวอ๋อใหม่ วางแผนเค้าโครงของพื้นที่และสถาปัตยกรรมในพื้นที่ใหม่ ออกแบบ Logo และแผนการของแบรนด์สำหรับพื้นที่นี้ใหม่ ออกแบบระบบนำทางและเส้นทางใหม่สำหรับพื้นที่แห่งนี้ ออกแบบมาสคอตและสโลแกนโฆษณาสำหรับพื้นที่ ออกแบบและผลิตผลิตภัณฑ์ทางวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้อง และสร้างร้านค้าเพื่อจำหน่ายผลิตภัณฑ์ทางวัฒนธรรมด้านการท่องเที่ยวในพื้นที่แห่งนี้ ในงานวิจัยนี้ ยังมีการเสนอกิจกรรมการจัดการใหม่เพื่อจัดการกับความขัดแย้งและการปะทะกันในท้องถิ่น เพื่อสร้างสมดุลด้านผลประโยชน์ของกลุ่มคนต่าง ๆ ตลอดจนกระตุ้นการมีส่วนร่วมของกลุ่มคนผ่านโปรแกรมกิจกรรมเพื่อเพิ่มความสามัคคีในชุมชน เพื่อบรรลุถึงความกลมเกลียวระหว่างผู้คนกับธรรมชาติ ผู้คนกับผู้คน ผู้คนกับสิ่งของ เพื่อรับมือกับการพัฒนาที่ยั่งยืนในอนาคต

ในอดีตการวิจัยส่วนมากที่เกี่ยวข้องกับเซรามิกในแง่เงินทุนเน้นไปที่ประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมเซรามิก วัสดุเซรามิก และการออกแบบผลงานศิลปะเซรามิก แต่เมื่อเปรียบเทียบกับงานวิจัยอื่น ๆ งานวิจัยนี้มีความครอบคลุมและนำไปใช้ได้จริงมากกว่า เพื่อแก้ไขปัญหาในทางปฏิบัติที่การพัฒนาพื้นที่ชุมชนศิลปะเซรามิกเงินทุนต้องเผชิญ จึงได้มีการสร้างแผนการจัดการที่สมบูรณ์ โดยมีชุมชนถนนศิลปะเถาหยางซินซุนเป็นตัวอย่าง เพื่อเสนอเป็นแนวคิดสำหรับการพัฒนาพื้นที่ศิลปะเซรามิกในอนาคต

ภาพที่ 5-47 คู่มือการจัดการหมู่บ้านเถาเถาซุนใหม่ (Qi Yu)

ภาพที่ 5-48 หน้าปกและปกหลัง หน้าที่ 1 และ 2 ของคู่มือการจัดการ(Qi Yu)

หมู่บ้านเถาเถาชน
ชุมชนศิลปะหมู่บ้านเถาเถาชน
Taotao Village Art Community

แผนที่นำทาง

- A landmark of Taotao Village / สัญลักษณ์ของหมู่บ้านเถาเถาชน
- A guide map of Taotao Village / แผนที่นำทางหมู่บ้านเถาเถาชน
- ▲ Shuttle bus & public transport stops / จุดรถเวียนรับส่งและจุดจอดรถขนส่งสาธารณะ

1 พื้นที่ร่วมกันแห่งหมู่บ้านเถาเถาชน

Multi-story parking lot
P ลานจอดรถหลายมิติ

6F Taotao Village Art Community Experience Center
ศูนย์ประสบการณ์ชุมชนศิลปะ

5F Taotao Village Art Community Multi-functional Exhibition Lecture Hall
ศูนย์ประสบการณ์ชุมชนศิลปะหมู่บ้านเถาเถาชน

4F Taotao Village Art Community Cultural and Creative Supplies Store
ร้านขายอุปกรณ์หัตถกรรมและชุมชนศิลปะหมู่บ้านเถาเถาชน

2 ร้านค้าถนนศิลปะ ชุมชนศิลปะหมู่บ้านเถาเถาชน

Shops on Art Street
ร้านค้าบนศิลปะ

5 ชุมชนผู้สูงอายุชุมชนศิลปะหมู่บ้านเถาเถาชน

Senior Communities
ชุมชนผู้สูงอายุ

Gift Wrap Street
ร้านค้ำของของขวัญและบรรจุภัณฑ์หมู่บ้านเถาเถาชน

Taotao Village Kindergarten
โรงเรียนอนุบาลหมู่บ้านเถาเถาชน

3 ชุมชนศิลปินวัยหนุ่มสาวหมู่บ้านเถาเถาชน

Youth Community
ชุมชนวัยรุ่น

Artist's studios
สตูดิโอของศิลปิน

Tours are permitted
อนุญาตให้เข้าชม

Homestay
โฮมสเตย์

Night Market Street
ถนนตลาดกลางคืน

Food court
ศูนย์อาหาร

4 ศูนย์พักผ่อนหย่อนใจแห่งหมู่บ้านเถาเถาชน

Cultural and creative shop
ร้านค้าปลีกวัฒนธรรมและศิลปะ

Farming & handicraft experience area
พื้นที่สัมผัสประสบการณ์เกษตรและหัตถกรรม

Public warehouse for stall owners
โกดังสาธารณะของเจ้าของแผงลอย

Public drinking areas
พื้นที่สำหรับดื่ม

Public restrooms
ห้องอาบน้ำสาธารณะ

03
04

หมู่บ้านเถาเถาชน
ชุมชนศิลปะหมู่บ้านเถาเถาชน
Taotao Village Art Community

รายการกิจกรรม

01 เยี่ยมชมแหล่งโบราณสถาน
Visit the kiln site

02 สัมผัสประสบการณ์ปั้นเซรามิก
Blank drawing experience

03 สัมผัสประสบการณ์วาดภาพบนเซรามิก
Ceramic painting experience

04 สัมผัสประสบการณ์ซ่อมแซมเซรามิก
Ceramic restoration

05 พื้นที่ระบายอารมณ์
Emotions release space

05
06

ภาพที่ 5-49 เนื้อหาในหน้าที่ 3 ถึงหน้าที่ 6 ของคู่มือการจัดการ(Qi Yu)

รายการกิจกรรม

01
สัมผัสประสบการณ์เกษตร
Farming experience

02
เรียนการทำหุ่นไล่กา
Learn to tie a scarecrow

03
ประสบการณ์การเก็บเกี่ยว
Picking experience

04

ประสบการณ์ทำอาหารในฟาร์ม
Cooking farmhouse meals

05

ทำกระถางต้นไม้
Make potted pots

07

08

นำของขวัญกลับบ้าน

09

10

ภาพที่ 5-50 เนื้อหาในหน้าที่ 7 ถึงหน้าที่ 10 ของคู่มือการจัดการ(Qi Yu)

ภาพที่ 5-51 ภาพทางกายภาพของคู่มือการจัดการ(Qi Yu)

ภาพที่ 5-52 ภาพทางกายภาพของแผ่นพับสามมิติ (Qi Yu)

ภาพที่ 5-53 ภาพร่างและวัตถุจริงที่เกี่ยวข้องกับโครงการ (Qi Yu)

ภาพที่ 5-54 ภาพร่างและวัตถุจริงที่เกี่ยวข้องกับโครงการ(Qi Yu)

ภาพที่ 5-55 ผู้วิจัยและนิทรรศการในการสอบป้องกัน(Yu Shudong)

(2003; Chen, 2018; Chinese Ancient Ceramics Society, 2015; Henri, 2021; Jiangxi Provincial Light Industry Research Institute, 1983; Ye, 2011; Zhao, 2016; Zhou, 2004)

บทที่ 6

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

งานวิจัยนี้เลือกชุมชนหมู่บ้านเถาหยางซินชุนมาเป็นสถานที่สำรวจภาคสนาม และดำเนินการจัดการพื้นที่ทางวัฒนธรรมและศิลปะแบบใหม่ของถนนศิลปะเซรามิกเถาหยางซินชุน ผ่านการสำรวจภาคสนาม การเรียบเรียงเอกสาร การวิจัยสหวิทยาการ และวิธีการอื่น ๆ เป้าหมายของการวิจัยและการวางแผนสำหรับพื้นที่แห่งนี้ได้เสร็จสมบูรณ์แล้ว และได้มีการตีพิมพ์และจัดทำคู่มือการจัดการเชิงกายภาพฉบับใหม่ ด้านล่างนี้เป็นบทสรุป การอภิปรายและข้อเสนอแนะสำหรับการศึกษาในอนาคต

บทสรุปของการวิจัย

1. พัฒนาการทางประวัติศาสตร์ วิถีชีวิตทางสังคมและวัฒนธรรมของชุมชนบนถนนศิลปะชุมชนเถาหยางซินชุน เขตจูชาน เมืองจิ่งเต๋อเจิ้น ชุมชนถนนศิลปะชุมชนเถาหยางซินชุนก่อตั้งขึ้นในเขตจูชาน เมืองจิ่งเต๋อเจิ้น มณฑลเจียงซี ประเทศจีน ซึ่งมีวัฒนธรรมเซรามิกที่ลึกซึ้ง ตั้งแต่โบราณจนถึงปัจจุบัน จิ่งเต๋อเจิ้นเป็นเมืองอุตสาหกรรมที่ยังคงสร้างสรรค์นวัตกรรมอย่างต่อเนื่อง หน้าที่หลักของจิ่งเต๋อเจิ้นสมัยโบราณคือ การผลิตเซรามิกสำหรับราชสำนัก ในยุคปัจจุบัน ด้วยความต้องการการพัฒนาอุตสาหกรรมระดับชาติ จิ่งเต๋อเจิ้นไม่ได้เป็นเพียงแค่อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวที่เกี่ยวข้องกับเซรามิกในจิ่งเต๋อเจิ้นก็เริ่มเติบโตเช่นกัน นอกจากนี้จิ่งเต๋อเจิ้นยังเป็นเมืองแห่งผู้อพยพที่มีพื้นฐานด้านงานหัตถกรรมอีกด้วย ในสมัยโบราณจิ่งเต๋อเจิ้นได้รวบรวมช่างฝีมือจากทางเหนือและทางใต้ของประเทศจีน เพื่อวางรากฐานสำหรับประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมที่มีอัตลักษณ์ของจิ่งเต๋อเจิ้นสมัยใหม่ได้ดึงดูด “จิ่งเพียว” จำนวนมากจากทั่วทุกมุมโลกให้มาทดลองเซรามิกที่เกิดขึ้นใหม่ในจิ่งเต๋อเจิ้น การอพยพของมนุษย์ทำให้เกิดการผสมผสานและการปะทะกันของวัฒนธรรมที่แตกต่างกันในสังคมและการพัฒนาอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องกับเซรามิก ขณะเดียวกัน ยังได้เปลี่ยนแปลงวัฒนธรรมการเกษตรแบบดั้งเดิมของจิ่งเต๋อเจิ้นรวมเข้ากับวิถีชีวิตของการผลิตงานหัตถกรรม ชุมชนสร้างสรรค์ของจิ่งเต๋อเจิ้นค่อย ๆ กลายเป็นพื้นที่รวมความเป็นหนึ่งเดียวของการผลิต การออกแบบ การบริโภค ประสบการณ์ และการแลกเปลี่ยนเข้าด้วยกัน

2. อัตลักษณ์ของชุมชนและจุดเด่นของถนนศิลปะเซรามิกเถาหยางซินชุน เพื่อวางรากฐานสำหรับรูปแบบการจัดการพื้นที่ทางศิลปะที่ดีขึ้นและการพัฒนาที่ยั่งยืนของถนนศิลปะเซรามิกเถา

หยางซินซุน ชุมชนถนนเซรามิกเถาหยางซินซุนมีทรัพยากรมากมายทั้งในด้านภูมิหลังทางประวัติศาสตร์ ตำแหน่งทางภูมิศาสตร์ สภาพแวดล้อมเชิงพื้นที่ โครงสร้างประชากร และควมมีชีวิตชีวาทางวัฒนธรรม แต่อย่างไรก็ตาม เนื่องจากพื้นที่แห่งนี้เป็นมุมที่ถูกกละเลยและแทบไม่ได้รับความสนใจจากรัฐบาล การพัฒนาเมืองที่ไม่สมดุล และไม่มีการวางแผนเมืองโดยรวมทางวิทยาศาสตร์ที่ขับเคลื่อนชุมชนท้องถิ่น สิ่งเหล่านั้นส่งผลให้เกิดการสิ้นเปลืองทรัพยากร มลภาวะต่อสิ่งแวดล้อม และการพัฒนาที่ไม่สมดุลในชุมชนถนนศิลปะเซรามิก และยังนำมาซึ่งความแตกต่างระหว่าง “เมือง” และ “หมู่บ้าน” “ถนน” และ “ตลาด” “ร้านค้า” และ “แผงลอย” ที่ก่อตัวเป็นความขัดแย้งเชิงพื้นที่ และปัญหาสังคมในเชิงลึก

3. แผนการจัดการพื้นที่ถนนศิลปะและวัฒนธรรมของชุมชนเถาหยางซินซุน ปรับปรุงภาพลักษณ์ระดับภูมิภาคของชุมชนถนนศิลปะเถาหยางซินซุน ผู้วิจัยดำเนินการวิจัยและงานที่เกี่ยวข้องหลายชุดโดยใช้ทฤษฎีการจัดการศิลปะ ทฤษฎีอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรม ทฤษฎีความคิดสร้างสรรค์และนวัตกรรม ทฤษฎีการออกแบบเมือง ทฤษฎีการออกแบบเมือง ทฤษฎีการพัฒนาที่ยั่งยืน และทฤษฎีสยาม โดยได้ตั้งชื่อใหม่ให้กับชุมชนถนนเถาหยางซินซุนโดยรวมและบางส่วน มีการวางแผนเค้าโครงพื้นที่และสิ่งก่อสร้างใหม่ ออกแบบแผนที่นำทางและเส้นทางใหม่ เพื่อออกแบบภาพลักษณ์ของมาสคอตและการโฆษณาในภูมิภาค ออกแบบ Logo ระดับภูมิภาคใหม่ และออกแบบชุดผลิตภัณฑ์ทางวัฒนธรรม ดำเนินการจัดทำแผนการวางแผนงานกิจกรรม 2 ชุดและเสนอกฎการการจัดการใหม่

การอภิปราย

จากการทบทวนวรรณกรรมและเนื้อหาการวิจัยที่เกี่ยวข้องในบทที่ 2 ทำให้เราเห็นถึงกระบวนการพัฒนาทางประวัติศาสตร์ เนื่องด้วยการเปลี่ยนแปลงของเวลาและพื้นที่ เซรามิกของจีนมีการพัฒนาและแสดงอัตลักษณ์ที่แตกต่างกันไปในแต่ละยุคสมัย ศิลปะเซรามิกสมัยใหม่ของจีนยังได้พัฒนาไปตามพัฒนาการทางประวัติศาสตร์อีกด้วย ศิลปะเซรามิกร่วมสมัยของจีนมีความหลากหลายทั้งในด้านแนวคิด ประเภท รูปแบบ และสไตล์ นอกจากนี้ยังมีอัตลักษณ์ของยุคสมัยอีกด้วย เนื่องจากการพัฒนาของเวลาและสถานที่ จึงเตอเงินในฐานะเมืองประวัติศาสตร์ และไม่ได้เป็นเพียงสถานที่ผลิตเซรามิกอีกต่อไป แต่ยังคงอยู่ ๆ ก่อตัวเป็นพื้นที่ทางวัฒนธรรมขนาดใหญ่ เพื่อค้นหาแบบใหม่ของการพัฒนาที่ยั่งยืนและเหมาะสมกับเอกลักษณ์ของท้องถิ่นมากขึ้น จึงกลายเป็นประเด็นเร่งด่วนเมื่อเผชิญหน้ากับความต้องการของพื้นที่ในอนาคต หลังจากการศึกษาชุมชนถนนศิลปะเซรามิกเถาหยางซินซุนจึงเตอเงิน ผู้วิจัยคิดว่าเราสามารถอภิปรายได้จากสี่ประเด็นต่อไปนี้

1. อัตลักษณ์ของพื้นที่ เน้นที่อัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมที่แตกต่างกันระหว่างพื้นที่ชุมชนศิลปะเซรามิกเพื่อดำเนินการสร้างพื้นที่แบบออนไลน์และแบบออฟไลน์ อุตสาหกรรมทางวัฒนธรรมได้เปลี่ยนความดั้งเดิมให้เป็นทรัพยากร เพื่อให้งานหัตถกรรมทางการเกษตรแบบดั้งเดิมให้ผสมผสานเข้ากับชีวิตสมัยใหม่ได้อย่างราบรื่น กลายเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตสมัยใหม่ สิ่งเหล่านี้ล้วนมีส่วนร่วมของศิลปะและการออกแบบทางศิลปะ ศิลปะการออกแบบสัญลักษณ์ ภาพลักษณ์ ทิวทัศน์ กิจกรรมเรื่องราวและด้านอื่น ๆ ที่สอดคล้องกับอัตลักษณ์ของท้องถิ่น ปรับปรุงความประทับใจและการรับรู้ในระดับภูมิภาค หลีกเลียงความคล้ายคลึงกันในชุมชนศิลปะเซรามิก เพื่อสร้างการพัฒนาที่แตกต่างกันของชุมชนศิลปะเซรามิก กระตุ้นการเปลี่ยนแปลงของตลาดสร้างสรรค์ ทำให้พื้นที่สร้างสรรค์กลายเป็นพลังขับเคลื่อนทางวัฒนธรรมที่ทรงพลังและจุดเติบโตทางเศรษฐกิจ สร้างเป็นระบบนิเวศที่ดีและพัฒนาเป็นห่วงโซ่ทางระบบนิเวศที่ดี และปฏิบัติตามเส้นทางการพัฒนาที่ยั่งยืน

2. การสร้างความรู้สึกร่วมกันของการมีส่วนร่วม ใช้ทรัพยากรในชนบทอย่างมีประสิทธิภาพ เช่น การใช้ทักษะของชาวบ้านและการปรับปรุงการมีส่วนร่วม เมื่อสร้างสรรค์กิจกรรมทางวัฒนธรรม ทำให้เราสามารถดึงความเชี่ยวชาญของชาวบ้านมาดำเนินการพัฒนา ยกตัวอย่างเช่น 1) การจัดกลุ่มวัยกลางคนและผู้สูงอายุในชุมชนที่เต็นบนลานกว้าง มาซ้อมเพลงประกอบการแสดงการเดินรำในเทศกาลเซรามิก ซึ่งไม่เพียงแต่เสนอเวทีการแสดงให้แก่พวกเขาเท่านั้น แต่ยังสร้างบรรยากาศเทศกาลในระดับภูมิภาคที่น่าพึงพอใจอีกด้วย 2) จัดกิจกรรมให้ชาวบ้านร่วมกิจกรรมการเพาะปลูกในศูนย์พักผ่อนหย่อนใจของชุมชน การปลูกพืชบางชนิดอาจปลูกในกระถางเซรามิกก็ได้ เกษตรกรมีความเชี่ยวชาญด้านการปลูกพืชมาตั้งแต่สมัยโบราณ นั่นคือการใช้ทรัพยากรมนุษย์อย่างสมเหตุสมผลได้เพิ่มความสนใจในการรวมประสบการณ์การท่องเที่ยวในภูมิภาคเข้ากับวัฒนธรรมเซรามิก

3. ความคิดสร้างสรรค์ของผลิตภัณฑ์ การพัฒนาอุตสาหกรรมวัฒนธรรมและความคิดสร้างสรรค์นั้นพึ่งพานวัตกรรมและความคิดสร้างสรรค์ ผลิตภัณฑ์ในที่นี้หมายถึงผลิตภัณฑ์ทางวัฒนธรรมและผลิตภัณฑ์ทางจิตวิญญาณ 1) ผลิตภัณฑ์ทางวัฒนธรรม ประกอบไปด้วย ร้านค้าอุปกรณ์ทางวัฒนธรรมในหมู่บ้านชุมชนสามารถจำหน่ายอาหารแปรรูปที่ผลิตโดยชาวบ้านในหมู่บ้าน สินค้างานหัตถกรรม สินค้าที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมภายในหมู่บ้าน ร้านขายอุปกรณ์ทางวัฒนธรรมที่ชั้น 1 ของพื้นที่ร่วมกันภายนอกหมู่บ้าน ซึ่งจำหน่ายสินค้าที่จำกัดในชุมชนศิลปะเซรามิกนี้ และยังมีสินค้าทางวัฒนธรรมและความคิดสร้างสรรค์ของพื้นที่ หรือผลิตภัณฑ์ที่จำกัดกิจกรรมตามฤดูกาลเท่านั้น 2) ผลิตภัณฑ์ทางจิตวิญญาณ ประกอบไปด้วย ประสบการณ์เชิงโต้ตอบในการเรียนรู้หลักสูตรศิลปะ เซรามิก ประสบการณ์การขึ้นรูปหรือประสบการณ์การเลือกผลิตภัณฑ์สำเร็จรูป การผลิตแก้วหรือภาพปะติดและประสบการณ์งานหัตถกรรมอื่น ๆ ประสบการณ์การระบายอารมณ์ด้วยการทុปผลิตภัณฑ์สำเร็จรูป ประสบการณ์การเพาะปลูกและการเก็บเกี่ยวภายในสวนของชุมชน การสร้างหุ่นไล่กา และประสบการณ์การเกษตรอื่น ๆ การพัฒนาและการผลิตชุดผลิตภัณฑ์สร้างสรรค์

สำหรับกลุ่มคนต่าง ๆ ซึ่งแตกต่างจากรูปแบบการจำหน่ายเซรามิกหรือการท่องเที่ยวแบบเดิม ๆ เสริมสร้างโครงสร้างของตลาด และการตอบสนองความต้องการทางวัฒนธรรมในด้านวัตถุและจิตวิญญาณของผู้คน

4. การยกระดับด้านการจัดการ การวิจัยในงานวิจัยนี้แสดงให้เห็นว่าการจัดการพื้นที่ทางวัฒนธรรมเซรามิกเป็นกระบวนการระบบที่ซับซ้อน ซึ่งต้องใช้ความรู้อย่างลึกซึ้งและภูมิหลังทางวัฒนธรรม ความตระหนักรู้ในการจัดการนวัตกรรมและความรู้เฉพาะทางที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยอยากจะเสนอแนวทางหลายประการสำหรับการจัดการชุมชนดังต่อไปนี้ 1) การปรับปรุงสภาพแวดล้อม รั้วถนนสิ่งก่อสร้างที่ไม่เอื้อต่อสิ่งแวดล้อมและสร้างพื้นที่ที่จำเป็น การปรับปรุงสิ่งอำนวยความสะดวกสาธารณะ ซึ่งเป็นการเพิ่มประสบการณ์การใช้พื้นที่ที่ดีและหลากหลาย 2) โครงสร้างการจัดการ การปรับปรุงโครงสร้างบุคลากรฝ่ายบริหาร การปรับปรุงคุณภาพบุคลากรฝ่ายบริหาร และนวัตกรรมวิธีการจัดการ 3) การบริการและการจัดสรรทรัพยากร ขณะที่เราบริการนักท่องเที่ยวเป็นอย่างดี เรายังสามารถบริการผู้ขาย และชาวบ้านได้เป็นอย่างดีเช่นกัน ฝ่ายบริหารจำเป็นต้องทำหน้าที่เป็น “สารหล่อลื่น” ระหว่างผู้คนกับเรื่องราว การจัดการจำเป็นต้องมีการจัดการทรัพยากรอย่างเหมาะสมซึ่งไม่เพียงแต่ให้ผู้ขายหรือเจ้าของแผงลอยได้กำไรเท่านั้น แต่ยังช่วยขับเคลื่อนเศรษฐกิจในชนบทสร้างประโยชน์ให้แก่ชาวบ้าน และสร้างสังคมที่มีความกลมกลืนและมีการพัฒนาที่ดีอีกด้วย

ข้อเสนอแนะ

ในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมา ประเทศต่าง ๆ ทั่วโลกให้ความสำคัญอย่างยิ่งต่อการพัฒนาอุตสาหกรรมทางวัฒนธรรมและความคิดสร้างสรรค์ นอกจากนี้พื้นที่ทางวัฒนธรรมและศิลปะของประเทศจีนก็ได้เจริญรุ่งเรืองมากขึ้นอีกด้วย ภายใต้ภูมิหลังเช่นนี้ จิ้งเต๋อเจิ้นซึ่งเป็นเมืองหลวงเซรามิกที่มีชื่อเสียงระดับโลก ได้กลายเป็นเมืองสำคัญในประเทศจีน เนื่องจากความไม่สมดุลของการให้ความสำคัญ ความไม่สมเหตุสมผลของการจัดสรรทรัพยากร และการขาดบุคลากรที่มีความสามารถล้วนเป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาของเมือง จากการวิจัยและการปฏิบัติการของผู้วิจัยเกี่ยวกับการจัดการวัฒนธรรมเชิงพื้นที่ของชุมชนถนนศิลปะเซรามิกเถาหยางซินซุน ผู้วิจัยอยากจะเสนอข้อเสนอแนะแก่นักวิชาการที่วิจัยในหัวข้อที่เกี่ยวข้องในอนาคตดังต่อไปนี้

1. ค้นหาอัตลักษณ์ของทรัพยากรและพื้นที่ที่เน้นไปสู่อนาคต ไม่ว่าจะเป็นสังคมเกษตรหรือสังคมอุตสาหกรรม ภูมิภาคต่าง ๆ ในยุคสมัยที่แตกต่างกันล้วนมีอัตลักษณ์และลักษณะพิเศษเป็นของตนเอง ซึ่งสามารถวิเคราะห์ร่องรอยของการพัฒนาและกฎเกณฑ์ของภูมิภาคตามอัตลักษณ์ เพื่อดำเนินการวางแผน และแสดงออกถึงความคิดสร้างสรรค์ของมนุษย์ และค้นหาวิถีชีวิตที่เหมาะสมกับยุคสมัยใหม่ ในอนาคต เมืองและชนบทจะแทรกซึมและผสมผสานเข้าด้วยกัน พื้นที่ในเมืองและชนบทจะ

กลายเป็นพื้นที่ของภูมิทัศน์ใหม่ ผู้คนไม่เพียงแต่ต้องการนักวิทยาศาสตร์และวิศวกรเพิ่มมากขึ้นเท่านั้น แต่ยังต้องการศิลปินและนักออกแบบเพิ่มมากขึ้นอีกด้วย เนื่องจากมนุษย์มักต้องการแหล่งที่อยู่อาศัยที่มีจินตภาพทางบทกวีและพื้นที่ทางวัฒนธรรมที่อุดมไปด้วยจินตนาการ และชุมชนศิลปะก็เป็นพื้นที่ทางวัฒนธรรมเช่นเดียวกัน ด้วยเหตุนี้ การออกแบบและการสร้างพื้นที่ชุมชนศิลปะใหม่ของอนาคตจึงกลายเป็นภารกิจของผู้จัดการ

2. การพัฒนาของอินเทอร์เน็ตและการตื่นตัวของเครื่องมืออยู่ของตนเอง ด้วยการพัฒนาของอินเทอร์เน็ตและการแลกเปลี่ยนข้อมูล เราจึงสามารถสัมผัสกับวัฒนธรรมที่แตกต่างกันได้อย่างรวดเร็ว ทำให้จำนวนศิลปินส่วนบุคคลในยุคนี้เพิ่มขึ้น รูปแบบของงานศิลปะได้รับการเปลี่ยนแปลงไปอย่างมาก เมื่อเทียบกับงานศิลปะแบบดั้งเดิม ศิลปะเซรามิกสมัยใหม่ไม่เพียงแต่ตอบสนองความต้องการด้านวัตถุของชีวิตมนุษย์เท่านั้น แต่ยังกลายเป็นความต้องการทางจิตวิญญาณของคนสมัยใหม่อีกด้วย ผลงานเซรามิกสมัยใหม่สามารถเผาผลาญได้และไม่สามารถเผาผลาญได้ ยังสามารถนำมาเป็นของตกแต่งและยังสามารถแสดงความคิดได้เช่นกัน การพัฒนาประวัติศาสตร์เซรามิก ยังเป็นการพัฒนาประวัติศาสตร์และเทคโนโลยีและการพัฒนาทางประวัติศาสตร์ของมนุษยชาติอีกด้วย มีความจำเป็นต่อยกระดับในหลายมิติ และดำเนินการวิจัยข้ามสาขาวิชาต่าง ๆ ตั้งแต่วิทยาศาสตร์ ปรัชญา ศิลปะ มานุษยวิทยา การออกแบบ และสาขาวิชาอื่น ๆ

3. การคุ้มครองทรัพยากรและการพัฒนาที่ยั่งยืน ไม่ว่าจะเป็ดิน อากาศ และน้ำในอารยธรรมเกษตรกรรม หรือดินโคลน ไม้และไฟที่จำเป็นสำหรับการผลิตเซรามิก สิ่งเหล่านั้นล้วนไม่สามารถแยกออกจากทรัพยากรของโลกที่เราพึ่งพิงอยู่ไม่ได้ จะสามารถคุ้มครองทรัพยากรและการปฏิบัติตามหลักการพัฒนาที่ยั่งยืนได้อย่างไร เป็นปัญหามนุษยชาติต้องเผชิญร่วมกัน

บรรณานุกรม

- Bao, Y. (2003). *"Modernity and the Production of Space"*. Shanghai Education Press.
- Chen, Y. (2018). *Studies on Jingdezhen*. Commercial Press.
- Chinese Ancient Ceramics Society. (2015). *"The Researches And Studies On Qingbai Wares."*. Forbidden City Press.
- Edited by the Institute of Ceramics, & Jiangxi Provincial Department of Light Industry. (1959). *Jingdezhen Ceramics History Draft*. Sanlian Publishing House.
- Fang, L. (2000). *Tradition and Change - Field Investigation of Old and New Folk Kiln Industry in Jingdezhen*. Jiangxi People's Publishing House.
- Feng, X. (1982). *Chinese Ceramics*. Cultural Relics Publishing House.
- Henri, F. (1925). *Industrial Management and General Management*.
- Henri, L. (2021). *"The Production of Space"* Commercial Press.
- Jiang, S. (1936). "History of Jingdezhen Porcelain Industry". *Zhong Hua Book Company*.
- Jiangxi Provincial Light Industry Department Ceramics Research Institute. (1983). *Chinese Porcelain*. Light Industry Press.
- Jing, W. (2012). *"Six Lectures on Ceramics"*. Beijing Arts and Crafts Publishing House.
- Kazuo, I. (2012). "Dry, active, and mental methods".
- Lei, Y. (2004). "The Management Wisdom of Chinese People".
- Li, L. (2015). Investigation and Planning of Street Stalls in the Old Campus of Jingdezhen Ceramic Institute. *Art Appreciation*
- Liu, P. (2001). *Sustainable Development Theory and China's 21st Century Agenda*. Meteorological Press.
- Meng, L. (2015). "On the Identity Identification of Ceramic Art from National Art Exhibitions" Excellent Paper Collection of China Ceramic Art Exhibition and the 10th National Ceramic Art and Design Innovation Evaluation. *National Ceramic Art and Design Innovation Evaluation*.
- Online Newspaper. (2019). "China daily".
<https://baijiahao.baidu.com/s?id=1646972747315839171&wfr=spider&for=pc>
- Peng, X. (2008). "Chinese management wisdom".

- Pierre, B., Hua, K., & Li, M. (2004). "Practice and Reflection - Reflection on Sociological Guidance".
- Wu, L. (1993). *Common Knowledge of Jingdezhen Ceramics*. Science Popularization Press.
- Yang, Y. (2001). *Talking about Tao Lun Yi*. Heilongjiang Fine Arts Publishing House.
- Ye, Z. (2011). "*History of Chinese Ceramics*." Life-Reading-New Knowledge Sanlian Bookstore Publishing House.
- Zeng, S. (2015). Chinese style management behavior.
- Zeng, S. (2021). *Chinese Management Scenarios*. Beijing United Publishing House.
- Zhang, G. (2013). *Chinese Ceramic Art Criticism*. Hebei Fine Arts Publishing House.
- Zhao, H. (2016). "*History of Chinese Ceramic Culture*". China Yanshi Publishing House.
- Zhao, W. (2009). "Memories of Jianguo Porcelain - Interview with Mr. Jin Baosheng, a witness of Jianguo Porcelain" *Decoration Journal*. *Tsinghua University Press*.
- Zhou, R. (2004). *Jingdezhen Ceramic Customs*. Jiangxi University Press.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
เครื่องมือวิจัย

แบบสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ

ชื่อเรื่อง: อัตลักษณ์ชุมชนศิลปะเซรามิกหมู่บ้านเถาหยางซินซุนจิ่งเต๋อเจิ้น

สู่การจัดการถนนศิลปะเซรามิกร่วมสมัยในเขตจูกาน

คำอธิบายข้อมูลพื้นฐานสำหรับแบบสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญนี้

1. เนื้อหาของการสัมภาษณ์: ภูมิภาคหลังทางประวัติศาสตร์ของเขตจูกานเมืองจิ่งเต๋อเจิ้น เส้นทางพัฒนาศิลปะเซรามิกร่วมสมัยของจีน และสภาพแวดล้อมและลักษณะของถนนศิลปะเซรามิกหมู่บ้านเถาหยางซินซุน ค้นพบสาเหตุของความยากลำบากในการพัฒนาถนนศิลปะเซรามิกหมู่บ้านเถาหยางซินซุนและชุมชนโดยรอบ เพื่อช่วยเสนอแผนการใหม่สำหรับส่งเสริมการจัดการพื้นที่ทางวัฒนธรรมของถนนศิลปะเซรามิก และส่งเสริมการพัฒนาที่ยั่งยืน ซึ่งจะช่วยให้ผลักดันไปสู่ผลประโยชน์ที่คาดหวังของงานวิจัย

2. เป้าหมายและจำนวนผู้ให้สัมภาษณ์: จำนวนผู้ให้สัมภาษณ์ 5 คน

- ผู้อำนวยการสถาบันมานุษยวิทยาและศิลปะของสถาบันวิจัยศิลปะจีน สมาชิกของคณะกรรมการผู้เชี่ยวชาญมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมแห่งชาติ – อาจารย์ Fang Lili (นักมานุษยวิทยาที่มีชื่อเสียง นักวิจัยเครื่องเคลือบ นักการศึกษา)

- เลขานุการหมู่บ้านซินฉางเขตจูกาน เมืองจิ่งเต๋อเจิ้น - He Xia (ข้าราชการ ผู้บริหาร)

- ประมาจารย์ศิลปะหัตถกรรมจีน - Liu Yuanchang (ศิลปินประติมากรรมเซรามิกที่มีชื่อเสียงระดับนานาชาติ)

- อาจารย์มหาวิทยาลัยเซรามิกจิ่งเต๋อเจิ้น - ดร. Cao Jianwen (อาจารย์ผู้เชี่ยวชาญในสาขาการวิจัยประวัติศาสตร์เซรามิก)

- ตัวแทนพ่อค้า ผู้จัดการแบรนด์ “อีฟางถึง” - Jiang Zhihui (ตัวแทนผู้ประกอบการร้านค้าในถนนศิลปะเซรามิก ผู้จัดการแบรนด์เซรามิกที่มีชื่อเสียง)

ผู้ให้สัมภาษณ์มีอายุระหว่าง 37-84 ปี และเป็นตัวแทนของผู้เชี่ยวชาญในสาขาที่เกี่ยวข้อง

3. วัตถุประสงค์ของการสัมภาษณ์

รวบรวมข้อมูลเพิ่มเติมและรับข้อมูลที่เป็นจริงผ่านการสัมภาษณ์ เพื่อสอบถามประเด็นที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้นกับผู้ให้สัมภาษณ์เพิ่มเติมและรับข้อเท็จจริงที่มีค่า เพื่อช่วยในการพัฒนางานวิจัย

4. โครงสร้างของแบบสัมภาษณ์

จำนวนคำถามในการสัมภาษณ์กำหนดไว้ที่ 4-5 คำถาม ตั้งแต่ข้อมูลพื้นฐานไปจนถึงประเด็นข้อเสนอนะ และความคิดเห็นที่เกี่ยวข้องกับอาชีพของผู้ที่เกี่ยวข้อง ทั้งหมดเป็นคำถามแบบเปิดกว้างและอิสระ

5. วิธีการสัมภาษณ์และรวบรวมข้อมูล

การสัมภาษณ์เป้าหมายโดยใช้วิธีการสัมภาษณ์แบบตัวต่อตัว

ท่านที่ 1: นักมานุษยวิทยาที่มีชื่อเสียง นักวิจัยเชรามิก นักการศึกษา

- 1 คุณและนักเรียนของคุณ ได้ดำเนินการสำรวจภาคสนามมากมายในชุมชนที่สำคัญต่าง ๆ ในจังหวัดเต๋อเจิ้นจากมุมมองทางมานุษยวิทยา ขอให้ช่วยแบ่งปันการทำงานของของคุณได้ไหม โดยเฉพาะอย่างยิ่งประสบการณ์การสำรวจภาคสนามชุมชนถนนศิลปะเชรามิกหมู่บ้านเถาหยางซินซุน
- 2 คุณคิดว่าอัตลักษณ์ของรูปแบบการจัดการศิลปะของศิลปะเชรามิกบนถนนจังหวัดเต๋อเจิ้นคืออะไร
- 3 การเปลี่ยนแปลงและการพัฒนาที่เกิดขึ้นในสภาพแวดล้อมของชุมชนศิลปะเชรามิกจังหวัดเต๋อเจิ้นเป็นอย่างไร
- 4 คุณคิดว่าศิลปะเชรามิกในถนนเชรามิกจังหวัดเต๋อเจิ้นจะสามารถรวมเข้ากับการพัฒนาวัฒนธรรมและศิลปะในเมืองได้อย่างไร
- 5 ในฐานะนักวิจัยด้านมานุษยวิทยาและศิลปะ คุณจะสามารถอธิบายการจัดการศิลปะของเขตถนน

ศิลปะเซรามิกจิ่งเต๋อเจิ้น และอิทธิพลที่มีต่อการพัฒนาวัฒนธรรมและศิลปะจิ่งเต๋อเจิ้นรวมถึงนวัตกรรม

ศิลปะเซรามิกอย่างไร

ท่านที่ 2: ข้าราชการ ผู้บริหาร

- 1 โปรดเล่าประสบการณ์ของคุณในการจัดการถนนศิลปะเซรามิกจิ่งเต๋อเจิ้น
- 2 ขอให้ช่วยแนะนำสถานการณ์ทางประวัติศาสตร์ของการพัฒนาชุมชนถนนศิลปะเซรามิกหมู่บ้านเถาหยางซินจิ่งเต๋อเจิ้น
- 3 ขอให้ช่วยแนะนำ ปัญหาที่มีอยู่ในการจัดการชุมชนถนนเซรามิกหมู่บ้านเถาหยางซินจิ่งเต๋อเจิ้น คุณมีคำแนะนำที่ดีกว่าสำหรับการปรับปรุงการจัดการชุมชนนี้หรือไม่
- 4 ตำแหน่งและความสำคัญของชุมชนศิลปะเซรามิกจิ่งเต๋อเจิ้นในชุมชนที่เกี่ยวข้องกับเซรามิกจิ่งเต๋อเจิ้นเป็นอย่างไร
- 5 ขณะนี้รัฐบาลจิ่งเต๋อเจิ้นมีนโยบายการจัดการและการเปลี่ยนแปลงที่เกี่ยวข้องกับถนนศิลปะเซรามิกหมู่บ้านเถาหยางซินจิ่งเต๋อเจิ้นอย่างไร

ท่านที่3: ศิลปินประติมากรรมเซรามิกที่มีชื่อเสียงระดับนานาชาติ

- 1 โปรดเล่าประสบการณ์การทำงานของคุณในการสร้างสรรค์และจัดการประติมากรรมเซรามิกในชุมชนเซรามิกจิ่งเต๋อเจิ้น - โรงงานประติมากรรมเซรามิก
- 2 เมื่อสร้างประติมากรรมเซรามิกในชุมชนเซรามิกจิ่งเต๋อเจิ้น คุณจะพิจารณาถึงปัญหาที่เกี่ยวข้องกับการจำหน่ายสินค้าหรือไม่ และคุณคิดอย่างไรเกี่ยวกับจิตสำนึกด้านการตลาดและจิตสำนึกด้านต้นทุนอย่างไร
- 3 คุณคิดว่าชุมชนศิลปะเซรามิกจิ่งเต๋อเจิ้นมีความเป็นไปได้ใหม่ที่จะเป็นแหล่งรวบรวมศิลปินนานาชาติเพื่อการสร้างสรรค์และการค้าขาย
- 4 ในฐานะผู้เชี่ยวชาญด้านศิลปะประติมากรรมเซรามิก คุณสนใจที่จะมีส่วนร่วมในการจัดการ

ศิลปะเชิงนวัตกรรมของชุมชนเซรามิกที่เกี่ยวข้องหรือไม่

ท่านที่ 4: อาจารย์ผู้เชี่ยวชาญด้านการวิจัยประวัติศาสตร์เซรามิก

1 จากมุมมองของข้อมูลทางประวัติศาสตร์ การจัดการชุมชนที่เกี่ยวข้องกับเซรามิกจึงต่อเงินในสมัยราชวงศ์ชิงเป็นอย่างไร และมีอิทธิพลอย่างไรต่อการพัฒนาอุตสาหกรรมเซรามิกในสมัยนั้นอย่างไร

2 จากค.ศ. 1949 ถึง ค.ศ. 1990 การจัดการชุมชนศิลปะเซรามิกในจิ่งเต๋อเจิ้นมีลักษณะเด่นอย่างไร หลังจากสถาปนาสาธารณรัฐประชาชนจีน และมีอิทธิพลอย่างไรต่อการพัฒนาอุตสาหกรรมเซรามิกในสมัยนั้นอย่างไร

3 ชุมชนที่เกี่ยวข้องกับเซรามิกมีความสำคัญอย่างไรในประวัติศาสตร์การพัฒนาเซรามิกจิ่งเต๋อเจิ้น

4 ชุมชนศิลปะเซรามิกจิ่งเต๋อเจิ้นร่วมสมัยเมื่อเปรียบเทียบกับชุมชนเซรามิกในแหล่งผลิตเซรามิกมีชื่อเสียงระดับโลกแล้ว มีข้อดีและข้อเสียอะไรบ้าง

ท่านที่ 5: ตัวแทนผู้ประกอบการร้านค้าในถนนศิลปะเซรามิก ผู้จัดการแบรนด์เซรามิกที่มีชื่อเสียง “อีฟางลิง”

1 โปรดเล่าเหตุผลว่าทำไมคุณถึงเลือกที่จะเปิดร้านร้านที่เป็นสัญลักษณ์ของแบรนด์ “อีฟางลิง” ในชุมชนศิลปะเซรามิกจิ่งเต๋อเจิ้น

2 รูปแบบการจัดการและดำเนินงานของคุณในเขตศิลปะเซรามิกจิ่งเต๋อเจิ้นอย่างไร และเป็นไปตามความคาดหวังของคุณหรือไม่

3 กลยุทธ์การจัดการเขตศิลปะเซรามิกในปัจจุบัน มีส่วนช่วยในการพัฒนาแบรนด์เซรามิกของคุณหรือไม่ อย่างไร

4 คุณมีคำแนะนำอะไรสำหรับกลยุทธ์การปฏิรูปการจัดการศิลปะในชุมชนถนนศิลปะเซรามิกหมู่บ้านเถียงซินซุน

ภาคผนวก ข
เอกสารราชการ

เลขที่ IRB4-263/2566

เอกสารรับรองผลการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์
มหาวิทยาลัยบูรพา

คณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ มหาวิทยาลัยบูรพา ได้พิจารณาโครงการวิจัย

รหัสโครงการวิจัย: G-HU 249/2566

โครงการวิจัยเรื่อง: อัตลักษณ์ของชุมชนถนนศิลปะเซรามิกหมู่บ้านเถาหยางซินจันจิ่งเต๋อเจิ้น สุการจัดการถนนศิลปะเซรามิกร่วมสมัยในเขตจูกุาน

หัวหน้าโครงการวิจัย: MRS.QI YU

หน่วยงานที่สังกัด: คณะศิลปกรรมศาสตร์

อาจารย์ที่ปรึกษาโครงการหลัก (งานนิพนธ์/ วิทยานิพนธ์/ ดุษฎีนิพนธ์):

ศาสตราจารย์ภรดี พันธุ์ภากร หน่วยงานที่สังกัด คณะศิลปกรรมศาสตร์

วิธีทบทวน: Exemption Expedited Full board

คณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ มหาวิทยาลัยบูรพา ได้พิจารณาแล้วเห็นว่า โครงการวิจัยดังกล่าวเป็นไปตามหลักการของจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ โดยที่ผู้วิจัยเคารพสิทธิและศักดิ์ศรีในความเป็นมนุษย์ ไม่มีการล่วงละเมิดสิทธิ สวัสดิภาพ และไม่ก่อให้เกิดอันตรายแก่ตัวอย่างการวิจัยและผู้เข้าร่วมโครงการวิจัย

จึงเห็นสมควรให้ดำเนินการวิจัยในขอบข่ายของโครงการวิจัยที่เสนอได้ (ดูตามเอกสารตรวจสอบ)

1. แบบเสนอเพื่อขอรับการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์	ฉบับที่ 1 วันที่ 18 เดือน สิงหาคม พ.ศ. 2566
2. โครงการวิจัยฉบับภาษาไทย	ฉบับที่ 1 วันที่ 18 เดือน สิงหาคม พ.ศ. 2566
3. เอกสารชี้แจงผู้เข้าร่วมโครงการวิจัย	ฉบับที่ 1 วันที่ 15 เดือน สิงหาคม พ.ศ. 2566
4. เอกสารแสดงความยินยอมของผู้เข้าร่วมโครงการวิจัย	ฉบับที่ 1 วันที่ 15 เดือน สิงหาคม พ.ศ. 2566
5. แบบเก็บรวบรวมข้อมูล เช่น แบบบันทึกข้อมูล (Data Collection Form)	
แบบสอบถาม หรือสัมภาษณ์ หรืออื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง	ฉบับที่ 1 วันที่ 18 เดือน สิงหาคม พ.ศ. 2566
6. เอกสารอื่น ๆ (ถ้ามี)	ฉบับที่ - วันที่ - เดือน - พ.ศ. -

วันที่รับรอง : วันที่ 2 เดือน ตุลาคม พ.ศ. 2566

วันที่หมดอายุ : วันที่ 2 เดือน ตุลาคม พ.ศ. 2567

(ดร.พิมลพรรณ เลิศล้ำ)

ประธานคณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ มหาวิทยาลัยบูรพา
สำหรับโครงการวิจัย ระดับบัณฑิตศึกษา และระดับปริญญาตรี
ชุดที่ 4 (กลุ่มมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์)

**หมายเหตุ การรับรองนี้มีรายละเอียดตามที่ระบุไว้ด้านหลังเอกสารรับรอง **

Interdisciplinary Academic and Research Journal ISSN 2985-2749 (Online)

DR.KEN Institute of Academic Development and Promotion.
No. 139/26 Theenanon Road, Talad Sub-district, Mueang Mahasarakham District,
Mahasarakham Province, Thailand, 44000 Tel: +66946398978.
Website: <https://so03.tci-thaijo.org/index.php/IARJ/about>

ที่ วสว. 142/2567

22 เมษายน 2567

เรื่อง ตอบรับการตีพิมพ์เผยแพร่ใน Interdisciplinary Academic and Research Journal

เรียน Yu Qi, Jatana Khochprasert and Poradee Panthupakorn

ตามที่ท่านได้ส่งบทความ เรื่อง อัตลักษณ์ชุมชนศิลปะเซรามิกจิ่งเต๋อเจิ้น สู่การจัดการถนนศิลปะเซรามิกร่วมสมัยในเขตจูซาน (Jingdezhen Ceramic Art Community Identity: Towards the Management of Contemporary Ceramic Art Streets in Zhushan District) เพื่อลงตีพิมพ์ใน Interdisciplinary Academic and Research Journal (Online), Old ISSN 2774-0374 (Online) : New ISSN 2985-2749 (Online) indexed by Thailand Citation Index (TCI) กลุ่ม 2, DataCite-International Data Citation, DOI CrossRef Member และ ResearchGate กองบรรณาธิการได้ดำเนินการตามกระบวนการพิจารณาบทความโดยเสนอบทความต่อกรรมการกลั่นกรองบทความ (Peer Review) พิจารณาตรวจแก้ไขเพื่อความสมบูรณ์ของบทความก่อนการลงตีพิมพ์ กองบรรณาธิการขอแจ้งให้ท่านทราบว่าบทความที่ท่านได้ผ่านการพิจารณาจากผู้ทรงคุณวุฒิ (Peer Reviewer) จำนวน 3 ท่าน เรียบร้อยแล้ว และอยู่ในขั้นตอนการตีพิมพ์ใน Interdisciplinary Academic and Research Journal ปีที่ 4 ฉบับที่ 4 ประจำเดือน กรกฎาคม-สิงหาคม พ.ศ.2567 ติดตามบทความได้ที่ <https://so03.tci-thaijo.org/index.php/IARJ/about> ขอขอบคุณที่ท่านส่งบทความมาเพื่อเผยแพร่ กองบรรณาธิการหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับบทความที่น่าสนใจและเป็นประโยชน์จากท่านเพื่อนำลงตีพิมพ์ในวารสารฯ ฉบับต่อไปเช่นเคย จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(ผศ.ดร.สัญญา เคนนาภูมิ)

บรรณาธิการ

โทรศัพท์ +66946398978, E-mail: dr.keninstitute@gmail.com

DR.KEN Institute of Academic Development and Promotion.

No. 139/26 Theenanon Road, Talad Sub-district, Mueang Mahasarakham District,
Mahasarakham Province, Thailand, 44000 Tel: +66946398978.
Website: <https://so03.tci-thaijo.org/index.php/IARJ/about>

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ชื่อ-สกุล	QI YUQ
วัน เดือน ปี เกิด	26 May 1986
สถานที่เกิด	Jingdezhen city , Jiangxi Province, China
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	Jingdezhen city, Jiangxi Province, China
ตำแหน่งและประวัติการ ทำงาน	Lecture
ประวัติการศึกษา	Jiangxi Normal University, Bachelor's degree; Jingdezhen Ceramic University, Postgraduate Master's Degree;
รางวัลหรือทุนการศึกษา	Awards: the gold medal of the 10th "Dadi Award" Chinese Ceramic Innovation and Design Competition in 2021; the gold medal of Huairen Cup of the 11th China Ceramic Product Design